Pe strada Dublin

Samantha Young

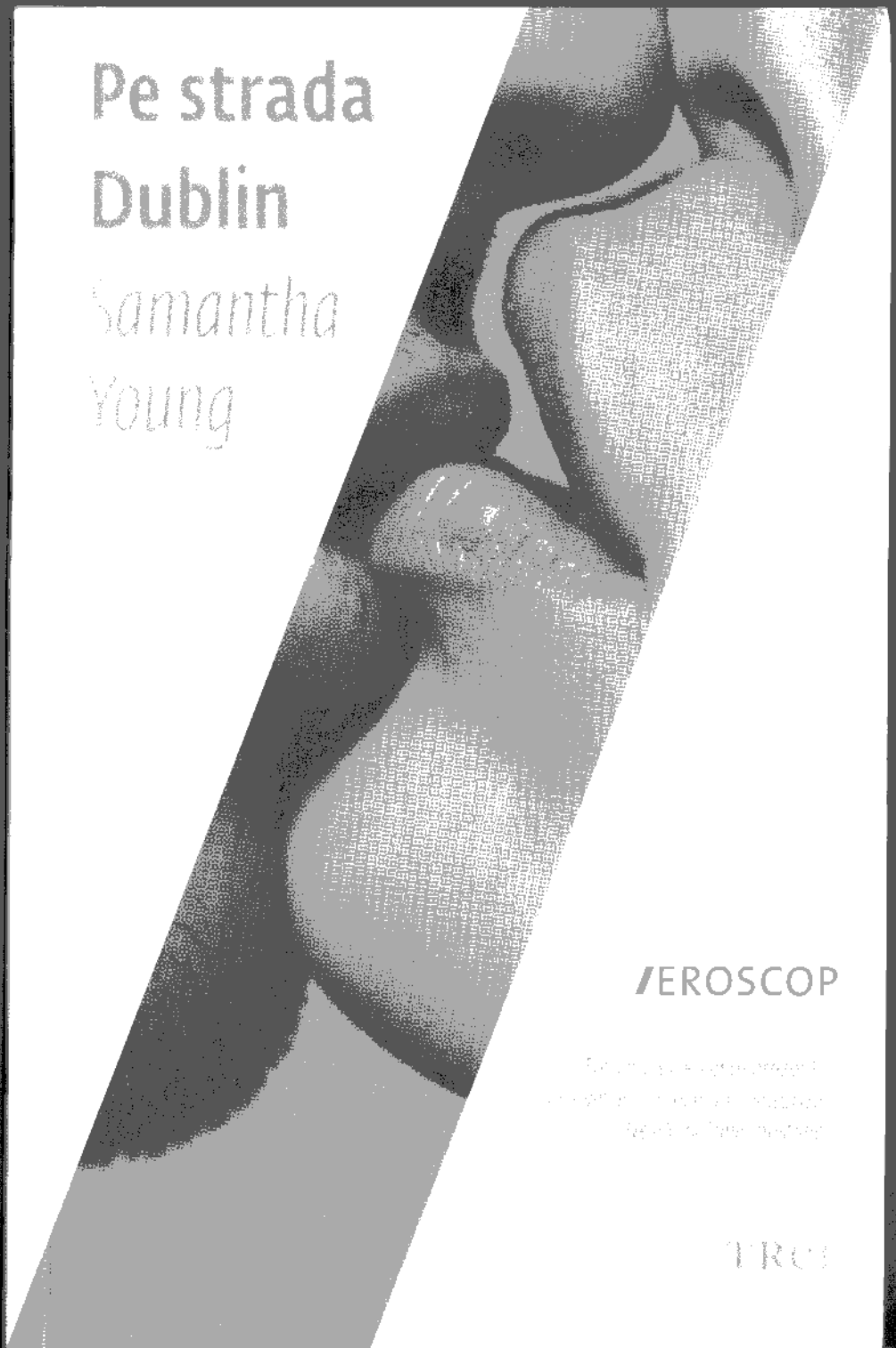

EROSCOP

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: *© Hans Neleman/Corbis*

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Alexandra Hânsa

DTP:
Gabriela Chircea

Corectură:
Roxana Samoilescu
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOUNG, SAMANTHA
Pe strada Dublin / Samantha Young; trad.: Laurențiu Dulman. - București: Editura Trei, 2013

ISBN 978-973-707-809-4

I. Dulman, Laurențiu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: On Dublin Street
Autor: Samantha Young

Copyright © Samantha Young, 2012
Published by arrangement with NAL Signet, a member of Penguin Group USA, Inc.
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu NAL Signet, membru al grupului Penguin USA, Inc.

© Editura Trei, 2013
C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Prolog

Comitatul Surry, Virginia

Mă plictiseam.

Kyle Ramsey tot lovea cu piciorul în speteaza scaunului meu, să-mi atragă atenția, însă ieri lovise în scaunul lui Dru Troler, prietena mea cea mai bună, și nu voiam să o supăr. Știam că era îndrăgostită nebunește de Kyle. Așa că mă uitam la Dru, care stătea alături de mine și desena o mulțime de inimioare în colțul caietului, în timp ce domnul Evans mâzgălea o nouă ecuație pe tablă. Chiar ar fi trebuit să fiu atentă la el, pentru că eram varză la mate. Mama și tata n-ar fi fost încântați dacă aș fi picat un examen chiar în primul semestru din anul întâi.

— Domnule Ramsey, vrei să vii la tablă să rezolvi exercițiul sau ai prefera să rămâi în spatele lui Jocelyn, să-i lovești scaunul în continuare?

Clasa a chicotit, iar Dru mi-a aruncat o privire acuzatoare. Am făcut o grimasă și m-am încruntat la domnul Evans.

— Rămân aici, domnule Evans, dacă nu vă deranjează, a răspuns Kyle, bravând în mod imprudent.

Am dat ochii peste cap, refuzând să mă întorc, deși simțeam în ceafă intensitatea privirii lui.

— Kyle, era o întrebare retorică. Vino la tablă.

Niște ciocănituri în ușă au întrerupt bombănelile lui Kyle. Văzând-o pe doamna Shaw, directoarea noastră, colegii s-au potolit imediat. Ce căuta directoarea la noi în clasă? Prezența ei era de rău augur.

— Uau! a bâiguit Dru cu respirația tăiată.

I-am aruncat o privire nedumerită, iar ea mi-a făcut semn cu capul spre ușă:

— Polițiști.

Șocată, m-am întors iarăși spre doamna Shaw, care îi șoptea ceva domnului Evans și, prin crăpătura ușii, am văzut doi polițiști așteptând pe hol.

— Domnișoară Butler.

Vocea directoarei m-a făcut să-mi ațintesc brusc privirea surprinsă asupra chipului ei. A făcut un pas în direcția mea și am simțit că mi se pune un nod în gât. Ochii ei erau precauți și înțelegători, și am simțit imediat imboldul de a mă îndepărta de ea și de lucrul pe care venise să mi-l spună.

— Poți veni cu mine, te rog? Strânge-ți lucrurile.

De obicei, acesta era momentul în care clasa comenta despre necazul care dăduse peste mine. Dar până și colegii și-au dat seama că, de data asta, era vorba de altceva. Indiferent de vestea care mă aștepta în hol, sigur nu aveau să mă tachineze pe seama ei.

— Domnișoară Butler.

Deja începusem să tremur de la adrenalină și abia mai puteam auzi din pricina sângelui care îmi zvâcnea în urechi. Oare se întâmplase ceva cu mama? Sau cu tata? Sau cu Beth, sora mea cea mică? Părinții mei își luaseră câteva zile libere, să se relaxeze după o vară extenuantă și, în ziua aceea, urmau să iasă cu Beth la picnic.

— Joss, m-a înghiontit Dru.

Imediat ce cotul ei mi-a atins mâna, m-am ridicat în picioare, scârțâind scaunul pe podeaua de lemn. Fără să mă uit la nimeni,

am bâjbâit după geantă și am răsturnat în ea tot ce aveam pe bancă. Șoaptele începuseră să șuiere prin clasă precum vântul rece prin crăpătura unei ferestre. Deși nu voiam să aflu ce mă aștepta, îmi doream din tot sufletul să plec din acea încăpere.

Reușind să-mi aduc aminte cum să pun un picior în fața celui-lalt, am ieșit pe hol în urma directoarei și l-am auzit pe domnul Evans închizând ușa în spatele meu. Nu am spus nimic. Pur și simplu mă uitam la doamna Shaw și la cei doi polițiști, care, la rândul lor, mă priveau cu o compasiune reținută. Lângă perete, stătea o femeie pe care nu o observasem mai devreme. Avea un aer grav, dar calm.

Doamna Shaw m-a luat ușor de braț, iar eu m-am uitat la mâna ei sprijinită pe puloverul meu. Nu schimbasem nicio vorbă cu ea până atunci și, dintr-odată, mă atingea pe mână?

— Jocelyn… dumnealor sunt ofițerii Wilson și Michaels. Iar dumneaei este Alicia Nugent de la DSS.

M-am uitat la ea cu un aer nedumerit.

Doamna Shaw s-a albit la față:

— De la Departamentul Serviciilor Sociale.

Frica mi s-a cuibărit în piept și abia mai puteam respira.

— Jocelyn, a continuat directoarea, îmi pare atât de rău că trebuie să-ți dau această veste… dar părinții și sora ta, Elizabeth, au avut un accident de mașină.

Am așteptat, simțind că mi se strânge pieptul.

— Au murit cu toții pe loc, Jocelyn. Îmi pare atât de rău.

Femeia de la DSS a făcut un pas spre mine și a început să vorbească. M-am uitat la ea, dar n-am putut distinge decât culorile din care îi era alcătuită silueta. Iar vorbele îi erau înăbușite, ca și când cineva de lângă ea ar fi deschis robinetul unei chiuvete.

Nu puteam respira.

M-a cuprins panica și am întins mâna după ceva, orice m-ar fi putut ajuta să respir. Am simțit câteva atingeri. Vorbe calme, șoptite. Umezeală pe obraji. Sare pe buze. Iar inima... bătea atât de tare, încât am crezut că va exploda.

Simțeam că mor.

— Respiră, Jocelyn.

Nu auzeam decât aceste două vorbe, iar și iar, până când am reușit să mă concentrez asupra lor și să le urmez sfatul. După o vreme, pulsul mi s-a domolit, iar plămânii mi s-au deschis. Petele pe care le vedeam în fața ochilor au început să dispară.

— Așa, mi-a șoptit doamna Shaw, mângâindu-mă pe spate cu mâna ei caldă. Așa.

— Ar trebui să mergem, a spus femeia de la DSS, vocea ei reușind să străpungă ceața care mă învăluise.

— Bine. Jocelyn, ești pregătită? m-a întrebat directoarea cu glas scăzut.

— Au murit, am răspuns eu, simțind nevoia să aud cum sună aceste cuvinte.

Nu putea fi adevărat.

— Îmi pare rău, draga mea.

Aveam broboane reci de sudoare pe frunte, pe palme, la subsuori, pe ceafă. Mi se făcuse pielea de găină și nu mă mai puteam opri din tremurat. Un val de amețeală m-a înclinat spre stânga și, dintr-odată, am simțit voma ridicându-se din stomacul meu crispat. M-am aplecat și mi-am împrăștiat micul dejun pe pantofii doamnei de la DSS.

— E în stare de șoc.

Oare chiar eram?

Nu cumva aveam rău de călătorie?

Cu doar câteva clipe în urmă, stăteam *acolo*. Acolo, unde era cald și bine. Iar după doar câteva secunde, am ajuns între scrâșnete de metal…

…în cu totul alt loc.

Capitolul 1

Scoția
Opt ani mai târziu

Era o zi frumoasă pentru a-mi găsi o nouă casă. Și o nouă colegă de apartament.

Am ieșit din scara veche și umedă a clădirii în stil georgian în care locuiam în Edinburgh și am fost întâmpinată de o zi uimitor de fierbinte. M-am uitat la eleganții pantaloni scurți, cu dungi albe și verzi, pe care mi-i cumpărasem cu câteva săptămâni în urmă de la Topshop. Plouase încontinuu de atunci și credeam că nu voi mai avea ocazia să îi port. Dar soarele își făcuse apariția și privea, pe furiș, de după turnul din colț al Bisericii Evanghelice Bruntsfield, împrăștiindu-mi melancolia și redându-mi un pic de speranță. Nu făceam față tocmai bine schimbării pentru cineva care, pe când avea doar optsprezece ani, își lăsase în urmă viața din Statele Unite și zburase spre țara natală a mamei sale. Oricum, nu în perioada aceea. Mă obișnuisem cu uriașul meu apartament și cu nesfârșitele sale probleme cu șoarecii. Îmi era dor de Rhian, prietena mea cea mai bună, cu care locuisem încă din primul meu an la Universitatea din Edinburgh. Făcuserăm cunoștință la cămin și ne împrieteniserăm imediat.

Amândouă eram foarte discrete și ne simțeam bine împreună, pentru simplul motiv că niciodată nu ne forțam una pe cealaltă să vorbim despre trecut. Am fost foarte apropiate în primul an, așa că, în anul al doilea, am hotărât să închiriem amândouă un apartament. După absolvire, Rhian a plecat la Londra, pentru doctorat, și astfel am rămas fără colegă de apartament. În plus, l-am pierdut și pe celălalt prieten apropiat — James, iubitul lui Rhian. Ca să fie alături de ea, James a urmat-o la Londra (un oraș pe care, apropo, îl detesta). Iar cireașa de pe tort era că proprietarul divorța și avea nevoie de apartament.

Îmi petrecusem ultimele două săptămâni răspunzând la anunțuri date de tinere aflate în căutarea unei colege de apartament. Dar demersurile mele încă nu fuseseră încununate de succes. Una dintre tipe nu voia să locuiască cu o americancă. E ușor de bănuit ce față am făcut când am auzit-o. Alte trei apartamente mi se păruseră... nasoale: într-unul dintre ele stătea o tipă care sigur era dealer de cocaină, iar ultimul apartament pe care îl văzusem părea să fie folosit mai mult pe post de bordel. De aceea, speram din tot sufletul ca întâlnirea din ziua aceea cu Ellie Carmichael să fie un succes. Era cel mai scump dintre apartamentele pe care îmi propusesem să le văd și se afla tot în centrul orașului, dar în partea opusă celei unde locuisem până atunci.

În general, eram foarte cumpătată cu moștenirea mea, ca și când, dacă aveam grijă să cheltui cât mai puțin din ea, aș fi reușit să diminuez cumva amărăciunea pricinuită de situația mea „fericită". Dar deja ajunsesem în pragul disperării.

Dacă voiam să fiu scriitoare, trebuia să am un apartament ca lumea și o colegă normală.

Bineînțeles, puteam să stau și singură. Îmi permiteam. Și totuși, adevărul gol-goluț era că nu-mi surâdea ideea solitudinii absolute. În ciuda înclinației de a mă păstra aproape numai pentru mine, îmi plăcea să fiu înconjurată de oameni. Când îmi vorbeau despre lucruri pe care, personal, nu le înțelegeam, încercam să mă pun în locul lor

și să văd totul din punctul lor de vedere, întrucât eram convinsă că marii scriitori avuseseră cu toții o perspectivă largă asupra lumii. Deși nu eram nevoită, joia și vinerea lucram la un bar de pe strada George. Vechiul clișeu era adevărat: barmanii au ocazia să surprindă cele mai interesante povești.

Mă împrietenisem cu doi colegi, Jo și Craig, dar nu ne întâlneam decât la lucru. Dacă voiam un pic de viață în jurul meu, trebuia să fac rost de o colegă de apartament. În plus, apartamentul pe care mergeam să-l văd era la doar câteva străzi de locul meu de muncă.

Încercând să-mi domolesc nerăbdarea, m-am uitat pe stradă după un taxi liber. Am aruncat o privire spre cofetărie, dorindu-mi să fi avut timp de o înghețată, și aproape că am scăpat taxiul care venea spre mine pe partea cealaltă a străzii. I-am făcut repede cu mâna și, fiind atentă la trafic, am fost bucuroasă când șoferul m-a văzut și a oprit lângă trotuar. M-am asigurat și am traversat în grabă strada largă, reușind să nu sfârșesc strivită pe parbrizul cuiva, ca un gândac cu dungi albe și verzi, și am dat fuga la taxi, având în minte doar gândul de a înhăța mânerul portierei.

Dar, în loc de mâner, am înhățat o mână.

Cu un aer surprins, am urcat cu privirea pe mâna bronzată de bărbat, apoi pe un braț lung, ajungând la niște umeri lați și la o față ascunsă de soarele care strălucea în contre-jour din spatele capului său. Un tip înalt, de peste un metru optzeci. În timp ce eu aveam doar un metru șaizeci și cinci.

M-am uitat la costumul lui scump, întrebându-mă de ce avea mâna pe portiera taxiului meu.

De pe chipul său umbrit s-a desprins un oftat.

— Unde mergi? a mormăit el cu glas aspru.

Locuiam în Edinburgh de patru ani, dar accentul melodios al scoțienilor încă îmi putea da fiori pe șira spinării. Lucru pe care a reușit să-l facă și accentul tipului din fața mea, în ciuda întrebării sale iritate.

— Pe strada Dublin, am răspuns eu automat, sperând că drumul meu era mai lung decât al lui și că avea să-mi cedeze taxiul.

— Bine, a spus el, deschizând portiera. Merg în aceeași direcție și, pentru că deja sunt în întârziere, îți propun să împărțim taxiul, în loc să pierdem zece minute, încercând să hotărâm cine are mai mare nevoie de el.

O mână caldă m-a atins pe șale și m-a împins ușor în față. Dezorientată, m-am lăsat urcată în mașină, aplecând capul și alunecând pe banchetă, în timp ce, în sinea mea, mă întrebam dacă încuviințasem din cap propunerea lui. Mi-am dat seama că nu.

Când am auzit Costumul spunându-i șoferului că mergem pe strada Dublin, m-am încruntat și am mormăit:

— Mulțumesc… presupun.

— Ești americancă?

Întrebarea lui blândă m-a făcut să întorc, în sfârșit, capul spre pasagerul de lângă mine. *Ah, deci așa.*

Uau!

Costumul avea în jur de treizeci de ani și, cu toate că nu era de o frumusețe clasică, strălucirea din ochii săi și felul în care i se arcuiau colțurile gurii, împreună cu restul înfățișării, emanau sex-appeal. Liniile costumului său scump și elegant, de un cenușiu deschis, mi-au dat de înțeles că obișnuia să meargă la sala de fitness. Stătea pe banchetă cu degajarea unui tip în formă, care, sub vesta gri și cămașa albă, ascundea un abdomen perfect plat. Iar de sub genele sale lungi străluceau niște ochi meditativi, de un albastru deschis. Dar nu puteam trece în ruptul capului peste un detaliu — era brunet.

Iar eu preferam blonzii. Dintotdeauna.

Și totuși, niciun blond nu-mi provocase fiori de dorință la prima vedere. Fața lui masculină și puternică s-a întors spre mine — maxilar proeminent, bărbie despicată, pomeți largi și un nas acvilin. Avea o barbă de câteva zile, iar părul îi era dezordonat. Una peste alta, aerul său aspru și neîngrijit contrasta cu elegantele lui haine de firmă.

Văzând că-l studiez intens, Costumul a ridicat o sprânceană, iar dorința mi s-a intensificat, luându-mă complet prin surprindere. Nu simțisem niciodată o atracție instantanee față de un bărbat. Și, după anii zbuciumați ai adolescenței, nu mai eram dispusă să accept avansurile sexuale ale unui necunoscut.

Deși nu sunt sigură că aș putea refuza avansurile tipului de lângă mine.

Imediat ce mi-a trecut prin cap acest gând, m-am încordat, dezorientată și speriată. Mecanismele mele de apărare au intervenit imediat și mi-am luat o mină politicoasă și inexpresivă.

— Mda, sunt americancă, i-am răspuns eu, amintindu-mi, în cele din urmă, că îmi pusese o întrebare.

Mi-am luat privirea de la zâmbetul lui superior și insinuant, prefăcându-mă plictisită și mulțumind Cerului că tenul meu măsliniu nu mi-a trădat îmbujorarea.

— Ești turistă? a întrebat el cu glas scăzut.

Iritată de reacția mea față de Costum, am hotărât că era mai bine să conversăm cât mai puțin cu putință. Cine știe ce lucru prostesc aș fi putut să spun sau să fac?

— Nu.

— Înseamnă că ești studentă.

M-a deranjat tonul. *Înseamnă că ești studentă.* A spus-o dând metaforic ochii peste cap. Ca și când studenții ar fi fost niște vagabonzi care mănâncă din tomberoane și n-au niciun scop în viață. M-am întors brusc spre el, cu un aer mustrător, dar l-am văzut uitându-se cu interes la picioarele mele. De data aceasta, eu am ridicat o sprânceană și am așteptat să-și dezlipească ochii minunați de pe pielea mea dezgolită. Simțind că îl privesc, s-a uitat în sus și mi-a observat expresia. Mă așteptam să încerce să ascundă că îmi admira picioarele, să se uite repede în altă parte sau ceva de genul ăsta. Nu mă așteptam ca, pur și simplu, să ridice din umeri și să afișeze cel mai lent, mai pervers și mai sexy zâmbet pe care l-am primit vreodată.

Am dat ochii peste cap, încercând să-mi stăpânesc puseul de căldură dintre picioare.

— Am *fost* studentă, am răspuns eu, cu doar o undă de sarcasm în glas. Locuiesc aici. Dublă cetățenie.

Oare de ce îi dădeam explicații?

— Ai sânge scoțian?

Am încuviințat discret din cap, delectându-mă în sinea mea cu pronunția lui aspră a cuvântului „scoțian".

— Și cu ce te ocupi acum, după absolvire?

De ce voia să știe? I-am aruncat o privire cu coada ochiului. Prețul costumului său cu vestă ne-ar fi fost suficient, mie și lui Rhian, să ne hrănim cu mâncare studențească ieftină în toți cei patru ani de facultate.

— Tu cu ce te ocupi? Adică, atunci când nu îndeși femei în taxiuri?

Singura lui reacție la înțepătura mea a fost un discret zâmbet superior.

— Cu ce crezi că mă ocup?

— Cred că ești avocat. Răspunzi la întrebări cu întrebări, pui mâna pe necunoscute, zâmbești superior…

A izbucnit într-un hohot de râs sănătos, care mi-a făcut pieptul să vibreze, și s-a uitat la mine cu ochi strălucitori:

— Nu sunt avocat, dar tu ai putea fi. Dacă nu mă înșel, și tu ai răspuns tot cu o întrebare la întrebarea mea. Iar acesta — a făcut semn spre gura mea, ochii săi întunecându-se un pic în timp ce îmi mângâiau vizual curbura buzelor —, acesta, cu siguranță, e un zâmbet superior, a spus el cu un glas un pic mai răgușit.

Bătăile inimii mi s-au întețit și ne-am uitat unul în ochii celuilalt mult mai mult decât le-ar fi fost permis unor străini politicoși. Îmi simțeam obrajii fierbinți… la fel de fierbinți ca și alte părți ale corpului meu. Eram din ce în ce mai excitată de acest necunoscut și de conversația tăcută dintre trupurile noastre. Când mi s-au întărit sfârcurile sub tricou, am fost atât de șocată, încât am revenit

imediat cu picioarele pe pământ. Mi-am luat privirea din ochii lui și am întors capul spre geam, uitându-mă la traficul de pe stradă și dorindu-mi, în sinea mea, ca această călătorie cu taxiul să nu fi avut loc.

În apropiere de Princes Street, am dat peste o deviere a traficului pricinuită de construirea unei linii de tramvai și m-am întrebat dacă aveam să scap din taxi fără să fiu nevoită să mai vorbesc cu el.

— Ești timidă? m-a întrebat Costumul, năruindu-mi speranțele.

Nu m-am putut abține. Întrebarea m-a făcut să mă întorc spre el cu un zâmbet nedumerit:

— Poftim?

A dat capul într-o parte, uitându-se la mine cu ochii mijiți. Avea aerul unui tigru leneș, care mă măsura atent din priviri, ca și când ar fi vrut să decidă dacă eram un prânz pe care merita să-l vâneze.

— Ești timidă? a repetat el, dându-mi fiori.

Oare eram timidă? Nu. Nu timidă. Starea mea obișnuită era o binecuvântată indiferență. Îmi plăcea așa. Era mai sigur.

— De ce ai crede asta?

Doar nu aveam un aer timid, nu? Am făcut o grimasă, gândindu-mă că ar putea fi adevărat.

Costumul a ridicat iarăși din umeri.

— Cele mai multe femei ar încerca să profite dacă ar fi blocate cu mine într-un taxi: le-ar merge gura ca o moară hodorogită, mi-ar vârî sub nas numărul lor de telefon… și nu numai.

Privirea i-a coborât preț de o clipă pe sânii mei, apoi m-a privit iarăși în ochi. Simțeam că îmi ard obrajii. Nu-mi aminteam când mă simțisem stânjenită ultima oară. Întrucât nu-mi plăcea să mă las intimidată, am încercat să nu mă gândesc la asta.

Uimită de încrederea lui exagerată în forțele proprii, i-am răspuns cu un zâmbet și am fost surprinsă de plăcerea pe care am încercat-o văzând că reacția mea i-a făcut ochii să se mărească un pic.

— Uau, ce părere bună ai despre tine, am spus eu.

A surâs și el, dezvelindu-și dinții albi, dar un pic neregulați, iar zâmbetul lui discret mi-a stârnit un fior nefamiliar în piept.

— Vorbesc din experiență, a răspuns el.

— Ei bine, nu sunt genul care își dă numărul de telefon unui tip pe care tocmai l-a cunoscut.

— Ah, a spus el, ca și când și-ar fi dat seama brusc de ceva în legătură cu mine.

Trăsăturile i s-au încordat ușor, iar zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

— Deci ești genul de femeie care face sex abia la a treia întâlnire, a spus el, luându-și privirea de la mine. Genul care vrea nuntă și copii.

Am făcut o grimasă, auzindu-i judecata mușcătoare:

— Nu, nu și nu.

Nuntă și copii? M-au trecut fiorii, iar spaimele care mă urmăreau zi și noapte s-au furișat în jurul meu, strângându-mi pieptul ca într-un clește.

Costumul s-a uitat iarăși la mine și nu știu ce a surprins pe chipul meu, dar s-a relaxat.

— Interesant, a murmurat el.

Nu. Nu interesant. Nu voiam să fiu interesantă pentru tipul de lângă mine.

— Nu-ți dau numărul meu de telefon.

Iarăși a zâmbit superior:

— Nu ți l-am cerut. Și chiar dacă l-aș fi vrut, tot nu ți l-aș fi cerut. Am o iubită.

N-am luat în seamă tresărirea de dezamăgire din stomac — și nici filtrul care îmi separa creierul de gură.

— Atunci nu te mai uita așa la mine.

Costumul și-a luat un aer amuzat.

— Am o iubită, dar nu-s orb. Faptul că nu pot face nimic nu mă împiedică să privesc.

Nu eram încântată de atenția acestui tip. *Sunt o femeie puternică și independentă.* Uitându-mă pe geam, am observat cu ușurare că ajunseserăm la Queen Street Gardens. Mai aveam foarte puțin până la strada Dublin.

— Aici e bine, mulțumesc, i-am spus eu șoferului.

— Unde?

— Aici, am răspuns eu pe un ton mai apăsat decât mi-aș fi dorit.

Am respirat ușurată când am văzut că taxiul semnalizează și oprește lângă trotuar. Fără să-i arunc vreo privire Costumului și fără să-i spun nimic, i-am dat șoferului niște bani și am pus mâna pe mânerul portierei.

— Așteaptă.

Am rămas nemișcată și m-am uitat la el peste umăr:

— Ce-i?

— Ai un nume?

Am zâmbit, ușurată că scap de el și de atracția bizară dintre noi.

— De fapt, am două.

Am sărit din taxi, ignorând perfidul fior de plăcere pricinuit de râsul lui.

Imediat ce s-a deschis ușa și am văzut-o pe Ellie Carmichael, am știut că probabil o să-mi placă de ea. Era o blondă înaltă, cu o elegantă rochie scurtă, fără mâneci, cu o pălărie de fetru, monoclu și mustață falsă.

M-a privit cu ochi mari, de un albastru pal, și a clipit.

Luată prin surprindere, m-am văzut nevoită să întreb:

— Am nimerit într-un moment… nepotrivit?

Ellie m-a privit preț de o clipă, de parcă ar fi fost nedumerită de întrebarea mea rezonabilă — dată fiind ținuta ei. Apoi, ca și când și-ar fi dat brusc seama că avea o mustață falsă, a făcut semn cu degetul spre ea și a spus:

— Ai ajuns mai devreme. Făceam curat.

Făceai curat cu pălărie de fetru, monoclu și mustață? M-am uitat în spatele ei, la holul spațios și luminos. O bicicletă, fără roata din față, era sprijinită de un perete, iar pe un dulap din lemn de nuc era prins un panou plin cu fotografii, cărți poștale și tot felul de bilețele. Două perechi de cizme și o pereche de pantofi negri cu toc înalt erau aruncate la întâmplare sub un cuier ticsit cu haine și paltoane. Podelele erau din lemn de esență tare.

Foarte drăguț. M-am uitat iarăși la Ellie, cu un zâmbet uriaș pe buze, încântată de întreaga situație.

— Te ascunzi de mafie?

— Poftim?

— Mă refer la deghizare.

— Ah, a râs ea, dându-se la o parte și invitându-mă în apartament. Nu, nu. Aseară au fost niște prieteni pe la mine și am băut nițel cam mult. Am scos din șifonier toate vechile mele costume de Halloween.

Am zâmbit din nou. Se distraseră pe cinste. Mi s-a făcut dor de Rhian și James.

— Tu ești Jocelyn, nu?

— Da, Joss, am corectat-o eu.

Nu mi se mai spunea Jocelyn dinainte de moartea părinților mei.

— Joss, a repetat ea, zâmbindu-mi, iar eu am făcut câțiva pași în apartamentul de la parter.

Mirosea excelent — a curat și a proaspăt.

La fel ca apartamentul din care trebuia să mă mut, și acesta era tot în stil georgian, cu excepția faptului că, pe vremuri, fusese locuința unei singure familii. Acum era împărțită în două apartamente. Mai exact, alături era un butic, iar camerele de la etaj aparțineau de el. Nu aveam de unde ști cum era la etaj, dar buticul mi s-a părut foarte drăguț — aveau la vânzare haine unicat, lucrate manual. Ce apartament…

Uau!

Pereții erau atât de netezi, încât mi-am dat seama imediat că fuseseră tencuiți de curând, și, oricine ar fi renovat apartamentul,

făcuse adevărate minuni. Plintele late și baghetele groase ce decorau marginile tavanelor înalte — la fel de înalte ca în vechiul meu apartament — scoteau în evidență stilul georgian al clădirii. Pereții erau zugrăviți într-un alb rece, dar uniformitatea le era întreruptă de lucrări de artă colorate și eclectice. Albul ar fi trebuit să mi se pară aspru, însă contrastul cu ușile de nuc și cu podelele de lemn îi conferea apartamentului un aer de eleganță simplă.

Deja mă îndrăgostisem, și încă nu văzusem restul locuinței.

Ellie și-a dat repede jos pălăria și mustața, apoi s-a întors să-mi spună ceva, dar s-a oprit și mi-a zâmbit sfios, dându-și jos și monoclul. L-a pus pe scrinul de nuc și mi-a zâmbit radios. Era o persoană veselă. De obicei, evitam astfel de persoane, dar Ellie avea ceva special. Era foarte șarmantă.

— Mai întâi, să-ți arăt apartamentul.

— Da, sigur.

Ellie s-a apropiat cu pași mari de o ușă din stânga mea și a deschis-o:

— Aici e baia. Da, știu, e un amplasament destul de neobișnuit, chiar lângă ușa de la intrare, dar are toate dotările necesare.

Mda… cam neobișnuit, mi-am zis în sinea mea, apoi am intrat fără tragere de inimă în baie, lipăind cu șlapii pe gresia lucioasă, de culoare crem. Toți pereții erau acoperiți cu faianță de aceeași culoare, cu excepția tavanului, care era zugrăvit în culoarea untului și era presărat cu spoturi ce împrăștiau o lumină caldă.

Era o baie uriașă.

Plimbându-mi mâna de-a lungul căzii cu picioare în formă de gheare aurite, m-am imaginat imediat în ea: cu muzica pornită, cu lumânări pâlpâind alături și cu un pahar de vin roșu în mână, cu trupul muiat în apă și cu mintea aiurea. Cada era în mijlocul încăperii. În colțul din dreapta, era montată o cabină de duș dublă, cu cea mai mare rozetă pe care o văzusem în viața mea. În stânga, se afla un bol modern de sticlă, așezat pe o placă din ceramică de culoare albă. Era o chiuvetă?

Am înregistrat repede totul în minte: robinete aurii, oglindă uriașă, suport cu încălzire pentru prosoape…

Baia din vechiul meu apartament nici măcar nu avea suport pentru prosoape.

— Uau, i-am zâmbit lui Ellie peste umăr. E minunată.

Ridicându-se în vârful picioarelor, Ellie a încuviințat din cap, învăluindu-mă în privirea ei albastră și radioasă.

— Într-adevăr. Dar eu o folosesc rar, pentru că dormitorul meu are baie proprie. Ceea ce este un avantaj pentru viitoarea mea colegă. Va avea baia asta aproape numai pentru ea.

Aha, mi-am zis în sinea mea, ademenită de baia superbă. Începeam să înțeleg de ce era atât de mare chiria. Dar dacă aveai bani să locuiești acolo, de ce ai fi plecat?

— Colega ta s-a mutat? am întrebat politicos, ieșind pe hol și urmând-o pe Ellie în livingul uriaș.

Tonul meu dădea de înțeles că eram doar curioasă, când, de fapt, încercam să-mi dau seama ce fel de om era Ellie. Dacă apartamentul era atât de frumos, poate că problema fusese Ellie. Dar, înainte să-mi poată răspunde, m-am oprit și m-am uitat de jur împrejur, admirând livingul încântător. La fel ca la toate clădirile vechi, tavanul era foarte înalt, iar ferestrele erau foarte mari, așa că dinspre strada aglomerată se revărsau în livingul încântător valuri de lumină. În mijlocul unuia dintre pereți, se afla un șemineu uriaș, care se vedea că era folosit doar ca element de decor, nu pentru încălzit, însă contribuia decisiv la aerul de eleganță nonșalantă al încăperii. *Mă rog, e cam multă dezordine pentru gustul meu*, mi-am spus în sinea mea, aruncând o privire la teancurile de cărți împrăștiate prin living, alături de tot felul de obiecte caraghioase… cum ar fi un Buzz Lightyear[1].

Nici măcar nu era cazul să întreb ale cui erau.

Uitându-mă la Ellie, începeam să înțeleg de ce era atâta dezordine în living. Părul blond îi era prins într-un coc neîngrijit, era

1 Astronautul din seria de desene animate *Povestea jucăriilor.*

încălțată cu șlapi desperecheați, iar pe cot avea lipit un abțibild cu prețul cine știe cărui produs.

— Colega mea de apartament? a întrebat Ellie, întorcându-se și privindu-mă în ochi.

Înainte să-i pot repeta întrebarea, cuta dintre sprâncenele ei deschise la culoare a dispărut, și a încuviințat din cap, cu aerul că a înțeles. Ce bine. Nu fusese o întrebare chiar atât de grea.

— Ah, nu, a clătinat ea din cap. N-am avut colegă. Fratele meu a cumpărat apartamentul și l-a renovat, cu gândul să-l închirieze. Apoi, a hotărât că nu vrea să mă chinuiesc plătind chirie cine știe unde, cât timp îmi fac doctoratul, așa că mi l-a dat mie.

Ce frate drăguț.

Cu toate că nu am făcut niciun comentariu, probabil și-a dat seama ce era în mintea mea după expresia ochilor. Ellie a surâs, iar pe chip i s-a așternut un aer plin de afecțiune:

— Braden are obiceiul să exagereze. Un cadou de la el nu e niciodată ceva simplu. Și cum aș fi putut refuza un astfel de apartament? Singura problemă e că locuiesc aici de o lună și mi se pare prea mare, prea singuratic, chiar dacă prietenii vin pe la mine în fiecare weekend. Așa că i-am zis lui Braden că îmi caut o colegă de apartament. N-a fost încântat de idee, dar i-am spus ce chirie aș putea încasa, iar asta l-a făcut să se răzgândească. Afaceristul din el a fost mai puternic.

Mi-am dat seama instinctiv că Ellie își iubea fratele (foarte înstărit, în mod evident) și că erau apropiați. Se ghicea în ochii ei când vorbea despre el, iar eu cunoșteam foarte bine privirea aceea. O studiasem de-a lungul anilor, înfruntând-o direct și dezvoltând un scut împotriva durerii pe care mi-o pricinuia să văd o asemenea iubire pe chipul persoanelor din jur — oameni care încă îi aveau pe cei dragi în viața lor.

— Pare foarte generos, am răspuns eu cu diplomație, neobișnuită ca oamenii să-și reverse peste mine sentimentele intime încă de la prima întâlnire.

Pe Ellie n-a deranjat-o răspunsul meu, care n-a fost tocmai cordial și care nici n-o invita să-mi dea detalii. Pur și simplu, a continuat să zâmbească și m-a condus pe hol, apoi într-o bucătărie lungă, decorată la fel de elegant ca restul apartamentului. Era cam îngustă, însă la celălalt capăt avea un semicerc în care se aflau o masă și câteva scaune. Toate electrocasnicele erau ultimul răcnet, iar în mijlocul mobilierului din lemn închis la culoare era montat un aragaz modern, de dimensiuni impresionante.

— Foarte generos, am repetat eu.

— Braden e prea generos, a mormăit Ellie. Nu aveam nevoie de toate astea, dar a insistat. Așa e el. La fel e și cu iubita lui — îi face toate poftele. Abia aștept să se plictisească de ea, așa cum s-a plictisit de celelalte, pentru că e cea mai rea dintre toate. Se vede foarte limpede că e mai interesată de banii lui, decât de el. Chiar și Braden știe asta. Dar zice că aranjamentul ăsta îi convine. Aranjament? Cine mai vorbește așa în ziua de azi?

Cine mai vorbește atât de mult?

Când mi-a arătat dormitorul principal, m-am străduit să-mi înăbuș un zâmbet. Era foarte dezordonat, la fel ca Ellie. A mai flecărit un pic despre iubita insipidă a fratelui ei și m-am întrebat cum s-ar simți acest Braden dacă ar ști că sora lui îi dezvăluie viața privată unei străine.

— Iar ăsta ar putea fi dormitorul tău.

Eram în pragul unei camere aflate în partea cea mai din spate a apartamentului. Un bovindou uriaș, o banchetă lângă fereastră, draperii brodate, care ajungeau până la podea, un superb pat franțuzesc în stil rococo, un birou enorm din lemn de nuc și un fotoliu din piele. Un loc unde să scriu.

Deja mă îndrăgostisem de camera aceea.

— E minunată.

Voiam să locuiesc acolo. La naiba cu chiria ridicată! La naiba cu colega vorbăreață! Gata cu economia! Eram singură într-o țară de adopție. Meritam un pic de confort.

Aveam să mă obișnuiesc cu Ellie. Vorbea mult, dar era simpatică și fermecătoare, iar în ochii ei se citea o bunătate înnăscută.

— Ce-ar fi să bem o ceașcă de ceai și să stăm un pic de vorbă? mi-a zâmbit Ellie.

Câteva clipe mai târziu, am rămas singură în living, iar Ellie s-a dus în bucătărie să pregătească ceaiul. Dintr-odată, mi-am dat seama că important era nu ca Ellie să-mi placă mie, ci ca *eu* să-i plac *ei*, altminteri nu mi-ar fi oferit mie camera. Îngrijorarea a început să-mi roadă stomacul. Nu eram persoana cea mai plăcută din lume, în schimb, Ellie părea cea mai deschisă, și poate că nu avea să mă „înțeleagă".

— A fost dificil, mi-a mărturisit ea când s-a întors în living cu o tavă pe care se aflau două căni de ceai și niște prăjituri. Să găsesc o colegă de apartament. Foarte puține persoane de vârsta noastră își pot permite să plătească o asemenea chirie.

Moștenisem mulți bani.

— Familia mea e înstărită, am răspuns eu.

— Ah, a spus ea, întinzându-mi o cană de ceai fierbinte și o brioșă cu ciocolată.

Mi-am dres glasul și am luat cana cu degete tremurânde. Simțeam pe piele broboane de transpirație rece, iar sângele îmi vuia în urechi. Întotdeauna reacționam așa când eram pe punctul de a spune cuiva adevărul. *Părinții și surioara mea au murit într-un accident de mașină când aveam paisprezece ani. Singura mea rudă rămasă în viață e un unchi care locuiește în Australia. N-a vrut să mă ia în custodie, așa că am fost dată în grija unei familii adoptive. Părinții mei aveau mulți bani. Bunicul tatălui meu a fost petrolist în Louisiana, iar tata a fost extrem de grijuliu cu moștenirea lui. Când am împlinit optsprezece ani, toată averea mi-a revenit mie.* Dar mi-am dat seama că Ellie nu trebuia să știe necazurile mele, așa că inima mi s-a domolit, iar tremuratul mâinilor a încetat.

— Familia din partea tatei se trage din Louisiana. Străbunicul meu a făcut mulți bani în industria petrolieră.

— Oh, ce interesant, a spus ea pe un ton ce părea sincer. Familia ta s-a mutat din Louisiana?

Am încuviințat din cap:

— Da, în Virginia. Dar mama e de loc din Scoția.

— Deci ești pe jumătate scoțiană. Ce mișto, a spus ea, zâmbindu-mi discret. Și eu sunt scoțiană doar pe jumătate. Mama e franțuzoaică, dar familia ei s-a mutat în St. Andrews când ea avea cinci ani. Dacă îți vine să crezi, nici măcar nu știu franceză, a pufnit ea, așteptând un comentariu din partea mea.

— Fratele tău știe franceză?

— Ah, nu, mi-a răspuns ea, făcând un gest cu mâna. Braden și cu mine suntem frați vitregi. Avem același tată. Mamele noastre încă trăiesc, dar tata a murit acum cinci ani. Era un om de afaceri foarte cunoscut. Ai auzit de Douglas Carmichael & Co.? E una dintre cele mai vechi agenții imobiliare din Edinburgh. Tata a preluat-o de la tatăl lui când era foarte tânăr și a pus pe picioare o companie de dezvoltare imobiliară. Deținea și câteva restaurante, ba chiar și câteva magazine de suvenire. Un mic imperiu. Când a murit, Braden i-a preluat toate afacerile. Acum, toată lumea se dă pe lângă Braden, toată lumea încearcă să obțină câte ceva de la el. Și cu toții știu cât de apropiați suntem, așa că încearcă să se folosească și de mine.

Gura ei frumoasă și-a luat o expresie plină de amărăciune, care părea complet străină de chipul ei.

— Îmi pare rău, am spus eu.

Și eram sinceră. Îi înțelegeam situația. Ba chiar a fost unul dintre motivele pentru care am hotărât să plec din Virginia și să o iau de la capăt în Scoția.

Ellie s-a relaxat, ca și când mi-ar fi intuit sinceritatea. N-am să înțeleg niciodată cum poate cineva să-și deschidă sufletul în fața unui prieten, cu atât mai puțin în fața unui străin, dar, din clipa aceea, nu m-am mai temut de sinceritatea ei. Într-adevăr, se putea aștepta ca și eu să fiu la fel de deschisă cu ea, dar, după ce mă va cunoaște, își va da seama că nu se va întâmpla așa ceva.

Spre surprinderea mea, între noi s-a lăsat o tăcere confortabilă. Ellie mi-a zâmbit blând, de parcă ar fi observat și ea același lucru.

— Ce faci în Edinburgh?

— Aici locuiesc. Am cetățenie dublă. Aici mă simt ca acasă.

I-a plăcut răspunsul meu.

— Ești studentă?

Am clătinat din cap:

— Tocmai mi-am terminat studiile. În nopțile de joi și vineri lucrez la Club 39, pe strada George. În rest, încerc să mă concentrez asupra scrisului.

Ellie a fost încântată de mărturisirea mea:

— Minunat! Întotdeauna mi-am dorit să am o prietenă scriitoare. Mi se pare foarte curajos să faci ce vrei cu adevărat. Fratele meu crede că doctoratul e o pierdere de timp, dat fiind că aș putea lucra pentru el, dar mie îmi place grozav ce fac, mai ales că sunt și asistentă la universitate, iar asta… cum să-ți spun… mă face fericită. Și sunt unul dintre acei oameni nesuferiți care pot face orice își doresc, chiar dacă nu câștigă mult din asta, a adăugat ea cu o grimasă. Sună îngrozitor, nu?

Dar nu aveam înclinația de a-i judeca pe ceilalți.

— E viața ta, Ellie. Ai o soartă bună din punct de vedere financiar. Asta nu te face o persoană nesuferită.

Mi-a răsunat în minte vocea nazală a terapeutei mele din timpul liceului: *„Ei bine, de ce nu poți aplica același raționament și în cazul tău, Joss? Acceptarea moștenirii nu te face o persoană îngrozitoare. Părinții tăi voiau să ai tot ce-ți dorești"*.

De la paisprezece la optsprezece ani, am locuit pe rând la două familii adoptive din Virginia. Niciuna dintre ele nu avea mulți bani, așa că am trecut de la o viață în care aveam o casă mare și elegantă, mâncare și haine scumpe la una în care am mâncat nenumărate cutii de SpaghettiO și făceam schimb de haine cu o „soră" adoptivă, care avea aceeași înălțime ca mine. Înainte să împlinesc optsprezece ani, întrucât se știa că urma să intru în posesia unei moșteniri

considerabile, am fost abordată de mai mulți oameni de afaceri din orașul nostru, care voiau să profite de ceea ce credeau a fi o fată naivă și să obțină o investiție din partea mea, precum și de către o colegă de clasă, care voia să-i finanțez site-ul. Faptul că mi-am trăit anii de formare la fel ca oamenii simpli și faptul că apoi am fost lingușită de oameni fățarnici, interesați mai mult de buzunarele mele adânci decât de persoana mea, au constituit, cred, cele două motive pentru care ezitam să mă ating de banii mei.

Stând alături de Ellie, o tânără cu o situație financiară asemănătoare, care trebuia să facă față unui sentiment de vină (deși diferit de al meu), am simțit o surprinzătoare legătură cu ea.

— Camera e a ta, mi-a spus ea dintr-odată.

Replica ei abruptă m-a făcut să râd:

— Așa, pur și simplu?

Devenind brusc serioasă, Ellie a încuviințat din cap:

— Am un sentiment bun în ceea ce te privește.

Și eu am un sentiment bun în ceea ce te privește. I-am zâmbit cu un aer ușurat:

— Atunci mi-ar plăcea grozav să mă mut aici.

Capitolul 2

O săptămână mai târziu, m-am mutat în apartamentul luxos de pe strada Dublin.

Spre deosebire de Ellie, care era dezordonată, mie îmi plăcea ca în jurul meu totul să fie aranjat în cea mai deplină ordine, așa că, imediat ce am ajuns, am început să-mi desfac bagajele.

— Sigur nu vrei să bem mai întâi un ceai? m-a întrebat Ellie din pragul camerei mele.

— Chiar vreau să-mi desfac lucrurile, să mă pot relaxa, am spus eu, înconjurată de câteva cutii de carton și de două valize.

I-am zâmbit călduros, ca să nu-și închipuie că voiam s-o expediez. Întotdeauna mi-a displăcut această etapă de început a unei prietenii — tatonarea extenuantă a personalității celuilalt, încercarea de a-ți da seama cum va reacționa celălalt la un anumit ton sau la o anume atitudine.

Ellie, pur și simplu, a încuviințat din cap cu un aer înțelegător:

— În regulă. Eu trebuie să țin un seminar peste o oră și o să mă duc pe jos, nu cu taxiul, ceea ce înseamnă că trebuie să plec chiar

acum. În felul ăsta, o să rămâi singură o vreme, să te acomodezi cu apartamentul.

Deja îmi ești și mai dragă.

— Seminar plăcut.

— Despachetat plăcut.

Am mormăit și am făcut un semn plictisit cu mâna, iar ea mi-a zâmbit înțelegător și a plecat.

Imediat ce am auzit închizându-se ușa de la intrare, m-am trântit pe patul incredibil de confortabil.

— Bun venit pe strada Dublin, am șoptit eu, cu privirea ațintită în tavan.

Dintr-odată, Kings of Leon au început să-mi cânte foarte tare „sexul tău e în flăcări"[2]. M-a enervat că singurătatea mi-a fost întreruptă atât de repede, dar, ridicând o coapsă, mi-am scos telefonul din buzunar și, văzând cine mă sună, am zâmbit.

— Ei, bună! am răspuns eu călduros.

— Ia zi, te-ai mutat în noul tău apartament incredibil de luxos? m-a întrebat Rhian fără niciun preambul.

— Cumva ești invidioasă?

— Exact, nenorocită norocoasă ce ești. Azi-dimineață, în timp ce îmi mâncam cerealele, aproape că mi s-a făcut rău când am văzut pozele pe care mi le-ai trimis. Apartamentul ăla chiar există?

— Să înțeleg că apartamentul de la Londra nu se ridică la înălțimea așteptărilor tale?

— Așteptările mele? Plătesc o căruță de bani pentru o minunată cutie de carton!

Am izbucnit în râs.

— Du-te naibii! a mormăit Rhian în glumă. Mi-e dor de tine și de palatul nostru ciuruit de șoareci.

— Și mie mi-e dor de tine și de palatul nostru ciuruit de șoareci.

---

2 Vers din piesa *Sex on Fire* al formației americane Kings of Leon.

— Cumva spui asta în timp ce te uiți la cada cu picioare în formă de gheară și la robinetele aurite?

— Nu… în timp ce stau întinsă pe patul meu de cinci mii de dolari.

— Cât înseamnă asta în lire?

— Nu știu. Vreo trei mii.

— Doamne, vasăzică dormi pe chiria pe șase săptămâni.

M-am ridicat mormăind în capul oaselor și am deschis cutia cea mai apropiată:

— Mai bine nu-ți spuneam cât e chiria.

— Mă rog, aș putea să-ți țin o mică lecție, să-ți arăt că, în loc să-ți fi risipit bănetul pe chirie, mai bine îți cumpărai o casă, dar cine sunt eu să-ți dau sfaturi?

— Mda, n-am nevoie de lecții. Când ești orfană, asta e partea cea mai bună: nu trebuie să asculți prelegeri îngrijorate.

Nu știu de ce am spus asta.

A fi orfan nu avea nicio parte bună.

După cum nu era bine nici să nu-și facă nimeni griji pentru tine.

Rhian a tăcut la celălalt capăt al liniei. Nu vorbeam niciodată despre părinții mei sau ai ei. Era un subiect tabu.

— În fine, mi-am dres eu glasul, acum trebuie să-mi desfac bagajele.

— Colega de apartament e acasă? a continuat Rhian conversația, ca și când n-aș fi adus vorba despre statutul meu de orfan.

— Tocmai a plecat.

— Ai făcut cunoștință cu vreunul dintre prietenii ei? Cu vreun tip? Cu vreun tip sexy? Suficient de sexy încât să te smulgă din abstinența ta de patru ani?

Râsul sceptic mi s-a întrerupt brusc în clipa când mi-a venit în minte imaginea Costumului. Am tăcut, simțind furnicături pe piele. Nu era prima oară când îmi aminteam de el în ultimele șapte zile.

— Ce înseamnă asta? m-a întrebat Rhian, văzând că nu spun nimic. Ai cunoscut unul cu adevărat mișto?

— Nu, am expediat-o eu, îndepărtând din minte imaginea Costumului. Deocamdată, n-am cunoscut pe niciunul dintre prietenii lui Ellie.

— La naiba!

Nu-i nimic. Ultimul lucru de care aș avea nevoie în viața mea e un tip.

— Auzi, chiar trebuie să-mi desfac bagajele. Vorbim mai încolo?

— Sigur, scumpo. Pe curând.

Am închis și, uitându-mă la cutiile din jur, am scos un oftat. Tot ce-mi doream în clipa aceea era să mă întind pe spate și să dorm.

— Of, la treabă.

Câteva ore mai târziu, totul era despachetat. Cutiile erau pliate și aranjate cu grijă în debaraua de pe hol, hainele îmi atârnau pe umerașe, cărțile erau rânduite în bibliotecă, iar laptopul stătea desfăcut pe birou, pregătit pentru cuvintele mele. Pe noptieră aveam o fotografie cu părinții mei, pe un raft al bibliotecii era una cu Rhian și cu mine la o petrecere de Halloween, iar pe birou, lângă laptop, preferata mea: o poză în care o țineam în brațe pe Beth, cu părinții mei în planul doi. Eram în curtea noastră, la un grătar, în vara în care au murit, iar fotografia ne-o făcuse un vecin.

Știam că, de obicei, fotografiile stârneau întrebări, dar nu-mi venea să le pun deoparte. Și îmi aminteau, în mod dureros, că iubirea pentru ceilalți sfârșește prin a-ți frânge inima… dar nu mă puteam despărți de ele.

Mi-am sărutat degetele și le-am așezat ușor pe fotografia părinților mei.

Mi-e dor de voi.

După o clipă, o picătură de transpirație mi s-a prelins pe ceafă, smulgându-mă din negura melancoliei. Am strâmbat din nas: era o zi fierbinte, iar eu îmi desfăcusem bagajele cu tenacitatea cu care Terminatorul îl urmărește pe John Connor.

A sosit momentul să testez cada aceea minunată.

Am dat drumul la apa caldă, am turnat niște spumă de baie și m-am relaxat imediat ce am simțit parfumul puternic al florilor de lotus. M-am întors în dormitor, mi-am dat jos tricoul transpirat și pantalonii scurți, apoi m-am întors în baie cu un aer satisfăcut, mergând goală prin noul meu apartament, copleșită de un sentiment de libertate.

Mă uitam în jur zâmbind și încă nu-mi venea să cred că minunăția aceea de apartament era al meu, cel puțin pentru următoarele șase luni.

Cu muzica răsunând din telefonul mobil, m-am scufundat în cadă și m-am lăsat în voia moțăielii. În cele din urmă, m-a trezit răcoarea din ce în ce mai pronunțată a apei. Relaxată și mulțumită, am ieșit din cadă fără prea multă eleganță și m-am dus la telefon să opresc muzica. Apoi m-am uitat la suportul de prosoape și am rămas nemișcată.

La naiba!

Nu era niciun prosop. M-am încruntat la suport, ca și când ar fi fost vina lui. Aș fi putut jura că, săptămâna trecută, erau prosoape în baie. Acum, eram nevoită să fac o dâră de apă până în dormitor.

Am deschis ușa bombănind și am ieși pe holul spațios.

— Ah… bună, am auzit bâiguind o voce gravă, iar privirea mi s-a ridicat brusc din balta pe care o făcusem pe podeaua de lemn.

Am dat peste ochii Costumului și din gâtlej mi-a țâșnit un țipăt de spaimă.

Ce căuta aici? În casa mea? *Un hărțuitor!*

Am rămas cu gura căscată, încercând să realizez ce se întâmplă; mi-a luat o clipă să-mi dau seama că privirea lui nu era ațintită spre fața mea, ci îmi măsura din cap până-n picioare trupul complet gol.

Cu un țipăt confuz, mi-am acoperit sânii cu un braț, iar ochii lui azurii s-au intersectat cu privirea mea cenușie și îngrozită.

— Ce cauți în apartamentul meu? am spus eu, uitându-mă repede în jur după o armă.

O umbrelă? Are vârf metalic… Mi-ar putea fi de ajutor.

Un nou râs înfundat m-a făcut să-mi întorc iarăși privirea spre el și am simțit între picioare un puseu de căldură indezirabil și complet inoportun. Iarăși avea *privirea aceea*. O privire întunecată și voluptuoasă. Nu suportam faptul că trupul meu răspundea atât de prompt privirii lui, mai ales că individul putea fi criminal în serie.

— Întoarce-te! am țipat eu, încercând să ascund cât de vulnerabilă mă simțeam.

Costumul a ridicat imediat mâinile în semn de supunere și s-a întors încet cu spatele la mine. Ochii mi s-au îngustat când am văzut că i se zgâlțâie umerii. Nenorocitul râdea de mine.

Cu inima bătând nebunește, am pornit în grabă spre camera mea, să-mi iau niște haine — și, eventual, o bâtă de baseball —, dar privirea mi-a fost atrasă de o fotografie de pe panoul lui Ellie. O fotografie cu Ellie și… Costumul.

Ce naiba?

Cum de n-o văzusem? Ah, da. Pentru că nu-mi place să pun întrebări. Nemulțumită de capacitatea mea de observație foarte redusă, am aruncat o privire peste umăr. Spre mulțumirea mea, Costumul nu trăgea cu ochiul. Am dat fuga în dormitor, iar în urma mea am auzit vocea lui gravă, ce făcea să răsune holul spațios:

— Sunt Braden Carmichael, fratele lui Ellie.

Bineînțeles, mi-am spus enervată în sinea mea, ștergându-mă cu prosopul, apoi mi-am vârât membrele furioase într-un șort și un maiou.

Prinzându-mi într-un coc neîngrijit părul blond închis, cu nuanțe cafenii, m-am întors în hol să dau ochii cu el.

Acum, Braden era întors cu fața spre mine, iar colțurile gurii îi erau ușor ridicate, în timp ce mă măsura din priviri. Nu conta că eram îmbrăcată. Îmi era clar că el încă mă vedea goală.

Mi-am pus mâinile în șold, cu atitudinea beligerantă a celui jignit:

— Și intri în apartament așa, fără să ciocăni?

Tonul meu l-a făcut să-și arcuiască una dintre sprâncenele brunete:

— E apartamentul *meu*.

— Ține de politețea elementară să ciocăni înainte să intri, am insistat eu.

Răspunsul lui a constat doar într-o ridicare din umeri, după care și-a vârât mâinile în buzunarele de la pantaloni. Își dăduse haina jos, iar mânecile cămășii albe erau suflecate până la cot, dându-i la iveală antebrațele puternice, cu vene proeminente.

Văzându-i antebrațele sexy, am simțit cum îmi înflorește dorința în pântec.

La dracu'!

Mama mă-sii! La dracu'!

Eram foarte stânjenită în sinea mea.

— N-ai de gând să-ți ceri scuze?

Braden a afișat un zâmbet poznaș:

— Nu-mi cer scuze decât atunci când îmi pare rău cu adevărat. Iar pentru asta nu-mi cer scuze. Pentru mine, a fost cel mai frumos moment al săptămânii. Poate chiar al anului.

Zâmbetul lui era cât se poate de relaxat, momindu-mă să-i zâmbesc și eu. Dar nu voiam să fac asta.

Braden era fratele lui Ellie. Și avea o iubită.

Și eram mult prea atrasă de acest străin, ceea ce mi se părea de rău augur.

— Uau, îmi închipui că ai o viață foarte plicticoasă, am murmurat eu pe un ton arogant, apoi am luat-o din loc.

Dar e greu să faci pe spirituala în fața unui tip care ți-a văzut podoabele feminine. Și, întrucât am trecut destul de aproape de el, i-am simțit parfumul delicios și a trebuit să-mi stăpânesc fiorii din stomac.

Bombănind din pricina observației mele, Braden s-a luat după mine și, pășind spre living, îi simțeam pe spate căldura trupului.

Haina lui era aruncată pe un fotoliu, iar pe măsuța de cafea se aflau un ziar deschis și o cană de cafea aproape goală. Așadar, se așezase confortabil în living, în timp ce eu, fără să am habar de venirea lui, moțăiam în cadă.

Cuprinsă de indignare, i-am aruncat o privire încruntată peste umăr.

Rânjetul lui adolescentin m-a izbit în piept, așa că m-am uitat repede în altă parte și m-am așezat pe brațul canapelei, iar Braden s-a așezat nonșalant pe fotoliu. Rânjetul îi dispăruse de pe buze. Acum, se uita la mine cu un zâmbet discret, ca și când și-ar fi adus aminte de o glumă bună — sau de mine goală.

Deși îi opuneam rezistență, nu voiam să creadă că goliciunea mea era amuzantă.

— Așadar, tu ești Jocelyn Butler.

— Joss, l-am corectat eu în mod automat.

A încuviințat din cap și s-a relaxat în fotoliu, ducând mâinile la ceafă. Avea mâini superbe. Elegante, dar masculine. Mari. Puternice. Dintr-odată, fără s-o pot înăbuși, mi-a trecut prin minte imaginea mâinii lui alunecându-mi pe interiorul coapsei.

La dracu'!

Mi-am dezlipit privirea de pe mâinile sale și m-am uitat la fața lui. Părea un tip relaxat, dar, în același timp, foarte autoritar. Brusc, mi-am dat seama că acesta era Braden, fratele cu mulți bani și responsabilități, o iubită superficială și o soră mai mică, față de care era extrem de protector.

— Ellie te place.

Ellie nu mă cunoaște.

— Și mie îmi place de Ellie. Dar nu știu ce să cred despre fratele ei. Mi se pare cam nepoliticos.

Braden și-a dezvelit dinții albi, ușor neregulați.

— Nici el nu știe ce să creadă despre tine.

Ochii tăi spun altceva.

— Aha.

— Nu știu ce să cred despre faptul că sora mea cea mică locuiește cu o exhibiționistă.

Am făcut o grimasă, abținându-mă cu greu să nu scot limba la el. Chiar reușea să scoată la iveală copilul din mine.

— Exhibiționiștii se dezbracă în public. Eu am ieșit din baie, pentru că uitasem să-mi iau prosopul, și credeam că nu mai e nimeni în apartament.

— Să mulțumim Domnului pentru aceste mici milostenii.

Iarăși se uita la mine în felul *acela*. Oare își dădea seama cât de evident era?

— Vorbesc serios, a continuat el, iar privirea i-a coborât spre sânii mei, apoi mi-a revenit pe chip. Ar trebui să umbli goală tot timpul.

Complimentul lui a reușit să mă flateze. Nu m-am mai putut abține. Umbra unui zâmbet mi-a arcuit colțurile gurii și m-am uitat la el clătinând din cap, ca și când ar fi fost un elev obraznic.

Braden a râs ușor, cu un aer mulțumit. Pieptul mi-a fost copleșit brusc de o ciudată senzație de plinătate și mi-am dat seama că trebuia să înăbuș atracția neobișnuită care se înfiripa între noi. Era prima oară când mi se întâmpla așa ceva, deci trebuia să improvizez.

Am dat ochii peste cap:

— Ești un dobitoc.

Braden a pufnit, îndreptându-se de spate:

— De obicei, o femeie îmi spune asta după ce am futut-o și i-am chemat un taxi.

Limbajul lui frust m-a făcut să clipesc. Pe bune? Abia făcuserăm cunoștință și deja foloseam acel cuvânt?

Mi-a observat reacția:

— Să nu-mi spui că nu-ți place cuvântul ăsta.

Nu. Îmi închipui că acest cuvânt poate fi foarte excitant, dacă e rostit la momentul potrivit.

— Nu. Pur și simplu nu cred că e în regulă să vorbim despre futut, în condițiile în care abia ne-am cunoscut.

N-a sunat deloc bine.

Ochii lui Braden au căpătat o expresie amuzată:

— Nu mi-am dat seama că asta facem.

Am schimbat brusc subiectul:

— Dacă ai venit pentru Ellie, să știi că a plecat la universitate.

— De fapt, am venit să te cunosc. Dar habar n-aveam că o să te cunosc pe *tine*. Ce coincidență. M-am gândit destul de mult la tine în ultima săptămână, după ce am mers împreună cu taxiul.

— Cumva în timp ce luai masa cu iubita? l-am întrebat eu pe un ton insinuant, simțind că înotam împotriva curentului.

Voiam să ieșim din scenariul flirtului cu iz sexual în care intraserăm și să avem o discuție normală, ca între o chiriașă și fratele colegei sale de apartament.

— Săptămâna asta, Holly a fost plecată în sud, să-și viziteze părinții. E din Southampton.

De parcă mi-ar păsa.

— Înțeleg. Ei bine…, am răspuns eu, ridicându-mă în picioare, în speranța că gestul meu îl va convinge să plece. Ți-aș spune că mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar eram goală, așa că… nu mi-a plăcut. Am multă treabă. Îi transmit lui Ellie că ai trecut pe aici.

Braden a clătinat din cap râzând și s-a ridicat în picioare.

— Ești o nucă greu de spart, a zis, luându-și haina pe el.

Bun, deci trebuia să i-o spun verde în față:

— Hei, nuca asta n-o să fie spartă. Nici acum, nici altă dată.

Înăbușindu-și hohotul de râs, s-a apropiat de mine, obligându-mă să fac un pas în spate, spre canapea.

— Zău așa, Jocelyn… de ce faci să sune totul atât de murdar?

Am rămas cu gura căscată, iar el s-a răsucit pe călcâie și a plecat… având ultimul cuvânt.

Îl uram.

Chiar îl uram.

Păcat că nu-l ura și trupul meu.

Capitolul 3

Club 39 nu era tocmai un club, ci mai degrabă un bar cu un mic ring de dans în partea din spate. Localul era situat la demisolul unei clădiri de pe strada George, iar tavanele erau joase, la fel și canapelele circulare și cuburile care serveau pe post de scaune. Zona barului era amenajată mai jos decât restul localului, ceea ce însemna că mușteriii beți trebuiau să coboare trei trepte pentru a ajunge la noi. Cel care adăugase acest detaliu la proiectul barului sigur fumase ceva înainte.

Joia, barul slab iluminat era, de obicei, plin de studenți, dar, întrucât semestrul se încheiase și sosise vacanța de vară, noaptea era liniștită, iar muzica oprită, pentru că nu era nimeni pe ring.

I-am întins paharele tipului care venise la bar, iar el mi-a dat o bancnotă de zece lire.

— Păstrează restul, mi-a făcut el cu ochiul.

Am ignorat gestul, dar am pus bacșișul în borcan. La sfârșitul programului, împărțeam banii între noi, deși Jo spunea că ea și cu mine adunam cele mai multe bacșișuri, pentru că purtam o uniformă alcătuită din jeanși negri mulați și maiou alb, cu decolteu

pronunțat. Pe maiou, chiar peste sânul drept, era imprimat *Club 39* cu litere negre, care imitau scrisul de mână. Simplu și eficient. Mai ales dacă erai la fel de înzestrată ca mine la capitolul sâni.

Craig era în pauză, așa că Jo și cu mine ne ocupam singure de clienții de la bar, care se împuținau văzând cu ochii. Cu un aer plictisit, am aruncat o privire spre celălalt capăt al barului, să văd dacă Jo are nevoie de ajutorul meu.

Și chiar avea.

Dar nu pentru că nu reușea să facă față numărului mare de clienți.

Întinzând mâna să-i dea restul individului pe care tocmai îl servise, acesta a apucat-o de încheietură și a tras-o spre el, peste tejghea, astfel încât fețele lor se apropiaseră la doar câțiva centimetri. M-am încruntat și am așteptat o clipă, să văd cum reacționează Jo. Pielea ei albă s-a înroșit și a încercat să-și smulgă mâna din strânsoarea lui. Prietenii individului stăteau în spatele lui și râdeau. Bravo!

— Dă-mi drumul, te rog, a spus Jo printre dinți, trăgând mai tare.

Întrucât Craig nu era prin preajmă, iar încheietura subțire a lui Jo părea gata să se rupă, eu eram cea care trebuia să rezolve situația. Am apăsat butonul de sub tejghea, prin care erau alertați bodyguarzii de la intrare, și am pornit spre Jo.

— Hai, scumpo, e ziua mea. Doar un sărut.

L-am apucat de mână, înfigându-mi unghiile în carnea lui.

— Dă-i drumul, dobitocule, înainte să-ți smulg pielea de pe mână și să ți-o înfig în coaie.

Scoțând un șuier de durere, individul și-a retras mâna, dându-i drumul lui Jo.

— Americancă nenorocită, a gemut el, oblojindu-și mâna acoperită cu semne adânci, în formă de semilună. O să fac o plângere la patron.

Oare de ce naționalitatea mea era mereu invocată în situații negative? Și ce dacă eram americancă? Eram cumva într-un serial cu adolescenți din anii optzeci? I-am pufnit în nas, deloc impresionată.

Brian, bodyguardul nostru uriaș, a apărut în spatele lui, cu un aer deloc amuzat.

— Probleme, Joss?

— Da. Ai putea, te rog, să-i scoți din bar pe tipul ăsta și pe prietenii lui?

Nici măcar nu m-a întrebat de ce. Se întâmpla foarte rar să dăm afară clienți, așa că Brian nu mi-a pus la îndoială decizia.

— Haideți, băieți, valea, a mârâit el, iar cei trei indivizi, palizi și beți criță, s-au ridicat și au plecat, ca niște lași ce erau, mânați de la spate de Brian.

Jo tremura lângă mine, așa că i-am pus mâna pe umăr, încercând s-o liniștesc.

— Te simți bine?

— Da, mi-a răspuns ea cu un zâmbet firav. O noapte proastă de la un capăt la altul. Mai devreme, Steven mi-a dat papucii.

Am tresărit, întrucât știam că era o veste foarte proastă pentru Jo și frățiorul ei. Locuiau într-un mic apartament de pe Leith Walk, unde aveau grijă, cu rândul, de mama lor, care suferea de sindromul oboselii cronice. Ca să facă rost de bani de chirie, Jo — care era superbă — se folosea de frumusețea ei pentru a-și găsi „sponsori" care s-o ajute financiar. Oricât de des i-ar fi spus prietenii că era suficient de deșteaptă încât să realizeze ceva mai bun în viață, rămânea plină de incertitudini cu privire la ea însăși. Nu avea încredere decât în propria-i frumusețe și în capacitatea acesteia de a-i face rost de un tip care să aibă grijă de ea și de familia ei. Dar faptul că o îngrijea pe mama ei îi afecta, aproape mereu, frumusețea, așa că, mai devreme sau mai târziu, toți bărbații îi dădeau papucii.

— Îmi pare rău, Jo. Știi că dacă ai nevoie de ajutor sau de orice altceva, nu trebuie decât să ceri.

Mă oferisem de nenumărate ori, dar mă refuzase de fiecare dată.

— Nu, a clătinat ea din cap, sărutându-mă ușor pe obraz. O să-mi găsesc unul nou. Ca de fiecare dată.

S-a îndepărtat de mine cu umerii lăsați și m-am trezit făcându-mi griji pentru ea, deși nu-mi doream asta. Jo era o persoană greu de înțeles. Te putea călca pe nervi cu materialismul ei, dar te înduioșa cu loialitatea ei față de familie. Se dădea în vânt după pantofii eleganți, dar îi lăsa imediat pe ultimul plan când venea vorba să le asigure un trai decent mamei și frățiorului ei. Din păcate, această loialitate o făcea să calce în picioare pe oricine îi stătea în cale și să se lase călcată în picioare de oricine își dorea să profite de situația ei.

— Îmi iau o pauză. Îl trimit pe Craig să te ajute.

Am încuviințat din cap, deși nu mă putea vedea, întrebându-mă în sinea mea cine avea să fie următoarea ei victimă. Sau, de fapt, cui avea să-i pice victimă data viitoare.

— E liniște în seara asta, a spus Craig apropiindu-se de mine, după două minute, ținând o cutie de suc în mână.

Înalt, brunet și chipeș, Craig încasa probabil la fel de multe bacșișuri ca Jo și cu mine. Flirta încontinuu. Și se pricepea de minune.

— E vară, am zis eu, aruncând o privire prin bar, după care m-am întors cu spatele și m-am sprijinit de tejghea. În august, o să fie iarăși aglomerat în timpul săptămânii.

Nu trebuia să-i explic că numărul clienților o să crească mulțumită Festivalului din Edinburgh[3]. În august, întreg orașul era asediat: turiștii năvăleau, punând stăpânire pe cele mai bune mese din cele mai bune restaurante, și erau atât de mulți, încât transformau un drum de cinci pași într-unul de cinci minute.

Și totuși, bacșișurile erau grase.

Craig a oftat și s-a dat mai aproape de mine:

— Mă plictisesc, a spus el, plimbându-și leneș privirea pe trupul meu. Vrei să ne-o tragem în toaleta bărbaților?

Mă întreba asta la fiecare tură.

3 Festivalul din Edinburgh reunește o serie de manifestări artistice organizate de-a lungul lunii august în capitala Scoției.

De fiecare dată îi spuneam nu și îi sugeram să i-o tragă lui Jo. Răspunsul lui: „Am făcut-o deja". Eram o provocare pentru el și, probabil, chiar se iluziona că, într-o bună zi, mă va cuceri.

— Ei? Vrei? a întrebat o voce cunoscută în spatele meu.

M-am întors, clipind surprinsă, când am văzut-o pe Ellie de cealaltă parte a barului. În spatele ei erau un tip pe care nu l-am recunoscut și... Braden.

Albindu-mă brusc, jenată încă din pricina incidentului de ieri, am observat în treacăt felul concentrat și inexpresiv în care îl privea pe Craig.

Luându-mi privirea de la Braden, i-am zâmbit ușor lui Ellie.

— Ce faceți aici?

Cu o seară înainte, Ellie și cu mine luaserăm cina împreună. Îi spusesem că Braden trecuse pe la noi, dar nu și că mă văzuse goală. Ellie îmi povestise despre seminarul ei și îmi dădusem seama de ce era o asistentă atât de bună. Pasiunea ei pentru istoria artei era molipsitoare și am ascultat-o cu un interes autentic.

Una peste alta, fusese o primă cină foarte plăcută. Ellie îmi pusese câteva întrebări personale, pe care reușisem să le parez, întorcându-le asupra ei. Aflasem că avea doi frați vitregi mai mici: Declan, de zece ani, și Hannah, de paisprezece ani. Mama ei, Elodie Nichols, locuia cu Clark, soțul ei, în zona Stockbridge din Edinburgh. Elodie era administrator, cu jumătate de normă, la Sheraton Grand Hotel, iar Clark era profesor de istorie clasică la universitate. Din felul în care vorbea, era limpede că Ellie îi adora pe toți și am rămas cu impresia că Braden petrecea mai mult timp cu această familie decât cu propria lui mamă.

Iar în ziua aceea, la prânz, luaserăm amândouă pauză și stătuserăm în living să mâncăm și să ne uităm un pic la televizor, învăluite într-o tăcere confortabilă. Am râs împreună la un episod din *Are You Being Served?*[4] și am simțit că relația cu noua mea colegă de cameră devenea din ce în ce mai strânsă, într-un ritm surprinzător de rapid.

4 Serial britanic difuzat în perioada 1972–1985.

Dar nu mi se părea deloc în regulă să vină la mine la serviciu cu fratele ei. Chiar dacă nu știa de incidentul pe care îl avusesem cu Braden în ziua precedentă…

— Mergem să bem ceva cu niște prieteni la Tigerlily. Ne-am gândit să trecem să te salutăm, mi-a zâmbit ea, cu aerul poznaș al unei eleve de clasa a șaptea, apoi a aruncat o privire iscoditoare spre Craig.

Tigerlily? Un local foarte șic. Ellie purta o rochie cu paiete — de firmă, bineînțeles —, care te trimitea cu gândul la anii 1920. Era prima oară când o vedeam atât de aranjată. Fratele ei era îmbrăcat cu un costum scump, iar prietenul lor, Adam, era și el la patru ace. Toate astea m-au făcut să mă simt prost. Deși aveam mulți bani, nu eram obișnuită cu stilul lor de viață elegant, cu cocteiluri și cremă de zahăr ars. Un pic dezamăgită, mi-am dat seama că nu mă potriveam cu ei.

— Oh, am răspuns eu cu un aer distrat, fără să iau în seamă expresia curioasă din ochii ei.

— El e Adam, s-a întors Ellie spre tipul din spatele ei, dându-și seama că nu am de gând să răspund la întrebarea ei nerostită.

Ochii albaștri ai lui Ellie s-au umplut de afecțiune când s-a uitat la chipul lui și m-am întrebat dacă că nu cumva era iubitul ei. Deși nu-mi spusese că ar avea prieten. Adam era brunet și sexy, un pic mai scund decât Braden, și avea un spate lat, scos în evidență de haina costumului.

Ochii lui negri, calzi și strălucitori s-au întors spre mine.

— Bună, a spus el, zâmbind sub luminile barului. Îmi pare bine de cunoștință.

— Și mie.

— Adam e cel mai bun prieten al lui Braden, mi-a explicat Ellie, apoi s-a întors spre fratele ei.

Imediat ce li s-au încrucișat privirile, Ellie a izbucnit în râs, chicotele ei umplând barul ca niște bule fermecate.

— V-aș face cunoștință, a spus ea, aruncându-mi o privire peste umăr, dar cred că deja v-ați… întâlnit.

Abia am reușit să aud ultimul cuvânt, din pricina râsului ei înfundat.

M-am încordat.

Deci știa.

Cu ochii mijiți, i-am aruncat o privire scârbită lui Braden:

— Deci i-ai spus.

— Ce i-ai spus? a întrebat Adam curios, uitându-se la Ellie, care încă râdea înfundat, de parcă ar fi înnebunit.

Braden și-a arcuit buzele într-un zâmbet și i-a răspuns lui Adam, fără să-și ia ochii de la mine:

— Că am dat peste Jocelyn în timp ce umbla goală prin casă.

Adam s-a uitat la mine cu un aer curios.

— Ba nu, am ripostat eu pe un ton incisiv. Ieșisem din baie să-mi iau un prosop.

— Te-a văzut goală? a intervenit Craig, cu fruntea încruntată.

— Braden Carmichael, s-a prezentat fratele lui Ellie, întinzându-i mâna peste bar. Încântat de cunoștință.

Craig a dat mâna cu el, un pic zăpăcit. Excelent! Până și bărbații erau fermecați de Braden. Craig și-a luat privirea de la chipul lui zâmbitor și s-a întors spre mine. Aerul binedispus îi dispăruse de pe chip și am descifrat în ochii lui o ușoară răceală, care m-a făcut să mă încrunt. Oare cu ce greșisem?

— Am o iubită, l-a asigurat Braden pe Craig. Nu m-am dat la a ta.

— Ah, Joss nu e iubita mea, a clătinat Craig din cap, uitându-se la mine cu un rânjet impertinent. Nu pentru că n-aș fi încercat.

— Ai un client, am zis eu, făcând semn spre fata de la celălalt capăt al barului, mulțumită că găsisem o scuză să scap de el.

Imediat ce a plecat, Ellie s-a aplecat peste bar:

— Nu e iubitul tău? Serios? De ce nu? E drăguț. Și e clar că te consideră sexy.

— E o boală venerică ambulantă, am răspuns eu pe un ton iritat, ștergând cu cârpa o pată invizibilă de pe tejghea, în încercarea disperată de a evita privirea lui Braden.

— Așa îți vorbește mereu?

Întrebarea lui Braden m-a făcut să ridic privirea, deși nu aveam niciun chef, și am simțit imediat nevoia să-l liniștesc și să-i iau apărarea lui Craig, când am văzut cum mijește ochii săi reci și letali în direcția colegului meu.

— Nu vorbește serios, am spus eu.

— Ce scurtă e pauza de zece minute, s-a plâns Jo, venind cu pași lenți în spatele barului.

Duhnea a fum de țigară. Nu puteam înțelege de ce unii oameni perseverau într-un obicei care îi făcea să pută în halul ăsta. M-am uitat la ea, strâmbând din nas, iar Jo a înțeles imediat. Fără să se supere, a ridicat din umeri și mi-a trimis o bezea, sprijinindu-se de tejghea în dreptul lui Braden. Ochii ei mari și verzi l-au sorbit ca pe o țigară la care voia să renunțe.

— Pe cine avem noi aici? a întrebat.

— Eu sunt Ellie, a răspuns sora lui Braden, făcându-i cu mâna lui Jo, ca și când ar fi fost o adolescentă simpatică de cincisprezece ani, iar eu m-am uitat zâmbind la ea. Era adorabilă. Sunt noua colegă de apartament a lui Joss.

— Bună, i-a zâmbit Jo politicos, apoi s-a uitat iarăși la Braden, cu un aer nerăbdător.

Nu eram deloc deranjată de interesul ei fățiș.

— Braden, s-a prezentat el, dând ușor din cap, apoi privirea lui s-a întors repede la mine.

Uau. Serios?

Eram uluită.

Sinceră să fiu, mă așteptam ca Braden să înceapă să flirteze cu Jo. Era înaltă, slabă ca un fotomodel, și avea părul lung, des și drept, de un blond roșcat. Din moment ce Braden Carmichael se încinsese în prezența mea, îmi imaginam că o să fie topit după Jo și că o să-și pună tot șarmul la lucru.

Dar a fost destul de rece cu ea.

Ceea ce nu m-a încântat deloc.

Întotdeauna am știut să mă mint pe mine însămi.

— Braden *Carmichael*? a întrebat Jo, fără să ia în seamă lipsa lui de interes. Doamne, ești proprietarul de la Fire!

La naiba, eram curioasă:

— Fire?

— Clubul de pe strada Victoria. E chiar lângă Grassmarket[5], mi-a explicat ea, apoi s-a întors spre Braden clipind des.

Deci are un club de noapte. Bineînțeles.

— Da, a mormăit el, apoi s-a uitat la ceas.

Cunoșteam gestul. Apelam la el ori de câte ori nu mă simțeam în largul meu. În clipa aceea, îmi venea să-i dau o palmă lui Jo, pentru că se dădea la el. Braden nu avea să-l înlocuiască pe Steven. În niciun caz.

— Îmi place Fire, a continuat Jo, aplecându-se și mai mult peste bar, să-i ofere o perspectivă mai bună asupra sânilor ei mici, neglijabili.

Miau! mi-am zis în sinea mea. Oare de unde ieșise interjecția asta?

— Poate mergem acolo împreună cândva. Apropo, eu sunt Jo.

Chicotea ca o fetiță de cinci ani. Nu știu de ce, dar chicotitul acela, pe care îl auzeam în fiecare zi de lucru, mi s-a părut dintr-odată enervant.

Cu un aer nerăbdător, Braden a înghiontit-o ușor pe Ellie, ca și când ar fi vrut să-i spună: *Să mergem*. Dar sora lui era prinsă într-o conversație șoptită cu Adam, așa că n-a remarcat disperarea lui Braden.

— Ei, ce zici? a insistat Jo.

Braden mi-a aruncat o privire întrebătoare, pe care n-am reușit s-o descifrez, apoi s-a uitat la ea și a ridicat din umeri:

— Am prietenă.

Jo a pufnit, dându-și părul peste umăr:

---

5 Grassmarket: piața veche din centrul Edinburghului.

— Las-o acasă.

Dumnezeule mare!

— Ellie, nu ziceai că trebuie să vă întâlniți cu cineva? am întrebat eu suficient de tare cât să o smulg din conversația cu Adam.

Trebuia să-și salveze fratele imediat.

— Poftim? a spus ea.

M-am uitat țintă în ochii ei și am repetat întrebarea printre dinți.

În cele din urmă, observând expresia lui Jo și pe cea a fratelui ei, Ellie a încuviințat din cap:

— Ah, da. Ar trebui să plecăm.

Jo s-a îmbufnat:

— Nu vreți să…

— Jo! a strigat-o Craig de la celălalt capăt al barului, unde se strânseseră deja câțiva clienți.

În clipa aceea, am simțit că-l iubesc pentru asta.

Bombănind, Jo i-a aruncat lui Braden o privire bosumflată, ca de copil, și a dat fuga la Craig.

— Îmi pare rău, și-a mușcat Ellie buza, uitându-se la Braden cu un aer spășit.

I-a expediat scuza cu un gest al mâinii, apoi, ca un cavaler, a invitat-o să se ridice prima de la bar.

— Pa, Joss, mi-a făcut ea cu mâna, zâmbind radios. Ne vedem mâine dimineață.

— Da. Distracție plăcută.

Adam și-a luat la revedere de la mine înclinând politicos capul, apoi, cu un gest posesiv, și-a așezat mâna pe după talia ei și a condus-o spre ieșire. Oare era ceva între ei? Posibil. Dar nu aveam de gând s-o întreb. Pentru că mi-ar fi pus și ea întrebări în legătură cu viața mea amoroasă inexistentă și, apoi, ar fi vrut să afle de ce era inexistentă. Ori asta era o conversație pe care nu voiam s-o am cu nimeni.

Simțind furnicături pe piele, am întors, fără chef, privirea spre Braden, care făcuse un pas spre bar, și am văzut că, pe chipul său,

politețea rece de mai adineauri fusese înlocuită de intensitatea aceea care îmi devenise familiară.

— Mulțumesc că m-ai salvat, a spus el — și pot să jur că i-am simțit vocea gravă vibrându-mi în chiloți.

Neliniștită pe dinăuntru, am încercat să adopt un aer nonșalant:

— Cu plăcere. Jo e o fată tare de treabă, n-a vrut să te deranjeze… dar e o mare vânătoare de milionari.

Braden doar a încuviințat din cap, părând complet neinteresat de Jo.

Tăcerea s-a lăsat repede între noi, privirile ni s-au intersectat și am rămas așa o vreme. Nici măcar nu mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată, până când ochii săi au coborât spre buzele mele.

Ce naiba se întâmpla?

Am întors repede capul, simțind că-mi ard obrajii, și am privit în jur, să văd dacă mai surprinsese cineva acel mic episod. Nu s-a uitat nimeni la noi.

De ce nu pleca?

Întorcând iarăși capul spre el, m-am străduit să nu par emoționată, când de fapt eram *foarte* tulburată. Am încercat, fără succes, să ignor privirea lui intensă, care mă măsura din cap până în picioare. Trebuia să înceteze să facă asta!

Când, în cele din urmă, ochii lui i-au întâlnit din nou pe ai mei, am făcut o grimasă. Nu-mi venea să cred. N-o luase în seamă pe Jo, dar pe mine mă privea lasciv. Oare avea vreo satisfacție perversă în a mă tulbura?

Îndepărtându-se de bar cu un surâs, Braden s-a uitat la mine și a clătinat din cap.

— Ce-i? m-am încruntat eu.

Mi-a zâmbit superior. Nu suportam ca bărbații să facă asta cu mine. Nici când aveau un zâmbet sexy ca al lui.

— Nu știu cum îmi placi mai mult…, a zis el pe un ton meditativ, mângâindu-și bărbia și uitându-se provocator la mine. Goală sau în maiou. *D*, nu-i așa?

Ce? m-am încruntat eu, complet dezorientată.

Apoi, mi-am dat seama.

Dobitocule!

Nenorocitul tocmai îmi intuise mărimea sutienului. Şi mi-am dat seama că nu avea să dea niciodată uitării episodul de cu o zi înainte.

Am aruncat cu cârpa în el, iar el s-a ferit râzând:

— Deci am ghicit.

Şi a plecat înainte să-i pot da o replică magistrală, care să-l lase cu gura căscată.

M-am jurat că, la următoarea întâlnire, eu voi avea ultimul cuvânt.

Capitolul 4

Lena, eroina romanului meu — o asasină cu sânge rece din regatul Morvern —, trebuia să-și plănuiască atacul asupra lui Arvane, locotenentul reginei — un vrăjitor care, în secret, avea o aventură cu nepotul reginei și care își folosea influența și puterile magice pentru a dobândi controlul politic asupra regatului. În schimb, Lena începuse să și-l imagineze gol pe Ten, șeful gărzii reginei. Ten, care fusese blond în primele cinci capitole, acum era brunet și avea ochii albaștri. De asemenea, șeful gărzii nu trebuia să fie un erou romantic. De fapt, în cartea mea nu trebuia să fie niciun erou romantic. Doar era o carte despre Lena!

M-am îndepărtat de laptop cu un aer enervat.

Afurisitul de Braden! Îmi polua până și manuscrisul cu toxicitatea lui sexuală.

Gata! Trebuia să mă dau bătută în ziua aceea. Știind că, după orele de cercetare petrecute la universitate, Ellie aducea acasă mâncare chinezească, am hotărât să merg un pic la sala de fitness din apropiere, pe Queen Street, ca un fel de atac preventiv asupra

caloriilor. De obicei, nu eram atentă la cât mâncam, dar făcusem sport la școală și îmi plăcea să fiu în formă. Mai ales că mă dădeam în vânt după chipsuri. Orice chipsuri, toate chipsurile — delicioase, crocante și pline de calorii. Relația strânsă cu chipsurile era probabil cea mai autentică din viața mea.

M-am eliberat de enervarea pricinuită de carte alergând pe bandă, mergând pe bicicletă și ridicând greutăți. Când am terminat, eram transpirată și epuizată, însă efortul susținut m-a ajutat să mă relaxez, așa că mintea mea a reînceput să lucreze. În capul meu, a prins formă un personaj feminin care nu-mi dădea pace. Mai ales pentru că semăna mult cu mine. Era singură pe lume, independentă, hotărâtă. Crescuse într-o familie adoptivă din Scoția, apoi se mutase în Statele Unite cu o viză de lucru și sfârșise prin a se îndrăgosti…

Personajul era mama mea. Până la sfârșitul tragic, povestea mamei fusese minunată. Dar toată lumea se dă în vânt după o tragedie de calitate. Toată lumea ar îndrăgi-o pe mama. Era îndrăzneață și slobodă la gură, dar avea un suflet bun și plin de compasiune. Tata o adorase din clipa când o văzuse, dar avusese nevoie de șase luni pentru a o cuceri. Povestea lor de iubire era nemaipomenită. Până atunci, nu mă gândisem niciodată să scriu un roman de dragoste, dar nu-mi mai puteam scoate din cap ideea de a-mi imortaliza părinții pe hârtie. Frânturi de amintiri, pe care le îngropasem sub o voință rece și oțelită, au început să-mi vină în minte, până când sala de fitness a dispărut din jurul meu: mama era în bucătărie și spăla farfuriile, pentru că nu avea încredere în mașina de spălat vase, iar tata s-a apropiat de ea pe la spate, strecurându-și brațele pe după talia ei, și a strâns-o cu putere, șoptindu-i ceva la ureche. N-am auzit ce i-a spus, dar mama s-a topit în brațele lui și a întors capul să-l sărute. Apoi, mi-a venit în minte noaptea în care tata a intrat în casă după mama și a trântit ușa în urma lui, băgându-ne în sperieți pe mine și pe babysittera mea. Mama a țipat la el că e un macho și un arogant. Tata a mârâit printre dinți că nu putea să stea cu mâinile în sân în timp ce un dobitoc — colegul ei de serviciu — se dădea la ea de față cu el. Mama a strigat că nu trebuia să-i

dea un pumn. „Avea mâna pe fundul tău!“ a ripostat tata, în timp ce eu mă uitam la ei cu un aer uluit. Cineva a pus mâna pe fundul mamei de față cu tata? Ce tâmpit. „Mă descurcam și singură!“ i-a răspuns mama. „Nu suficient de repede! Nu mai lucrezi cu el!“ Apoi cearta s-a încins în așa hal, încât babysittera a plecat fără ca măcar să-și încaseze banii. Dar nu eram îngrijorată. Părinții mei întotdeauna avuseseră o relație pătimașă. Eram sigură că situația se va rezolva. Și așa s-a întâmplat. Tata și-a cerut scuze că și-a pierdut cumpătul, dar n-a renunțat la decizia ca mama să nu mai lucreze cu acel individ. Problema a căpătat o importanță atât de mare, încât, în cele din urmă, mama a fost de acord, pentru că tipul de la serviciu chiar era un dobitoc, și am presupus că între ei se întâmplaseră lucruri și în alte dăți, nu doar în noaptea aia. Mama chiar s-a mutat la o altă firmă de contabilitate. Căsătoria presupunea compromisuri, a spus ea, iar tata ar fi procedat la fel în locul ei.

Amintirile erau atât de limpezi: vedeam strălucirea aurie din ochii căprui ai mamei, simțeam mirosul parfumului cu care se dădea tata, brațele lui în jurul meu și mâna mamei în păr…

Pieptul mi s-a contractat puternic și am alunecat pe banda de alergat, iar lumea din jurul meu a revenit, dar sub forma unor impulsuri luminoase și sonore care nu aveau nicio noimă. Sângele îmi duduia în urechi, iar inima îmi bătea atât de tare, încât abia mai puteam respira. Genunchiul îmi zvâcnea, dar abia simțeam durerea — și mâinile puternice care m-au ajutat să mă ridic în picioare.

— Concentrează-te asupra respirației, m-a sfătuit o voce liniștitoare.

Am făcut întocmai, reușind să depășesc panica și să-mi recapăt controlul asupra respirației.

În cele din urmă, vederea mi s-a limpezit. Tremurând încă de la adrenalina declanșată de atacul de panică, am întors capul și m-am uitat la tipul care mă ținea în brațe. Ochii lui negri aveau o expresie preocupată.

— Te simți mai bine?

Am încuviințat din cap, apoi am privit în jur și m-a copleșit rușinea când i-am văzut uitându-se la mine pe oamenii de la celelalte aparate. M-am desprins ușor din îmbrățișarea lui.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce, a clătinat el din cap. Mă bucur că am reușit să te prind înainte să te lovești cu tot corpul de bandă. Dar tot o să faci o vânătaie nasoală la genunchi, a adăugat el, făcând semn spre rotulă.

Am coborât privirea, am văzut o ruptură în pantalonii mei mulați și, în clipa aceea, m-a lovit durerea. M-am crispat și am îndoit piciorul.

— Nemaipomenit!

— Eu sunt Gavin, s-a prezentat tipul, întinzându-mi mâna.

Am strâns-o politicos, dar am scuturat-o anemic, pentru că eram epuizată.

— Joss, i-am răspuns eu. Și mersi.

Gavin s-a încruntat, și am realizat că era drăguț — dacă îți plăcea genul sportiv și musculos. Și era blond.

— Sigur te simți bine? Îmi dau seama că tocmai ai avut un atac de panică.

M-am înroșit în sinea mea și am încuviințat din cap, întrucât nu voiam să readuc la viață amintirile care îmi declanșaseră atacul.

— Da, mă simt bine. Am avut o săptămână stresantă. Dar… mersi încă o dată. O să mă duc acasă.

— Te-am mai văzut la sală, m-a oprit el cu un zâmbet. Sunt antrenor personal aici.

Și?

— Bine.

Răspunsul meu l-a făcut să surâdă superior:

— Vreau să spun că sunt aici. Dacă ai nevoie de ceva.

— O să țin minte. Mersi încă o dată.

I-am făcut stânjenit cu mâna și am pornit spre vestiar.

Trebuia să las deoparte cartea despre mama.

* * *

Am ajuns acasă înaintea lui Ellie și am hotărât să continui să mă mișc, îngrozită de perspectiva unui nou atac de panică. Nu mai avusesem niciunul de câțiva ani. Am pus farfurii pe masa din bucătărie și am încercat să schițez în minte următorul capitol din romanul meu fantasy, străduindu-mă să mă prefac că tocmai ce se petrecuse la sala de fitness nu se întâmplase de fapt.

Iar în cele din urmă, chiar *am uitat* de atacul de panică. Dar nu mi-a zburat gândul la romanul meu.

Afurisitul de Braden și-a făcut iarăși apariția în mintea mea.

Am deschis sertarul cu tacâmuri și am găsit în el o mulțime de porcării care nu aveau ce căuta acolo. Următoarea sarcină: să fac ordine în talmeș-balmeșul din bucătărie. Sertarul era plin cu tot felul de mărunțișuri: ață, ace, lipici, un aparat foto, bandă dublu adezivă și poze. Într-una dintre ele, Braden se apleca deasupra unui grilaj care dădea spre o apă. Era o zi însorită, iar el se întorsese spre cameră la ţanc, cu ochii mijiți și gura arcuită într-un zâmbet plin de afecțiune.

În timp ce puneam farfuriile pe masă, zâmbetul lui Braden mi-a amintit de râsul lui, un râs care îmi răsunase în minte în ultimele patru zile, din seara când îl văzusem în bar. Mi-l închipuiam întruna la bustul gol și cu mine înfășurată în jurul lui ca o lipie. Faptul că hotărâsem să nu scriu scene de sex nu însemna că nu mai eram o femeie plină de viață, care se excita la fel ca toată lumea. Păstram deoparte o cutie plină de bunătăți vibratoare, care aveau grijă de mine atunci când îmi venea cheful. Dar, de când îl cunoscusem pe Braden, aveam mereu chef, iar, din când în când, îmi venea să ies în oraș să-mi caut un partener de o noapte.

Bineînțeles că mă răzgândeam imediat, pentru că îmi aminteam cum e să te trezești într-un pat străin, cu un necunoscut în stânga și unul în dreapta, fără să știi cum naiba ai ajuns acolo.

Pur și simplu nu înțelegeam cum puteam fi atât de atrasă de cineva. Cineva pe care îl cunoșteam atât de puțin.

Zgomotul ușii de la intrare m-a smuls din gândurile mele, după care am turnat apă pentru mine și ceai pentru Ellie.

— Bună! m-a salutat ea pe un ton vesel, intrând în bucătărie, iar mirosul de mâncare chinezească mi-a făcut stomacul să chiorăie. Ai avut o zi bună?

A pus mâncarea pe masă, iar eu i-am dat imediat o mână de ajutor la despachetat.

— Da, am mormăit eu, ronțăind un crevete.

Când, în cele din urmă, ne-am așezat la masă, una în fața alteia, mi-a aruncat o privire îngrijorată:

— Te simți bine?

Nu, nu mă simt bine. Am fost la sala de fitness și am avut un atac de panică în fața unor străini. Ah, și nu mi-l pot scoate din cap și din fanteziile erotice pe nenorocitu' de frate-tău, care flirtează cu mine ori de câte ori mă vede. Sunt excitată. Și enervată, pentru că nu-mi place chestia asta.

— N-am putut scrie. Criză de inspirație.

— Oh, nasol. Mi se întâmplă și mie când scriu la teza de doctorat. Îmi închipui că e și mai nasol când lucrezi la un roman.

— Da, al naibii de frustrant.

Am mâncat în tăcere preț de câteva clipe, iar eu am constatat cu surprindere că Ellie era tensionată.

— Tu ai avut o zi bună? am întrebat eu.

Mi-a zâmbit ușor, chiar înainte să ia o gură de orez cu șofran, iar după ce a terminat de mestecat, a încuviințat din cap:

— Încep să simt presiunea de a fi student la doctorat.

— Ah, bucuriile vieții de student.

Ellie a încuviințat cu un murmur, apoi, după ce s-a uitat în tăcere la masă preț de un minut întreg, m-a întrebat:

— Ei… ce impresie ți-a făcut Adam în noaptea aia, când am venit la bar?

Întrebarea s-a ivit din senin, iar Ellie avea un vădit aer stânjenit. Poftim? Mi-am dat seama că se întâmplase ceva.

— Nu știu. N-am avut ocazia să stau de vorbă cu el. E drăguț. Pare un tip prietenos.

Preț de o clipă, pe chipul lui Ellie a fluturat un aer visător. Fără nicio glumă. Un aer *visător.* Nu văzusem o asemenea expresie decât în filme. Ellie era înnebunită după el.

— Adam e minunat. E prieten cu Braden dintotdeauna. În liceu, iubiții mei erau intimidați ba de fratele meu, ba de Adam, a clătinat ea din cap, înroșindu-se. Când eram mică, mă țineam după el peste tot.

Nu știu ce mi-a venit s-o întreb:

— Sunteți împreună?

Ellie s-a uitat brusc în ochii mei:

— Nu. De ce? Așa pare?

Deci fusese o întrebare nepotrivită.

— Un pic, am zis eu.

— Nu, a clătinat ea vehement din cap. Suntem doar prieteni. Mă rog, Braden îmi spune mereu ce mare fustangiu e Adam. Niciodată n-a avut o relație serioasă. Și mi-e ca un frate, așa că între noi n-ar avea cum să fie… mă rog… *mai mult...*, a încheiat ea pe un ton neconvingător.

Mi-am dat seama de un lucru: nu trebuia să mă tem că Ellie m-ar putea minți vreodată. Habar n-avea să mintă.

— Am înțeles.

— Tu ai pe cineva? m-a întrebat ea.

La naiba! Era vina mea. Eu întrebasem prima.

— Nu. Tu?

— Nu, a oftat Ellie. Când ai avut ultima relație?

Sexul se pune ca relație? Am ridicat din umeri și i-am întors întrebarea:

— Dar tu?

Ellie și-a țuguiat buzele și a coborât pleoapele, acoperind expresia aspră pe care au căpătat-o brusc ochii ei. Dintr-odată, m-am simțit copleșită de un puternic impuls protector, care m-a luat complet prin surprindere.

— Ellie?

— Acum nouă luni.

Și ce ți-a făcut nenorocitu'?

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost împreună cinci luni. Mi-a spus că lucrează în Glasgow, la o firmă de recrutare. De fapt, lucrează aici, în Edinburgh, la o companie imobiliară rivală, care voia să liciteze împotriva lui Braden pentru un teren din Cheiul Comercial[6]. În cele din urmă, am aflat că mă folosea pentru a ajunge la fratele meu, să afle ce ofertă va face, astfel încât compania lui să liciteze mai mult. Pe scurt, relația nu s-a încheiat frumos. Ci cu un nas rupt și cu achiziționarea terenului de către Braden.

Am ridicat o sprânceană, felicitându-l pe Braden în sinea mea, pentru că i-a dat o lecție dobitocului.

— A luat bătaie de la Braden?

— Nu, a clătinat ea din cap. Braden nu se bate. N-a mai făcut-o de mult timp. Adam a fost cel care i-a dat o mamă de bătaie.

— Nu trebuie să accept violența, am zâmbit eu, dar… bravo, Adam!

Ellie a râs, apoi a redevenit serioasă:

— Mă bucur că naivitatea mea nu i-a pricinuit necazuri fratelui meu.

Sunt sigură că nu din cauza asta și-a făcut griji Braden. Nu știu de ce, dar eram sigură. Oricine își putea da seama că Ellie era foarte importantă pentru el.

— Nu-mi vine să cred că ar fi cineva în stare să născocească un plan atât de ticălos doar ca să pună mâna pe un teren.

— Cheiul Comercial e o zonă foarte promițătoare. Restaurante de lux, cabinete de chirurgie estetică, baruri elegante… Braden construiește acolo niște apartamente de lux, iar apartamentele de la ultimul etaj o să-i aducă între jumătate de milion și un milion — un profit fabulos.

---

6 Zonă de magazine și restaurante din Edinburgh, aflată la patru kilometri de centrul orașului.

Mă gândeam cu scârbă la faptul că încercase cineva să se folosească de o persoană atât de drăguță ca Ellie numai pentru a obține un nenorocit de profit.

— Bărbații sunt naşpa.

Ellie a ridicat cana de ceai în semn de aprobare și, după ce a mâncat în liniște o vreme, și-a dres glasul și a spus:

— Am văzut la tine în cameră câteva fotografii cu familia ta. Să știi că poți să le pui și în living sau oriunde altundeva în apartament. Acum e și casa ta.

Auzind de familia mea, m-am încordat brusc, pentru că încă mă temeam că aș putea face un nou atac de panică.

— Nu-i nevoie.

Mi-a răspuns cu un oftat, iar eu m-am pregătit sufletește pentru ce avea să urmeze.

— Nu prea vorbești despre ei.

Deja sosise momentul? Rhian aflase abia la șase săptămâni după ce ne cunoscuserăm. Cu un nod în stomac, am dat farfuria la o parte și m-am lăsat pe spate, uitându-mă țintă în ochii nerăbdători ai lui Ellie. Eram colege de apartament, ne înțelegeam bine — surprinzător de bine, ținând cont de diferențele mari dintre noi —, așa că sosise momentul să dau cărțile pe față.

— Familia mea a murit, am spus eu pe un ton inexpresiv, fără durere, fără lacrimi, fără nicio manifestare vizibilă a stării mele interioare, iar Ellie s-a făcut brusc palidă la față. Nu vorbesc despre familia mea. Niciodată.

Nu știu la ce mă așteptam din partea ei. Poate pentru că Ellie era atât de deschisă și bună la suflet, mă gândisem că va încerca să pătrundă dincolo de scutul meu. Dar m-a surprins încă o dată.

— Am înțeles, a răspuns ea, și mi-am dat seama că se străduiește să-și ascundă mila din privire.

— În regulă, am spus eu cu un zâmbet blând și liniștitor, iar ea mi-a răspuns tot cu un zâmbet și am văzut că i se relaxează umerii.

O clipă mai târziu, mi-a spus cu glas scăzut:

— Știi, uneori atitudinea ta mă intimidează.

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet spăsit:

— Știu, îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Sunt obișnuită, așa e și Braden.

Dintr-odată, telefonul lui Ellie s-a luminat, iar pe ecran a apărut numele lui Braden — ca și când ne-ar fi auzit vorbind despre el. A răspuns imediat, dar fără obișnuita ei voioșie. Familia mea moartă strica buna dispoziție a oamenilor.

Nu știu cum, dar Ellie a reușit să mă convingă să ies cu ei. Când am ajuns în barul de pe George IV Bridge[7], i-am găsit pe prietenii lui Ellie și ai lui Braden așezați în jurul unei mese scunde și am făcut o bună impresie, întrucât purtam o rochie împrumutată din șifonierul ei. Braden ne sunase cu două ore mai devreme, rugându-ne să ne întâlnim cu toții acolo. Bineînțeles că fusesem gata cu o oră înainte să plecăm de acasă, însă lui Ellie i-a luat o eternitate să se pregătească, iar când am văzut cum îi zâmbește lui Adam, am început să înțeleg de ce se aranjase cu atâta grijă.

— Ea e Jocelyn, noua mea colegă de apartament, m-a prezentat Ellie, întorcându-se spre mine. Jocelyn, ei sunt Jenna și Ed.

În drum spre bar, Ellie îmi vorbise despre fiecare în parte. Jenna, blondă, frumoasă, cu ochelari excentrici și inel de logodnă cu diamant, era cea mai bună prietenă a lui Ellie și colegă cu ea la doctorat. Ed, tipul blond și scund, ale cărui haine aveau o eleganță retro, era logodnicul Jennei.

— Iar pe Adam și Braden i-ai cunoscut deja.

Zâmbetul i-a dispărut preț de o clipă când s-a uitat la femeia lipită de Braden. Avea un păr blond deschis — aproape alb —, ochi albaștri enormi, picioare lungi și buze cărnoase și țuguiate.

— Ea e Holly, prietena lui Braden.

---

7 Stradă supraînălțată din centrul Edinburghului, pe care se află mai multe instituții ale orașului.

Mi-am amintit imediat că Ellie nu o plăcea. După zâmbetul zeflemitor cu care a întâmpinat-o Holly, se vedea clar că sentimentul era reciproc. I-am salutat pe toți, evitând privirea lui Braden, și am încercat să nu iau în seamă bătăile puternice ale inimii pricinuite de faptul că mă aflam în apropierea lui și a lui Holly.

În niciun caz nu voiam să mă las deprimată de faptul că iubita lui îmi amintea de Jo — opusul meu din toate punctele de vedere.

Ellie a dat fuga la bar să ne aducă de băut, iar eu am luat loc alături de Jenna, încercând să mă uit oriunde altundeva decât la cuplul din dreapta mea.

— Cum te simți în noul apartament, Jocelyn? m-a întrebat Adam de pe cealaltă parte a mesei.

I-am răspuns cu un zâmbet larg, recunoscător:

— Bine, mulțumesc. Și spune-mi Joss.

— Deci te înțelegi bine cu Ellie?

Ceva din tonul lui mi-a dat de înțeles că nu era o întrebare întâmplătoare. Era sincer preocupat de colega mea. Am început să mă întreb dacă nu cumva sentimentele lui Ellie erau împărtășite.

— Ne înțelegem excelent. E o persoană minunată.

Lui Adam i-a plăcut răspunsul meu:

— Mă bucur să aud asta. Ellie mi-a spus că scrii o carte?

— Vai de mine, a intervenit Holly cu accentul ei aspru, tipic englezesc — îmi era ciudă că avea un accent atât de mișto. Ți-am spus, iubitule, că prietena mea, Cheri, și-a publicat cartea?

Braden a clătinat din cap, uitându-se în ochii mei. Am întors repede privirea, prefăcându-mă fascinată de vestea lui Holly despre această misterioasă Cheri.

— Cheri e cea mai bună prietenă a mea de acasă, a explicat ea tuturor celor din jurul mesei, chiar în clipa când Ellie s-a întors cu băuturile.

M-am dat un pic mai încolo, să se așeze lângă mine.

— Scrie cele mai bune cărți, a adăugat Holly.

— Despre ce sunt? a întrebat Ed politicos.

M-am uitat la Jenna și am văzut că a schimbat o privire cu Ellie. Am înțeles că Holly nu era deloc pe placul lor.

— Ah, sunt extraordinare. Sunt despre o fată de la un azil de binefacere care se îndrăgostește de un tip, un om de afaceri care are și un vechi titlu englezesc… conte sau ceva de genu' ăsta. Foarte romantic. Și scrie extraordinar. Cheri e pur și simplu extraordinară.

Am înțeles. Era extraordinară.

— Deci e un roman istoric? a întrebat Ed.

— Nu, a clătinat ea din cap, cu un aer nedumerit.

— Holly, a intervenit Braden, care părea să-și înăbușe un zâmbet, în ziua de azi nu mai există aziluri de binefacere. Ești sigură că nu e un roman istoric?

— Păi, Cheri nu mi-a spus că ar fi istoric.

— Atunci sunt sigur că ai dreptate, i-a spus Adam pe un ton binevoitor.

Am simțit umerii lui Ellie scuturându-se lângă mine, amuzată de sarcasmul bine camuflat din replica lui, și m-am străduit din răsputeri să nu mă uit la Braden.

— Jenna, când ai zis că te duci să probezi rochia de nuntă? a întrebat Ellie, uitându-se pe după umărul meu.

Jenna a răspuns cu un zâmbet poznaș:

— Ah, peste multă vreme. Mi-a fost interzis accesul în casa mamei, pentru că mă tot duc la șifonier să mă holbez la rochie.

— Ah, când e nunta? am întrebat eu, încercând să fiu prietenoasă.

— Peste cinci luni, a răspuns Ed, zâmbindu-i afectuos logodnicei lui.

Uau, un tip căruia nu-i era teamă să-și arate sentimentele. Era o priveliște dezarmantă și mi-a trecut prin minte o nouă imagine cu tata zâmbindu-i mamei. Am luat o gură din pahar, vârând amintirea la loc, sub voința mea de fier.

Ellie a chicoti discret lângă mine:

— Trebuie să vezi și tu rochia Jennei. O să mergem…

— Oh, iubitule, ne-a întrerupt iarăși Holly. Ți-am zis că Lisa se căsătorește în octombrie? I-am spus că e o perioadă nasoală pentru nunți, dar insistă să se căsătorească toamna. Ai mai auzit așa ceva? Oricum, nunta o să se țină într-un castel friguros, dintr-o localitate numită Oban, așa că va trebui să închiriem ceva în zonă.

— Castelul Barcaldine, a încuviințat Braden din cap. E un castel mic și plăcut.

— Poate vara, dar nu în octombrie.

Și cam așa s-a desfășurat conversația în următoarea oră. Ori de câte ori cineva deschidea un subiect, Holly prelua controlul, iar vocea ei stridentă acoperea zgomotul din barul aglomerat. Atitudinea ei te făcea s-o antipatizezi și mi-am dat seama aproape imediat de ce n-o suporta Ellie. Holly era gălăgioasă, enervantă și foarte centrată pe propria ei persoană. În plus, aveam impresia că Braden era atent la reacțiile mele față de ea. De ce îi păsa ce părere aveam *eu*?

Întrucât simțeam nevoie să iau o pauză de la vocea lui Holly, voce care la început mi se păruse fermecătoare, dar acum îmi displăcea profund, m-am oferit să merg la bar să aduc următorul rând. Când am ajuns la tejghea, m-am relaxat, i-am dat comanda barmanului și am savurat liniștea — barul era în partea din spate a localului, dincolo de un perete și un coridor, departe de vocea lui Holly.

Dar bineînțeles că *el* a venit după mine.

Am simțit un puseu de căldură pe partea dreaptă, în clipa când s-a sprijinit de bar și s-a atins de mine. Mirosul parfumului său mi-a gâdilat nările, iar fiorii din stomac au revenit.

— Deci ești scriitoare? s-a uitat el la mine.

Era prima oară când îmi punea o întrebare fără să apeleze la obișnuitul său ton senzual. Am ridicat privirea spre el, surprinsă de curiozitatea autentică din ochii lui albaștri. Am zâmbit cu modestie. Încă nu eram scriitoare.

— Încerc să devin.

— Ce scrii?

Mi-am amintit de mama și am inspirat adânc, îndepărtând acest gând.

— Literatură fantasy.

A mijit un pic ochii, ca și când nu s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns.

— De ce fantasy?

Barmanul mi-a întins nota pentru băuturi înainte să pot răspunde, dar Braden i-a dat banii până să duc eu mâna la poșetă.

— Plătesc eu, am insistat.

Mi-a respins propunerea cu un gest al mâinii, de parcă aș fi fost nebună.

— Ei bine? a spus el, după ce a luat restul.

Băuturile stăteau pe bar, în fața noastră, dar Braden nu părea dornic să ne întoarcem cu ele la masă. Am oftat, dându-mi seama că, dacă voiam să scap de el, trebuia să-i răspund cât mai repede la întrebare.

— Pentru că în literatura fantasy, realitatea nu are nicio putere. Imaginația mea controlează totul.

Imediat după ce am rostit aceste cuvinte, am regretat că le-am spus. Un om inteligent ar fi putut să descifreze sensul lor ascuns. Iar Braden era inteligent.

Privirile ni s-au întâlnit și între noi s-a înfiripat o înțelegere tacită. În cele din urmă, Braden a încuviințat din cap:

— Îmi dau seama de ce e atrăgător genul ăsta de literatură.

— Da, am întors eu privirea în altă parte.

Era suficient de neplăcut că mă văzuse goală, nu voiam să-mi dezgolească și sufletul.

— Mă bucur că tu și Ellie vă înțelegeți bine.

— Ești foarte protector cu ea, nu-i așa?

— Puțin spus.

— Dar de ce? Pare mult mai puternică decât îți închipui tu.

A rămas pe gânduri câteva clipe, încruntând sprâncenele:

— Nu e vorba de puterea ei. Poate că felul în care arată sau vorbește îi face pe oameni să creadă că e fragilă. Dar eu știu că nu-i așa. Ellie poate să facă față lucrurilor nasoale și se repune pe picioare mai repede decât oricine. Nu despre asta e vorba. Pur și simplu, nu vreau să i se întâmple lucruri rele. E prea bună cu cei din jur și de multe ori a fost rănită de oameni care pretindeau că țin la ea.

Într-adevăr, n-aș fi vrut să fiu în locul lui:

— Îmi dau seama. Ellie e ca o carte deschisă.

— Spre deosebire de tine.

Surprinsă de observație, m-am uitat prudent în ochii lui:

— Ce vrei să spui?

Privirea lui curioasă și iscoditoare încerca să pătrundă în adâncul meu. M-am dat un pic în spate, iar el s-a apropiat și mai mult de mine.

— Ellie mi-a povestit despre tine. Apoi, e felul în care te porți cu mine. Încerci să nu dai nimic la iveală.

Încetează!

— Și tu te ascunzi. Nu știu nimic despre tine.

— Nu sunt chiar atât de greu de cunoscut, mi-a răspuns el cu un zâmbet scurt. În schimb tu… pare că ai ridicat stăpânirea de sine și discreția la nivel de artă.

Nu mă mai analiza. Am dat ochii peste cap.

— Ți se pare că, dacă am aruncat cu o cârpă în tine, e o dovadă de stăpânire de sine?

A izbucnit într-un râs vibrant, care mi-a dat fiori pe șira spinării.

— Bună observație.

Apoi mi-a aruncat iarăși *acea* privire, care mă făcea să mă simt de parcă și-ar fi vârât degetele lungi și masculine în chiloții mei.

— Arăți bine în seara asta.

Complimentul m-a făcut să mă înroșesc în sinea mea. Dar, în afară, n-am lăsat să se vadă decât un zâmbet superior.

— Și prietena ta arată bine.

Replica mea tăioasă l-a făcut să ofteze din rărunchi.

— N-am făcut nicio aluzie, Jocelyn, a spus el, luând câteva dintre paharele de pe bar. A fost doar un compliment.

Ba nu, n-a fost. Umbli cu insinuări. Și, din moment ce tot o să fim unul în preajma celuilalt, aș vrea să încetezi.

— Serios? Vorbești cu toată lumea așa cum vorbești cu mine?

— Cum anume?

— Într-un fel care dă de înțeles că m-ai văzut goală.

Braden a rânjit.

— Nu, a spus el cu ochi scăpărători. Dar nici nu i-am văzut goi pe toți cei cu care stau de vorbă.

Am clătinat din cap cu un aer iritat:

— Știi la ce mă refer.

Aproape că am tresărit, simțindu-i respirația în ureche, când s-a aplecat și mi-a șoptit:

— Îmi plac reacțiile pe care le obțin de la tine.

M-am dat în spate. Deci eram o provocare pentru el? Gata, înțelesesem despre ce era vorba.

— Încetează. Ești fratele lui Ellie, deci probabil va trebui să ne vedem din când în când, și aș prefera să nu mă faci să mă simt stânjenită.

Între sprâncene i-a apărut o cută:

— Nu vreau să te simți stânjenită.

Mă fixa iarăși cu privirea lui iscoditoare, dar, de data asta, aveam de gând să nu dau nimic la iveală. Cu un oftat adânc, Braden a încuviințat din cap:

— În regulă. Uite, îmi pare rău. Vreau să ne înțelegem bine. Îmi placi. Și Ellie te place. Și aș vrea să fim prieteni. De acum înainte, n-o să mai flirtez cu tine și o să mă străduiesc să uit cum arăți goală.

A pus băuturile la loc pe bar și mi-a întins mâna. Ochii lui căpătaseră o expresie nouă. Privirea lui era rugătoare, adolescentină și complet dezarmantă. Nu aveam deloc încredere în ea, dar m-am trezit clătinând din cap și zâmbind fără să vreau, apoi i-am strâns

mâna. Imediat ce i-am atins palma cu degetele, am simțit că mi se ridică părul de pe brațe.

Credeam că scânteia, pe care se zice că o simt unii când ating o persoană de care sunt atrași, nu există decât în romanele de dragoste și în filmele de la Hollywood.

Dar nu.

Ochii ni s-au întâlnit, iar o căldură mi-a cuprins brațele. Fiorul dintre picioare mi s-a întețit, iar pântecul îmi gemea de dorință. Nu-l vedeam decât pe Braden, nu simțeam decât parfumul lui Braden, iar trupul lui era atât de aproape, încât mi-am imaginat că îi simțeam mădularul tare pe mine. În clipa aceea, nu-mi doream decât să-l duc în toaleta femeilor, să mă lipesc de perete și să-l las să mi-o tragă.

Mâna lui Braden a strâns-o pe a mea, ochii deschiși la culoare i s-au întunecat și mi-am dat seama… că și el mă voia.

— Bine, a murmurat el, chipul său căpătând un discret aer amenințător, apoi s-a aplecat spre mine atât de mult, încât îi simțeam suflul vorbelor pe buze. Pot să fac asta. Dacă tu te poți preface, și eu pot să mă prefac.

Mi-am retras mâna dintr-a lui, străduindu-mă să nu tremur când am întins mâinile să iau câteva dintre paharele de pe bar. Braden le-a luat pe cele pe care le pusese jos pentru acea nesuferită strângere de mână. Mă enerva că avea dreptate. Atracția noastră era de-a dreptul nucleară. Era prima oară când simțeam așa ceva.

Ceea ce îl făcea pe Braden Carmichael foarte periculos pentru mine.

Iar eu *trebuia* să disimulez, așa că i-am răspuns cu un zâmbet indiferent:

— Nu mă prefac.

Și am plecat înainte să mai poată spune ceva, bucuroasă că peretele de lângă bar obtura privirile celor de la masa noastră. Aș fi fost extrem de stânjenită dacă cineva ar fi fost martor la micul nostru interludiu.

Braden a luat loc lângă Holly, întinzându-i un pahar, apoi i-a dat unul și lui Adam. Privirile ni s-au intersectat preț de o clipă, iar el a afișat un zâmbet de o politețe ironică, apoi s-a lăsat pe spate și s-a aplecat spre Holly, petrecându-și brațul pe după speteaza scaunului ei. Iubita lui i-a zâmbit și, cu un gest intim, și-a așezat mâna manichiurată pe coapsa lui.

— Iubitule, tocmai îi spuneam lui Ellie despre o rochie Gucci pe care am văzut-o pe internet. Mă gândeam că poate mă duci până la Glasgow s-o probez. O să-ți placă. Face banii.

Nu trebuia să-mi spună nimeni că face banii lui *Braden*.

Dezgustată, am luat o gură din pahar și am încercat să-i ignor. Din păcate, Holly nu voia să fie ignorată.

— Spune-mi, *Josh*, cum de îți poți permite să locuiești cu Ellie în minunatul ei apartament?

Toți ochii s-au îndreptat spre mine.

— Joss, nu Josh, am spus eu.

Holly a ridicat din umeri, zâmbindu-mi încruntată, și, brusc, m-am întrebat dacă nu cumva surprinsese privirile pe care le schimbasem cu Braden.

La dracu'!

— Ei bine? a insistat ea pe un ton ușor malițios.

În mod clar, ne văzuse.

— Părinții mei.

Am mai luat o gură din pahar și m-am întors spre Jenna, s-o întreb despre slujba ei cu jumătate de normă din industria turismului scoțian.

Dar vocea lui Holly mi-a întrerupt întrebarea:

— Cum adică, „părinții tăi"?

Tacă-ți fleanca, femeie! M-am uitat la ea, ascunzându-mi iritarea:

— Banii lor.

— Ah, a strâmbat ea din nas, ca și când, dintr-odată, ar fi mirosit ceva foarte, foarte neplăcut. Trăiești pe banii părinților? La vârsta *ta*?

Mai bine ar fi stat în banca ei. Am mai luat o gură din pahar și am încercat s-o previn, zâmbindu-i cu un aer care voia să spună: *Nu te pune cu mine, scumpo. N-ai cum să câștigi.*

Dar n-a ținut cont de avertismentul meu.

— Deci ei plătesc pentru tot? Asta nu te face să te simți vinovată?

Ba da, în fiecare zi.

— Ți-ai cumpărat pantofii Louboutin cu banii tăi… sau cu banii lui Braden?

Ellie și-a înăbușit râsul, prefăcându-se că s-a înecat cu o gură de băutură. Am bătut-o ușor pe spate, ajutând-o să-și joace numărul, iar când m-am întors din nou spre Holly, se uita încruntată la mine, cu fața roșie până la rădăcina părului.

Lovitura și-a atins ținta. Problema a fost evitată, iar nenorocita răsfățată a fost pusă la locul ei.

— Deci poți să te căsătorești la Castelul Stirling? m-am întors eu spre Jenna, continuând conversația de mai devreme. N-am fost acolo decât o dată, dar mi s-a părut foarte frumos…

Capitolul 5

Două seri mai târziu, eram întinsă în cadă, după o ședință extenuantă la sala de fitness, și, dintr-odată, am auzit strigătul de bucurie al lui Ellie. Uitându-mă la ușă cu o sprânceană ridicată, n-am fost deloc surprinsă de ciocănitul care a urmat după câteva secunde.

— Pot să intru? a întrebat ea râzând.

Era limpede că, oricare ar fi fost vestea pe care o primise, trebuia să mi-o spună numaidecât.

— Sigur, am zis eu, după ce m-am asigurat că eram suficient acoperită de spumă.

Ușa s-a deschis, iar Ellie a intrat în baie cu o expresie satisfăcută și cu două pahare de vin în mâini. Am luat paharul pe care mi l-a întins, iar buna ei dispoziție m-a făcut să zâmbesc.

— Ce se întâmplă?

— Ei bine, mi-a răspuns Ellie cu un aer radios, după șase luni cumplite, Braden, în sfârșit, i-a dat papucii lui Holly.

Am pufnit în pahar, fără să iau în seamă fiorul care mi-a străbătut pântecul.

— Asta e vestea cea mare?

Ellie s-a uitat la mine ca și când aș fi spus o prostie.

— Bineînțeles. E cea mai bună veste după multă vreme. Holly era cea mai nasoală dintre toate. Știi, cred că noaptea aia de la bar a fost picătura care a umplut paharul: Braden s-a simțit foarte stânjenit din pricina ei. Oricum, era și timpul să scape de tipa aia enervantă, egoistă, duplicitară și ahtiată după bani.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă la modul evident în care Braden flirta cu mine.

— Oricum, până la urmă, tot ar fi înșelat-o cu cineva.

Bucuria lui Ellie s-a evaporat imediat. S-a încruntat la mine, iar eu am ridicat o sprânceană.

— Braden n-ar face niciodată una ca asta, a spus ea.

Chiar credea că fratele ei era un sfânt. Am dat capul într-o parte cu un rânjet cinic, ceea ce probabil îmi dădea un aer superior și enervant.

— Te rog, Ellie. E un tip care flirtează cu tot ce mișcă.

Uitându-se la mine preț de o clipă, Ellie s-a sprijinit de peretele acoperit cu faianță, părând să nu-și dea seama că era acoperit de o peliculă de condens, care probabil i-a umezit bluza. Atitudinea mea negativă stricase atmosfera de sărbătoare.

— Trebuie să știi un lucru despre Braden. N-ar înșela niciodată. Într-adevăr, nu e perfect, dar n-ar fi niciodată atât de necinstit sau crud față de cineva. De fiecare dată când a fost într-o relație iar interesul pentru iubita lui a dispărut și a început să-i placă de altcineva, a fost cinstit și a întrerupt relația înainte să înceapă ceva cu altă tipă. Nu spun că atitudinea asta nu e nasoală, dar măcar a fost sincer de fiecare dată.

Siguranța lui Ellie mi-a stârnit curiozitatea, așa că am luat o gură de vin și am întrebat-o:

— Pe Braden l-a înșelat cineva?

— Nu e treaba mea să vorbesc despre asta, a spus ea cu un zâmbet trist.

Uau! Din moment ce Ellie era atât de discretă, probabil că Braden încă era necăjit din pricina asta.

— Nu pot să-ți spun decât că a avut multe iubite. E monogam convins, dar trece repede de la o relație la alta. Cu Holly a durat mai mult decât de obicei. Poate pentru că Holly mergea deseori în sud, mi-a explicat ea, apoi mi-a aruncat o privire iscoditoare, aproape insinuantă: Mă întreb ce tipă i-a atras atenția de data asta.

M-am uitat la ea cu un aer precaut. Oare știa? Văzuse scânteia care se aprinsese între noi?

— Și mă întreb dacă va reuși să-l dea pe spate. Chiar are nevoie de cineva care să-l aducă cu picioarele pe pământ.

Am dat un răspuns incoerent, întrucât nu voiam să-i întăresc bănuielile cu privire la mine.

— Scuze că ți-am întrerupt baia.

— Nicio problemă, am spus eu, ridicând paharul spre ea. Mi-ai adus vin roșu, iar acum ne simțim bine amândouă.

— Tu ai înșelat vreodată pe cineva?

Uau. Pe asta de unde o mai scosese?

— Ei bine? a insistat ea.

Era cumva un interviu pentru a stabili dacă puteam fi următoarea iubită a fratelui ei?

Uitându-mă țintă în ochii ei, ca să-și dea seama că eram foarte serioasă, i-am răspuns mai sincer ca niciodată, sperând ca Ellie să nu insiste prea mult pe tema asta.

— Nu m-am apropiat niciodată atât de mult de cineva încât asta să fie o problemă.

Răspunsul meu a dezumflat-o, ceea ce n-a făcut decât să-mi confirme bănuiala că se gândea la posibilitatea unei relații între mine și Braden.

— N-am avut relații, Ellie. Nu mă pricep la așa ceva.

A încuviințat din cap, cu un aer ușor pierdut:

— Sper ca situația să se schimbe.

N-o să se schimbe niciodată.

— Poate.

— Bine, te las să faci baie. Ah, s-a oprit ea, întorcându-se iarăși spre mine. În fiecare duminică, mama pregătește la masă friptură. Ești invitată și tu duminica asta.

Apa caldă din cadă a fost străbătută brusc de o undă de răceală și am început să tremur. Nu mai fusesem la o reuniune de familie din liceu.

— Oh, nu vreau să deranjez.

— Nu deranjezi. Și nu accept un refuz.

Am zâmbit ușor și, imediat ce a închis ușa în urma ei, am dat pe gât restul de vin din pahar. Simțind vinul în stomac, m-am rugat să se întâmple un miracol care să mă scutească de reuniunea de familie.

Vineri seara, am întârziat la serviciu. Ellie a vrut să gătească ceva, dar a ieșit un adevărat fiasco, așa că, până la urmă, am ieșit să mâncăm în oraș și am pierdut noțiunea timpului, adâncite într-o discuție despre teza ei de doctorat și despre cartea mea. Ellie s-a dus să se culce, din pricina unei migrene care a lovit-o pe neașteptate, iar eu am dat fuga la Club 39. Am trecut în grabă pe lângă tejghea, aruncându-i o privire spăsită lui Jo, apoi am intrat în vestiar. După ce mi-am pus lucrurile în dulap, mi-a sunat telefonul.

Era Rhian.

— Bună, dragă, te sun eu mai încolo, când îmi iau o pauză? Am ajuns târziu la bar.

— Bine, a scâncit Rhian la celălalt capăt al liniei.

Mi-a stat inima în loc. Rhian plângea? Rhian nu plângea niciodată. *Noi* nu plângeam niciodată.

— Rhian, ai pățit ceva? am întrebat eu, cu sângele zvâcnindu-mi în urechi.

— M-am despărțit de James, a spus ea cu glas înăbușit, spulberându-mi o iluzie.

Credem că Rhian și James erau un cuplu solid. De nedespărțit.

La dracu'!

— Ce s-a întâmplat?

Doamne, oare o înșelase?

— M-a cerut în căsătorie.

Au urmat câteva clipe de tăcere, în care am încercat să înțeleg ce voia să spună.

— Deci te-a cerut în căsătorie, iar tu l-ai părăsit?

— Bineînțeles.

Îmi scăpa ceva?

— Nu înțeleg.

Rhian a mârâit. Chiar a mârâit:

— Cum de nu poți înțelege tocmai tu, Joss? Tocmai de-aia te-am sunat pe tine! Ar trebui să înțelegi, ce dracu'!

— Ei bine, nu înțeleg, așa că nu mai țipa la mine, am ripostat eu.

Gândindu-mă la James, am simțit o durere în piept. O adora pe Rhian. Era lumea lui.

— Nu mă pot căsători cu el, Joss. Nu mă pot căsători cu nimeni. Căsătoria distruge tot.

Și, dintr-odată, mi-am dat seama: intram pe un teritoriu interzis. Era vorba despre părinții lui Rhian. Știam doar că erau divorțați, nimic mai mult. Dar trebuia să fie ceva mai adânc, ceva mai grav, pentru ca Rhian să-i întoarcă spatele lui James.

— James nu e ca tatăl tău. Voi doi nu sunteți ca părinții tăi. James te iubește.

— Ce naiba, Joss? Am impresia că stau de vorbă cu altcineva.

Am făcut o pauză. Poate *chiar* petreceam prea mult timp cu Ellie. Oare mă lăsam influențată de felul ei de-a fi?

— S-ar putea să ai dreptate, am bâiguit eu.

Rhian a oftat ușurată:

— Deci crezi că am procedat corect?

— Nu, am răspuns eu sincer. Cred că ești al naibii de speriată. Dar, pentru că și eu sunt la fel de speriată ca tine, știu că nimeni n-o să te facă să te răzgândești.

Am tăcut amândouă, ascultându-ne respirația una alteia, simțind legătura dintre noi, ușurarea că undeva pe lumea asta mai exista o persoană la fel de confuză.

— Te-ai gândit la ce o să urmeze, Rhian? am șoptit eu în cele din urmă. Adică la James cu o altă iubită?

Am auzit în telefon un zgomot înăbușit. Mi s-a strâns inima.

— Rhian?

— Trebuie să plec.

Apoi a închis. Și mi-am dat seama că a făcut-o ca să poată plânge. Noi nu plângeam niciodată.

Copleșită de o profundă melancolie, i-am trimis un mesaj în care o sfătuiam să se gândească bine înainte să facă un lucru pe care avea să-l regrete. În clipa aceea, mi-aș fi dorit să nu fiu atât de slabă, mi-aș fi dorit ca prietena cea mai bună a lui Rhian să fie puternică și să nu se teamă să iubească. Aș fi vrut să-i arăt că se poate. În schimb, eu îi ofeream o scuză pentru o alegere irațională. Eram cea care o sprijineam în direcția asta.

— Joss?

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Craig:

— Ce-i?

— Un pic de ajutor, te rog.

— Da, imediat.

— Vrei să ne-o tragem scurt după serviciu?

— Nu, Craig, am clătinat eu din cap, pornind în urma lui, sunt prea deprimată pentru obișnuitele noastre tachinări.

Nici nu mi-am dat seama când s-a făcut duminică și am fost atât de preocupată de cartea mea și de Rhian — care evita să-mi răspundă la telefon — și prea temătoare să stau de vorbă cu James, ca nu cumva să mă doară și mai tare sufletul din pricina suferinței lui, încât n-am avut nicio șansă să găsesc un pretext ca să evit masa în familia lui Ellie.

Așa că până la urmă am urcat într-un taxi cu Ellie, îmbrăcată — în cinstea zilei însorite — cu pantalonii de la Topshop și cu o elegantă

bluză fără mâneci, din mătase oliv. Am pornit spre Stockbridge[8] și, după cinci minute, am oprit în fața unei case ce semăna foarte mult cu a noastră.

Când am intrat, nu m-a surprins să descopăr că și interiorul locuinței familiei Nichols era asemănător: camere enorme, tavane înalte și dezordinea nonșalantă ce domnea în apartamentul lui Ellie. Mi-am dat seama că o moștenise din familie.

Elodie Nichols m-a întâmpinat cu o sărutare umedă pe fiecare obraz. La fel ca Ellie, era înaltă și avea o frumusețe delicată. Nu știu de ce, dar mă așteptam să aibă accent franțuzesc, deși Ellie îmi spusese că mama ei se mutase în Scoția pe când avea cinci ani.

— Ellie mi-a vorbit mult despre tine. Mi-a spus că v-ați împrietenit foarte repede. Îmi pare tare bine. Am fost puțin îngrijorată când mi-a zis că vrea să-și ia o colegă de apartament, dar a ieșit bine până la urmă.

Mă simțeam ca și când aș fi avut iarăși cincisprezece ani. Elodie avea față de mine atitudinea ocrotitoare a unei mame.

— Da, așa e, am răspuns eu pe un ton călduros. Ellie e nemaipomenită.

Elodie a căpătat un aer radios — părea cu douăzeci de ani mai tânără și semăna foarte mult cu fiica ei.

Apoi am fost prezentată lui Clark, un bărbat fără trăsături deosebite, cu păr negru și ochelari, care m-a întâmpinat cu un zâmbet prietenos:

— Ellie mi-a spus că ești scriitoare.

I-am aruncat un zâmbet strâmb lui Ellie. Spunea la toată lumea că sunt scriitoare.

— Încerc să devin.

— Ce scrii? m-a întrebat Clark, întinzându-mi un pahar de vin.

Ne-am strâns cu toții în living, în timp ce Elodie s-a dus în bucătărie.

8 Cartier situat în partea de nord a Edinburghului.

— Lucrez la un roman fantasy.

Ochii lui Clark s-au mărit un pic în spatele ochelarilor:

— Îmi plac romanele fantasy. Știi, mi-ar plăcea să-l citesc înainte să-l trimiți la vreo editură.

— Adică vreți să faceți o lectură preliminară?

— Da, dacă nu te deranjează.

Amintindu-mi că era profesor universitar și că avea experiență în evaluarea textelor scrise de studenți, am fost încântată în sinea mea. I-am răspuns cu un zâmbet discret de gratitudine:

— Ar fi nemaipomenit. Chiar v-aș fi recunoscătoare. Bineînțeles, mai am mult până să-l termin.

— Când îl termini, să-mi dai de veste.

Am zâmbit:

— Așa am să fac. Mulțumesc.

— Tati! s-a auzit dinspre hol vocea unui băiețel, iar după o clipă posesorul ei a apărut în prag.

Cu un aer încântat, băiatul a dat fuga spre Clark. Am presupus ca era Declan, fratele vitreg de zece ani al lui Ellie.

— Tati, ia uite ce mi-a adus Braden! a spus el, arătându-i o consolă Nintendo și două dischete cu jocuri pentru ea.

Clark s-a uitat zâmbind la ele:

— Pe asta ți-o doreai?

— Da, e ultimul model!

Uitându-se către ușă, Clark a scos limba, mimând dezaprobarea:

— Ziua lui e abia săptămâna viitoare. Prea îl alinți.

Am întors capul și, dintr-odată, am simțit că-mi transpiră palmele, văzându-l pe Braden în prag, cu mâna pe umărul unei versiuni în miniatură a lui Ellie. Adolescenta care stătea lipită de el avea un breton des și o tunsoare scurtă, surprinzător de elegantă pentru vârsta ei. Ochii nu mi-au întârziat mult asupra acestei mini-Ellie, care am presupus că era Hannah, ci au alunecat fără să vreau spre Braden, sorbindu-l cu nesaț.

Dorința mi-a înfierbântat brusc sângele.

Braden era îmbrăcat cu jeanşi negri şi cu un tricou cenuşiu. Era prima oară când îl vedeam în ţinută lejeră, prima oară când ochii mei aveau acces la umerii laţi şi la bicepşii puternici.

Am simţit un fior între picioare şi m-am uitat repede în altă parte — nu puteam suporta efectul pe care îl avea asupra trupului meu.

— Ştiu, a răspuns Braden. Dar nu voiam să-mi petrec încă o după-amiază de duminică ascultându-l pe Declan cum mă tot bate la cap cu consola asta afurisită.

Declan doar a chicotit cu o privire triumfătoare, după care s-a aşezat la picioarele tatălui său şi a început să încarce un joc Super Mario Bros.

— Ia uite ce am primit, a spus Hannah, ridicând în aer ceva care semăna cu un card de credit.

Doamne, speram să nu fie asta.

— Ce e? a întrebat Clark.

Ochii lui Hannah s-au luminat:

— Un card de cumpărături pentru o librărie.

— Drăguţ, i-a zâmbit Ellie, întinzând mâna spre ea. Ce ai de gând să-ţi cumperi?

Hannah a dat fuga la sora ei mai mare şi s-a ghemuit lângă ea, pe canapea. Mi-a aruncat o privire sfioasă, apoi s-a uitat la Ellie:

— A apărut un roman nou cu vampiri.

— Hannah e o devoratoare de cărţi, mi-a explicat o voce gravă de deasupra capului meu.

M-am întors şi l-am văzut pe Braden stând lângă canapea şi uitându-se la mine doar cu un zâmbet prietenos. Deşi un pic derutată de noua lui atitudine, m-am trezit răspunzându-i cu un zâmbet:

— Înţeleg.

Un roi de fluturi mi s-a stârnit în stomac şi am tresărit în sinea mea, întorcându-mi privirea în altă parte. Nu mi-a trecut prin minte că va veni şi el la masă, deşi era de la sine înţeles, din moment ce Ellie îmi spusese limpede că Braden era unul dintre membrii importanţi ai familiei ei.

— I-aţi mulţumit lui Braden? i-a întrebat Clark dintr-odată pe copiii lui, distrăgându-mi atenţia de la întruchiparea sex-appealului care stătea în picioare lângă mine.

Declan şi Hannah au încuviinţat cu câte un mormăit, apoi Ellie m-a prezentat celor doi fraţi ai ei:

— Ea e Joss, colega mea de apartament.

Le-am zâmbit amândurora.

— Bună, m-a salutat Hannah, făcând un gest discret cu mâna.

Am simţit un fior în piept — era atât de adorabilă.

— Bună, i-am făcut şi eu cu mâna.

— Îţi place Nintendo? m-a întrebat Declan, aşteptându-mi răspunsul cu o privire iscoditoare.

Îmi dădeam seama că de răspunsul meu depindea dacă vom deveni sau nu prieteni.

— Oh, da. Mario şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme.

— Ai un accent mişto, mi-a spus el cu un zâmbet îndrăzneţ.

— Şi tu, am răspuns eu, iar el a părut încântat.

Apoi s-a întors la jocul lui. M-am gândit că trecusem testul cu bine.

Clark l-a mângâiat uşor pe creştet:

— Opreşte-i sonorul, te rog.

Aproape imediat, zgomotele familiare ale lui Mario s-au întrerupt, iar eu am hotărât că îmi plăceau aceşti copii. Se prea poate ca Braden să-i fi răsfăţat — şi uitându-mă prin casă, era limpede că nu le lipsea nimic —, dar erau foarte bine-crescuţi, la fel ca Ellie.

— Braden!

Elodie a intrat în living, târşâind picioarele.

— N-am auzit când ai venit, a spus ea cu un zâmbet plin de iubire.

Braden i-a zâmbit şi el, strângând-o în braţe cu putere.

— Ţi-a adus Clark ceva de băut?

— Nu, dar mă duc să-mi iau singur.

— Nu, lasă-mă pe mine, s-a ridicat Clark în picioare. Bere Lager?

— Da, sună bine, mersi.

— Ia loc, i-a spus Elodie, conducându-l spre fotoliul de lângă mine, apoi s-a așezat pe un braț al fotoliului și i-a dat la o parte părul care îi căzuse pe frunte. Ce mai faci? Am auzit că te-ai despărțit de Holly.

Braden nu părea genul căruia îi place să fie dădăcit, și totuși, stătea liniștit lângă Elodie, părând încântat de atenția ei. I-a luat mâna și i-a sărutat-o afectuos:

— Sunt bine, Elodie. Pur și simplu am simțit că e momentul să ne despărțim.

— Îhî, a răspuns Elodie cu un aer încruntat, apoi, ca și când și-ar fi amintit că eram și eu de față, s-a întors spre mine: Ai făcut cunoștință cu Joss, nu-i așa?

Braden a încuviințat din cap, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet blând, aproape enigmatic. Și totuși, era un zâmbet prietenos, deloc erotic, și nu știam dacă să fiu bucuroasă ori dezamăgită — ce hormoni tâmpiți!

— Da, am făcut cunoștință cu Jocelyn.

Am simțit că mă încrunt. De ce se încăpățâna să-mi spună Jocelyn?

Dar încruntătura a dispărut imediat ce s-a întors Clark. Conversația s-a animat, iar eu m-am străduit să le răspund la întrebări și să fiu o prezență agreabilă. Și i-am fost foarte recunoscătoare lui Ellie, pentru că, atunci când mama ei a început să mă întrebe despre părinți, mi-a sărit imediat în ajutor, reușind să devieze conversația dinspre mine spre Elodie — am oftat ușurată, pentru că altminteri ar fi trebuit fiu nepoliticoasă. În rest, mi se părea că mă descurcam destul de bine. Ba chiar am reușit să schimb câteva tachinări prietenești, fără conotații sexuale, cu Braden.

Apoi ne-am mutat în sufragerie.

Atmosfera voioasă și gălăgioasă din jurul mesei mi-a creat o senzație ciudată. Ne-am pus cartofi și legume lângă friptura de pui pregătită de Elodie și, în timp ce îmi turnam sos în farfurie,

pălăvrăgeala celor din jur, afecțiunea și normalitatea ce domneau în sânul acestei familii mi-au declanșat o amintire…

— I-am invitat pe Mitch și Arlene la masă, a spus mama, pregătind tacâmuri pentru încă două persoane.

Dru venise să mănânce la noi, deoarece lucram împreună la un proiect pentru școală. Tata, care o așeza pe Beth pe scaunul ei supraînălțat, a scos un oftat:

— Bine că am făcut mult sos picant — o să-l mănânce Mitch pe tot.

— Nu fi rău, l-a mustrat mama cu un zâmbet discret. Or să vină dintr-o clipă în alta.

— Ce, nu-i așa? Mitch mănâncă, nu glumă.

Dru a chicotit lângă mine, aruncându-i tatei o privire plină de adorație. Tatăl lui Dru era mai tot timpul plecat, așa că tata era un fel de Superman pentru ea.

— Și cum merge proiectul? a întrebat mama, turnându-ne suc de portocale.

I-am zâmbit complice lui Dru, pentru că proiectul nu mergea deloc. Petrecuserăm ultima oră bârfindu-i pe Kyle Ramsey și Jude Jeffrey. Principala noastră distracție fusese să stâlcim în fel și chip numele de botez al lui Jude și să chicotim ca niște nebune.

— Înțeleg, a pufnit mama, surprinzându-mi privirea.

— Hei, vecine! s-a auzit o explozie de bună dispoziție în momentul în care Mitch și Arlene au intrat pe ușile de sticlă, fără să ciocăne. Dar nu era nicio problemă. Eram obișnuiți cu familiaritatea lor excesivă, dat fiind că erau vecinii care locuiau cel mai aproape de casa noastră. Mamei îi plăcea acest lucru. Tatei, nu prea.

După o mulțime de salutări — Mitch și Arlene nu erau în stare să spună „Bună!" doar o singură dată —, ne-am așezat cu toții la masă, în jurul faimosului sos picant pregătit de tata.

— Tu de ce nu-mi gătești niciodată? i s-a plâns Arlene lui Mitch, după ce a gemut cam deplasat în semn de apreciere față de sosul tatei.

— Nu-mi ceri niciodată.

— Pun pariu că Sarah nu-i cere niciodată lui Luke să gătească. Nu-i așa, Sarah?

Mama i-a aruncat tatei o privire rugătoare, cerându-i să-i vină în ajutor.

— Păi..., a bâiguit ea.

— Da, eram sigură.

— Tati, Beth și-a scăpat sucul pe jos, am făcut eu semn cu capul spre podea.

Întrucât era cel mai aproape de ea, tata s-a aplecat să ridice biberonul.

— Tata nu gătește niciodată, a intervenit Dru, încercând s-o consoleze pe Arlene.

— Vezi? a mormăit Mitch cu gura plină de sos. Nu-s singurul.

Arlene s-a încruntat:

— Cum adică, „vezi"? Dacă un bărbat nu gătește pentru soția lui, înseamnă că e în regulă ca nici tu să nu gătești pentru soția ta?

— Bine, a zis Mitch după ce a înghițit. O să-ți gătesc.

— Știi să gătești? l-a întrebat mama cu glas blând, și l-am auzit pe tata înecându-se cu o bucată de ardei iute.

Mi-am ascuns chicotitul cu o gură de suc de portocale.

— Nu.

S-a făcut liniște preț de câteva clipe, ne-am uitat unii la alții, apoi am izbucnit cu toții în râs. Beth a scos și ea un țipăt, iar mânuța ei a lovit biberonul cu suc, răsturnându-l iarăși pe podea, ceea ce ne-a făcut să râdem și mai tare...

Amintirea aceasta a fost urmată de o alta — o masă de Crăciun. Apoi una de Ziua Recunoștinței. Apoi ziua când am împlinit treisprezece ani...

Amintirile mi-au declanșat un atac de panică.

Mai întâi, m-a cuprins o stare de confuzie și am pus repede sosiera pe masă, pentru că începuse să-mi tremure mâna. Simțeam furnicături pe față, iar din pori mi se prelingea o transpirație rece. Inima îmi bătea atât de tare în spatele coastelor, încât am crezut

că o să explodeze. Pieptul mi s-a contractat și abia mai puteam respira.

— Jocelyn?

Respiram precipitat, iar ochii mei speriați încercau să-l găsească pe cel care mă strigase.

Braden.

A pus jos furculița, aplecându-se spre mine peste masă, cu o cută îngrijorată între sprâncene.

— Jocelyn?

Trebuia să ies de acolo.

Aveam nevoie de aer.

— Jocelyn... Dumnezeule! a murmurat Braden, îndepărtându-se de masă cu gândul să vină să-mi dea o mână de ajutor.

Dar m-am ridicat imediat de pe scaun, întinzând mâinile în față să-l opresc, și, fără un cuvânt, m-am răsucit pe călcâie și am ieșit imediat din sufragerie, am traversat holul în fugă, am intrat în baie și am închis ușa în urma mea.

Mâinile mele tremurânde au deschis geamul și tot trupul meu a fost recunoscător pentru adierea de aer proaspăt care mi-a izbit fața, chiar dacă era aer cald. Știind că trebuia să mă calmez, am încercat să-mi domolesc respirația.

Câteva minute mai târziu, trupul și mintea mea și-au revenit, așa că m-am așezat pe closet, simțindu-mi picioarele ca de cârpă. Iarăși eram secătuită de puteri. Al doilea atac de panică.

Minunat!

— Jocelyn? s-a auzit de dincolo de ușă vocea puternică a lui Braden.

Am închis ochii, întrebându-mă cum naiba aveam să le explic ce se întâmplase. Obrajii îmi ardeau de rușine.

Credeam că reușisem să trec peste ce se întâmplase în urmă cu opt ani. Ar fi trebuit să mă fi obișnuit până acum.

Când am auzit ușa deschizându-se, am deschis și eu ochii. Cu un aer îngrijorat, Braden a intrat și a închis ușa în urma lui. M-am

întrebat, în treacăt, de ce a venit doar el după mine, nu și Ellie. Văzând că nu spun nimic, s-a apropiat de mine, lăsându-se ușor pe vine, în așa fel încât ochii săi erau acum la același nivel cu ai mei. I-am privit cu atenție chipul minunat și, pentru o clipă, mi-am dorit să-mi pot încălca regulile afurisite: fără relații și fără aventuri de o noapte cu tipi pe care abia îi cunoșteam. Deci Braden nu prezenta interes pentru mine, ceea ce era regretabil, deoarece simțeam că m-ar fi putut face să uit de tot pentru o vreme.

Fără să spunem nimic, ne-am uitat unul la celălalt câteva clipe care au părut o eternitate. Mă așteptam la o mulțime de întrebări, din moment ce probabil le era clar tuturor — sau cel puțin adulților de la masă — că avusesem un atac de panică. Sigur se întrebau cu toții de ce și chiar nu voiam să mă întorc în sufragerie.

— Te simți mai bine? m-am întrebat Braden în cele din urmă cu glas blând.

Uau! Asta era tot? Nicio întrebare iscoditoare?

— Da.

Nu, nu chiar.

Probabil că mi-a citit pe față reacția la întrebarea lui, pentru că a înclinat capul într-o parte, cu un aer înțelegător.

— Nu trebuie să-mi spui despre ce e vorba.

— O să te las să crezi că sunt nebună de legat, am răspuns eu cu un zâmbet abătut.

Braden a zâmbit și el:

— Deja știu asta.

S-a ridicat în picioare și mi-a întins o mână:

— Haide.

M-am uitat la mâna lui cu un aer prudent:

— Poate că ar fi bine să plec.

— Iar eu cred că ar fi bine să mănânci o friptură bună în compania unor prieteni buni.

M-am gândit la Ellie și la cât de primitoare și deschisă fusese cu mine. Ar fi fost o insultă să plec de la masa mamei sale și mi-am dat

seama că nu voiam să fac nimic care ar fi putut s-o îndepărteze pe Ellie de mine.

Luând șovăielnic mâna întinsă de Braden, l-am lăsat să mă ridice în picioare.

— Ce o să le spun?

După cele întâmplate, nu mai avea niciun rost să pretind că eram calmă și stăpână pe mine. Deja mă văzuse într-o ipostază foarte vulnerabilă. De două ori.

— Nimic, m-a liniștit el. Nu trebuie să dai explicații nimănui, a adăugat el cu un zâmbet blând și nu-mi puteam da seama pe care îl preferam, pe acesta, sau pe cel lasciv.

— Bine.

Am inspirat adânc și am pornit în urma lui. Nu mi-a dat drumul la mână decât după ce am ajuns în sufragerie, și am refuzat să iau în seamă senzația de părăsire pe care am încercat-o când nu i-am mai simțit atingerea.

— Te simți bine, draga mea? m-a întrebat Elodie imediat ce m-a văzut.

— O mică insolație, a liniștit-o Braden pe mama lui Ellie. A stat prea mult în soare azi-dimineață.

— Oh, și-a îndreptat ea grija maternă spre mine. Sper că măcar te-ai dat cu loțiune de protecție.

Am încuviințat din cap și m-am așezat pe scaun:

— În schimb, am uitat să-mi iau o pălărie.

După ce conversația s-a reanimat iar tensiunea din jurul mesei a dispărut, am ignorat privirile bănuitoare ale lui Ellie și i-am trimis lui Braden un zâmbet recunoscător.

Capitolul 6

Când masa era pe sfârşite, deja mă simţeam mai relaxată, cu toate că abia aşteptam să ajung acasă şi să rămân singură o vreme. Hotărâtă să nu mă mai las luată prin surprindere, am pus un zid între mine şi amintirile mele, încercând să mă bucur de compania familiei Nichols. Ceea ce n-a fost greu. Alcătuiau un grup uşor de îndrăgit.

Dar planul mi-a fost zădărnicit de Braden şi Ellie, care urmau să iasă în oraş cu Adam. Am încercat să mă eschivez, dar Ellie nici n-a vrut să audă. Ca şi cum ar fi simţit că voiam să rămân singură, ca să mă frământ din pricina celor întâmplate sau ceva de genul ăsta.

După ce ne-am luat la revedere de la familia Nichols şi i-am promis lui Elodie că o să mai vin, am urcat într-un taxi şi am pornit spre apartament, să-mi iau poşeta. Nu aveam decât mobilul la mine şi eram hotărâtă să nu las pe nimeni — adică pe Braden — să-mi cumpere de băut în seara aceea. Cu cât îi eram mai puţin datoare acestui tip, cu atât mai bine.

Când am ajuns în faţa casei, am văzut o siluetă deşirată care aştepta pe prag, cu un rucsac alături. Am simţit un junghi în piept

și, cu inima bătându-mi nebunește, am coborât prima din taxi, dând fuga la James, care s-a ridicat imediat în picioare. Era încercănat și tras la față, iar pe buzele strânse i se citeau suferința și furia.

— Spune-mi un singur lucru. Ai încurajat-o să mă părăsească?

Luată prin surprindere de furia îndreptată împotriva mea, am clătinat ușor din cap, făcând un pas precaut spre el:

— James, nu.

A ridicat degetul spre mine, cu buzele crispate de amărăciune:

— Amândouă sunteți atât de confuze… Sigur ai avut un rol în povestea asta.

— Hei, a apărut Braden în fața lui James, vorbind calm, dar autoritar. Dă-te la o parte.

— Braden, e în regulă, am spus eu, apoi i-am aruncat o privire lui Ellie, care se uita la noi, și, cu un aer rugător, am făcut un gest spre fratele ei: Voi doi duceți-vă înainte, fără mine.

— Nu-i o idee bună, a clătinat Braden din cap, fără să-și ia ochii de la James.

— Te rog.

— Braden, l-a tras Ellie de cot. Vino. Să le lăsăm un pic de intimitate.

Cu un aer iritat, Braden mi-a luat mobilul din mână și a început să umble în el.

— Ce…?

Dar, în clipa următoare, mi l-a pus înapoi în mână, strângându-mi degetele în jurul lui:

— Acum ai numărul meu. Sună-mă dacă ai nevoie de mine, da?

Am încuviințat prostește din cap, iar după ce Ellie l-a luat de lângă mine pe fratele ei, m-am uitat la mobil. Oare Braden avea grijă de mine? Era preocupat de soarta mea? I-am aruncat o privire peste umăr. Nu-mi aminteam când făcuse ultima oară cineva asta pentru mine. Nu era mare lucru, dar…

— Joss?

Vocea nerăbdătoare a lui James m-a smuls din gândurile mele. Am oftat adânc, simțindu-mă epuizată, dar știam că trebuia să mă ocup și de asta:

— Hai înăuntru.

După ce ne-am așezat în living cu câte o cafea în față, am trecut direct la subiect.

— I-am spus lui Rhian că face o greșeală. N-aș încuraja-o niciodată să te părăsească. Ești cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în viața ei.

James a clătinat din cap, cu o expresie abătută.

— Îmi pare rău, Joss. Pentru mai devreme. Pur și simplu… simt că nu pot să respir. Mi se pare că nu e real, înțelegi?

Neștiind ce să fac, m-am aplecat și l-am mângâiat ușor pe umăr:

— Poate că Rhian o să se răzgândească.

— Credeam că a trecut peste porcăriile din trecutul ei, a continuat el, ca și când nu m-ar fi auzit. Toate astea se întâmplă din cauza părinților ei, știi, nu?

— Oarecum. Nu tocmai. Nu vorbim despre lucrurile astea.

S-a uitat la mine cu un aer uimit:

— În principiu, voi două sunteți cele mai bune prietene, dar uneori am impresia că vă faceți mai mult rău decât bine.

— James…

— Mama lui Rhian își iubea soțul, care era un alcoolic cu grave probleme emoționale. Și totuși, fraiera îl iubea mai mult decât pe Rhian. Nenorocitul le bătea pe amândouă tot timpul, dar mama ei nu voia să-l părăsească. În cele din urmă, taică-său a plecat de acasă, a intentat divorț și a cunoscut pe altcineva, iar maică-sa a dat vina pe Rhian. I-a zis că era o distrusă și că o să ajungă la fel ca taică-său — un dezastru inevitabil. Iar Rhian crede și acum asta… Știai că maică-sa a încercat să se sinucidă de două ori? Nenorocita aia egoistă a așteptat ca o găsească Rhian inconștientă. De două ori. Iar acum, Rhian crede că ea o să-mi facă mie ce i-a făcut ticălosul ăla maică-sii. Nu pot să-i scot asta din cap. Rhian nici măcar nu bea! Totul e în mintea ei! Și

credeam că am reușit să trecem peste asta. Tocmai de aceea am și cerut-o în căsătorie, a adăugat el, plecând capul, să-și ascundă ochii înlăcrimați. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

Furios, a dat cu piciorul în măsuța de cafea, dar eu abia dacă am clipit. Mă gândeam la Rhian. Cum am putut să-i fiu cea mai bună prietenă timp de patru ani, fără să știu nimic din toate astea? Lucrurile erau mult mai nasoale decât bănuiam. Bineînțeles, nici Rhian nu știa nimic despre trecutul meu. Dintr-odată, m-am întrebat dacă nu cumva James avea dreptate. Cum am fi putut să ne dăm sfaturi una alteia, din moment ce eu nu știam nimic despre demonii ei și nici ea despre ai mei?

Apoi, văzându-l pe James cum plânge pentru femeia pe care o iubea, mi-am dat seama că Rhian era mai puțin distrusă decât mine. Îi povestise totul lui James, pentru că avea încredere în el, și reușise să-și depășească problemele cu ajutorul lui. Sau aproape reușise.

Și totuși, era un pas uriaș în direcția cea bună.

— Joss, a continuat James pe un ton rugător. Vorbește cu ea. Pe tine o să te asculte. Își închipuie că dacă tu ești fericită singură, o să-i fie și ei bine așa.

Fericită? Nu eram fericită. Eram doar în siguranță.

Am oftat adânc, neștiind ce să fac:

— Poți să rămâi la mine cât timp ai nevoie.

James m-a privit preț de câteva clipe, cu o expresie indescifrabilă, iar în cele din urmă a încuviințat din cap:

— Ți-aș fi recunoscător dacă aș putea dormi la tine pe canapea în noaptea asta. Mâine, mă duc la mama. O să stau la ea până se lămuresc lucrurile.

— Bine.

Apoi am tăcut amândoi. Am luat o pătură din șifonier și i-am lăsat-o pe canapea, împreună cu una dintre pernele mele. Simțeam dezamăgirea lui James față de mine de fiecare dată când treceam pe lângă el, așa că l-am lăsat în living și m-am închis în camera mea.

Am sunat-o pe Ellie.

— Hei, te simți bine? m-a întrebat ea, zgomotul și muzica din fundal estompându-se pe măsură ce traversa barul în care se afla, ca să iasă în stradă, unde era doar un pic mai liniște.

Nu, nici pe departe.

— Da, mă simt bine. Sper să nu te superi, dar i-am zis lui James că poate să doarmă la noi pe canapea noaptea asta. Mâine se duce acasă.

— Sigur... Poftim? a zis ea, luând telefonul de la gură să discute cu altcineva. Se simte bine. Iar el o să doarmă pe canapea.

Oare vorbea cu Braden?

— Nu, ți-am spus că totul e în regulă. Braden, se simte bine. Lasă-mă să vorbesc.

A oftat și a dus iarăși telefonul la gură:

— Scuze, Joss. Da, nu-i nicio problemă. Vrei să vin acasă?

Vrei să vin acasă?

Eram acasă? Aveam nevoie de ea?

Abia o cunoșteam. Dar, la fel ca Braden, reușise să se strecoare în sufletul meu. Epuizată de o zi extrem de solicitantă emoțional, am clătinat din cap:

— Nu, Ellie, chiar mă simt bine. Rămâi. Distrează-te. Dar nu uita că, atunci când o să vii acasă, o să dai peste un tip ciudat care doarme pe canapea.

— În regulă.

Fără tragere de inimă, a închis, iar eu am rămas cu privirea ațintită în perete. Simțeam că mi se învârte capul. De ce eram atât de dezorientată? Atât de speriată? Cum de scăpasem lucrurile de sub control?

Cum de se schimbaseră atât de multe într-un timp atât de scurt, după ce mă mutasem pe strada Dublin?

Și *chiar* se schimbaseră multe lucruri, dar nu suficient. Încă eram singură. Dar eram singură pentru că așa voiam eu. Dintr-odată, mi-am dat seama că Rhian era cu totul altfel decât mine. N-ar fi supraviețuit singură.

Am hotărât s-o sun.

Mi-a răspuns chiar în clipa când mă pregăteam să închid.

— Alo?

Doamne, vocea ei dădea de înțeles că se simțea îngrozitor.

— Rhian?

— Ce vrei, Joss? Dormeam.

Chiar asta îmi imaginam că făcuse de când plecase James: se băgase în pat și dormise dusă. Brusc, am simțit că mă înfurii.

— Am sunat să-ți spun că ești o mare tâmpită.

— Poftim?

— M-ai auzit. Iar acum, pune mâna pe telefon, sună-l pe James și spune-i că ai făcut o greșeală.

— Tacă-ți fleanca, Joss. Știi mai bine ca oricine că mi-e mai bine singură. Ai băut ceva?

— Nu. Sunt în camera mea, iar iubitul tău zace deprimat la mine pe canapea.

I s-a tăiat respirația:

— James e în Edinburgh?

— Da. Și are inima frântă. Și mi-a povestit tot. Despre părinții tăi, despre mama ta.

Am așteptat o replică, dar Rhian era tăcută ca un mormânt.

— Rhian, de ce nu mi-ai povestit toate astea?

— Tu de ce nu mi-ai spus nimic despre părinții *tăi*? a ripostat ea.

Am clipit, iar lacrimile înțepătoare au căzut pe fotografia cu părinții mei de pe noptieră.

— Pentru că au murit odată cu surioara mea, când aveam paisprezece ani, și asta-i tot, nu mai e nimic de spus.

Nu știu dacă era adevărat sau nu. De fapt, după atacurile de panică, mă tot întrebasem dacă nu cumva problema era tocmai faptul că nu vorbeam despre ei. Am inspirat adânc și i-am spus un lucru pe care nu-l mai spusesem nimănui.

— Când au murit, singura persoană apropiată pe care o mai aveam era Dru, prietena mea cea mai bună, iar după ce a murit și ea,

un an mai târziu, n-am mai avut pe nimeni. Eram complet singură. Mi-am petrecut anii de formare având grijă de mine însămi. N-am primit niciodată telefoane îngrijorate și nu venea nimeni să mă vadă. Poate că ar fi existat oameni de genul ăsta, dacă i-aș fi lăsat să se apropie de mine, dar m-am obișnuit să-mi port singură de grijă și să nu mă bazez decât pe mine însămi.

După câteva clipe, în care singurele zgomote pe care le-am auzit erau bătăile inimii mele, Rhian mi-a spus printre lacrimi:

— Niciodată n-ai fost atât de sinceră cu mine.

— Niciodată n-am fost atât de sinceră cu nimeni.

— Întotdeauna ai fost atât de stăpână pe tine. Am crezut că ți-e bine așa. Am crezut că n-ai nevoie de nimeni care să-și facă griji pentru tine…

M-am întins pe pat, oftând:

— Nu ți-am înșirat toate porcăriile astea despre mine ca să te fac să te simți vinovată. N-am nevoie să aibă cineva grijă de mine. Tocmai asta spun. O să se schimbe asta într-o bună zi? Nu știu. Și nici nu vreau să se schimbe. Dar, Rhian, în ziua când i-ai împărtășit lui James toate problemele tale, ai hotărât, de fapt, că vrei să-și facă cineva griji pentru tine. Te săturaseși să fii singură. O să fie greu să stai cu el? Da. Va fi dificil să lupți cu fricile tale zi de zi? Da. Dar la cât de mult ține la tine… Doamne, Rhian… zău că merită. Iar a-ți spune că e în regulă să fugi de el și să fii singură numai pentru că *eu* sunt singură și mă simt bine așa e o porcărie. Sunt singură pentru că sunt singură. Tu ești singură pentru că ai făcut o alegere. Și e o alegere al dracului de greșită.

— Joss?

— Da?

— Îmi pare rău că n-am fost o prietenă mai bună. Nu ești singură.

Ba sunt.

— Și mie îmi pare rău că n-am fost o prietenă mai bună.

— James mai e la tine?

— Da.

— Nu vreau să fiu singură. Nu când aș fi putut să-l am pe el. Doamne, ce siropos sună.

Am clătinat zâmbind din cap, iar tensiunea din piept a cedat.

— Da, sună siropos. Uneori, adevărul e siropos.

— O să-l sun.

Am zâmbit:

— Atunci să-ți las telefonul liber.

Am închis și am rămas întinsă pe pat în întuneric, ascultând zgomotele casei. După vreo douăzeci de minute, am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se cu un scârțâit.

Am găsit livingul gol, iar pătura era aranjată cu grijă pe canapea. Deasupra era așezată o hârtie. Un bilet de la James.

Îți rămân dator.

Am strâns hârtia în mână, apoi m-am întors fără vlagă în camera mea și m-am uitat la fotografia cu mine și familia mea. Ultimele săptămâni îmi arătaseră limpede că nu trecusem peste pierderea lor. Trebuia să discut cu cineva. Dar, spre deosebire de Rhian, nu voiam să stau de vorbă cu cineva care ar fi putut folosi toate problemele astea împotriva mea. Psihoterapeutul meu din liceu a încercat să mă ajute, dar mă închideam în mine de fiecare dată. Eram adolescentă. Credeam că mă descurc singură.

Dar deja nu mai eram o puștoaică și nu mă descurcam singură. Iar dacă voiam ca atacurile de panică să înceteze, trebuia să dau un telefon a doua zi.

Capitolul 7

— Vasăzică a plecat Misteriosul?

Vocea m-a băgat în sperieți și am tresărit, nesul din linguriță împrăștiindu-se pe blatul pentru gătit. M-am uitat peste umăr, țintuindu-l pe Braden cu o privire nimicitoare.

— Tu nu lucrezi niciodată? Și nici nu ciocăni?

Stătea sprijinit de tocul ușii de la bucătărie și se uita la mine, în timp ce îmi făceam cafeaua de dimineață.

— Îmi prepari și mie una? a făcut el semn cu capul spre ibric.

— Cum o vrei?

— Cu lapte. Și două cuburi de zahăr.

— Mă așteptam să o vrei neagră.

— Ajunge că ești tu neagră de supărare.

Am făcut o grimasă:

— Vrei cafea sau nu?

— Ești foarte amabilă în dimineața asta.

— Ca de obicei, nu? am spus eu, apoi i-am pus două cuburi de zahăr cu un gest iritat.

Râsul lui m-a lovit direct în pântece:

— Exact!

Așteptând să fiarbă apa din ibric, m-am întors spre el și m-am sprijinit de blatul pentru gătit, cu mâinile încrucișate pe piept. Eram foarte conștientă de faptul că nu aveam sutien pe sub bluză. De fapt, nu cred că fusesem vreodată atât de conștientă de trupul meu ca în preajma lui Braden. Sinceră să fiu, după ce muriseră Beth și părinții mei, încetasem să mă mai preocup de aspectul meu și de toate porcăriile care presupuneau o înfățișare elegantă. Purtam ce-mi plăcea, arătam cum arătam și nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de ce credeau bărbații despre mine. Ceea ce părea să fie în avantajul meu.

Dar, stând în fața lui Braden, mi-am dat seama că nu mai eram atât de sigură. Aș fi vrut să aflu ce crede despre mine. Nu eram înaltă și slabă precum vampele care, cu siguranță, îi populau lumea. Dar nu eram nici scundă. Aveam picioare suple și talie îngustă, dar aveam țâțe și șolduri generoase și un fund pe măsură. Și aveam un păr frumos, în zilele când mă sinchiseam să-l pieptăn și să-l port desfăcut, dar zilele acelea erau puține și rare. Avea o culoare indecisă — între blond și șaten —, dar era lung, des și ondulat în mod natural. Fiind foarte greu, aveam obiceiul să-l țin prins într-un coc, purtându-l desfăcut doar rareori. Ochii erau probabil trăsătura mea cea mai frumoasă — cel puțin așa îmi spunea lumea. Aveam ochii tatei. Erau de un cenușiu deschis, cu irizații gri închis, dar nu îi aveam mari și adorabili ca Holly sau Ellie. Erau migdalați, felini și foarte buni pentru priviri încruntate.

Nu, nu eram frumoasă, drăguță sau fascinantă. Nu credeam nici că aș fi urâtă, dar nu-mi trecuse prin minte că aș fi extraordinară. Braden mă făcea să-mi pese de cum arătam… ceea ce mă scotea din cărite.

— Serios, tu chiar nu lucrezi?

S-a dezlipit de tocul ușii, venind spre mine cu pași lenți. Iarăși purta un costum la patru ace. Unui tip înalt și lat în umeri ca el i-ar fi stat probabil mai bine în jeanși și cu cămașă în carouri, mai ales cu

părul lui ciufulit și barba de trei zile, dar și în costum arăta excepțional. Pe măsură ce se apropia, m-am trezit hoinărind în lumea fanteziei — Braden mă săruta, mă ridica pe blatul pentru gătit, depărtându-mi picioarele și lipindu-se de mine, limba lui îmi invada gura, cu o mână îmi mângâia sânul, iar pe cealaltă mi-o strecura între picioare…

Incredibil de excitată, m-am întors cu spatele la el, dorindu-mi ca ibricul să fiarbă mai repede.

— Am o întâlnire în jumătate de oră, mi-a răspuns el, oprindu-se în spatele meu și luând ibricul înaintea mea. M-am gândit să trec pe aici să văd dacă totul e în regulă. Aseară, te-am lăsat într-o situație destul de tensionată.

L-am urmărit turnând apă în căni și m-am întrebat dacă era bine să-i povestesc despre James și Rhian.

— Bună dimineața! a ciripit Ellie, intrând în bucătărie cu un aer proaspăt, gata spălată și îmbrăcată.

Am observat că își luase puloverul pe dos, așa că am întins mâna și am tras de etichetă, ca să-și dea seama. Cu un zâmbet stânjenit, l-a dat jos și l-a îmbrăcat cum trebuie.

— Când am venit acasă, nu l-am găsit pe James pe canapea, a spus ea. A dormit în camera ta?

Braden s-a încordat alături de mine, iar când m-am uitat la el, am văzut că era încruntat. Era limpede că nu se gândise la posibilitatea asta. Am zâmbit cu un aer superior.

— Nu, am răspuns eu, studiind-o pe Ellie preț de o clipă, și, în momentul când mi-a dispărut reținerea de a explica despre ce era vorba, mi-am dat seama că — poate cumva — aveam încredere în ea. James e iubitul lui Rhian.

— Rhian? Prietena ta cea mai bună? m-a întrebat ea, turnându-și în pahar niște suc de portocale, după care s-a așezat la masă.

M-am gândit că ar fi fost mai bine să stau lângă ea decât lângă fratele ei, așa că m-am așezat și eu la masă, față în față cu ea.

— James a cerut-o în căsătorie, iar ea s-a speriat și i-a dat papucii.

Ellie a rămas cu gura căscată.

— Nu pot să cred, a spus ea cu un aer îngrozit. Bietul băiat.

Am zâmbit, gândindu-mă la biletul lăsat de James.

— Totul o să fie bine.

— S-au împăcat?

Doamne, câtă speranță se citea în glasul ei. Și nici măcar nu-i cunoștea.

— Ești o scumpă, i-am spus eu cu glas scăzut, iar chipul i s-a înseninat.

— I-ai împăcat, nu-i așa? a zis ea, profund încrezătoare în forțele mele.

Numai Ellie ar fi putut avea o asemenea încredere în cineva ca mine. Era al naibii de hotărâtă să demonstreze că nu eram atât de detașată pe cât pretindeam. Faptul că avea dreptate în cazul de față era un pic enervant și complet irelevant.

— Era supărat pe tine, a intervenit Braden, înainte să-i pot răspunde lui Ellie.

Mi-am întors privirea spre el. Stătea în continuare sprijinit de blatul pentru gătit, sorbindu-și cafeaua ca și când ar fi avut tot timpul din lume.

— Credea că eu am convins-o să se despartă de el.

Braden nu părea deloc surprins. Ba chiar a ridicat o sprânceană și a spus:

— De ce nu mă miră?

Ellie a scos limba la el:

— Braden, Joss n-ar face una ca asta.

— Știu că n-ar face una ca asta. Dar nu cred că n-a făcut-o din motivele pe care ți le închipui tu, Els.

Rahat! Deci credea că mă cunoaște mai bine decât Ellie. Am făcut o grimasă în sinea mea. Poate chiar așa era. Un neghiob cu intuiție bună. Iritată, mi-am luat privirea de la el, sorbindu-mi cafeaua și încercând să nu-i iau în seamă ochii ațintiți asupra mea.

— Ce criptic ești, a bombănit Ellie, înainte să-și întoarcă atenția spre mine. Dar i-ai împăcat, nu-i așa?

Îți rămân dator.

Biletul lui James m-a făcut să zâmbesc în cană.

— Da, i-am împăcat.

— Serios? a spus Braden pe un ton atât de uimit, încât m-am simțit ofensată.

Poate că neghiobul doar își *închipuia* că mă cunoaște.

— E prietena mea cea mai bună. Am dat o mână de ajutor. Nu-s o scorpie cu sânge rece.

Braden a tresărit:

— N-am susținut asta niciodată, iubito.

Termenul de alint mi-a dat fiori, atingând un nerv pe care nici măcar nu știam că îl am. Vorbele mi s-au desprins de pe buze pe un ton caustic:

— Nu-mi spune „iubito". Să nu-mi spui *niciodată* „iubito".

Tonul meu ferm și furia bruscă au pricinuit o tensiune intensă între noi trei și, dintr-odată, n-am mai putut să-mi amintesc de ce i-am fost atât de recunoscătoare lui Braden ieri, când m-a ajutat după atacul de panică. Așa se întâmplă dacă îi lași pe oameni să se apropie de tine. Încep să creadă că te cunosc, deși nu știu nimic despre tine.

Ellie și-a dres glasul:

— Deci James s-a întors la Londra?

— Da, am spus eu, apoi m-am ridicat în picioare și am vărsat restul de cafea în chiuvetă. Mă duc la sală.

— Jocelyn..., a început Braden.

— Parcă aveai o întâlnire, nu? l-am întrerupt eu, apoi am vrut să ies din bucătărie și să las tensiunea în urmă.

— Jocelyn..., a repetat el pe un ton îngrijorat.

Am oftat adânc în sinea mea și mi-am stăpânit impulsul de a pleca. *Te-ai făcut înțeleasă, Joss.* Nu avea rost să continui să fiu supărată din cauza asta. Oftând de-adevăratelea, m-am uitat la el și i-am spus pe un ton de o politețe ironică:

— Am un mic termos în dulapul din stânga, dacă vrei să iei niște cafea la tine.

Braden s-a uitat iscoditor la mine preț de o clipă, apoi a clătinat din cap cu un aer amuzat:

— Mulțumesc, nu-i nevoie.

Am dat ușor din cap, prefăcându-mă că nu iau în seamă tensiunea dintre noi, apoi m-am uitat iarăși la Ellie:

— Mergi cu mine la sală?

Ellie a strâmbat din nas:

— La sală? Eu?

M-am uitat la trupul ei suplu:

— Vrei să spui că arăți atât de bine de la natură?

A râs, înroșindu-se un pic:

— Am gene bune.

— Eu trebuie să fac sport ca să nu iau proporții.

— Foarte frumos, a murmurat Braden în cană, uitându-se la mine cu ochi râzători.

I-am răspuns cu un surâs — a doua scuză tacită pentru că-l repezisem mai devreme.

— În regulă, înseamnă că mă duc singură. Ne vedem mai încolo.

— Mersi pentru cafea, Jocelyn, a strigat el ironic pe hol, în timp ce mă îndreptam spre camera mea.

Iar m-am încordat.

— Joss! i-am strigat eu pe un ton ursuz, încercând să nu-i iau în seamă râsul.

— Ei bine, acum că am terminat cu prezentările și formalitățile, îmi spui, te rog, de ce ai simțit că a sosit momentul să stai de vorbă cu cineva? m-a întrebat blând dr. Kathryn Pritchard.

De ce vorbeau toți terapeuții pe un ton blând? Glasul ei ar fi trebuit să mă aline, dar tonul mi se părea la fel de superior ca atunci când aveam paisprezece ani.

Trecuse o săptămână de la episodul cu Braden din bucătărie, iar acum mă aflam în cabinetul spațios al unui terapeut de pe North St. Andrew. Era surprinzător de rece și modern — nu semăna cu acela

cald și dezordonat al terapeutului din liceu. În plus, atunci terapia era gratuită. Tipa asta cu ochelari și pantofi din piele întoarsă mă costa o mică avere.

— Ai nevoie de flori sau ceva de genul ăsta, am spus eu. Un pic de culoare. Cabinetul tău nu e tocmai primitor.

— Am notat, mi-a zâmbit ea.

Apoi n-am mai spus nimic.

— Jocelyn…

— Joss.

— Joss. De ce te afli aici?

Mi s-a strâns stomacul și am simțit broboane de transpirație rece pe piele, dar mi-am reamintit repede că tot ce-i spuneam era confidențial. Nu aveam să mă întâlnesc cu ea în afara acelui cabinet, iar ea nu avea să folosească trecutul și problemele mele împotriva mea sau ca să-mi fie prietenă. Am inspirat adânc.

— Am început din nou să am atacuri de panică.

— Din nou?

— Am avut foarte multe la paisprezece ani.

— Atacurile de panică sunt provocate de tot felul de anxietăți. De ce tocmai la paisprezece ani? Ce s-a întâmplat în viața ta atunci?

Am înghițit nodul cât o cărămidă care mi se pusese în gât.

— Părinții și surioara mea au murit într-un accident de mașină. Am rămas fără nicio rudă — cu excepția unui unchi pe care l-a durut fix în fund de mine —, așa că mi-am petrecut restul adolescenței în familii adoptive.

Dr. Pritchard începuse să-și ia notițe, dar când a auzit ce-am spus, s-a întrerupt și s-a uitat în ochii mei.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, Joss.

Sinceritatea ei m-a făcut să-mi relaxez umerii și i-am mulțumit dând ușor din cap.

— După ce au murit, ai început să ai atacuri de panică. Ce simptome aveai?

I le-am enumerat, iar ea a încuviințat din cap și m-a întrebat:

— Există un declanșator? Ești conștientă de vreunul?

— Nu-mi dau voie să mă gândesc prea mult la asta. Adică la familia mea. Amintirile cu ei — cele foarte vii, concrete, nu doar vagi impresii… aceste amintiri îmi declanșează atacurile de panică.

— Dar au încetat la un moment dat?

— Am devenit foarte pricepută la a nu mă gândi la ei, am spus eu, strâmbând din gură.

Dr. Pritchard a ridicat o sprânceană:

— Timp de opt ani?

Am ridicat din umeri:

— Pot să mă uit la poze, pot să mă gândesc la ei, dar am grijă să evit amintiri concrete cu noi toți împreună.

— Dar atacurile de panică au reînceput?

— Am lăsat garda jos. M-am lăsat copleșită de amintiri. Am avut un atac de panică la sala de fitness, apoi la masă în familia unei prietene.

— La ce te gândeai când erai la sală?

M-am răsucit stânjenită pe fotoliu:

— Sunt scriitoare. Mă rog, încerc să devin. Am început să mă gândesc la povestea mamei. E o poveste bună. Și tristă. Dar cred că lumea ar îndrăgi-o. În fine, mi-a revenit o amintire — de fapt, mai multe — cu părinții mei și relația lor. Aveau o relație frumoasă. Și dintr-odată, m-am trezit că mă ajută un tip să mă ridic de pe banda de alergat.

— Și la ce te gândeai în timpul cinei? A fost cumva prima masă în familie după ce ai plecat de la părinții tăi adoptivi?

— Cât am stat la ei, nu am avut niciodată mese în familie.

— Așadar, cina la prietena ta a fost prima reuniune de familie la care ai luat parte de când ți-ai pierdut părinții?

— Da.

— Deci și asta ți-a declanșat o amintire?

— Da.

— Au avut loc schimbări majore în viața ta în ultima vreme, Joss?

M-am gândit la Ellie și Braden și la dimineața din urmă cu o săptămână, când băuserăm cafea împreună.

— M-am mutat. Un nou apartament, o nouă colegă.

— Altceva?

— Fosta mea colegă de apartament, Rhian, prietena mea cea mai bună, s-a mutat la Londra. Și tocmai s-a logodit cu iubitul ei.

— Erai apropiată de Rhian?

Am ridicat din umeri:

— Atât de apropiată cât îmi dau voie să fiu cu oricine altcineva.

Mi-a zâmbit, strângând din buze cu o expresie tristă.

— Propoziția asta spune multe. Și cum te înțelegi cu noua ta colegă de apartament? Îți dai voie să te apropii de ea?

Am stat pe gânduri preț de câteva clipe. Poate că o lăsasem pe Ellie să se apropie mai mult decât îmi propusesem. Și țineam la ea mai mult decât mă așteptasem.

— O cheamă Ellie. Ne-am împrietenit repede, ceea ce a fost o surpriză pentru mine. Prietenii lui Ellie sunt de treabă, iar fratele ei și gașca lor ies mult în oraș. Cred că am o viață socială mai activă acum.

— Al doilea atac de panică l-ai avut acasă la familia lui Ellie și a fratelui ei?

— Da.

Dr. Pritchard a încuviințat din cap, apoi și-a notat ceva.

— Ei bine? am întrebat eu.

Mi-a zâmbit:

— Aștepți un diagnostic?

Am ridicat o sprânceană.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Joss, dar suntem abia la început.

— Dar crezi că schimbările astea au avut și ele un rol, nu? Vreau să înceteze atacurile de panică.

— Joss, te afli în cabinetul meu doar de un sfert de oră, dar deja îți pot spune că aceste atacuri nu vor înceta curând… decât dacă vei reuși să te împaci cu moartea familiei tale.

Ce? Era o mare prostie.

— M-am împăcat cu asta. Au murit, am suferit, iar acum încerc să găsesc o cale de a merge mai departe. De aceea am venit aici.

— Ești suficient de inteligentă cât să-ți fi dat seama că ai o problemă și că trebuie să stai de vorbă cu cineva despre ea, deci cred că ești suficient de inteligentă cât să înțelegi că a îngropa amintirile cu familia ta nu e un mod sănătos de a trece peste moartea lor. Nu ți-ai trăit doliul așa cum trebuie, Joss, și de asta trebuie să ne ocupăm. Schimbările survenite în viața ta — oameni noi, emoții noi, așteptări noi — pot readuce în prezent evenimente din trecut. Mai ales dacă nu au fost gestionate cum trebuie. Faptul că ai petrecut ceva timp în sânul unei familii, după ani de zile în care n-ai avut o familie, a reușit să spargă zidul pe care l-ai construit în jurul morții părinților și surorii tale. Cred că e posibil să suferi de o tulburare de stres post-traumatic, și nu e un lucru pe care să-l poți ignora.

— Crezi că sufăr de TPTS, chestia aia pe care o au veteranii de război?

— Nu o au doar soldații. Oricine suferă o pierdere sau o traumă emoțională ori fizică poate fi afectat de TPTS.

— Și crezi că asta am?

— E posibil. O să-mi dau seama mai bine pe măsură ce stăm de vorbă. Și să sperăm că, în cursul acestor discuții, o să-ți devină mai ușor să-ți amintești de familia ta și să te gândești la ea.

— Nu pare o idee bună.

— N-o să fie ușor. Dar am să te ajut.

Capitolul 8

Îmi plăcea mirosul cărților.

— Nu crezi că e cam violentă pentru Hannah? am auzit deasupra capului vocea blândă și îngrijorată a lui Ellie.

I-am zâmbit lui Hannah, care avea cu vreo doi centimetri mai mult decât mine — era înaltă, la fel ca mama și sora ei. Am întors capul și m-am uitat la Ellie cu un aer surprins:

— Sora ta are paisprezece ani. Și e o carte pentru adolescenți.

Hannah mi-a luat cartea dintre degete, înainte ca Ellie s-o poată opri. Era duminică dimineața și ne aflam într-o librărie, iar Hannah se distra de minune cheltuindu-și cardul de cumpărături primit de la Braden.

Ellie nu era de acord cu mine:

— Dar în ea e vorba despre o lume distopică, în care adolescenții se omoară unii pe alții.

— Ai citit-o măcar?

— Nu…

— Atunci ai încredere în mine, m-am întors eu zâmbind spre Hannah. E marfă!

— Am s-o cumpăr, i-a spus ea lui Ellie pe un ton hotărât, adăugând cartea la teancul ei din ce în ce mai mare.

Cu un oftat resemnat, Ellie a încuviințat din cap, fără tragere de inimă, și s-a întors în sectorul cu romane de dragoste. Aflasem că se dădea în vânt după cărțile cu final fericit. În săptămâna aceea, ne uitaserăm împreună la nu mai puțin de trei filme romantice. Dar, ca să nu mi se facă rău de la atâtea adaptări după Nicholas Sparks, eram hotărâtă ca pe seară să-l urmărim pe Matt Damon rupând niște oase într-un film din seria cu Jason Bourne.

Mi-a sunat mobilul și am scotocit după el în poșetă. Era Rhian, căreia îi trimisesem un e-mail cu o seară înainte.

— Te deranjează dacă răspund? am întrebat-o pe Hannah.

Mi-a făcut semn cu mâna că nu, fără să-și dezlipească nasul de raftul cu cărți, ale căror titluri le cerceta cu aviditate. Cu zâmbetul pe buze, m-am îndepărtat de ea și am răspuns.

— Bună.

— Bună, mi-a răspuns Rhian, pe un ton aproape șovăielnic.

M-am încordat.

La dracu'! Poate că n-ar fi trebuit să-i spun că fac terapie. Oare de acum încolo avea să mă trateze ca pe o nebună? Și anume, *cu grijă*? Pentru că ar fi fost ciudat. Printre altele, mi-ar fi lipsit înjurăturile ei.

— Cum merge cu James? am întrebat eu, înainte să spună ea ceva.

— Mult mai bine. Am făcut pași în direcția cea bună. De fapt, mi-a sugerat să merg la cineva. La un terapeut.

Am înlemnit în sectorul cu literatură SF:

— Glumești.

— Nu. Jur că nu i-am spus nimic despre e-mailul tău. Mi-a zis așa, din senin. A fost o coincidență.

Apoi a inspirat adânc:

— Tu chiar ai fost la un terapeut?

M-am uitat în jur, să fiu sigură că nu mă aude nimeni:

— Aveam nevoie să stau de vorbă cu cineva, iar un profesionist, fără niciun interes personal legat de viața mea, e singura persoană în care pot avea încredere… căreia pot să-i povestesc despre…

M-am încruntat. Zece puncte pentru abilitatea cu care am evitat subiectul.

— Înțeleg.

Avea un ton un pic ofensat, ceea ce m-a făcut să mă crispez.

— Rhian, n-am vrut să te rănesc.

— Nu mă simt rănită. Dar cred că ar fi bine să vorbești cu cineva care chiar ține la tine. De ce crezi că i-am zis lui James toate problemele mele? Ai avut dreptate când ai spus că am avut încredere în el. Și mă bucur că am făcut-o.

— Nu sunt pregătită pentru asta. Nu am un James. Și nici nu vreau un James. Și, oricum, James al tău tot vrea să mergi la un terapeut.

Rhian a scos un mormăit de nemulțumire și a spus:

— Din câte îmi pot da seama, James crede că, dacă accept să fac terapie, înseamnă că fac eforturi serioase pentru ca relația noastră să meargă.

Mi-am amintit cât de afectat era James în noaptea în care a venit să mă vadă:

— Atunci ar trebui s-o faci.

— Și cum a fost? A fost ciudat?

A fost îngrozitor.

— A fost bine. Mi s-a părut ciudat la început, dar o să mă mai duc.

— Vrei să vorbim despre asta?

De-aia plătesc o sută de lire pe oră unui profesionist, ca să pot să vorbesc cu tine despre asta. Dar mi-am stăpânit sarcasmul:

— Nu, Rhian, nu vreau.

— Bine. Dar nu trebuie să mă repezi, vacă țâfnoasă ce ești.

Am dai ochii peste cap:

— Știi că mi-e dor de insultele tale, dar la telefon nu au același haz ca atunci când suntem față în față.

— Bine măcar că mă înțelegi, a pufnit ea. De curând, i-am spus unei tipe din echipa mea de cercetare „nenorocito" — știi tu, prietenește —, iar ea mi-a zis să mă duc la dracu'. Și cred că vorbea serios.

— Rhian, am mai vorbit despre asta. Oamenilor normali nu le place să fie insultați și, de obicei, o iau personal. Apropo, și tu ești un pic nenorocită.

— Oamenii normali sunt prea sensibili.

— Joss, pe asta ai citit-o?

Hannah a apărut de după un raft, arătându-mi încă un roman distopic. Îl citisem. Ce pot să spun? Îmi plac distopiile.

— Cine e? m-a întrebat Rhian. Unde ești?

M-am uitat la Hannah și am încuviințat din cap:

— E bun. Și e cu un tip mișto. Cred că o să-ți placă.

Hannah a fost încântată de răspunsul meu și a strâns cartea la piept, apoi și-a luat coșul cu bunătăți și s-a întors în sectorul cu literatură pentru adolescenți.

— Joss?

— Era Hannah, am spus eu, înclinând capul spre un roman de Dan Simmons — oh, pe acesta nu-l citisem.

— Și Hannah este...?

— Sora de paisprezece ani a lui Ellie.

— Și de ce ești cu o adolescentă?

Ce era cu tonul ăsta? Ai fi zis că mă întreabă: *Și de ce te droghezi?*

— Suntem într-o librărie.

— Faci cumpărături cu o adolescentă?

— De ce-mi vorbești așa?

— Nu știu. Poate pentru că te-ai mutat într-un apartament scump, cheltui banii pe care înainte nu te simțeai bine să-i cheltui, ești prietenă cu o tipă care a văzut *Jurnalul* de cincizeci și cinci de ori și care zâmbește mult, ai început să ieși în oraș în weekend, mi-ai salvat relația, mergi la terapie și faci pe babysittera pentru

adolescente. Eu m-am mutat la Londra, iar tu pare că ți-ai făcut lobotomie.

Am oftat:

— Știi, ai putea doar să fii recunoscătoare pentru faza cu „mi-ai salvat relația".

— Joss, zău așa, ce se întâmplă cu tine?

Am luat de pe raft romanul lui Dan Simmons:

— N-am făcut toate astea în mod deliberat. Mă înțeleg bine cu Ellie și, nu-mi dau seama de ce, îi place să aibă în preajmă o posomorâtă ca mine, iar ea a avut o viață diferită de a noastră. Ei chiar îi *plac* oamenii, ceea ce înseamnă că am multă lume în jur.

— Joss?

M-am întors și am dat cu ochii de Ellie, care avea o cută adâncă între sprâncene. M-a cuprins îngrijorarea, așa că m-am uitat imediat peste rafturi, căutând-o din priviri pe Hannah.

— Hannah n-a pățit nimic, a zis ea, bănuind motivul pentru care mă uitam disperată în jur. Nu știu ce să fac.

Mi-a arătat un volum broșat care avea pe copertă o femeie cu o rochie victoriană opulentă, după ale cărei dantele de la spate se întindeau seducător două mâini de bărbat — în plus, titlul conținea și cuvântul „seducție". În cealaltă mână avea ultimul roman al lui Sparks.

— Pe care să-l aleg?

Fără nicio ezitare, am făcut semn spre spintecătorul de dantele.

— Pe acesta cu seducția. Ai consumat suficient Sparks pentru săptămâna asta.

Mi-a făcut semn cu mâna în care ținea spintecătorul de dantele și a încuviințat hotărât din cap, întorcându-se în sectorul cu romane de dragoste.

— Zău așa, a bombănit Rhian de la celălalt capăt al liniei. Unde e Joss, ce ai făcut cu ea?

— Joss o să închidă acum, dacă ai terminat s-o psihanalizezi.

— Joss vorbește despre ea la persoana a treia.

Am izbucnit în râs:

— Rhian, gata, dispari! Transmite-i salutări lui James din partea mea și spune-i că da, mi-a rămas dator.

— Stai. Ce?

Râzând în continuare, i-am închis în nas și m-am dus să le caut pe Hannah și Ellie.

Le-am găsit la coada de la casă. M-am strecurat lângă ele, uitându-mă în liniște la Ellie, care aștepta neobișnuit de tăcută, și la Hannah, care își sorbea din priviri cărțile din coș. Ca să le putem căra pe toate, ar fi trebuit să cumpărăm un rucsac.

Tipul de la casă a început să înghesuie cărțile lui Hannah în pungi subțiri de plastic și, întrucât Ellie era cu mintea în altă parte, a trebuit să intervin eu.

— Auziți, n-ați putea să le puneți în sacoșele acelea? am spus eu, făcându-i semn cu mâna spre sacoșele de cumpărături atârnate în spatele lui. Pungile acestea se vor rupe.

Tipul a ridicat din umeri:

— Sunt cincizeci de penny bucata.

Am făcut o grimasă:

— Fata tocmai a cumpărat cărți de o sută de lire, nu ne puteți da sacoșele gratis?

— Ba nu, n-a cumpărat, mi-a răspuns el, arătându-mi cardul de cumpărături al lui Hannah.

— Dar persoana care i l-a oferit a plătit pentru el. Doar n-o să ne puneți să cumpărăm ceva în care să le cărăm.

— Nuuu, a prelungit el cuvântul, de parcă aș fi fost tâmpită. Puteți să le cărați în pungile gratuite.

Poate că m-aș fi lăsat păgubașă dacă nu mi-ar fi vorbit pe un ton superior, care voia să spună: „Îmi urăsc slujba, așa că la naiba cu politețea față de clienți!". Am deschis gura să-l pun la punct, dar, chiar în clipa aceea, Ellie m-a strâns de braț. M-am întors spre ea și am văzut că se clătina ușor, era palidă și avea ochii închiși.

— Ellie, am prins-o eu cu ambele mâini.

— Ellie? a spus și Hannah pe un ton îngrijorat, apropiindu-se de sora ei din cealaltă parte.

— N-am nimic, a murmurat ea. Sunt doar un pic amețită. Am o... durere de cap...

— Iarăși?

Era a treia oară în săptămâna aceea.

Am tras-o pe Ellie într-o parte, aruncându-i o privire nimicitoare vânzătorului.

— Puneți cărțile în pungile obișnuite, i-am zis eu printre dinți.

— Dă-le sacoșe de cumpărături, i-a spus cu un oftat fata care lucra lângă el.

— Dar...

— Fă cum îți spun.

Am ignorat privirea lui iritată și mi-am întors atenția spre Ellie:

— Cum te simți?

Deși încă era palidă, am observat că nu mai tremura.

— Mai bine. Azi n-am mâncat nimic. Mă simt slăbită.

— Și durerile de cap?

Mi-a zâmbit cu un aer liniștitor:

— Sincer, n-am mâncat suficient în ultima vreme din cauza doctoratului. Presiunea e din ce în ce mai mare și am început să fiu stresată. Trebuie să am mai multă grijă de mine.

— Poftiți, mi-a întins vânzătorul două sacoșe grele.

Am mormăit un mulțumesc și i-am dat o sacoșă lui Hannah, iar pe cealaltă am luat-o eu.

— Lasă-mă pe mine, a întins Ellie mâna după sacoșa lui Hannah.

— Ba nu, am apucat-o eu de cot. Mai întâi trebuie să te hrănim.

Ellie a încercat să refuze, insistând că va mânca la masa de duminică a mamei sale — o masă de la care reușisem să mă eschivez, spunându-i că voiam să lucrez câteva ore —, dar până la urmă am reușit s-o conving să mănânce un sendviș într-un bistrou din apropiere. Hannah mergea alături de noi, având pe umăr mâna lui Ellie, care își ghida sora prin mulțimea de pe Princess Street, întrucât

aceasta deja începuse să citească una dintre cărțile pe care și le cumpărase. Oare cum reușea să meargă și să citească în același timp? Eu amețeam dacă încercam să fac asta.

Discutam despre Festivalul din Edinburgh, care începea în curând, și, dintr-odată, l-am zărit pe Braden. Ne văzuserăm vineri seara, când el, Ellie, Adam, Jenna, Ed și câțiva dintre colegii lui Braden trecuseră pe la Club 39 să bea ceva. Nu stătuserăm mult de vorbă și observasem că atitudinea lui față de mine se schimbase simțitor, devenind una prietenească.

Nu mi-am putut da seama dacă m-a deranjat asta, dar, cu siguranță, am simțit *ceva* când l-am văzut cu *ea*.

Braden se apropia de noi, ușor de zărit în mulțime, pentru că era înalt și… ei bine, sexy. Era îmbrăcat cu jeanși bleumarin, ghete negre și o bluză subțire, de un cenușiu închis, marca Henley, care îi scotea în evidență minunații umeri lați și sculpturali.

În mâna lui se afla o altă mână.

Aparținea unei femei pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Braden, a murmurat Ellie.

Hannah a ridicat privirea din carte și fața i s-a luminat când l-a văzut.

— Braden! a strigat ea, iar el, care în clipa aceea îi zâmbea însoțitoarei sale, a întors imediat capul, să vadă de unde venea vocea.

Zâmbetul lui a devenit și mai larg când a văzut-o pe Hannah.

Pe măsură ce ne apropiam unii de alții, îmi doream să fiu oriunde altundeva în clipa aceea. Crisparea pe care am simțit-o în pântec atunci când l-am văzut cu altcineva nu era deloc plăcută. De fapt, cred că era cea mai nasoală festă pe care mi-o jucase trupul în ultima vreme.

Nu mi-a plăcut nici expresia politicoasă pe care și-a luat-o când a văzut că eram și eu cu Ellie și Hannah.

Când ne-am oprit, m-am uitat spre Ellie și am observat că i-a aruncat o privire nimicitoare femeii de lângă Braden.

— Ellie? am șoptit eu, complet nedumerită, ba chiar uluită.

A coborât privirea spre mine, cu maxilarele încleștate:

— Îți povestesc mai târziu.

— Hannah! Ți-ai cheltuit cardul de cadouri? a întrebat-o Braden, luând-o cu o mână pe după mijloc și făcând semn cu capul spre sacoșa din mâna ei.

— Da, mi-am luat o mulțime de cărți. Mulțumesc încă o dată, a adăugat ea.

— Cu plăcere, scumpa mea, a spus, apoi i-a dat drumul și s-a întors spre noi. Els, ești palidă. Te simți bine?

Ellie încă era încruntată, iar eu aș fi vrut să știu despre ce naiba era vorba.

— M-am simțit un pic slăbită. N-am mâncat.

— O duc să-și ia ceva de mâncare, am considerat eu de cuviință să precizez, ca nu cumva Braden să-și închipuie că o târâm prin oraș, deși nu se simțea bine.

— În regulă, a murmurat el, uitându-se în ochii mei. Jocelyn, ea e Vicky.

Vicky și cu mine ne-am uitat una la alta, zâmbind politicos. Semăna mult cu Holly: înaltă, blondă, frumoasă și la fel de naturală ca o păpușă Barbie. Și totuși, arăta trăsnet.

Era limpede că Braden prefera un anumit tip de femeie, iar eu nu eram genul lui. Când ne-am întâlnit prima oară, probabil că radarul lui sexual era dereglat, dar între timp își revenise.

— Bună, Vicky, a murmurat Ellie pe un ton posac.

Înainte să le pot opri, sprâncenele mi s-au arcuit până aproape de linia părului. Ellie avea un aer de prădător.

Eram impresionată.

Și extrem de curioasă.

Braden i-a aruncat surorii lui o privire liniștitoare:

— Aseară am avut o cină de afaceri, iar Vicky era la masa alăturată. Așa că am hotărât să mai stăm de vorbă. Iar acum ne ducem să luăm micul dejun.

Cu alte cuvinte, Vicky era la masa alăturată și s-au *cuplat*. M-a cuprins un sentiment nefamiliar de disconfort, dar l-am îndepărtat

imediat. Aveam o ușoară durere în piept și îmi era un pic greață. Poate că Ellie nu se simțea rău pentru că era nemâncată, ci poate că amândouă mâncaserăm ceva stricat cu o zi înainte.

— Mă bucur să te revăd, Ellie, a răspuns Vicky pe un ton prietenos — părea o tipă drăguță.

— Îhî, a expediat-o Ellie fără menajamente, dând ochii peste cap, apoi l-a țintuit cu privirea pe fratele ei: Vii la masă în după-amiaza asta?

Am văzut că Braden și-a încleștat maxilarele. Se vedea limpede că nu e încântat de atitudinea surorii lui.

— Bineînțeles, a spus el, uitându-se iarăși la mine. Ne vedem cu toții acolo.

— Joss nu poate să vină. Are treabă.

Braden s-a încruntat la mine:

— E vorba doar de câteva ore. Sigur poți să-ți faci timp.

Ca răspuns la insistența lui, Vicky s-a lipit și mai mult de el:

— Mie mi-ar plăcea să luăm prânzul împreună, Braden.

Braden a bătut-o ușor pe mână, cu un aer vag superior:

— Scuze, scumpo. E o masă în familie.

În clipa următoare, s-au întâmplat trei lucruri deodată: Ellie a pufnit în râs, Vicky s-a dat în spate, ca și când ar fi primit o palmă, iar eu am realizat că se apropie un atac de panică.

Simțind că mi se înnegurează mintea, am încercat să-mi controlez respirația și starea de confuzie.

— Auziți, am spus eu, făcând un pas în spate. Am uitat complet că i-am promis lui Jo că o să trec pe la ea să-i las partea ei din bacșișuri. Azi. De fapt, chiar acum, m-am scuzat eu, făcându-le cu mâna. Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

Apoi am plecat naibii de acolo cât de repede am putut.

— De ce ai fugit? m-a întrebat dr. Pritchard, cu capul înclinat într-o parte, ca o pasăre curioasă.

Nu știu.

— Nu știu.

— Deja l-ai pomenit de câteva ori pe Braden, fratele lui Ellie. Ce rol are în viața ta?

Îl vreau.

— Cred că e un fel de prieten, am răspuns eu, dar, văzând că se uită țintă la mine, fără să spună nimic, am ridicat din umeri și am adăugat: Am făcut cunoștință într-un mod neconvențional.

Și i-am povestit tot.

— Deci ești atrasă de el?

— Am fost.

A încuviințat din cap:

— Să ne întoarcem atunci la întrebarea anterioară. De ce? De ce ai fugit?

Femeie, dacă știam, nu mai veneam la tine.

— Nu știu.

— Cumva pentru că Braden era cu altcineva? Sau pentru că a sugerat că ai face parte din familia lor?

— Amândouă, cred, mi-am frecat eu fruntea, simțind că mă paște o durere de cap. Vreau să rămână în cutia în care l-am așezat.

— Ce cutie?

— Mă rog, într-o cutie pe care e lipită eticheta „Amici". Suntem amici, nu prieteni în adevăratul sens al cuvântului. Ieșim în oraș împreună, dar ne cunoaștem foarte puțin. Și îmi convine așa. Probabil am intrat în panică gândindu-mă că ar putea crede că între noi e ceva mai mult, că suntem oarecum apropiați. Și nu vreau asta.

— De ce nu?

— Pur și simplu, nu vreau.

Atentă la tonul meu, dr. Pritchard a încuviințat din cap și nu a repetat întrebarea.

— Și ce sentimente ai avut când l-ai văzut cu o altă femeie?

— Sigurele mele sentimente au fost de confuzie și panică. Era cu o femeie cu care face sex și cu care, în mod clar, are un trecut, dar a dat de înțeles că prietenia noastră era mai profundă decât relația

lui cu ea, spunându-i că era o masă doar cu membrii familiei. După cum ți-am zis, nu e adevărat. Nu vreau asta.

— Și acesta e singurul motiv?

— Da.

— Deci nu vrei o relație cu Braden? Nici sexuală, nici de altă natură?

Ba da.

— Nu.

— Hai să vorbim despre asta. N-am vorbit despre relația ta cu bărbații. Se pare că te pricepi să ții oamenii la distanță, Joss. A trecut mult de la ultima ta relație?

— N-am avut niciodată o relație.

— Te-ai întâlnit cu băieți?

Am strâmbat din gură, amintindu-mi așa-zișii mei ani de glorie.

— Vrei să auzi toată povestea mea sordidă? Bine, am să ți-o spun…

— I-ai dus banii lui Jo? m-a întrebat calm Ellie, trântindu-se pe canapea, lângă mine.

Am mințit, încuviințând din cap, și, ca să-mi ispășesc vina, i-am întins punga mea cu prăjituri delicioase:

— Vrei?

— Nu, sunt sătulă, a zis ea, lăsându-se pe spate și fixându-și privirea asupra televizorului. La ce te uiți?

— La *Supremația lui Bourne.*

— Aha, cu Matt Damon.

— Cum a fost masa? Te simți bine?

Mă simțeam vinovată pentru că fugisem de lângă ea și încercam să înțeleg ce se întâmplase cu mine în clipa aceea.

Ellie a întors capul spre mine:

— A întrebat mama de tine.

Ce drăguț.

— I-ai transmis salutări din partea mea?

— Da. Iar masa a fost un pic tensionată. Braden încă era supărat pe mine.

Am zâmbit, întorcându-mi privirea spre televizor:

— Nu te-am mai văzut niciodată așa. Ai fost o scorpie cu ea.

— Păi Vicky e o curvă.

Mi s-a tăiat respirația. Fața ei, de obicei senină, devenise încordată și aspră.

— Chiar că nu-ți place de ea, am spus eu. Cine e?

— A fost prietena lui Braden o vreme. Nu pot să cred că se vede din nou cu ea.

— Și…?

Realizând că voiam să întreb: *Și ce naiba ți-a făcut ție?*, Ellie a ridicat din umeri și s-a încruntat:

— Într-o zi, m-am dus la Adam cu o treabă, iar ea era acolo. Goală. În patul lui. Și el era gol.

Nu-mi venea să cred:

— Îl înșelaseră pe Braden?

— Nu, a pufnit ea fără niciun pic de umor. Lui Adam îi plăcea de ea, așa că Braden i-a împrumutat-o.

Dumnezeule mare…

— I-a împrumutat-o?

— Îhî.

— Păi și ea n-are niciun pic de demnitate?

— N-ai auzit când ți-am zis că e o curvă?

— Nu pot să cred că Braden ar face una ca asta. Să-și dea prietena cu împrumut.

— Poate că nu m-am exprimat tocmai bine. De fapt, ea a fost cea care i-a spus lui Braden că-l vrea pe Adam. Iar frate-meu n-a avut nimic împotrivă, așa că i-a lăsat să facă sex.

O chestie perversă și lipsită de sensibilitate, dar ce drept aveam eu să-i judec?

— Ah, deci *are* demnitate. Atunci care-i problema? am încercat să aflu adevăratul motiv al antipatiei lui Ellie. Fetei îi place sexul.

— E o curvă!

Aha. În sfârşit mi-am dat seama care era adevăratul motiv.

Adam.

— Chiar îţi place de Adam, nu-i aşa?

A oftat uşor şi a închis ochii.

Am simţit o uşoară durere în piept, văzând lacrima care i s-a prelins pe obraz.

— Oh, draga mea, m-am ridicat eu în capul oaselor şi am tras-o lângă mine, iar ea a plâns liniştit, cu faţa lipită de puloverul meu.

După o vreme, am luat punga cu prăjituri pe jumătate mâncate şi i-am întins-o lui Ellie.

— Uite, gustă ceva dulce şi hai să vedem cum rupe oase Jason Bourne.

— Putem să ne închipuim că-i rupe oasele lui Adam?

— Se face. Îl vezi pe tipul ăla? E Adam, iar Bourne îi dă un şut în popoul lui mic.

Ellie a chicotit lângă mine, iar eu m-am minunat cum de putea să fie atât de puternică şi, în acelaşi timp, atât de fragilă.

Capitolul 9

După două săptămâni, un alt atac de panică și o nouă vizită la terapeută, am reînceput lupta cu manuscrisul meu. De obicei, când mă apucam de scris, creierul meu se avânta imediat pe tărâmul fanteziei, fie că eram în fața laptopului, fie că scriam pe foi. Dar, de la o vreme, trebuia să-mi îmboldesc imaginația, ceea ce nu dădea roade niciodată.

Întrucât lucrul la roman trena și eram copleșită de îndoieli cu privire la viitorul meu de scriitoare — întrebându-mă spre ce naiba aveam să mă îndrept dacă renunțam la scris —, am hotărât să fac ce știam mai bine: am închis manuscrisul în seiful dinăuntrul meu, ca să nu mă mai gândesc la el, și m-am concentrat asupra altor lucruri.

Acum, că Festivalul din Edinburgh era în plină desfășurare, mi-am luat mai multe ture la bar și ieșeam cu Ellie în oraș ori de câte ori îmi propunea. Când m-am întâlnit ultima oară cu terapeuta, m-a încurajat să merg iarăși la o masă în familie, ceea ce am și făcut, fără să am un atac de panică — victorie! De asemenea, mergeam mult la sală, evitând zâmbetele galeșe ale lui Gavin, antrenorul personal.

Spre ușurarea lui Ellie, Vicky a dispărut din viața lui Braden la fel de repede pe cât apăruse. Mă rog, n-aș fi aflat asta dacă nu mi-ar fi spus-o Ellie. Nu-l mai văzusem pe Braden din dimineața de când ne întâlniserăm pe Princes Street. Avea mult de lucru — ceva nu era în regulă cu unul dintre proiectele lui imobiliare, iar la sfârșitul festivalului, avea programat un mare eveniment la Fire, clubul lui de noapte. Așa am aflat că Adam era arhitectul lui Braden, deci când Braden era ocupat, și Adam era ocupat. De fiecare dată când a trebuit să ne întâlnim cu toții — o dată să mergem la recitalul unui comediant, o dată să bem ceva, iar altă dată, pentru un prânz în familie —, Braden a anunțat că nu poate să vină, dovedindu-mi că mă înșelasem în privința lui: chiar muncea pentru banii lui.

Începusem să văd absența lui ca pe un lucru bun. Mă simțeam mai relaxată, iar Ellie și cu mine eram din ce în ce mai apropiate. Îmi mărturisise totul despre eșecul ei cu Adam…

Fiind îndrăgostită de Adam de pe vremea adolescenței, Ellie își făcuse în cele din urmă curaj și luase inițiativa, după ce Adam îi dăduse un pumn dobitocului care o sedusese ca să obțină informații despre Braden. S-a dus la apartamentul lui și s-a dat la el. Întrucât Adam era bărbat, iar Ellie era frumoasă, Adam n-a refuzat oferta. Până în clipa când a ajuns aproape goală sub el, moment în care Adam a bătut în retragere, explicându-i că nu le putea face una ca asta nici lui Braden, nici ei, și că Braden nu l-ar fi iertat niciodată și că nici el nu și-ar fi iertat-o vreodată. Dându-și seama că el vedea totul ca pe o aventură de o noapte, Ellie a plecat, cu inima frântă și orgoliul rănit.

N-aș fi bănuit niciodată ce se întâmplase între ei. Ellie era foarte relaxată în prezența lui. Mi-a spus că nu voia ca lucrurile să se schimbe, așa că se străduia din răsputeri să aibă o atitudine degajată. Și o văzusem în acțiune — chiar se străduia. Dar uneori, când se uita la el, în expresia ei se strecura ceva tandru, ceva *mai mult*. Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că era ceva mai mult și în

felul în care o privea Adam. Dar nu-mi puteam da seama dacă doar era atras sexual de Ellie sau avea sentimente mai adânci pentru ea. Eram al naibii de curioasă, dar știam și că nu era treaba mea, așa că hotărâsem să nu-mi vâr nasul în povestea lor.

După ce-mi făcuse aceste mărturisiri, Ellie încercase din nou să discute cu mine despre familia și trecutul meu.

Dar am evitat subiectul.

Dr. Pritchard mi-a spus că va fi un proces de durată. Deocamdată, nu mă puteam împăca nicidecum cu moartea familiei mele și, orice mi-ar fi spus doctorița cea bună, încă nu eram sigură că aveam puterea de a face asta.

— Iarăși ești în criză de inspirație?

M-am răsucit cu scaunul și am văzut-o pe Ellie în prag, fluturând un plic A4 de culoare maronie.

Am făcut o grimasă și am închis laptopul:

— Cred ar trebui să-mi fac un tricou pe care să scrie: *Criză de inspirație.*

— O să treacă.

I-am răspuns doar cu un mormăit.

— Uite, nu-mi face nicio plăcere să te rog, dar…

— Ce s-a întâmplat?

A fluturat iarăși plicul:

— Braden a trecut pe aici aseară, când erai la serviciu, și mi-a lăsat documentele astea. Tocmai m-a sunat și m-a rugat să i le duc la birou, pentru că are nevoie de ele, pentru o întâlnire care are loc în două ore, dar eu am un curs…

Mi s-a pus un nod în stomac:

— Și vrei să i le duc eu.

Ochii lui Ellie au devenit brusc mari și adorabili.

— Te rog, m-a implorat ea.

La dracu'! Mama mă-sii! La dracu'! M-am ridicat bombănind și i-am luat plicul din mână:

— Unde are biroul?

Mi-a spus adresa și mi-am dat seama că era pe chei, ceea ce însemna că trebuia să iau un taxi ca să ajung la timp, pentru că voiam să fac un duș înainte să plec.

— Îți sunt foarte recunoscătoare, Joss, mi-a zâmbit ea, apoi s-a răsucit pe călcâie. Trebuie să plec. Ne vedem mai încolo.

Și a plecat.

Iar eu trebuia să mă văd cu Braden. La naiba! Încercând să ignor fluturii din stomac, m-am dus să fac duș, pufnind și bodogănind în tot acest răstimp. Apoi mi-am luat pe mine o pereche de jeanși și un pulover subțire, întrucât era destul de cald afară. În Scoția, dacă porți haină când temperatura nu scade sub zero grade, ești luat drept turist. Fără glumă. În plus, cum iese un pic soarele, cum vezi pe câte unii dându-și jos tricoul.

M-am uitat în oglindă. Foarte puțin machiaj, părul răsucit într-un coc neglijent. Puloverul era drăguț și avea un mic decolteu, dar jeanșii erau vechi și decolorați. E drept că mă întrebam ce credea Braden despre felul cum arătam, dar nu aveam de gând să mă schimb numai pentru atâta lucru. Nu mă îmbrăcam niciodată ca să impresionez pe nimeni, în afară de mine, și, cu siguranță, nu voiam să fac asta pentru un tip căruia îi plăceau blondele cu picioare lungi și sâni mici.

Drumul cu taxiul a durat o eternitate și, ca de obicei, îmi era un pic greață când am ajuns acolo, după ce ne-am hurducat pe Dumnezeu știe câte străzi pavate cu piatră cubică. Am coborât la Cheiul Comercial și am pornit de-a lungul canalului artificial, mărginit în dreapta de o parcare, iar în stânga de clădiri comerciale. Biroul lui Braden se afla într-o clădire în care își mai aveau sediul un arhitect, un contabil și un dentist. După ce am sunat la interfon și m-am învârtit derutată prin cabina de lift, care se deschidea pe partea opusă celei pe unde urcasem, am ajuns într-un elegant hol de primire.

Blonda de la birou nu era deloc așa cum mă așteptam. Era cam de vârsta lui Elodie, dar avea cel puțin zece kilograme în plus și se uita la mine cu un zâmbet prietenos. Pe ecusonul ei scria: „Morag".

Mă pregătisem să dau ochii cu o tipă înaltă, suplă și frumoasă, care să se uite disprețuitor la jeanșii mei și să încerce să mă scoată din clădire. Oare greșisem biroul?

— Cu ce vă pot ajuta? m-a întrebat Morag cu un zâmbet radios.

— Ah…, m-am uitat eu în jur, căutând un indiciu că acela era biroul lui Braden. Îl caut pe Braden Carmichael.

— Aveți programare?

În regulă, deci *era* biroul lui. M-am apropiat de ea și i-am arătat plicul.

— A lăsat documentele acestea la sora lui — colega mea de apartament — și a rugat-o să i le aducă azi. Ea n-a putut să ajungă, așa că am venit eu.

Nu credeam că e posibil, dar zâmbetul lui Morag s-a lărgit și mai mult.

— Vai, ce frumos din partea ta. Cum te cheamă?

— Joss Butler.

— O clipă.

A pus mâna pe telefon și n-a trebuit să aștepte mult:

— Domnule Carmichael, a venit o domnișoară pe nume Joss Butler să vă aducă niște documente.

A ascultat o clipă, apoi scos un „îhî" și a zis:

— Da, așa am să fac.

A închis și mi-a zâmbit:

— Să te conduc la biroul domnului Carmichael, Jocelyn.

Am strâns din dinți:

— Joss.

— Îhî.

Era suficient de enervant că se încăpățâna să-mi spună Jocelyn, dar chiar trebuia să-i facă și pe alții să-mi spună la fel? Vesela secretară de vârstă mijlocie m-a condus pe un coridor îngust, până la un birou situat pe colț. A ciocănit, iar dinăuntru s-a auzit o voce groasă: „Intră." M-au trecut fiori și m-am întrebat dacă nu cumva simțisem lipsa acestei voci în ultimele două săptămâni.

— A venit Jocelyn, domnule Carmichael, l-a anunțat Morag, deschizând ușa.

Am trecut pe lângă ea și am auzit ușa închizându-se în urma mea.

Biroul era mai mare decât mă așteptam, iar una dintre ferestrele sale dădea spre chei. Înăuntru domnea o atmosferă foarte masculină: o canapea de piele neagră, un birou mare din lemn de nuc, scaun de piele și biblioteci robuste încărcate cu dosare și cărți cartonate. Într-un colț erau câteva fișiere metalice. Deasupra canapelei atârna un tablou uriaș, cu un peisaj venețian, iar în bibliotecă erau așezate mai multe fotografii înrămate cu el, Ellie și Adam, precum și cu familia lor. În colțul din spatele meu se aflau o bandă de alergat și o bancă pentru ridicat greutăți.

Braden era așezat pe birou și se uita la mine, cu picioarele sale lungi întinse în față. Când l-am văzut, iarăși am simțit un fior în stomac și familiarele furnicături dintre picioare. Doamne, era chiar mai sexy decât îmi aminteam.

La dracu'! Mama mă-sii! La dracu'!

— Bună, am zis eu, fluturând plicul.

Un început spiritual, Joss, foarte spiritual.

Braden a zâmbit, iar eu am înlemnit când am văzut că mă măsoară, pe îndelete, din cap până-n picioare. Am înghițit în sec, iar inima a început să-mi bată mai tare — nu se mai uitase așa la mine din noaptea aceea, când încă era cu Holly și am ieșit cu toții în oraș.

— Mă bucur să te revăd, Jocelyn. A trecut o eternitate.

Fără să iau în seamă fiorii de plăcere pricinuiți de vorbele lui, m-am apropiat și i-am întins plicul.

— Ellie mi-a zis că ai nevoie de asta imediat.

A încuviințat din cap și a luat documentele, uitându-se la mine în continuare:

— Îți mulțumesc că mi le-ai adus. Cât îți datorez pentru taxi?

— Nimic, am clătinat eu din cap. N-a fost niciun deranj. Oricum stăteam la mine în cameră și mă dădeam cu capul de birou.

— Criză de inspirație?

— Un adevărat crah de inspirație.

A zâmbit:

— Chiar așa de grav?

— Da.

Cu un zâmbet înțelegător, s-a ridicat de pe birou, apropiindu-se foarte mult de mine. Am dat capul pe spate, să mă pot uita în ochii lui, și am simțit că mi se taie respirația.

— Îmi pare rău că am anulat ultimele noastre întâlniri, a spus el.

A spus-o ca și când ar fi anulat niște întâlniri amoroase. Am râs cu un aer dezorientat:

— Nicio problemă.

— Am trecut pe la apartament aseară, dar nu erai acolo.

— Am lucrat. Fac ture suplimentare.

Am făcut un pas în spate, sperând că, dacă mă îndepărtam de el, avea să mi se domolească sângele.

S-a întors să pună documentele pe birou și mi s-a părut că zâmbește.

— Ultima oară când ne-am văzut, cred că am zis ceva care te-a făcut s-o iei la fugă. Sau a fost din pricina persoanei care mă însoțea?

Dobitoc arogant.

— Vicky? am izbucnit eu într-un râs zgomotos.

S-a întors spre mine cu un zâmbet superior:

— Ai fost geloasă?

Conversația asta chiar avea loc? Nu-l mai văzusem de două săptămâni și… Zâmbind uluită de egocentrismul lui, mi-am încrucișat brațele pe piept.

— Știi, e de mirare că am reușit să mă strecor în biroul ăsta, dat fiind că ego-ul tău colosal ocupă tot spațiul.

Braden a râs:

— Păi, sigur n-ai fugit fără niciun motiv, Jocelyn.

— Unu: nu-mi mai spune Jocelyn, ci Joss. J-o-s-s. Joss. Și doi: tocmai insinuaseși că aș fi parte din familie, deși mă cunoșteai doar de câteva săptămâni.

Cu fruntea încruntată, a procesat ce i-am spus și s-a așezat iarăși pe birou, încrucișându-și brațele pe piept, cu un aer gânditor:

— Asta am făcut?

— Da.

Dintr-odată, ochii săi au început să-mi cerceteze chipul cu atenție, plini de tot felul de întrebări.

— Ellie mi-a spus despre familia ta. Îmi pare rău.

Mușchii mi s-au încordat, iar căldura pe care o stârnise în mine a dispărut brusc, de parcă ar fi dat drumul la aerul condiționat. Ce-aș fi putut spune? Nu voiam să facă mare caz și nici să se apuce să mă psihanalizeze.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Nu mi-am dat seama că am insinuat asta. Că ai face parte din familie. Dar acum, lucrurile încep să se lege. Cina la Elodie… faptul că ai luat-o la fugă…

— Încetează, am pufnit eu, făcând trei pași spre el. Braden, încetează.

Vocea mi s-a domolit și am reușit să-mi stăpânesc imboldul de a mă năpusti asupra lui ca un animal rănit:

— Nu vorbesc despre asta.

În timp ce mă studia cu atenție, n-am putut să nu mă întreb la ce se gândea. Își închipuia că sunt nebună? Jalnică? Dar oare îmi păsa?

— Am înțeles, a încuviințat el din cap, în cele din urmă. Nu trebuie să…

M-am simțit ușurată și am făcut un pas în spate, dar Braden iarăși s-a apropiat foarte mult de mine, gata să mă atingă.

— Mă gândeam să mergem la un picnic în Meadows sâmbăta asta, dacă e vreme bună — să mă revanșez față de Ellie, pentru că nu am fost alături de ea în ultima vreme. Știu și că îi e dor de Adam. Vrei să vii?

— Depinde, am spus eu, adoptând din nou o atitudine de scorpie, în încercarea de a-mi recăpăta echilibrul. Cumva ai de gând să insinuezi că aș fi geloasă pe sendvișul pe care o să-l mănânci?

Braden a izbucnit în hohote de râs, care mi-au împrăștiat fiori delicioși în pântec.

— Așa-mi trebuie, a zis el, apropiindu-se de mine, iar eu m-am dat în spate. Dar poți să mă ierți și să vii, totuși? Ca prietenă?

A pronunțat cuvântul „prietenă" pe un ton sarcastic.

— Braden..., m-am uitat eu la el cu un aer suspicios.

— Doar prieteni, a zis el, iar privirea i-a coborât spre gura mea și s-a întunecat. Ți-am spus. Dacă tu te poți preface, și eu pot să mă prefac.

— Nu mă prefac.

Oare vocea sexy și precipitată, care tocmai se auzise, era a mea?

Braden a zâmbit cu o mină neîncrezătoare:

— Știi, îmi suprasoliciți talentul actoricesc.

— Talentul actoricesc?

— Capacitatea de a mă preface, Jocelyn, a făcut el încă un pas în față, mijind ochii cu un aer concentrat. Și niciodată n-am fost foarte bun la prefăcătorii.

Dumnezeule mare, voia să mă sărute. Stăteam în biroul lui cu niște jeanși naspa și un coc naspa, iar el voia să mă sărute.

— Domnule Carmichael, domnul Rosings și doamna Morrison au ajuns, s-a auzit vocea lui Morag în difuzorul interfonului, iar Braden s-a încordat.

M-a copleșit un amestec ciudat de ușurare și dezamăgire și am făcut stânjenită un pas în spate, întorcându-mă către ușă:

— Te las să-ți vezi de treabă.

— Jocelyn.

M-am întors spre el, dar fără să mă uit în ochii lui:

— Da?

— Vii la picnic?

Sângele încă îmi șuiera în urechi, iar trupul îmi era tensionat de așteptarea sărutului său, dar am dat totul la o parte, amintindu-mi cine era și cât de tare mă speria. Am ridicat bărbia și m-am uitat în ochii lui:

— Da, o să vin, în calitate de colegă de apartament a surorii tale.

— Nu de prietenă a mea? m-a tachinat el.

— Nu suntem prieteni, Braden, am deschis eu ușa biroului.

— Nu, nu suntem.

Nu era nevoie să mă întorc să-i văd expresia. I-am ghicit-o după ton. Am pornit în grabă pe hol, i-am făcut scurt cu mâna lui Morag și am intrat în liftul care avea să mă îndepărteze de el. Ce se întâmplase? Unde dispăruse Braden cel prietenos și platonic? Și de ce se întorsese „Costumul"? Credeam că nu eram genul lui. Credeam că eram în siguranță.

Nu. Nu suntem. Vorbele lui încă îmi răsunau în minte când am ieșit din clădirea de birouri, în aerul proaspăt de afară. Nu cuvintele mă impresionaseră. Ci tonul pe care fuseseră rostite. În plus, simțisem o puternică încărcătură sexuală în ele.

La dracu'!

Capitolul 10

Nu am fost la picnicul lui Braden.

De fapt, am fost și n-am fost.

Uluită de revenirea lui la ipostaza „Braden cel sexy din taxi", care nu-și putea lua ochii de la mine, n-am știut ce să fac mai departe. Și da, am fost foarte speriată de metamorfoza lui. Așa că am ales soluția lașă: am momit-o pe Rhian să mă ajute să ies din situația asta, fără să-i explic de ce și, în același timp, încercând să *par* că nu voiam să ies din situația asta…

Ziua de sâmbătă a fost surprinzător de caldă, iar Meadows — un parc mare aflat în partea de sud a orașului, lângă universitate — era plin de oameni veniți să se bronzeze sau să facă sport. Când am ajuns eu și cu Ellie în parc, Adam, Jenna, Ed și Braden deja erau acolo — reușiseră să prindă un loc la umbră. Era o zi perfectă, iar atmosfera din Meadows palpita de bucurie: râsetele, țipetele copiilor și lătratul câinilor alcătuiau un fundal sonor foarte vesel. Preț de o clipă, mi-am dorit să fi rămas.

— Uau…, m-am uitat eu la cele două coșuri de nuiele aduse de Braden — erau atât de minuțios aranjate, încât n-aș fi fost surprinsă dacă mi-ar fi spus că le furase din vitrina de la Harrod's. Asta numești tu picnic?

Braden se ridicase în picioare, strângând-o pe Ellie cu o mână, și ne arătase cu mândrie coșurile așezate pe o pătură cu modele în relief. Dar acum avea un aer confuz.

— Da, s-a încruntat el la mine. Tu ce zici că e?

— Un restaurant de cinci stele pe iarbă.

Braden a ridicat un colț al gurii, zâmbind ironic:

— I-am rugat pe cei de la restaurant să mi le pregătească.

— Care restaurant? Cel de cinci stele?

— Cred că râde de tine și de toți banii tăi, Braden, i-a surâs Ellie. Coșurile sunt un pic exagerate.

— E doar un picnic, ce naiba, a mormăit el. Ia loc. Mănâncă. Și taci din gură.

Ellie a chicotit și a luat loc lângă Adam, care și-a petrecut o mână pe după umerii ei și a tras-o lângă el:

— Mă bucur să te revăd, Els.

— Da, și eu, i-a zâmbit ea, dar s-a retras puțin, făcându-mă să ridic o sprânceană — oare ce însemna asta?

— Ei bine?

M-am uitat la Braden și am văzut că avea mâna întinsă spre mine, privindu-mă cu ochi scăpărători.

Iar Rhian m-a salvat, sincronizându-se perfect.

Îmi suna mobilul, iar eu mi-am luat o mină plină de regret și l-am scos din buzunar.

— Bună, Rhian, m-am întors eu, făcând câțiva pași, întrucât nu voiam să se audă ce-mi spunea ea de la celălalt capăt al liniei.

— Am o urgență, mi-a răspuns ea pe un ton impasibil. Renunță la picnic.

— Nu se poate, glumești, mi-am interpretat eu rolul, pe un ton preocupat și liniștitor. Te simți bine?

— Doamne, Joss, am crezut că știi să minți, a mormăit Rhian. Vorbești ca un extraterestru care a auzit de conceptul uman de „îngrijorare", dar nu știe cum să-l pună în practică.

Am strâns din dinți, fără s-o iau în seamă:

— Sigur că pot vorbi. Stai un pic.

Am așteptat o clipă, străduindu-mă să degaj „preocupare umană", și m-am întors către grup. Aveam impresia că pe fața mea se citea mai degrabă iritarea decât îngrijorarea, dar puțin îmi păsa.

— Îmi pare rău, dar nu pot să stau cu voi.

Ellie s-a ridicat în picioare cu un aer preocupat:

— S-a întâmplat ceva? Vrei să vin cu tine?

— Nu, e în regulă. Dar Rhian are mare nevoie să stea de vorbă cu cineva. E ceva urgent. Îmi pare rău.

I-am aruncat o privire lui Braden și am văzut că nu se uita la mine, ci pur și simplu mă *studia*. Cu un aer bănuitor. Am coborât imediat privirea.

— Ne vedem mai încolo, m-am îndepărtat eu, în timp ce își luau la revedere de la mine, și am dus iarăși telefonul la ureche. Mi-am făcut griji din cauza ta, i-am zis eu lui Rhian pe un ton morocănos.

— Oricine te cunoaște își poate da seama că nu așa vorbești când ești îngrijorată.

— Din fericire, oamenii ăștia nu mă cunosc.

Sau poate mă cunoșteau. Braden se uitase la mine cu un aer suspicios.

— Deci chiar nu-ți place acest Ed?

M-am crispat, amintindu-mi minciuna pe care i-o spusesem. Ca să nu-i povestesc pe larg despre afacerea Braden, o mințisem pe Rhian că Ed, logodnicul Jennei, era un tip foarte intolerant și că nu voiam să stau în preajma lui, dar nici nu voiam s-o rănesc pe Ellie, refuzându-i invitația la picnic. M-am simțit prost că l-am calomniat pe Ed, dar m-am gândit că nu era așa grav, întrucât nu mă așteptam ca el și Rhian să se întâlnească vreodată.

— Nu, nu-mi place.

— Dar știi că nu te cred, nu?

— Ce nu crezi? am întrebat eu, bâlbâindu-mă un pic.

— Îmi vorbești tot timpul despre Ellie, Joss. Și deja pot spune că o cunosc suficient cât să-mi dau seama că nu s-ar împrieteni cu un tip intolerant. Cum ți-am zis, habar n-ai să minți.

Nu era deloc adevărat!

— Pot să mint. Sunt o mincinoasă foarte talentată!

— Bravo. Strigă asta în timp ce te îndepărtezi de ei.

Mama mă-sii! M-am uitat în jur, să mă asigur că mă îndepărtasem suficient cât să nu mă fi auzit. Da, eram destul de departe. Inima mi s-a domolit.

— Ești o adevărată pacoste, am bombănit eu, uitând că tocmai îmi făcuse o favoare.

— Tu ești cea care m-a mințit, a pufnit ea. Zău așa, ce se întâmplă?

Am oftat:

— N-ai vrea ca asta să fie una dintre chestiile despre care nu vorbim?

— Nu.

— Te rog, Rhian.

— Ai vorbit cu terapeuta despre asta?

M-am încruntat, neînțelegând de ce mă întreabă.

— Nu…

— Bine, a oftat ea zgomotos. N-am să insist, dar numai dacă îmi promiți că o să vorbești cu terapeuta despre asta. Știu că minți, dar știu și că nu ți-ai încălca niciodată o promisiune.

— Rhian…

— Promite-mi.

Am clătinat din cap:

— Nu merită să discut asta la terapie.

— Dacă a meritat să mă minți în legătură cu chestia asta, atunci merită s-o discuți la terapie. Rezolvă-ți problemele, Joss. Promite-mi.

— Bine, am încuviințat eu, dar numai pentru că știam că aceasta era maniera arțăgoasă în care Rhian își manifesta prietenia.

* * *

Dr. Pritchard avea flori pe birou. Am zâmbit. Chiar ținuse cont de observația mea.

— Ai mințit ca să nu petreci timp cu Braden?

M-am răsucit pe fotoliu, dorindu-mi ca Rhian să nu mă fi obligat să promit.

— Da.

— Într-o ședință anterioară, când te-am întrebat dacă ești atrasă de Braden, mi-ai spus: „Am fost." Deci la trecut. Ai spus adevărul?

Nu.

— Poate că nu.

— Deci ești atrasă de el?

Ei, de ce naiba mă ascund?

— N-am fost niciodată atât de atrasă de cineva.

Doctorița cea bună a zâmbit discret:

— Am înțeles. Cu toate astea, îl eviți, deși ți-a dat de înțeles că e interesat de tine. Ți-e teamă de el, Joss?

Sincer?

— Da.

— Nu vrei să ai niciun fel de relație cu el?

— Nu erai aici când ți-am povestit ce experiențe amoroase am avut până acum?

— Nu e același lucru. În primul rând, pe Braden îl cunoști.

— Nu vreau să am de-a face cu el, ai înțeles?

— Tocmai mi-ai spus că ești foarte atrasă de acest bărbat. Când vorbești despre Braden, îmi e limpede că îți place de el, deci nu, n-aș putea spune că am înțeles — de fapt, nu-ți dorești *să vrei* să ai de-a face cu el.

— Același lucru.

— Ba nu e același lucru. De ce ți-e teamă de el, Joss?

— Nu știu, am răspuns eu, iritată de subiect și supărată că Rhian mă obligase să-l discut. Pur și simplu, știu că nu vreau să încep nimic cu el.

— De ce nu?

Doamne, uneori când discutam cu femeia asta, aveam impresia că vorbesc la pereți.

— Aș da greș. Cu Ellie, cu mine, cu el. Nu.

A înclinat capul într-o parte, cu o mină inexpresivă — se pricepea de minune la asta.

— Joss, poate că a sosit timpul să nu te mai gândești cu cincizeci de pași înainte și să lași lucrurile să se întâmple în mod natural.

— Ultima oară când am făcut asta, m-am trezit în pat cu doi străini și fără chiloți pe mine.

— Ți-am spus că nu e același lucru. Nu mai ești aceeași persoană, iar Braden nu e un străin. Nu-ți cer să faci lucruri pe care nu vrei să le faci, nici cu Braden, nici cu altcineva. Dar îți sugerez să nu mai încerci să prevezi viitorul și să iei fiecare zi așa cum e. Nu pentru totdeauna și nici măcar pentru câteva luni. Încearcă doar câteva zile, poate chiar câteva săptămâni. Știu că asta poate să te sperie, dar măcar… încearcă.

De câteva săptămâni, lucram la Club 39 și sâmbăta. După picnicul copios, Ellie s-a întors acasă pe la ora cinei, sătulă și dornică să-mi țină companie, în timp ce mâncam înainte să mă pregătesc de serviciu.

— Ei, cum se simte Rhian? m-a întrebat ea, iar între sprâncene i-a apărut o cută subțire.

M-am simțit vinovată și mi s-a pus un nod în gât. Nu m-am simțit îngrozitor mințindu-l pe Braden, întrucât revenirea lui la ipostaza de prădător sexy, cu privire lascivă și zâmbet pervers era singurul motiv pentru care hotărâsem să mint. Dar a o minți pe Ellie era cu totul altceva și mă simțeam stânjenită față de ea.

Am îngăimat ceva cu gura plină de paste, încuviințând din cap și evitându-i privirea, sperând să priceapă că nu voiam să vorbesc despre asta.

Întrucât n-a răspuns nimic, m-am uitat la ea și am descoperit că mă privea cu un aer curios. Am înghițit în sec:

— Ce-i?

Ellie a ridicat din umeri:

— Păi… în drum spre casă, Braden mi-a spus că poate… poate ai mințit în legătură cu Rhian, ca să eviți picnicul.

Doamne, omul ăsta chiar avea un ego uriaș!

Nu contează că avea dreptate.

Am izbucnit în râs:

— Ce? Din cauza lui?

A ridicat încă o dată din umeri:

— Are dreptate?

Iarăși i-am evitat privirea:

— Nu.

— Să știi că, din câte îmi pot da seama, Braden pune ceva la cale.

Am ridicat o sprânceană:

— Ce?

A oftat, lăsându-se pe spetează:

— Cu Braden, nu se știe niciodată. Încă învăț să interpretez semnalele pe care le transmite. Dar îl cunosc pe fratele meu mai bine decât își închipuie. I-ai intrat pe sub piele, Joss. Chiar sunt impresionată că a avut atâta răbdare. Deși poate asta înseamnă că are de gând să facă tot ce e nevoie ca să pună mâna pe tine.

Eram surprinsă și n-o puteam ascunde. M-am lăsat și eu pe spetează, abandonând mâncarea preț de câteva clipe.

— I-am intrat pe sub piele? Face tot ce e nevoie?

— Cu toate că viața sexuală a fratelui meu nu e tocmai pe placul meu, uneori aud fără să vreau despre ea și, din câte am înțeles, Braden întotdeauna obține ce vrea.

— Te rog, Ellie, am pufnit eu, chiar crezi că sunt ce-și dorește el? N-aș putea zice că sunt genul lui. Jocelyn Butler nu se încadrează la categoria Supermodel.

Pe chipul lui Ellie s-a așternut un aer adorabil de confuzie:

— Glumești, nu?

— În legătură cu ce?

— Cu tine, a făcut ea semn spre mine, cu o mină indignată. Ești cât se poate de sexy, Joss. Într-adevăr, nu arăți ca tipele numai piele și os după care umblă Braden de obicei, dar ai niște ochi minunați, o voce ușor guturală, ca de linie erotică, o mărime la sutien pentru care te invidiez, și atitudinea asta îngândurată și distantă, care e în totală contradicție cu adevăratul tău fel de a fi — tu fiind o persoană foarte plăcută și amuzantă. Crede-mă, i-am auzit vorbind pe băieți. Ești diferită, iar bărbații te consideră o provocare. Chiar ești sexy.

Eram uluită. Oare chiar așa mă vedeau oamenii ăștia? Mi-am luat furculița cu un aer stânjenit:

— Cum zici tu, am zis eu.

Am simțit zâmbetul colegei mele de apartament, fără să ridic privirea.

— Ai nevoie de o oglindă, a spus ea.

Am ridicat din umeri, iar Ellie n-a mai spus nimic, așa că m-am uitat la ea, să mă asigur că totul era în regulă. Nu mai zâmbea.

— Oricât ar nega, Braden e interesat de tine, Joss. Îmi pune multe întrebări despre tine, ceea ce n-a mai făcut până acum și, crede-mă, am pierdut deja cel puțin trei prietene, pentru că s-a combinat cu ele și le-a dat repede papucii. Nu-i spun mare lucru…

I-ai spus despre familia mea.

— … pentru că tu nu-mi spui mare lucru, deci, bineînțeles, că e și mai curios. După cum am spus, de obicei, Braden obține ce vrea.

— Te rog, am pufnit eu iritată, dă-mi un pic mai mult credit. N-am să ajung în patul unui tip mișto numai pentru că e obișnuit să obțină ce vrea. Știi, și eu sunt obișnuită să obțin ce vreau. Iar ce vreau eu e să *nu* ajung în patul lui.

Dar Ellie a continuat ca și când nici nu m-ar fi auzit:

— Dacă o să-i cedezi, să fii atentă cu el, da? A fost tratat urât înainte și nu vreau să se întâmple din nou.

Mi-am auzit furculița zăngănind în farfurie, după ce degetele mele i-au dat drumul de bunăvoie. Erau șocate — la fel ca întreaga mea făptură.

— Stai un pic. Îți faci griji că *eu* aș putea să-l rănesc pe *el*?

Mi-a zâmbit cu un aer vinovat:

— Ești o fată bună la suflet, dar faptul că nu ai încredere în nimeni le face viața grea celor care țin la tine. Iar Braden, când ține la o persoană, trebuie să știe tot, ca să poată avea grijă de ea și să-i poată îndeplini toate nevoile. Vrea să fie un tip în care oamenii pot avea încredere. Așa e el. În caz că ar începe ceva cu tine, s-ar simți rănit dacă ai refuza să-ți deschizi sufletul față de el.

N-am procesat decât în parte ce mi-a spus. Îmi răsuna în minte doar o frază: *Ești o fată bună la suflet, dar faptul că nu ai încredere în nimeni le face viața grea celor care țin la tine.*

— Pe tine te rănesc, Ellie? am întrebat eu.

Nu voiam să recunosc față de mine însămi cât de teamă îmi era de răspunsul ei.

A oftat adânc, părând să-și cântărească vorbele cu multă grijă:

— La început, da, m-am simțit rănită. Dar mă ajută să știu că nu vrei să mă rănești. Îmi doresc să ai mai multă încredere în mine? Da. Am de gând să insist? Nu.

S-a ridicat în picioare.

— Dar dacă te hotărăști să ai încredere în mine, am să-ți fiu alături. Și vei putea să-mi spui orice.

Am simțit că mi se pune un nod în gât și n-am putut decât să încuviințez din cap. Ca să depășim momentul, Ellie mi-a spus zâmbind:

— În seara asta, ies în oraș cu Braden și Adam. Azi am fost destul de rece cu Adam, iar asta l-a cam scos din sărite.

Hm, ce pui la cale, domnișoară?

— Vrei să te joci cu el?

S-a încruntat:

— Ieri, am descoperit că l-a descurajat pe Nicholas când a vrut să mă invite în oraș. Deci da, vreau să mă joc cu el.

— Uau, stai un pic, am dat eu farfuria la o parte, complet dezorientată.

Făcusem cunoștință cu Nicholas. Era unul dintre prietenii lui Ellie, care venea din când în când pe la noi. Era asistent la ea la facultate.

— Ce a făcut Adam?

— Ieri, m-am plâns în glumă că n-am mai ieșit cu nimeni de câteva luni, iar Nicholas mi-a spus că poate s-ar găsi cineva care să mă invite în oraș, dacă Adam nu i-ar mai amenința pe tipii interesați de mine. Am fost complet nedumerită, iar Nicholas mi-a explicat că, în urmă cu câteva luni, dorise să mă scoată în oraș și se dusese la Adam să-l întrebe unde ar fi fost bine să mă ducă.

A rămas o clipă pe gânduri, cu maxilarele strânse.

— În loc să-i răspundă, a continuat ea, Adam l-a prevenit să stea deoparte, amenințându-l că o să-l bată. I-a zis să nu se apropie de mine. Fără nicio explicație. Atât: „Stai deoparte."

Am izbucnit în râs, nevenindu-mi să cred:

— Iar Nicholas a dat înapoi, pentru că nu e nici pe departe la fel de solid ca Adam.

— Exact.

— Ce o fi în mintea lui Adam? am spus eu.

— Asta aș vrea să știu și eu. Mi-a creat neplăceri, așa că mă încântă să-i fac și eu neplăceri.

Recunosc, îmi plăcea această latură a lui Ellie. Oamenii își închipuiau că puteau face orice voiau cu ea, dar se înșelau.

— Deci l-ai tratat cu răceală? am zâmbit eu.

Mi-a zâmbit și ea, cu un aer impertinent, care o făcea să semene cu un înger diabolic.

— Iar în seara asta, o să continui. Ba poate chiar o să flirtez cu cineva la nimereală, să văd dacă se zbârlește. Apoi o să-l întreb ce e în mintea lui. Pentru că el a vrut să fim doar prieteni.

— Ei bine, de obicei nu sunt de acord cu astfel de jocuri, dar Adam chiar o merită. Nu-mi vine să cred că a amenințat, pe ascuns, tipi interesați de tine. Abia aștept următorul raport, domnișoară Carmichael.

Ellie a râs și a plecat să se pregătească, lăsându-mă să-mi termin cina înainte de a face un duș.

În noaptea aceea, împărțeam tura cu Craig și Alistair, un barman cu care mai lucrasem de câteva ori. Amândoi erau binedispuși, iar barul era aglomerat. Craig și Alistair făceau tot posibilul să mă amuze, așa că timpul trecea repede și mă simțeam foarte bine. Veselia noastră a contaminat atmosfera din club, așa că lumea a început să se înghesuie în jurul barului, să-și bea cocteilurile, să se tachineze amical și să râdă la glumele noastre.

— O să prind cocteilul ăsta, mi-a strigat Craig din cealaltă parte a barului, iar tu o să cedezi, în sfârșit, și în seara asta o să ți-o tragi cu mine, Joss.

Clienții au râs, iar eu i-am zâmbit, pregătindu-le celor două fete din fața mea câte un Jack Daniel's cu Cola:

— Nici să nu te gândești, Tom Cruise.

Craig avea niște reflexe excelente. Cu siguranță, aș fi pierdut pariul.

— Îmi frângi inima, scumpo.

L-am expediat cu un gest al mâinii, întinzând băuturile celor două cliente și luându-le banii.

— De mine ce zici, Joss? mi-a zâmbit galeș Alistair, dar știam că glumește.

Alistair era logodit cu o irlandeză care studia la Universitatea Napier. Dar, chiar dacă avea o relație fericită și era un tip fidel, flirta cu aceeași plăcere ca și Craig.

— Mă mai gândesc, l-am tachinat eu, suficient de tare cât să audă și Craig.

— Mă omoară cu zile, a oftat Craig cu un aer devastat, țuguind buzele spre tipa frumoasă pe care o servea.

Fata a chicotit, iar eu am dat ochii peste cap, văzându-l pe Craig cum îi ia mâna și i-o pune pe pieptul lui:

— Simți cum mi se frânge inima?

— Hai, frate! am dat eu iarăși ochii peste cap. Poți să fii și mai siropos de atât?

— Bineînțeles.

Alistair a pufnit:

— Greu de crezut, dar asta e una dintre replicile lui cele mai bune.

Iar Craig l-a lovit peste cap cu o cârpă.

Am trecut chicotind pe lângă Craig, să iau niște rom, apoi m-am ridicat în vârful picioarelor și l-am sărutat pe obraz, ceea ce a stârnit câteva urale din partea clienților și o huiduială din partea lui Alistair.

Purtându-ne ca niște tâmpiți, următoarea oră a trecut pe nesimțite, iar borcanul pentru bacșiș s-a umplut imediat. Localul s-a aglomerat și mai tare, așa că mă concentram doar asupra clienților și colegilor mei. Tocmai de aceea faptul că i-am simțit privirea spune destul de multe…

Simțind furnicături pe piele, am întors capul și m-am uitat peste mulțime, spre ușa de la intrare; i-am zărit pe Adam și Ellie intrând în bar în urma lui Braden, care avea alături o brunetă înaltă, cu brațul petrecut pe după al lui.

Privirile ni s-au întâlnit, dar el nici măcar n-a dat vreun semn că m-ar fi recunoscut, ci a plecat capul și i-a șoptit brunetei la ureche ceva care a făcut-o să chicotească.

Am simțit fiori în stomac și m-am uitat repede la Ellie. S-a încruntat la Braden, apoi a făcut o grimasă spre Adam, îndepărtându-i mâna, și a pornit spre Braden, care reușise să convingă clienții din jurul unei mese să se strângă un pic pe canapeaua de piele, astfel încât el, misterioasa lui însoțitoare, Ellie și Adam să poată lua loc.

S-au așezat cu toții pe canapea, mai puțin Ellie, care se uita la ei cu un aer plin de reproș. Adam i-a spus ceva, iar Ellie a clătinat din cap, extrem de enervată. Fața lui Adam s-a întunecat. Mâna i s-a ridicat ca un bici, s-a înfășurat pe după brațul ei și a tras-o pe canapea, alături de el. Ellie a încercat să se smulgă de lângă el, dar Adam și-a strecurat brațul pe după talia ei, sprijinindu-și palma pe

șoldul ei — aparent, un gest întâmplător, dar se vedea că strânsoarea lui era puternică. Nu știu ce i-a șoptit Adam la ureche, dar cert e că Ellie a încetat să se mai zbată.

Dar nu i-a îndepărtat de pe chip mina aspră.

Îngrijorată, mi-am mutat privirea spre Braden. Dar fratele ei nu văzuse nimic din toate astea, fiind absorbit în discuția cu bruneta.

Am întors repede capul, nefiind deloc pregătită pentru strânsoarea din piept și afluxul de sânge în urechi.

Chiar nu-mi dădeam seama ce era între mine și tipul ăsta. Acum mă sorbea din priviri, iar în clipa următoare, nici măcar nu mă mai saluta. Ei bine, nu aveam de gând să mă las prinsă în jocul lui. Am servit clientul din fața mea și i-am aruncat o privire lui Alistair:

— Am văzut niște prieteni. Serviți voi la bar, cât le duc eu ceva de băut?

— Sigur.

Fără să iau în seamă fiorii din stomac, am ieșit de după tejghea, mulțumindu-i prostește în gând șefului meu pentru că mă pusese să port acel maiou sexy. Deși eram un pic transpirată și urma să fiu comparată cu bruneta în rochie lucioasă, despicată până la jumătatea coapsei, cel puțin știam că arătam bine.

Când am ajuns aproape de ei, expresia glacială a lui Ellie a dispărut. Mi-a zâmbit cu un aer ușurat.

— Salut! mi-am anunțat eu prezența cu glas tare, ca să mă fac auzită peste muzică. Să vă aduc ceva?

— Ah, nu-i nevoie, a spus Adam zâmbind. Darren deja s-a dus la bar, mi-a explicat el, făcând semn cu mâna în spatele meu.

M-am întors și am văzut un tip înalt, cu păr roșcat, tuns cu grijă, care se străduia să-și croiască drum prin mulțimea din jurul barului.

— Darren? m-am încruntat eu.

— Soțul meu.

Răspunsul a venit din partea brunetei, iar eu m-am uitat la ea cu un aer surprins, în timp ce creierul meu încerca să împace vorbele ei cu scena pe care o aveam în față — ea stând alături de Braden. Am

surprins privirea lui Braden, care mi-a zâmbit superior, ca și când ar fi știut ce crezusem: că era una dintre păpușile lui Barbie.

— Ea e Donna. Soția lui Darren. Darren e managerul de la Fire.

Ah.

Mă simțeam ca o caraghioasă.

Apoi am surprins iarăși privirea lui Braden, iar zâmbetul i s-a lărgit.

Bănuielile de mai devreme ale lui Ellie mi-au răsunat în minte: *Să știi că, din câte îmi pot da seama, Braden pune ceva la cale.*

Afurisitul! A vrut să cred că Donna e iubita lui. A vrut să vadă pe chipul meu expresia de ușurare din clipa când aveam să aflu că nu era. Și ce fraieră fusesem: îi picasem în plasă.

— Încântată de cunoștință, am dat eu ușor din cap. Îl trimit înapoi pe soțul tău, pentru că o să stea la coadă o eternitate. Iau comanda de la el și vă aduc eu băuturile.

— Mersi, Joss, mi-a spus Ellie cu un ușor zâmbet.

M-am încruntat, pentru că nu suportam s-o văd atât de stânjenită. Am întins mâna și am atins-o pe umăr cu un aer liniștitor, observând că mâna lui Adam încă îi strângea ferm șoldul. I-am aruncat o privire amenințătoare peste capul lui Ellie, iar el s-a încruntat cu un aer nedumerit. Ignorându-l pe Braden și jocul lui, mi-am croit drum până la Darren, m-am prezentat și, după ce mi-a spus ce voiau să comande, l-am trimis înapoi la canapea.

— S-a întors, mi-a spus Craig la ureche, aplecându-se spre mine în timp ce amesteca un cocteil.

— Cine?

— Tipul cu care ne-a tot împuiat Jo urechile.

— Ah, Braden, am încuviințat eu din cap și m-am uitat la el, dându-mi seama cât de mult se apropiase de mine: fețele ne erau despărțite de doar câțiva centimetri. Jo voia să-l transforme în următorul ei sponsor.

— După privirile ucigătoare pe care simt că mi le aruncă, aș zice că i-ar plăcea să fie sponsorul altcuiva.

M-am îndepărtat de el, dând ochii peste cap:

— N-am nevoie de așa ceva, Craig.

Craig a aruncat o privire către Braden:

— Mă enervează. Data trecută când a fost aici, s-a tot uitat la tine, de parcă ai fi fost proprietatea lui, iar în seara asta face la fel. Se întâmplă ceva între voi?

— Nimic. Ți-am zis, n-am nevoie de un sponsor.

Craig s-a întors iarăși spre mine, cu un zâmbet poznaș:

— Dar poate că eu am nevoie de cineva.

Apoi m-a sărutat, petrecându-și o mână pe după gâtul meu, în timp ce și-a vârât limba în gura mea, lipindu-și trupul de al meu. Am rămas nemișcată, atât pentru că am fost șocată, cât și datorită senzației surprinzător de plăcute a buzelor sale. Craig se pricepea de minune la sărutat. Fluierăturile și uralele au izbucnit imediat, iar eu m-am retras în cele din urmă, punându-i o mână pe piept.

— Ah…, am clipit eu, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase. Ce a fost asta?

Craig mi-a făcut cu ochiul:

— L-am scos din sărite pe Domnul Bani și m-am simțit nemaipomenit făcând-o.

Am clătinat din cap cu un aer uimit și l-am îndepărtat de mine, surprinzând zâmbetul lui Alistair în clipa când Craig a trecut țanțoș pe lângă el, cu un aer satisfăcut. M-am întors să pregătesc băuturile pentru prietenii mei, străduindu-mă să nu ridic privirea. Nu voiam să aflu dacă Craig avusese dreptate în privința lui Braden. Nu voiam să văd ce sentimente avea pentru mine — și viceversa. Dar, la naiba, îmi făcea plăcere că mai observase cineva interesul lui pentru mine, în afară de o romantică visătoare ca Ellie. Cel puțin acum știam că nu era totul doar în capul meu.

Chiar eram un ghem confuz de hormoni?

Punând băuturile pe o tavă, am ieșit de după tejghea, ignorând un „Bună, frumoaso!“ venit din partea unui tip care desigur văzuse

Show-ul lui Craig, și am pornit către Ellie și compania, făcând slalom printre clienți și având grijă să nu vărs nicio picătură.

— Gata, am pus eu tava pe masă și am început să împart băuturile.

— Ce-a fost aia? m-a întrebat Ellie cu un aer foarte curios, când a luat paharul din mâna mea.

Nu știu ce aveam în cap, dar în clipa aceea m-am gândit că strategia cea mai bună ar fi să mă fac că nu înțeleg.

— La ce te referi?

— La tipul care ți-a vârât limba pe gât, a mormăit Adam.

Nici măcar nu puteam să mă uit la Braden, pentru că îi simțeam privirea fierbinte… străpungându-mă.

— Așa e Craig, am ridicat eu din umeri, apoi am plecat, înainte să mă mai poată întreba ceva.

Dar Craig nu s-a mulțumit cu sărutul acela, așa că, în următoarele patruzeci de minute, și-a continuat flirtul, sărutându-mă pe gât, lovindu-mă peste fund și tachinându-mă neîncetat cu aluzii sexuale.

S-o fi gândit că își poate permite, din moment ce nu protestasem mai vehement când mă sărutase. Și adevărul e că n-am făcut nimic să-i infirm impresia, pentru că voiam să-i transmit un mesaj lui Braden.

Nu eram prieteni.

Și nu aveam să depășim niciodată acest stadiu.

Deci nu eram… nimic unul pentru celălalt.

— Gata, ia-ți o pauză, Joss! m-a lovit el peste fund cu o cârpă, când s-a întors din pauză.

Am oftat:

— Am să-ți iau cârpa dacă ai s-o mai folosești ca pe o armă. Zău așa, chiar era nevoie să faci asta?

— Ce, a rânjit el, ai fi preferat să-mi vâr limba în gura ta?

— Foarte amuzant.

M-am răsucit pe călcâie și am ieșit pe ușa care dădea spre spațiul rezervat personalului. Era un mic vestiar cu o canapea, un

automat cu bomboane și niște reviste. Ușa din dreapta ducea în biroul șefei, Su, care venea la club doar o dată la două weekenduri, pentru că în timpul săptămânii lucra cu normă întreagă. Dacă închideai ușa de la biroul lui Su, zgomotul din bar dispărea. Cu capul vâjâind și cu adrenalina pulsându-mi în sânge din cauza lui Braden și Craig, am intrat acolo cu o cutie de Cola și m-am așezat pe birou.

Faptul că îl încurajasem pe Craig fusese o idee proastă. Întotdeauna ne tachinam, dar în seara aceea sărise calul, iar eu îl lăsasem, și numai pentru că Braden se juca cu mine. Mă enerva că mi se pusese un nod în stomac atunci când crezusem că Donna era cu el. Mă enerva că își dăduse seama că simțisem ceva. Și mă enerva bănuiala că premeditase întreaga tărășenie.

Trebuia să găsesc un mijloc prin care să-i dau de înțeles odată pentru totdeauna că nu avea să fie nimic între noi.

Am auzit deschizându-se ușa și am ridicat brusc privirea din podea. M-am îndreptat de spate și iarăși am simțit fiori în stomac, văzându-l pe Braden intrând și închizând ușa în urma lui.

Se uita la mine cu o privire scrutătoare și cu un aer sever. Părea enervat.

— Ce cauți aici?

Nu mi-a răspuns, iar ochii mei iarăși… au luat-o razna, coborând pe trupul lui și admirându-i elegantul pulover negru, la baza gâtului, și pantalonii negri, făcuți pe comandă. Singurul accesoriu pe care îl purta era un ceas sport scump, placat cu platină. Stilul discret și barba de câteva zile îi dădeau un aer extrem de sexy.

Iarăși am simțit acea contracție în adâncul pântecului și mi s-au încleștat maxilarele. De ce mă excita atât de tare? Nu era corect.

Am luat o gură de Cola, încercând să-mi ascund emoția:

— Ei bine?

— Nu-mi place să împart.

M-am uitat imediat în ochii lui. Era mai furios ca niciodată. În acea cămăruță, Braden era uriaș și intimidant, iar diferența dintre

taliile noastre, mai evidentă. Dacă ar fi vrut, m-ar fi putut strivi ca pe un gândac.

— Ce?

A mijit ochii:

— Am spus că nu-mi place să împart.

M-am gândit la Vicky:

— Eu am auzit altceva.

— Reformulez, a făcut el un pas spre mine, clocotind de furie. Când vine vorba de tine… nu-mi place să împart.

N-am avut timp să procesez ce mi-a spus. Acum mă uitam uimită la el, iar în clipa următoare cutia de Cola a căzu pe podea, iar trupul lui Braden s-a izbit de al meu, lipindu-mi fundul de birou. Am fost copleșită de căldura și puterea lui, când una dintre mâinile lui mari m-a apucat de ceafă, iar cealaltă mi-a ridicat coapsa stângă, ceea ce i-a permis să se mi se vâre între picioare și să mă așeze pe birou. Gura i s-a lipit de a mea, iar dorința, pe care trupul meu o stăvilea de câteva săptămâni, a preluat controlul asupra mea. M-am agățat de el, înfigându-i degetele în spate, iar picioarele mi s-au ridicat pe coapsele lui și am expirat ușurată, depărtând buzele, ceea ce i-a permis să-mi vâre limba în gură, atingând-o pe a mea. Mirosul lui, gustul de whisky din gura lui, mâinile lui calde, strângându-mă cu putere — toate astea m-au copleșit și m-au făcut să scot un sunet gutural, pe care nu l-am putut controla.

Sărutul lui a șters complet amintirea lui Craig.

Braden a strâns mai tare mâna pe care și-o petrecuse pe după ceafa mea și a scos un geamăt puternic, a cărui vibrație mi s-a răspândit în tot trupul, gâdilându-mi sfârcurile, fremătându-mi în abdomen și ajungându-mi între picioare. Sărutările lui au devenit mai apăsate, mai nerăbdătoare — lungi, hipnotice, sufocante. Gâfâiam și ne năpusteam unul asupra gurii celuilalt, ca și când nu am fi putut pătrunde suficient de adânc, iar unghiile mi se înfigeau în puloverul lui, încercând să-i apropii și mai mult trupul de mine.

Când i-am simțit erecția pe pântec, nu m-am mai putut stăpâni. Abdomenul mi s-a încordat și am gemut, simțind că mi se umezesc chiloții. Dorința mi s-a întețit, iar mâna lui Braden mi-a urcat pe talie, mângâindu-mi sânul, și s-a oprit pe breteaua lată a maioului. Și-a dezlipit gura de a mea, depărtându-se doar câțiva centimetri, cât să se poată uita în ochii mei. Ai lui erau întunecați și ascunși în spatele genelor coborâte, iar buzele îi erau foarte roșii. Am simțit cum degetele lui alunecă sub breteaua maioului, coborând-o ușor și dându-mi sutienul la iveală. Apoi, fără să-și ia privirea de la mine, a făcut același lucru și cu breteaua sutienului.

Aerul rece mi-a învăluit sânul gol, iar sfârcul mi s-a întărit ademenitor. Braden și-a coborât privirea spre el și am simțit cum îmi cuprinde sânul în palmă. L-a mângâiat, petrecându-și un deget peste sfârc, și am gemut ușor, simțind un fior între picioare. S-a uitat iarăși în ochii mei.

— Îți place, iubito? a murmurat el, coborând privirea spre gura mea. Îți place să-mi simți mâinile pe tine?

Ei bine… da!

— Sau, a continuat el, mângâindu-mi buzele cu ale sale, te-ai mulțumi cu orice alt bărbat?

A fost nevoie de o clipă, pentru ca vorbele lui să-și facă efectul, dar mi-am înăbușit durerea și m-am retras cu furie, desfăcându-mi brațele din jurul lui și ridicându-mi repede sutienul și maioul.

— Du-te dracului! am pufnit eu, încercând să-l îndepărtez.

Dar Braden s-a vârât și mai adânc între picioarele mele și m-a apucat de încheieturile mâinilor, imobilizându-mi pumnii care se pregăteau să-l lovească.

— Ce naiba s-a întâmplat la bar? a răbufnit el, deși se vedea limpede că încă era excitat, apăsându-mă cu erecția lui și făcându-mi trupul să se răzvrătească împotriva minții.

— Nu-i treaba ta.

— Ți-o tragi cu el?

— Nu-i treaba ta!

A scos un mormăit enervat și m-a tras de mâini:

— Ba e treaba mea, dat fiind că vreau să ți-o trag. Și cred că e în interesul tău să-mi răspunzi, dat fiind că și tu vrei să ți-o trag.

— Ești un dobitoc arogant și egoist, asta ești! am ripostat eu cu furie, hotărâtă să nu-l las să mă controleze pe acest individ agasant și dominator. N-aș face sex cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ!

Știam că nu era cea mai originală replică. Și cu siguranță nu trebuia să spun asta.

Ținându-mă în continuare de mâini, Braden m-a sărutat din nou, strângându-mi cu furie buzele între ale sale, frecându-și mădularul tare de mine. Trupul meu a cedat, iar buzele mi s-au deschis. Am încercat să mimez împotrivirea, dar trupul era mult mai dornic să și-o tragă decât să dețină controlul asupra situației.

— Te culci cu el, Jocelyn? a șoptit el pe un ton sexy.

— Nu, am murmurat eu.

— Vrei să te culci cu el?

— Nu.

Mi-am dat seama vag că strânsoarea din jurul încheieturilor a dispărut, iar palmele mele — părând să aibă propria lor voință — s-au lipit de abdomenul încordat al lui Braden.

— Vrei să ți-o trag? mi-a șoptit el la ureche cu glas răguşit.

M-au trecut fiori. *Da!*

În loc să spun adevărul, am clătinat din cap, încercând să păstrez un pic de control.

Apoi mâna lui mi-a coborât între picioare, două dintre degete frecându-mi cu putere cusătura jeanșilor. Un șuvoi de fiori mi-a copleșit trupul.

— Doamne…, am gemut eu, apropiindu-mă și mai mult de el.

Buzele sale le-au atins pe ale mele, iar eu am vrut să-mi vâr limba în gura lui, dar Braden s-a retras:

— Vrei să ți-o trag?

Brusc, m-a cuprins furia, iar ochii mi s-au deschis și l-au fixat cu un aer încruntat:

— Ce naiba crezi?

I-am tras capul spre mine, iar gurile ni s-au împreunat, și am luat de la el ce-mi doream. Brațele sale mi-au cuprins talia, lipindu-ne trupurile, în timp ce ne devoram buzele. Amândoi eram stăpâniți de nerăbdare, iar mâinile puternice ale lui Braden mi-au alunecat pe spate, oprindu-se sub fese, și m-au ridicat ușor. Trupul meu a înțeles ce voia, iar picioarele mi s-au înfășurat automat în jurul taliei lui, iar el s-a întors și a făcut doi pași, lipindu-mă de perete. Și-a împins coapsele în mine, frecându-mă între picioare cu mădularul erect. Plăcerea și dorința mi-au invadat trupul, iar eu i-am gemut pe buze, implorându-l fără vorbe să continue.

— Oh, la dracu'! Scuze!

Vocea surprinsă a lui Alistair a străpuns ceața care îmi învăluia mintea, iar eu m-am desprins de Braden, încercând să-mi domolesc respirația precipitată.

M-am uitat îngrozită la Alistair, revenind brusc la realitate.

Ce naiba!

La dracu', la dracu', la dracu'! Stăteam prost cu autocontrolul.

— Mama mă-sii! am spus eu în șoaptă.

Privirea confuză a lui Alistair s-a mutat de la mine la Braden, apoi a revenit la mine:

— Pauza s-a terminat.

Mi-am înghițit nodul din gât și am zis cu un aer panicat:

— Vin acum.

Imediat după ce a plecat, am simțit că se prăbușesc pereții pe mine. Încă eram încolăcită în jurul lui Braden. Mi-am desfăcut picioarele, iar Braden m-a lăsat în jos. Când am simțit că stau pe propriile picioare, i-am pus o palmă pe piept și l-am dat la o parte:

— Trebuie să mă întorc la lucru.

Degetele sale mi-au ridicat blând bărbia, obligându-mă să mă uit în ochii lui. Avea o expresie hotărâtă și stăpânită, ca de granit, care era în totală contradicție cu buzele lui inflamate și părul răvășit.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus el.

Despre lipsa mea completă de voință și autocontrol.

— N-am timp acum.

— Atunci am să vin mâine seară.

— Braden…

Mi-a strâns bărbia mai cu putere, făcându-mă să tac.

— Am să vin mâine seară.

Nu-mi venea să cred că se întâmpla una ca asta. Cum de îi permiteam?

— Braden, nu vreau să se întâmple nimic între noi.

A ridicat o sprânceană cu un aer neîncrezător:

— Pe asta să i-o spui chilotului tău umed, iubito.

Am mijit ochii:

— Ești un nătărău.

A rânjit și s-a aplecat să mă sărute ușor pe buze:

— Ne vedem mâine.

L-am înhățat de pulover, împiedicându-l să plece:

— Braden, vorbesc serios!

Cu zâmbetul pe buze, mi-a desfăcut calm degetele din puloverul lui și a făcut un pas în spate:

— Am o propunere. Vin mâine pe la tine să stăm de vorbă.

Era surd?

— Braden…

— La revedere, Jocelyn.

— Braden…

— Ah, s-a întors el spre mine când a ajuns la ușă, iar expresia i s-a înăsprit. Am să aștept până la sfârșitul turei și o să vă urc pe tine și pe Ellie într-un taxi. Dacă te mai văd flirtând cu labagiul ăla, îi zbor dinții din gură.

Și gata, a dispărut.

Am rămas pe gânduri preț de câteva clipe, nevenindu-mi să cred că lăsasem să se întâmple toate astea. Dar buzele încă îmi pulsau după sărutările noastre disperate, obrajii îmi ardeau din pricina bărbii lui de trei zile, inima îmi bătea nebunește, iar chiloții erau umezi.

Ba mai mult… eram atât de excitată, încât mi-a trecut prin minte să încui ușa și să termin singură ce începuse el.

Mâine, povestea asta trebuia să se termine. Din moment ce Braden putea să pună stăpânire pe mine în felul acesta, nici nu-mi trecea prin cap să merg mai departe cu el.

Poate că ar fi fost bine să mă mut.

Dar mă durea sufletul la gândul că ar fi trebuit s-o părăsesc pe Ellie și să renunț la apartamentul de pe strada Dublin. Nu! Puteam să mă descurc. Puteam să-l pun pe nesimțitul arogant la locul lui.

M-am ridicat în picioare hotărâtă, dar am simțit că mă clatin un pic.

Am dat ochii peste cap. De ce naiba trebuia să fiu versiunea umană a unei arme nucleare cu încărcătură sexuală? Mormăind, am încercat să-mi recapăt echilibrul și m-am întors la bar, fără să iau în seamă mina iscoditoare a lui Alistair, privirea încinsă a lui Braden și încercările lui Craig de a flirta — nu voiam să rămână fără dinți în gură.

Capitolul 11

Cheile mele au zăngănit pe dulapul de nuc din hol — primul zgomot puternic ce a rupt tăcerea dintre mine și Ellie. De obicei, după o noapte aglomerată la bar, simțeam că îmi vuiește capul și aveam nevoie de câteva ore de relaxare înainte să mă bag în pat. Dar de data asta era și mai rău. Încă îl simțeam pe Braden pe buze, pe sâni, între picioare. Doamne, încă îi adulmecam mirosul și gustul. Iar eu mă prefăcusem că nu simțeam nimic din toate astea la sfârșitul turei, când Braden se ținuse de cuvânt și ne condusese pe Ellie și pe mine la taxi.

N-am spus nimic nimănui.

Alistair și Braden erau singurii care știau de ce. Craig se uitase nedumerit la mine tot restul nopții, întrebându-se probabil de ce îmi dispăruse buna dispoziție, iar eu evitasem cu grijă privirea lui Ellie — în bar, pe trotuar, în taxi. Ba chiar și acum, după ce intraserăm în casă. Mi-am scos pantofii, stând cu spatele la ea, apoi am lăsat-o singură în hol și m-am dus în bucătărie să beau un pahar cu apă.

— Deci nu vrei să vorbim despre asta? a întrebat ea calm, venind după mine.

M-am uitat la ea peste umăr, prefăcându-mă că nu înțeleg la ce se referă:

— Despre ce să vorbim?

Mi-a aruncat o privire exasperată:

— Despre faptul că Braden clocotea de furie când te-a văzut sărutându-te cu Craig, că a venit după tine în vestiar, că s-a întors abia după douăzeci de minute și că arăta ca și când ar fi fost brutalizat de o femeie care a stat închisă zece ani într-o cameră goală, fără bărbați și fără vibrator.

Nu m-am putut abține. Am izbucnit în râs, imaginându-mi o asemenea scenă.

Dar Ellie nu era amuzată:

— Joss! Zău așa, ce s-a întâmplat?

M-am întrerupt din râs:

— M-a sărutat. Dar ne-am oprit. N-o să se mai întâmple.

— Braden n-o să dea înapoi, dacă se gândește că ești interesată.

— Nu sunt interesată.

Sunt atât de interesată.

— Ba cred că ești, iar eu…

— Ellie, m-am întors eu spre ea, cu nervii întinși la maximum. Încetează. Te rog. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Chipul ei a căpătat aerul unui copil căruia tocmai i s-a luat jucăria preferată.

— Dar…

— Ellie.

— Bine, a oftat ea.

Încercând să-i distrag atenția de la acest subiect, m-am sprijinit de blatul pentru gătit, ridicând sprânceana dreaptă cu o expresie îngrijorată:

— Și ce s-a întâmplat cu tine și Adam în noaptea asta?

— Sunt la fel ca tine. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ei, nu mai spune.

— Ellie…

M-a privit cu un aer necăjit.

— Bine, vreau să stau de vorbă despre asta. La naiba, tu cum de reușești să ții totul pentru tine? a zis ea, țuguind buzele. E foarte greu.

Am zâmbit, clătinând din cap:

— Nu și pentru mine.

A scos limba la mine și s-a trântit pe un scaun:

— Sunt frântă de oboseală. Noaptea asta a fost epuizantă.

— De-aia ești prost dispusă?

— Nu-s prost dispusă.

— Ba ești un pic prost dispusă.

— Și tu ai fi, dacă ar fi trebuit să-i faci față lui Adam în noaptea asta.

M-am așezat pe scaunul de lângă ea, întrebându-mă dacă nu cumva trebuia să lucrez mai mult la sală în săptămâna aceea, ca să-i pot trage câteva șuturi.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Mă derutează, a făcut Ellie o grimasă, uitându-se trist la mine. Spune întruna că suntem doar prieteni, dar se poartă ca și când n-ar fi așa. Braden e atât de captivat de tine, încât nici n-a observat cum s-a purtat Adam în noaptea asta, iar Adam a profitat de neatenția lui.

— Am văzut că la un moment dat a devenit foarte posesiv, că te-a tras lângă el.

— Posesiv? Cu cât încercam să fiu mai rece față de el, cu atât îmi invada mai mult spațiul privat. Iar cât timp Braden a stat cu tine, i-am cerut să-mi explice de ce se poartă așa ciudat și l-am întrebat despre Nicholas…

— Și ce a zis?

— Că Nicholas nu era suficient de bun pentru mine și că, dacă nu m-aș mai purta ca un copil capricios, nici el n-ar mai fi atât protector față de mine.

Am izbucnit într-un râs forțat. Tipul chiar avea tupeu.

— Interesant mod de a evita adevărata problemă, nu?

— Tu ești expertă la așa ceva, a bombănit ea.

— Miau! am pufnit eu.

— Vai, Joss, îmi pare rău, a oftat ea. Mă port ca o scorpie.

— Ceea ce mi se pare încântător. Serios.

A chicotit și a clătinat din cap, cu ochi somnoroși.

— Ești nebună, a spus ea, ridicându-se în picioare. Dar te iubesc, a adăugat ea căscând, iar vorbele ei m-au făcut să înlemnesc. Trebuie să mă bag în pat. Vorbim mâine dimineață, să încercăm să înțelegem aiurelile lui Adam, da?

Dar te iubesc.

— Da, am răspuns eu cu un aer confuz.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Dar te iubesc…

— Haide, am implorat-o pe Dru. O să fie amuzant. O să fie și Kyle acolo.

Dru s-a uitat la mine cu un aer nehotărât.

— M-am făcut de râs la ultimul chef, Joss, și atunci nici măcar nu trebuia să port bikini.

Am dat ochii peste cap:

— Toți ne-am făcut de râs la ultimul chef. Tocmai asta e ideea. Haide, o să vină și Nate, și chiar vreau să petrec noaptea asta cu el.

— Adică să te combini cu el?

Am ridicat din umeri.

— Joss, poate că ar fi bine să nu mergem la cheful ăsta. Am fost la atâtea în ultima vreme.

Zâmbind, mi-am petrecut un braț pe după gâtul ei și am tras-o lângă mine.

— Suntem adolescente. Trebuie să ne distrăm.

Am nevoie să mă distrez. Am nevoie să uit.

— Și nu vreau să mă distrez fără tine. Uite, sunt gata să și vomit pe o majoretă de dragul tău. În felul ăsta, orice ai face, boacăna mea va fi cea mai gogonată.

Dru a izbucnit în râs, strângându-mă în brațe.

— Ești nebună… dar te iubesc.

Am simțit că se prăbușesc pereții peste mine. Pieptul mi s-a strâns și am început să gâfâi, străduindu-mă să respir.

Simțeam că mor.

Atacul de panică a durat mai mult de data asta, căci vorbele acelea îmi răsunau în minte, împiedicându-mă să mă concentrez.

În cele din urmă, am reușit să revin la realitate, îndepărtând imaginile din trecut, iar trupul mi s-a relaxat.

Când s-a terminat, mi-a venit să plâng, dar plânsul n-ar fi făcut decât să mă slăbească. Așa că m-am ridicat tremurând în picioare și am pășit pe gresia din bucătărie, strivind amintirile sub tălpi. După ce m-am schimbat și m-am vârât în pat, deja mă puteam preface că dădusem totul uitării.

— Ai avut un nou atac de panică? m-a întrebat blând doctorița cea bună.

De ce adusesem vorba despre asta? Acum trebuia să vorbim despre *ea* și nimic din ce ar fi putut spune dr. Pritchard nu avea cum să schimbe ce făcusem.

— Nu contează.

— Ba contează, Joss. De data asta ce l-a declanșat?

Am coborât privirea:

— Prietena mea.

— Care dintre ele?

Prietena mea cea mai bună.

— Dru.

— N-ai pomenit-o până acum.

— Nu.

— Joss, de ce ți-a declanșat Dru un atac de panică?

Am ridicat ușor privirea, copleșită de o durere intensă.

— Pentru că a murit, am spus eu, inspirând adânc. Și e vina mea.

* * *

M-am trezit cu puțin înainte de prânz și imediat mi-au năvălit în minte amintiri din noaptea anterioară. Amintiri cu Braden și presimțirea lucrurilor ce se puteau întâmpla între noi. Încercând să uit de toate astea, cât am stat la masă cu Ellie am vorbit întruna despre Adam, străduindu-mă să ignor fiorii care îmi fulgerau abdomenul ori de câte ori mă gândeam la promisiunea lui Braden de a veni să mă vadă în seara aceea.

Tocmai când mă pregăteam să merg la baie, telefonul lui Ellie a scos câteva bipuri, iar ea a citit mesajul, bombănind cu năduf.

— Ce-i? am întrebat eu într-o doară, punând farfuriile murdare în chiuvetă.

— Braden iarăși are treabă la birou. O să lipsească de la încă o masă în familie, iar mama o să mă întrebe de douăzeci de ori dacă totul e în regulă cu el.

N-am luat în seamă junghiul de nemulțumire din piept. Dacă Braden lucra în seara aceea, însemna că nu mai venea să mă vadă. La naiba, ar fi trebuit să mă bucur.

— Mama ta chiar are grijă de el, nu-i așa?

— Mama lui Braden e o scorpie egoistă, arogantă și lacomă de bani, care a plecat și s-a întors în viața lui, ori de câte ori a fost în avantajul ei. Braden n-a mai văzut-o de ani de zile. Deci… da, mama mea are grijă de el, pentru că mama lui nu o face.

Cum putea mama lui să nu aibă grijă de el? Era Braden Carmichael, ce Dumnezeu!

— Incredibil! Eu nu cred că aș putea să mă port așa cu propriul copil.

Nu că o să fac vreodată copii.

Ellie s-a uitat la mine cu un aer trist:

— Braden seamănă mult cu tatăl nostru. Evelyn, mama lui Braden, l-a iubit foarte mult, dar el a terminat brusc relația cu ea și i-a asigurat o sumă de bani. Când Evelyn i-a dezvăluit că e însărcinată, el

a spus că va avea grijă de Braden, dar că nu voia să mai aibă de-a face cu ea. Deci când se uită la Braden, Evelyn nu-l vede decât pe bărbatul care i-a frânt inima, așa că nu a fost niciodată foarte iubitoare față de fiul ei. Braden și-a petrecut anii de școală în Edinburgh, cu un tată distant și autoritar, iar verile, în Europa, împreună cu mama lui, care se tot combina cu bogătași idioți, care nu aveau timp de copii.

Mi s-a strâns inima, gândindu-mă la băiețelul Braden, și am făcut greșeala de a lăsa acest sentiment să transpară pe chipul meu.

— Oh, Joss…, a murmurat Ellie. Dar să știi că n-are probleme din cauza asta.

Nu-mi pasă. Am întors capul imediat, văzându-i expresia.

— Nu-mi pasă.

A strâns din buze, dar n-a spus nimic, ci doar s-a ridicat în picioare, iar când a trecut pe lângă mine, m-a strâns ușor de umăr.

Am rămas cu privirea ațintită în chiuvetă, copleșită de o stare de nelinişte. Încă nu eram pregătită să las pe nimeni în sufletul meu, dar masca îmi aluneca ori de câte ori mă aflam în prezența lui Ellie sau a lui Braden.

M-am dus în baie să mă scufund în cadă și să uit de tot ascultând niște muzică, dar, în timp ce mă dezbrăcam, mi-a sunat mobilul.

Apelează Braden.

M-am uitat la ecran cu gura căscată, încercând să mă hotărăsc dacă să răspund sau nu. Am lăsat telefonul să sune până s-a activat căsuța de mesagerie vocală.

Și iarăși m-a sunat.

Și iarăși m-am uitat țintă la ecran.

Două minute mai târziu, după ce mă așezasem în cadă, crezând că scăpasem, Ellie a ciocănit și a strigat de după ușă:

— Braden zice să-i răspunzi!

Telefonul a sunat din nou și am închis ochii.

— Bine! i-am strigat lui Ellie și am pus mâna pe mobil. Ce-i? am răspuns eu.

— Bună și ție, m-a învăluit el cu râsul său grav și seducător.

— Ce vrei, Braden? Am treabă.

— Ellie mi-a zis că ești în baie, a spus el cu glas scăzut. Mi-aș fi dorit să fiu acolo, iubito.

Și aproape că îi simțeam prezența lângă mine.

— Braden, ce vrei? am repetat eu, pronunțând apăsat fiecare cuvânt.

A oftat amuzat:

— M-am gândit să te sun să-ți spun că nu pot veni în seara asta.

Slavă Domnului!

— Am probleme cu câțiva dintre furnizorii proiectului la care lucrez, ceea ce a întârziat lucrările cu câteva săptămâni. Nu știu când o să mai prind o zi liberă săptămâna asta, dar îți promit că, imediat ce am timp, vin să te văd.

— Braden, să nu faci asta.

— După noaptea trecută, nu mai poți nega că ar fi ceva între noi. N-am de gând să dau înapoi, așa că, în loc să inventezi o nouă apărare — care sunt sigur că mi s-ar părea foarte amuzantă —, mai bine cedează, iubito. Știi că asta se va întâmpla în cele din urmă.

— Ți-am zis cât de arogant și enervant ești?

— Încă îți simt gustul, Jocelyn. Și încă am erecție…

Am simțit fiori în stomac și am strâns picioarele.

— Doamne, Braden…, am șoptit eu fără să-mi dau seama.

— Abia aștept să spui asta în timp ce sunt în tine. Pe curând, iubito.

După care a închis.

Am scos un mormăit și mi-am sprijinit capul de cadă.

Of, chiar că eram varză.

Capitolul 12

Ştiţi documentarele acela în care o mangustă mititică şi drăgălaşă umblă pe cele patru picioruşe ale sale, îndreptându-se către vizuina ei, unde o aşteaptă familia, politica şi micile ei drame, iar dintr-odată un vultur uriaş se năpusteşte asupra ei…?

Mangusta cea deşteaptă găseşte imediat un adăpost şi aşteaptă ca vulturul să plece.

Trece un timp, iar în cele din urmă, mangusta hotărăşte că vulturul s-a plictisit şi s-a dus să sperie o altă mangustă mititică şi drăgălaşă. Aşa că mangusta noastră iese din ascunziş, să-şi vadă liniştită de drum.

Şi chiar când credea că mai are un pic şi ajunge teafără acasă, vulturul cel uriaş se năpusteşte iarăşi asupra ei şi o înhaţă în ghearele sale enorme.

Ei bine… Ştiu exact ce simte această mangustă…

Braden nu m-a mai sunat, nici nu mi-a trimis vreun mesaj sau vreun e-mail. Mi-am petrecut următoarele câteva zile lucrând:

m-am luptat cu manuscrisul, ştergând capitole pe care le-ar fi putut scrie şi un elev de clasa a opta, am făcut curăţenie în tot apartamentul şi, împreună cu Ellie, am profitat de distracţiile pe care ni le oferea Festivalul din Edinburgh. Am fost la Cortul Teatrului din Meadows, unde am văzut piesa *Travestiţii din Bangkok* — şi ce frumoşi erau —, am fost la o expoziţie Edvard Munch, organizată la Galeria Naţională de Artă Modernă a Scoţiei, şi am cumpărat nişte bilete ieftine la spectacolul unui tânăr comediant de perspectivă, ţinut într-o sală dărăpănată din clădirea Asociaţiei Studenţeşti, aflată în campusul principal al universităţii — ceea ce mi-a amintit de vremurile când Rhian, James şi cu mine mergeam deseori la Asociaţie. Am încercat să mă bucur de mulţimea de pe străzi, de turişti, de mirosul cafelei, al berii şi al mâncării calde, care plutea peste tot. Trotuarele erau pline de vânzători ambulanţi care te îmbiau cu mărfurile lor — bijuterii, postere şi tot felul de suvenire —, şi de standuri cu pliante pentru evenimentele festivalului.

De asemenea, am fost la o şedinţă traumatizantă cu terapeuta mea, unde am vorbit despre Dru pentru prima oară.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

E suficient să spun că a venit şi ziua de joi, iar eu deja reuşisem să mă conving că Braden doar se jucase cu mine. La urma urmelor, dacă ar fi fost ceva serios, măcar mi-ar fi trimis un mesaj, să se asigure că nu uit de el, dar nu. Nimic. *Nada*.

Îmi schimbasem turele de la bar: nu mai lucram joia şi vinerea, ci vinerea şi sâmbăta, aşa că în noaptea aceea puteam să stau acasă. Când Ellie mi-a zis că va rămâne la mama ei, pentru că avea chef să petreacă timp cu familia, am fost atât de fraieră, încât nici măcar nu mi-a trecut prin minte că era ceva suspect. Eram complet relaxată şi nepregătită, gândindu-mă că Braden uitase de mine.

Aşa că am scos capul meu idiot din ascunzătoarea mea idioată.

Atunci s-a năpustit Braden asupra mea ca un vultur uriaş.

* * *

Era liniște în apartament, mai puțin în living, unde stăteam ghemuită pe un fotoliu, sorbind dintr-un pahar de vin și uitându-mă la *300 — Eroii de la Termopile* de Zack Snyder. Acum îmi dau seama că alesesem prost filmul. Toți acei bărbați cu mușchii încordați, plus efectul moleșitor al vinului... Cred că din cauza asta s-a întâmplat tot ce a urmat.

— Știi, ar fi bine să încui ușa când ești singură acasă.

— La dracu'! am tresărit eu, vărsându-mi vinul pe jeanși.

Am sărit din fotoliu, încruntându-mă la Braden, care rămăsese în prag cu un aer calm. Avea vreun motiv să fie enervat? Nu jeanșii lui preferați se pătaseră cu vin!

— Doamne, Braden, îți spun pentru ultima oară, ciocăne înainte să intri!

Privirea lui mi-a coborât pe pantaloni, apoi s-a întors la chipul meu:

— Dacă promiți să încui ușa când ești singură acasă.

Am rămas nemișcată, uitându-mă la mina lui serioasă. Își făcea... griji pentru mine? M-am încruntat și am plecat privirea, punând pe măsuță paharul aproape gol.

— Bine, am murmurat eu, neștiind ce atitudine să adopt.

— Ellie nu doarme aici în noaptea asta.

M-am uitat imediat la fața lui și am văzut că mă privește cu atenție. Era îmbrăcat în costum, dar avea un aer șifonat, ca și când ar fi lucrat multe ore și ar fi venit să mă vadă fără să treacă pe acasă să se aranjeze.

— Tu ai pus totul la cale? am întrebat eu, simțind că mi se pune un nod în stomac.

Am văzut cum i se ridică ușor colțul stâng al gurii:

— Pe viitor, să știi că Ellie poate fi cumpărată cu o cutie de trufe cu șampanie.

Aveam să-i fac de petrecanie trădătoarei.

Mai ales pentru că Braden arăta atât de bine. Ceea ce — împreună cu faptul că echipa de costumieri de la *300* îi jucase o festă libidoului

meu — m-a transformat într-un pachet de hormoni înnebuniți. Mă străduiam să urmez sfatul terapeutei de a nu mă mai gândi cu cincizeci de pași înainte și îmi spuneam tot timpul să trăiesc în prezent, pentru că a-mi programa viitorul era atât de înspăimântător. Dar, deși îmi trăiam viața în prezent, îmi făceam mereu griji pentru ziua de mâine, și cred că doctorița cea bună îmi sugera să-mi urmez sfatul și să mă concentrez asupra zilei de azi.

Dar cu Braden cum trebuia să procedez?

Era prea periculos. Deja știam că nu voiam o relație cu el.

— Nu mă așteptai? a întrebat Braden, așezându-se pe canapea.

Întrucât nu voiam să par intimidată, m-am așezat la loc pe fotoliu.

— Nu. Am reușit să mă iluzionez că am pus capăt lucrurilor care s-au întâmplat înainte...

Și-a dat jos haina:

— Te referi la noaptea în care te-am lipit de perete și te-am pipăit?

Am strâns din maxilare cu un aer iritat. Dacă ar fi fost un personaj dintr-un roman, m-ar fi enervat gura lui slobodă. Dar așa, îmi plăcea. Nu era nevoie să-i spun asta.

— Știi, Braden, te-am observat în ultimele luni și mi-am dat seama că te porți ca un gentleman cu toată lumea, în afară de mine. De ce?

— Te vreau în pat. Iar gentlemenii sunt plicticoși în pat.

Bună observație.

— Gentlemenii sunt gentlemeni și în pat. Au grijă ca femeia să se simtă bine.

— O să mă asigur că te simți bine și că îți place tot ce facem. Atâta doar că n-o să fiu manierat.

Nod în stomac, fiori în pântec.

— Am crezut că deja am discutat despre asta. Între noi nu se va întâmpla nimic.

S-a încruntat la mine, aplecându-se în față, cu coatele sprijinite pe genunchi și cu mâinile împreunate. Iarăși avea mânecile de la cămașă suflecate. Parcă ar fi știut ce efect are asta asupra mea.

— N-am discutat nimic.

Am oftat zgomotos.

— Braden, îmi place de tine. Chiar îmi place. Da, ești un tip arogant și spui tot ce-ți trece prin cap, fără să cenzurezi porcăriile, dar îmi faci impresia unui băiat de treabă și ești un frate iubitor pentru Ellie.

Privirile ni s-au încrucișat și aproape am tresărit simțind fiorul de atracție care mi-a fulgerat pieptul.

— Ellie mi-a devenit o bună prietenă și îmi place să locuiesc cu ea. Nu vreau să stric prietenia cu ea. Și nu vreau o relație. Cu nimeni.

S-a uitat tăcut la mine atât de mult timp, încât nu credeam că o să-mi răspundă. Am hotărât că poate cel mai bine era să ies din living și să-l las pe Braden cu gândurile lui, dar, în clipa următoare, s-a relaxat și s-a sprijinit iarăși pe speteaza canapelei. Ochii i s-au întunecat. Cunoșteam acea privire. *Uau!*

— Ce bine că nu-ți propun să avem o relație.

Pot să spun că replica lui m-a lăsat complet dezorientată.

— Atunci ce-mi propui?

— Doar sex.

Ce?

— Ce?

— Tu și cu mine. Doar sex. Oricând vrem. Fără nicio obligație.

— Doar sex, am repetat eu, simțind cum îmi rezonează vorbele în gură și în creier.

Doar sex. Sex cu Braden oricând aș fi vrut, fără nicio obligație.

— Și cum rămâne cu restul? Ellie, apartamentul, gașca?

Braden a ridicat din umeri:

— Nimic din toate astea nu trebuie să se schimbe. O să fim doar prieteni care ies în oraș și fac sex împreună.

— Și ce o să le spunem celorlalți?

— Nu e treaba lor.

Am înclinat capul într-o parte, cu un aer exasperat:

— Mă refer la Ellie.

— Adevărul, s-a uitat el la mine cu atenție. Nu o mint pe sora mea.

— N-o să-i placă.

Braden a râs:

— Mă doare fix în cur că îi place sau nu. De fapt, aș prefera ca surioara mea să nu se amestece în viața mea sexuală.

— Ar fi destul de greu, din moment ce Ellie locuiește tocmai cu tipa cu care vrei să faci sex.

Era un detaliu care părea să nu-l deranjeze deloc:

— Camerele voastre sunt în capetele opuse ale apartamentului. În plus, poți să vii pe la mine.

Hm. Apartamentul lui Braden. Aș fi vrut să văd cum arată.

Nu. Nu, încetează!

— Nu pot.

— Nu poți sau nu vrei? s-a uitat el cu un aer amenințător.

Nod în stomac, fiori în pântece. Am închis ochii. Încă îi simțeam trupul lipit de al meu, limba lui mângâind-o pe a mea și mâna lui blândă, dar fermă, pe sânul meu. Doamne! Am deschis ochii și am văzut că privirea lui devenise mai caldă.

— Doar sex? am întrebat eu.

Mi-am dat seama că se străduia să-și înăbușe zâmbetul pricinuit de convingerea că era pe cale să câștige.

— Ei bine… aproape.

Ce?

— Aproape?

— Am nevoie de cineva care să mă însoțească la dineuri de afaceri și la evenimentele insipide pe care mi le programează Morag. Mi-ar plăcea să merg cu cineva care nu se așteaptă ca, la sfârșitul serii, să primească o cerere în căsătorie sau un colier cu diamante.

— Asta nu înseamnă doar sex. E mai degrabă un aranjament. Asemănător cu cele pe care le ai, de obicei, cu păpușile tale Barbie. Și tocmai de aceea te întreb: de ce eu? Braden, ai mulți bani și nu arăți tocmai rău — deși nu cred că ai nevoie să-ți spun eu asta și să-ți dau

încă un motiv să fii arogant —, așa că de ce nu-ți iei una dintre blondele alea înalte și subțiri care abia așteaptă să sară pe tine?

Preț de o clipă, Braden a căpătat un aer surprins și a plecat capul.

— Unu: pentru că vor să am grijă de ele. Vor să le vorbesc despre sentimentele mele și să le cumpăr tot felul de porcării. Ideea ar fi să scap de chestiile astea, ceea ce ar fi convenabil pentru amândoi. Și doi: vorbești serios?

M-am încruntat. Cum adică?

— Ei bine, a clătinat el din cap, cu zâmbetul pe buze, mă surprinzi de fiecare dată.

— În ce sens?

— Inițial, am presupus că știi cât de sexy ești. Dar se pare că nu știi.

Uau! M-am înroșit în sinea mea și am dat ochii peste cap, ca și când vorbele lui n-ar fi reușit să-mi străpungă armura:

— Cum zici tu.

Dar indiferența mea nu l-a făcut să șovăie. Era hotărât să-mi răspundă la întrebare.

— Nu, nu arăți ca femeile cu care umblu de obicei. Și da, îmi plac picioarele lungi. Iar ale tale sunt scurte.

M-am încruntat.

— Și totuși, a zâmbit el, aproape că m-am excitat în taxi, când te-am văzut în pantalonii ăia scurți. Am pățit același lucru când ai venit îmbrăcată cu ei la Elodie și Clark.

Am rămas cu gura căscată:

— Minți.

A clătinat din cap cu un aer amuzat:

— Ai picioare frumoase, Jocelyn. Un zâmbet minunat, în rarele ocazii când te hotărăști să-l arăți. Și niște țâțe fabuloase. Și da, de obicei, ies cu blonde. Dar și tu ești blondă. Cred.

Când a văzut că mă încrunt mai tare, a râs și a adăugat:

— Nu contează culoarea. Oricum, nu-l porți niciodată desfăcut. Dar mă tot gândesc la tine întinsă sub mine, cu părul desfăcut pe pernă, în timp ce intru și ies din tine.

Dumnezeule mare!

— Dar cred că ochii tăi mă atrag cel mai mult. Vreau să obțin de la ei ce nu obține nimeni.

— Anume? am întrebat eu cu glas scăzut, aproape răgușit — vorbele lui mă afectaseră la fel de profund ca un afrodiziac.

— Tandrețe, a spus el, atmosfera erotică dintre noi îngroșându-i și lui vocea. Vreau să capete tandrețea pe care o dobândesc ochii unei femei care tocmai și-a dat drumul.

Am înghițit în sec. Mi-am înclinat capul cu un zâmbet crispat.

— Știi să folosești cuvintele.

— Știu să-mi folosesc și mâinile. Mă vei lăsa să-ți arăt asta?

Am râs, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet frumos și insidios. Am oftat și iarăși am dat din cap:

— Pare să nu fie vorba doar de sex, Braden. Îmi ceri să fim prieteni apropiați. Ceea ce complică lucrurile.

— De ce? Am fi doi prieteni care, din când în când, ies împreună, după care fac sex.

Sigur a simțit că am mari îndoieli în privința asta, pentru că a ridicat din umeri și a adăugat:

— Spune-mi, când am avut eu o relație serioasă cu o femeie? Eu te vreau și tu mă vrei, iar asta ne afectează relația, care ar fi trebuit să fie doar o prietenie frumoasă, așa că să privim lucrurile în față.

— Dar de ce e nevoie să și ieșim împreună? Asta ar însemna să prelungim povestea, nu?

Mi s-a părut că descifrez în ochii lui o undă de iritare, dar a clipit și a dispărut imediat.

— Vrei să ne impunem un termen?

— O lună.

Iar el a zâmbit, dându-și seama că începeam să cedez.

La naiba! *Chiar* începeam să cedez.

— Șase.

Am pufnit:

— Două.

— Trei.

Ne-am uitat țintă unul la celălalt și, ca și când abia atunci ne-am fi dat seama că vorbeam despre cât timp aveam de gând să explorăm o relație sexuală, atmosfera deja foarte erotică dintre noi s-a încins și mai tare. Părea că aruncase cineva un lasou în jurul amândurora, iar acum trăgea și iar trăgea, încercând să ne apropie și mai mult. Mi-a trecut prin minte o imagine cu noi doi în pat, goi și pasionali, iar trupul meu a reacționat instantaneu. Cu chiloții deja umezi, sfârcurile s-au alăturat și ei petrecerii și s-au întărit — în mod vizibil. Ochii lui Braden mi-au coborât pe sâni și au început să mocnească, înainte să revină la fața mea.

— De acord, am murmurat eu.

Următoarea lui întrebare a fost surprinzătoare, dar pragmatică:

— Iei anticoncepționale?

Aveam un ciclu neregulat și abundent, așa că luam anticoncepționale ca să rezolv problema.

— Da.

— Ai fost la control?

Știam la ce se referă. Iar după ultima mea aventură sexuală, din care — la naiba! — nu-mi mai aminteam nimic, da... fusesem să-mi fac analize pentru bolile venerice.

— Da. Tu?

— După fiecare relație.

— Înseamnă că amândoi suntem pregătiți.

Imediat ce mi s-au desprins vorbele de pe buze, Braden a venit lângă mine cu o mină serioasă și hotărâtă, cu ochi scăpărători.

— Ce? Acum? am murmurat eu, luată prin surprindere.

A ridicat o sprânceană:

— Vrei să aștepți?

— M-am gândit că... o să am timp să mă aranjez.

— Să te aranjezi?

— Mă rog... parfum, lenjerie frumoasă...

Cu un mormăit amuzat, Braden m-a prins de încheietura mâinii și m-a tras de pe fotoliu. Trupul meu mic s-a lovit de al lui, iar el m-a

luat imediat în brațe, lipindu-mă de el. Mâna lui mi-a coborât pe șold, apoi pe fund, strângându-mă ușor de fese. Și-a apăsat erecția pe abdomenul meu, iar eu mi-am înăbușit un geamăt, dând capul pe spate să mă uit în ochii lui.

— Iubito, mi-a spus el cu ochi strălucitori, lenjeria frumoasă e făcută ca să seduci un bărbat. Eu deja sunt al naibii de sedus.

— Bine, dar...

Gura lui m-a întrerupt, strivindu-se de a mea, iar limba lui mi s-a strecurat imediat printre buze. Sărutul lui adânc și umed voia să spună: *Nu e o întâlnire, e sex.* Ceea ce îmi convenea. Am gemut și mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui, iar Braden mi-a interpretat gestul ca pe o încuviințare.

Acum eram cu picioarele pe podea, iar în clipa următoare am ajuns în brațele lui Braden, cu coapsele în jurul mijlocului său și cu mâinile în părul lui. Ne sărutam și ne mușcam, lingându-ne buzele unul altuia, familiarizându-ne fiecare cu gustul celuilalt.

— La dracu'! a murmurat Braden, glasul lui făcându-mi gura să vibreze.

Dar n-am avut timp să mă plâng că își dezlipise buzele de ale mele, deoarece am simțit imediat aer trecându-mi prin păr. Cu mine în brațe, Braden a ieșit din living, a traversat holul și a intrat în dormitorul meu, dându-mi drumul pe pat. Am căzut surprinsă pe saltea și m-am uitat la Braden cu indignare:

— Chiar era necesar?

— Dezbracă-te, mi-a răspuns el cu glas aspru, descheindu-și nasturii de la cămașă cu mișcări rapide și îndemânatice.

Sexul mi s-a încordat. La fel și maxilarele.

— Poftim?

S-a oprit din ce făcea și s-a aplecat deasupra mea, cu mâinile de o parte și de alta a șoldurilor mele, cu fața aproape de a mea.

— O a doua propunere: când ne-o tragem, nu mă contrazici.

— Dar...

— Jocelyn, m-a avertizat el în șoaptă.

Privirea mi-a coborât spre gura lui, pe care o voiam iarăşi pe buzele mele. În regulă, atunci aveam să ne contrazicem când nu făceam sex.

— De ce insişti să-mi spui Jocelyn? am întrebat eu, având grijă ca tonul meu să nu fie combativ, ci doar curios — întrucât *chiar* eram curioasă.

Buzele lui le-au atins tandru pe ale mele, apoi s-a uitat la mine, cu ochii lui albaştri scăpărând de dorinţă.

— Joss e nume de fată. Ba poate chiar de băieţoi, a rânjit el. Jocelyn, pe de altă parte, e nume de femeie. Un nume de femeie sexy, a adăugat el, îndepărtându-se de mine. Aşa că dezbracă-te, Jocelyn.

Bine. Putea să-mi spună Jocelyn.

M-am ridicat în capul oaselor, am apucat marginea de jos a bluzei şi mi-am scos-o peste cap. Am aruncat-o la întâmplare şi am rămas nemişcată, urmărind cum se dezbracă Braden. Cămaşa lui a ajuns pe podea, iar eu am urmărit-o cu privirea, după care m-am uitat din nou la el. Am zâmbit cu nerăbdare, văzându-i erecţia prin pantaloni, şi am simţit că mi se usucă gura când mi-a căzut privirea pe trunchiul lui.

Braden mergea la sală. Şi *chiar* lucra din greu.

Betelia pantalonilor era destul de joasă, dându-i la iveală abdomenul plat şi muşchii sexy, în formă de „V", dintre şolduri. Mi-am muşcat buza. Voiam să-l ating. Am urcat cu privirea de-a lungul pachetelor de muşchi abdominali, până la pieptul puternic şi umerii lui laţi. Şi totul era frumos înfăşurat într-o piele netedă şi aurie.

— La naiba, Jocelyn.

M-am uitat la el şi am văzut că ochii îi scânteiau şi mai tare.

— Dacă o să te uiţi aşa la mine în continuare, o să terminăm mai repede decât mi-aş dori.

Îmi plăcea asta. Îmi plăcea că aveam putere asupra lui.

— Ei bine, nu vrem să se întâmple una ca asta, am zâmbit eu lasciv, apoi am dus mâna la spate, să-mi desfac sutienul.

Aerul răcoros mi-a învăluit sânii goi, iar după ce am pus sutienul jos, lângă pat, a venit rândul meu să fiu studiată de Braden.

Privirea lui a urcat de la sâni la faţa mea, şi dintr-odată Braden a căpătat o mină un pic furioasă. Luată prin surprindere, m-am încordat imediat.

— Ai idee cât de greu mi-a fost din ziua când te-am văzut prima oară aici, în apartament? Am stat lângă tine în baruri sau la masă, ştiind că dincolo de atitudinea ta se ascundea fantezia sexuală a oricărui bărbat.

Uau, se pricepea la vorbe.

A mijit ochii, ducând mâna la şliţul pantalonilor. Fermoarul s-a deschis cu zgomot.

— O să plăteşti pentru că m-ai făcut să aştept până să te am.

Pulsaţiile dintre picioare au devenit mai puternice. *Suna bine.*

Mi-am desfăcut părul, lăsându-l să cadă pe umeri în toată splendoarea lui, şi m-au trecut fiori văzând cum se înteţeşte dorinţa din ochii lui.

— Bine, am încuviinţat eu cu glas răguşit.

Nu ştiu care dintre noi şi-a dat pantalonii jos mai repede, dar acum încercam să recapăt controlul asupra situaţiei, răsfirându-mi părul cu gesturi provocatoare, iar în clipa următoare, stăteam întinsă pe spate, fără chiloţi, cu sânii lipiţi de pieptul lui Braden, cu coapsele desfăcute, ca să-l pot primi între picioare… şi mă uitam în ochii lui, nerăbdătoare şi cu respiraţia tăiată.

— Ce mai aştepţi? am şoptit eu.

Mi-a zâmbit uşor:

— Să cedezi.

Am oftat iritată:

— Sunt goală, nu?

— Şi? Ai mai fost goală.

— Braden! l-am lovit eu peste umăr, iar el râs, mişcându-şi partea de jos a trunchiului, şi i-am simţit mădularul lung, gros şi delicios frecându-se de mine.

M-au inundat fiori de plăcere și am gemut ușor, iar Braden a scos și el un geamăt, lipindu-și gura de a mea. Sunt sigură că își propusese un sărut domol, sexy, ațâțător. Și așa a fost la început. Dar săptămânile în care am anticipat aceste clipe ne făcuseră pe amândoi un pic nerăbdători. Sărutul a devenit mai apăsat, mai agresiv, mâinile mi s-au înfipt în părul lui, în timp ce mâinile sale îmi frământau șoldurile, coastele și sânii. Sânii îmi erau foarte sensibili, iar când și-a trecut degetul peste sfârcul meu, coapsele mi s-au izbit de el.

— Îți place, iubito, a șoptit el — nu era tocmai o întrebare, pentru că răspunsul era evident.

Buzele sale îmi presărau sărutări pe mandibulă și pe gât, iar când s-a oprit pe sânul meu drept, mâinile mi-au coborât pe umerii lui. M-a sărutat tandru pe sfârc și jur că mi s-a tăiat respirația. Încă o sărutare. Și încă una.

— Braden…, l-am implorat eu.

Mi-am dat seama că zâmbește, apoi i-am simțit căldura limbii pe sfârc, și buzele i s-au strâns, aspirându-l cu putere. Am simțit un fior intens de plăcere între picioare.

— Dumnezeule, Braden!

A făcut la fel și cu celălalt sân, iar eu mi-am lipit coapsele de ale lui, mai nerăbdătoare decât el. Pe de altă parte, spre deosebire de el, eu nu mai făcusem sex de multă vreme.

— Iubito, i-am auzit vocea deasupra mea, iar mâna lui mi-a alunecat pe șold, imobilizându-mă. Te-ai umezit pentru mine, Jocelyn?

Da. Doamne, da!

— Braden…

— Răspunde-mi.

I-am simțit mâna coborând, i-am simțit mângâierea ațâțătoare a degetelor pe interiorul coapsei.

— Spune-mi că te-ai umezit pentru mine.

Mai târziu, când m-am gândit la asta, nu mi-a venit să cred că nu fusesem stânjenită de cererea lui. Și cât de tare m-a excitat să-i fac pe

plac. Nu avusesem niciodată un iubit care să-mi vorbească murdar în timp ce făceam sex, dar îmi plăcea.

— M-am umezit pentru tine, i-am șoptit eu.

M-a sărutat cu un aer satisfăcut — un sărut adânc, iscoditor —, iar limbile ni s-au atins, în timp ce degetele sale au urcat încă un pic. Am tresărit când le-am simțit pe vulvă. De mult nu mai fusesem atinsă acolo. Braden m-a sărutat mai apăsat, iar mângâierile lui au devenit mai tandre. Mi-am dezlipit gura de a lui și am gemut, simțind cum îmi apasă clitorisul.

— Iubito, ești al naibii de umedă, a murmurat el, plecându-și capul lângă al meu.

M-a sărutat pe gât, luându-și degetul de pe clitoris, și, înainte să pot protesta, și-a vârât ușor două degete groase în mine. Picioarele mi s-au desfăcut și mai mult, împingându-mi bazinul în față, și m-am agățat cu brațele de spatele lui, dorindu-mi *mai mult*.

— Mai mult, l-am rugat eu.

Și mi-a dat mai mult, vârând și scoțând degetele din mine. S-a ridicat, sprijinindu-se în cealaltă mână, și s-a uitat la chipul meu, în timp ce mă ducea tot mai aproape de orgasm.

— Da, am gemut eu, simțind cum mă încordez.

Dar și-a retras degetele pe neașteptate.

— Ce…

— N-ai să-ți dai drumul înainte să intru în tine, mi-a spus el, cu trăsăturile încordate de dorință, imobilizându-mi mâinile pe pat. Vreau să simt cum îți dai drumul în jurul meu.

Ei bine, nu aveam de gând să mă opun.

Am scos un geamăt de plăcere, simțindu-i mădularul zvâcnind la intrarea vaginului. A început să și-l frece ațâțător, iar mie îmi venea să-l apuc de fese și să-l împing în mine. Însă mă ținea strâns de încheieturile mâinilor, zâmbind ca și când ar fi știut exact ce-mi trecea prin minte, și își unduia chinuitor șoldurile.

— Braden, am șoptit eu cu nerăbdare.

Ceea ce l-a făcut să râdă:

— Ce-i, iubito?

— Dacă nu te grăbești, am să termin.

— Ei bine, nu ne-ar plăcea una ca asta.

S-a înfipt cu putere în mine, iar eu am scâncit, crispându-mă din pricina ușorului disconfort pe care l-am simțit, în timp ce trupul meu se străduia să se acomodeze cu mărimea lui.

Braden s-a tensionat, iar ochii i s-au întunecat:

— Te simți bine?

Am încuviințat din cap și am expirat, iar corpul mi s-a relaxat în jurul lui.

Strânsoarea din jurul încheieturilor a slăbit, dar Braden nu mi-a dat drumul. S-a adâncit cu grijă încă un pic, încleștând maxilarele, și a închis ochii, ca și când l-ar fi durut.

— Doamne, Jocelyn, a șoptit el răgușit. Ești al naibii de strâmtă.

Mi-am ridicat șoldurile, îndemnându-l să se miște, și am simțit că plăcerea revine, că sunt plină de el și dornică să fiu satisfăcută.

— A trecut ceva timp.

A deschis ochii:

— Cât timp?

— Braden…

— Cât timp?

Am oftat:

— Patru ani.

— Iubito…

A plecat capul și m-a sărutat tandru, iar când s-a retras, avea un zâmbet plin de sine. S-a adâncit și mai mult în mine, apoi mi-a dat drumul la încheieturile mâinilor, împletindu-și degetele cu ale mele. M-a ținut așa o vreme, intrând și ieșind ușor din mine, purtându-mă spre punctul culminant, iar la un moment dat s-a retras.

— Mai tare, am gemut eu.

Buzele sale mi-au mângâiat urechea:

— Cere-mi.

— Mai tare, Braden. Fute-mă mai tare!

Am ridicat șoldurile, iar Braden a intrat din nou. Am scos un țipăt, arcuindu-mi gâtul, iar el îmi gemea la ureche, împingându-se în mine. Trupurile ne erau atât de concentrate asupra orgasmului, încât mâinile sale s-au desprins dintr-ale mele. Mi-a cuprins fesele în palme și m-a ridicat ușor, astfel încât mădularul lui să poată pătrunde și mai adânc.

— Dă-ți drumul, iubito, mi-a poruncit el cu glas răgușit.

Am încuviințat din cap, simțind că mă apropii de orgasm. Mai aveam un pic.

— Braden, Braden…

Și-a strecurat o mână între picioarele mele, masându-mi clitorisul cu mișcări circulare.

— Doamne! am strigat eu, în timp ce el smulgea orgasmul din mine, iar sexul mi se strângea și pulsa în jurul mădularului său.

— La naiba!

S-a uitat la mine cu ochii măriți, iar eu mi-am dat drumul intens și îndelung. Am închis ochii, dorindu-mi să întrerup contactul vizual dintre noi, și am simțit capul lui Braden căzându-mi pe gât. Tremurând și gemând gutural, și-a dat drumul în mine, iar jetul lui fierbinte mi-a împrăștiat fiori în pântec.

Mădularul i s-a relaxat în mine, iar eu îi simțeam respirația fierbinte pe gât. Aveam mușchii calzi și vlăguiți, iar coapsele mi se odihneau pe ale sale. Miroseam amândoi a transpirație proaspătă și a sex, iar vulva încă îmi pulsa în jurul lui.

Uau!

Cel mai bun sex din viața mea.

Braden m-a sărutat pe gât, apoi a ridicat capul și s-a uitat la mine blând, cu trăsăturile îndulcite de satisfacție.

— Jocelyn, a șoptit el, apoi m-a sărutat încet, adânc și umed.

După ce și-a desprins gura de a mea, a ieșit cu grijă din mine și s-a întins pe o parte, mângâindu-mă tandru pe abdomen.

M-am uitat la el, întrebându-mă o mulțime de lucruri.

Oare și pentru el fusese o experiență la fel de cutremurătoare? Speram că da, pentru că și orgasmul lui fusese intens.

Și ce se întâmpla acum? De ce stătea nemișcat, uitându-se țintă la mine?

Mi-am fixat privirea în tavan, intimidată de expresia blândă din ochii lui.

— Mersi.

Simțind că tremură salteaua, am întors capul spre el și am văzut că râdea.

— Ce-i? am întrebat eu.

A clătinat din cap — era limpede că, din nu știu ce motiv, îl amuzam —, apoi s-a aplecat și m-a sărutat iarăși pe gură.

— Cu plăcere, a zâmbit el, mângâindu-mi buza de jos. Și mulțumesc. O partidă de sex al naibii de bună, iubito.

Am izbucnit în râs. Un râs ușurat. Isteric. Neîncrezător.

Tocmai făcusem sex — fenomenal — cu Braden Carmichael. Și eram cât se poate de sigură că aveam să repetăm experiența cândva. Și mi-o doream.

Dar în termenii mei.

— Mă duc să mă spăl.

M-am dat jos din pat, deloc stânjenită de nuditatea mea, din moment ce îmi spusese limpede că îi plăcea cum arătam. Străbătând nonșalant holul în drum spre baie, mă gândeam că Braden înțelesese ce voiam să spun cu „Mă duc să mă spăl", anume că, la întoarcerea în dormitor, voiam să-l găsesc îmbrăcat și gata de plecare.

Dar când m-am întors de la baie, încă mă aștepta întins pe pat.

Am pus mâinile în șold, cu fruntea încruntată:

— Ce faci? N-ar fi trebuit să te găsesc îmbrăcat?

Mi-a răspuns cu un zâmbet ironic:

— Știi cât de sexy ești în clipa asta?

— Braden, am spus eu, dând ochii peste cap.

Tonul meu aspru i-a șters zâmbetul de pe buze.

— Nu plec încă, a răspuns el.

— Dar *vei* pleca, nu?

Nu mi-a răspuns verbal, ci a întins mâna, m-a apucat de încheietură și m-a tras în pat. La naiba, ce puternic era.

— Braden, am bombănit eu, trezindu-mă întinsă pe pat, în brațele lui.

M-a sărutat pe frunte:

— Miroși bine.

Ce?

M-am uitat pe sub gene și am văzut că închisese ochii.

Vorbea serios? Chiar își închipuia că va dormi cu mine?

M-am retras din îmbrățișarea lui și m-am întors cu spatele, sperând că înțelesese aluzia. N-am avut noroc. Câteva secunde mai târziu, brațul lui puternic mi s-a așezat pe talie, cu palma lipită de pântece, iar trupul mi-a alunecat pe cearșaf, lovindu-se de al său.

Apoi și-a strâns brațul mai tare, lipindu-și pieptul de spatele meu, și am simțit pe umăr atingerea tandră a buzelor sale.

— Noapte bună, iubito.

Uluită, am rămas tăcută preț de o clipă.

Nu mă așteptam la asta. Deloc. În niciun caz nu dădeam impresia că am fi fost doar parteneri sexuali.

Și mă simțeam bine.

Dar era și înfricoșător.

— Dormim… îmbrățișați? am întrebat eu cu glas tare, încercând — fără succes — să-mi iau un ton ironic.

Am simțit pe ceafă suflul respirației lui.

— Dormi, iubito.

Ba nu!

Ca și când ar fi simțit evadarea mea iminentă, Braden m-a strâns și mai tare la pieptul său, vârându-și un picior între ale mele și îndoindu-l, ca pe un cârlig, în jurul uneia dintre gambe.

— Dormi.

Un nesuferit autoritar.

— Dormitul îmbrățișați nu era inclus în termenii înțelegerii noastre.

Dar nu m-a luat în seamă. După vreo două minute de liniște, respirația i s-a domolit. Chiar avea de gând să doarmă! Am încercat să mă desfac din strânsoarea lui, însă mușchii i s-au încordat în chip de avertisment, iar eu nu aveam suficientă putere cât să scap.

Așa că am rămas în brațele lui, așteptând.

După minunata partidă de sex, eram toropită de o dulce oboseală, iar somnul mi se părea foarte ademenitor, însă nu voiam să adorm în brațele lui. Era un lucru rezervat pentru... relații.

Străduindu-mă să stau trează, am rămas în brațele lui jumătate de oră, până am simțit că trupul i s-a relaxat complet. Mușcându-mi buza ca să înăbuș eventualele icnete pricinuite de efortul de a mă mișca precum un ninja, i-am ridicat brațul cu multă grijă și mi-am tras piciorul de sub al lui.

Am înlemnit.

Eram sigură că auzisem cum i se schimbă respirația.

Am ascultat cu atenție și m-am relaxat când mi-am dat seama că respira liniștit.

Cu multă grijă, fără să fac niciun zgomot, m-am îndepărtat de el și am coborât ușor picioarele peste marginea patului. Tocmai când am ridicat fundul de pe saltea, m-am trezit trasă înapoi cu o asemenea forță, încât am căzut la loc pe pat, cu un țipăt estompat.

Inima îmi bătea cu putere în spatele coastelor, iar Braden m-a aranjat cu îndemânare pe pat, mișcându-se atât de repede, încât am ajuns sub el în câteva secunde, cu încheieturile mâinilor imobilizate deasupra capului și cu trupul lui călare pe al meu.

Avea un aer nemulțumit:

— N-ai de gând să dormi odată?

M-am încruntat la el:

— Nu cu tine în patul meu. Nu face parte din înțelegerea noastră.

— Unu: eu am cumpărat patul. Doi: doar dormim împreună, Jocelyn.

N-am luat în seamă remarca despre pat, întrucât era adevărată.

— Ba nu. Dormim îmbrățișați. Ai spus că doar o să facem sex. Nu că o să dormim îmbrățișați. Ne-o tragem, ne distrăm, apoi te duci acasă. Asta e înțelegerea.

S-a uitat cu atenție la mine preț de câteva clipe, apoi s-a aplecat până când buzele aproape ni s-au atins:

— Ne-o tragem, ne distrăm, apoi dormim îmbrățișați. Nu mă duc acasă. Și nu mă duc acasă, pentru că uneori mă trezesc în toiul nopții, iar când mă trezesc, vreau să fut. Și, nu știu de ce, dar femeia pe care vreau s-o fut ești tu. Și acum, o să-ți mai spun o dată: dormi.

Mi-a dat drumul și s-a întins lângă mine, lipindu-mă cu spatele de pieptul lui.

Iarăși eram îmbrățișați.

Am încleștat maxilarele.

— Și dacă nu vreau să mă trezești ca să-ți faci mendrele cu mine?

Și-a lipit fața de gâtul meu și i-am simțit zâmbetul pe buze. M-a sărutat și a ridicat capul

— Ce-ar fi să-ți dau o idee despre felul în care am de gând să te trezesc?

M-a întins iarăși pe spate, apoi a început să-mi presare sărutări pe trup, coborând spre sâni. Știind cât de sensibilă eram, mi-a cuprins un sfârc între degete, iar pe celălalt mi l-a strâns între buze. Am oftat, excitată de atingerile lui, și am încetat să mă mai opun. Deja mă umezisem din nou și începusem să-mi unduiesc șoldurile. Lucru care nu i-a scăpat lui Braden. După câteva clipe, mi-a eliberat sfârcul și m-a sărutat între sâni, apoi mi-a coborât pe trunchi, urmând o linie invizibilă. Și-a adâncit limba în buricul meu, după care buzele sale mi-au alunecat peste pielea catifelată și tremurătoare a pântecului.

Mi-a desfăcut coapsele, lipindu-și gura de vulva mea.

Am gemut când a început să mă lingă, jucându-se cu clitorisul meu, iar când și-a vârât degetele în mine, deja gâfâiam. Îmi plimbam frenetic degetele prin părul lui, trăgându-l mai aproape, în timp ce el

mă purta cu multă îndemânare spre orgasm, lingându-mă și penetrându-mă cu degetele.

— Braden, am gemut eu, când și-a retras degetele.

Eram atât de aproape. Al naibii de aproape…

Apoi și le-a vârât iarăși în mine, continuând mișcarea de du-te-vino, în timp ce limba lui îmi înnebunea clitorisul.

— Braden!

Am simțit că explodez, iar el a smuls din mine fiecare fărâmă de orgasm. Încă tremuram când s-a întins iarăși lângă mine.

Da, un orgasm la fel de uluitor precum cel pe care mi-l oferise mai înainte.

Stăteam gâfâind pe pat, uitându-mă năucită în tavan, până când chipul lui Braden a apărut deasupra mea. N-a zis nimic, iar când s-a aplecat să mă sărute, făcându-mă să-mi simt gustul, împletindu-și limba cu a mea, am simțit că profunzimea acelui sărut spunea totul.

Se făcuse înțeles.

Membrele mele vlăguite n-au protestat când m-a luat iarăși în brațe, lipindu-mi spatele de pieptul lui.

— Noapte bună, mi-a spus el la ureche.

— Noapte bună, am murmurat eu, închizând ochii.

Și am adormit.

Capitolul 13

Stăteam întinsă pe pat, cu privirea ațintită în tavan, simțind un junghi între picioare și dureri în mușchi atunci când mă mișcam.

În noaptea dinainte, avusesem parte de cel mai bun sex din viața mea.

Cu Braden Carmichael.

Apoi adormiserăm îmbrățișați. Gândindu-mă la asta, m-am încruntat și am întors capul pe pernă: locul de lângă mine era gol. Nu-mi plăcea faptul că înțelegerea noastră includea și dormitul în brațele lui, dar, întrucât era un aranjament de pe urma căruia aveam de câștigat, puteam să trec peste acest disconfort. Mai ales că Braden procedase corect și plecase fără să mă trezească.

Ceea ce se traducea prin: *doar sex!*

Povestea asta putea să meargă. Puteam să fac asta.

Din bucătărie s-a auzit zgomotul unui dulap închizându-se. M-am ridicat imediat în capul oaselor, și inima a început să-mi bată mai tare. Oare Ellie se întorsese acasă? Apoi mi-a căzut privirea pe

capătul patului. Cămașa lui Braden. O ridicase de pe podea. M-am uitat la ceasul cu alarmă. Ora opt.

La dracu'! Încă era în apartament. De ce nu plecase? Nu trebuia să meargă la serviciu? Enervarea mi s-a strecurat în sânge, iar obrajii mi s-au încins. Am sărit din pat, mi-am luat pe mine un maiou și niște pantaloni scurți de pijama, apoi mi-am prins părul într-o coadă neglijentă și m-am dus să stau de vorbă cu el.

M-am oprit în pragul ușii de la bucătărie, copleșită de foarte familiarul fior de dorință. Stând în picioare și turnând lapte în două căni de cafea, Braden avea un aer extrem de sexy. Își luase pantalonii pe el, dar avea bustul gol, așa că îi vedeam încordându-se mușchii umerilor săi lați și mi-am amintit imediat ce plăcut fusese să-i simt mișcându-se sub mâinile mele.

— Două lingurițe de zahăr, da? m-a întrebat el, înainte să se uite peste umăr cu un zâmbet discret.

Un zâmbet care m-a izbit în piept ca un pumn. Era intim. Afectuos.

M-a durut îngrozitor. Chipul mi s-a înăsprit.

— Ce mai cauți aici?

— Am făcut cafeaua, a ridicat el din umeri, punând zahărul și amestecând în căni.

— Nu ai de lucru?

— Am o întâlnire în câteva ore. Am timp de o cafea.

Mi-a zâmbit iarăși și a traversat bucătăria să-mi dea cafeaua, iar mâna mi s-a înfășurat în jurul cănii fierbinți chiar în clipa când gura lui s-a lipit de a mea. Dependentă de gustul lui, i-am răspuns la sărut. N-a fost un sărut lung. Scurt, dar tandru. Când s-a retras, aveam un aer încruntat.

Braden a oftat și a luat o gură de cafea înainte să mă întrebe:

— Ce mai e acum?

— Încă ești aici, m-am răsucit eu pe călcâie și am pornit spre living.

M-am așezat într-un capăt al canapelei, cu picioarele sub mine, iar Braden s-a trântit pe un fotoliu. Străduindu-mă să nu-l sorb din priviri, m-am încruntat mai tare și am adăugat:

— Și ești la bustul gol.

Un colț al gurii i s-a ridicat ușor, ca și când ar fi știut exact ce efect avea bustul lui asupra mea.

— Am nevoie de cafea ca să pot funcționa ca lumea, și dacă tot am făcut pentru mine, m-am gândit să-ți fac și ție una.

— Sunt sigură că și fără cafea poți funcționa suficient de bine cât să-ți chemi un taxi.

— Și trebuie să stăm de vorbă, a adăugat el.

Am mormăit și am luat o gură mare de cafea:

— Despre ce?

— În primul rând, despre turele tale la bar. S-ar putea să trebuiască să mă însoțești la evenimente în serile din weekend. În fine, crezi că ai putea să-ți schimbi turele?

I-am răspuns cu un zâmbet dulce.

Braden a ridicat o sprânceană:

— E un da sau un nu?

— Un ditamai nu-ul! Braden n-am de gând să-mi schimb programul pentru tine, am ridicat eu din umeri. Uite, am putea cel mult să ajungem la un compromis. Dacă vrei să merg cu tine undeva și mă anunți din vreme, aș putea să fac schimb de tură cu cineva.

A încuviințat din cap:

— Sună bine.

— Asta-i tot? Am terminat?

A mijit ochii și am simțit că atmosfera dintre noi s-a schimbat. Braden s-a aplecat în față, iar eu m-am lăsat pe spate, cu toate că între noi se afla măsuța de cafea.

— Jocelyn, nu mă mai trata ca și când aș fi un partener de o noapte, de care nu mai poți scăpa. Chestia asta începe să mă calce pe nervi.

Eram complet derutată:

— Ai spus că vrei doar sex.

— Am spus și că suntem prieteni, iar tu ai fost de acord. Te porți la fel de urât cu toți prietenii tăi?

— Uneori.

Mi-a aruncat o privire nemulțumită, iar eu am oftat din greu:

— Uite ce, nu vreau ca povestea asta să se complice. Nu crezi că a dormi îmbrățișați și a-mi face cafea dimineață e cam…

— Cam cum?

— Of!

Întrucât se făcea că nu știe, m-am lăsat păgubașă:

— Nu știu.

Braden și-a pus cana pe măsuță și s-a ridicat în picioare, apropiindu-se lent de mine. L-am urmărit cu un aer jumătate precaut, jumătate senzual, privirea mea urcând dinspre cele șase pachete de mușchi abdominali spre gâtul său, pe care mi-aș fi dorit să-l sărut. S-a așezat aproape de mine, sprijinind brațul pe speteaza canapelei, astfel încât eram prinsă ca într-o cursă:

— N-am mai făcut asta până acum. Sunt sigur că nici tu. Așa că hai să improvizăm. Fără reguli. Fără idei preconcepute despre cum ar trebui să fie. Hai să facem ce ni se pare firesc.

— Te înșeli, am bombănit eu. Am mai făcut asta.

Spre surprinderea mea, expresia blândă a lui Braden a dispărut, iar trăsăturile i s-au înăsprit brusc. Mușchii mandibulei i s-au încordat și mi-a aruncat o privire indescifrabilă. Simțeam că încearcă să pătrundă în adâncul meu, dar nu m-am uitat în altă parte, cu toate că eram foarte stingherită.

— Ai mai făcut asta? m-a întrebat el blând.

Am ridicat din umeri:

— Înțelegerea noastră nu implică să ne împărtășim trecutul sexual. E suficient să spun că știu despre ce vorbesc. Iar înțelegerile astea nu presupun dormitul unul în brațele celuilalt și nici cafeaua de dimineață.

— Ai mai făcut asta? a repetat el. Parcă mi-ai spus că n-ai mai făcut sex de patru ani. Ceea ce înseamnă că ultima oară ai făcut sex la optsprezece ani.

Ah, am înțeles unde voia să ajungă:

— Așa, și?

— Când aveam optsprezece ani, cele mai multe dintre fetele pe care le cunoșteam își închipuiau că erau îndrăgostite de orice tip cu care și-o trăgeau.

— Și?

Braden s-a apropiat mai mult de mine, încercând să mă intimideze:

— Deci când ai mai făcut asta?

— Nu e treaba ta.

— Ce dracu', Jocelyn, nu poți să răspunzi la o întrebare personală?

Brusc, m-a copleșit furia. Eram sigură. Știam că așa se va întâmpla.

— Gata, s-a terminat, am spus eu. A fost o greșeală.

Am dat să mă ridic, dar m-am trezit trasă înapoi pe canapea, întinsă pe spate, cu Braden deasupra mea. M-am uitat la el cu un aer stupefiat:

— Ce grosolan ești!

Braden și-a apropiat fața de a mea la câțiva centimetri, uitându-se țintă în ochii mei, cu o mină furioasă, care deja îmi devenise familiară:

— Ba nu s-a terminat. Abia am început.

M-am zvârcolit sub el, dar singurul efect a fost că și-a adâncit și mai mult șoldurile în mine, ceea ce i-a întărit mădularul. Simțindu-l pe pântec, m-am înroșit, iar chiloții mi s-au umezit. *La dracu'!*

— Braden, n-o să meargă. Nu sunt iubita ta. Ai spus că nu vrei o relație plină de sentimente siropoase.

A ridicat ușor capul și s-a uitat la mine pe sub genele sale lungi, râzând cu un aer nedumerit:

— Chiar că nu ești ca toate femeile.

— Nu, am răspuns eu sincer, nu sunt.

S-a mișcat iarăși, găsindu-și o poziție mai confortabilă deasupra mea, și am simțit între picioare atingerea mădularului său tare, iar coapsele mi s-au deschis în mod involuntar. Mi-am

mușcat buza, să-mi înăbuș un geamăt, iar Braden mi-a aruncat o privire lacomă.

— Încetează! am șoptit eu.

— La ce te referi? și-a unduit el iarăși șoldurile, frecându-se de mine și pricinuindu-mi un nou puseu de căldură între picioare.

— Braden, l-am împins eu cu palmele în piept. Vorbesc serios.

— Suntem prieteni, mi-a șoptit el pe buze. Prietenii pot pune întrebări. Acum spune-mi, pe cine ai lăsat să ți-o tragă?

Bine. Dacă asta voia…

— Pe destul de mulți tipi. Nici nu mai știu cum îi chema pe mulți dintre ei.

A înlemnit, ridicând capul să mă studieze, și din nou am văzut cum i se încleștează maxilarele.

— Ce naiba vrei să spui?

Uau! Era furios? M-am încruntat la el și am devenit defensivă:

— Braden, ți-am spus că n-am avut relații. Dar îmi place sexul și obișnuiam să merg la petreceri. Iar alcoolul nu ajută la stabilirea unei relații pline de iubire.

A tăcut preț de câteva clipe, procesând ce îi spusesem. De fapt, a tăcut atât de mult timp, încât mi-am dat seama la ce se gândea. Și m-am simțit urâtă și demnă de dispreț. L-am împins încă o dată cu palmele în piept.

— Acum poți să te dai jos de pe mine.

Dar nu s-a clintit. A clătinat din cap și s-a uitat iarăși la mine, înseninându-se la față.

— Patru ani, a răspuns el cu glas scăzut. N-ai mai făcut sex de patru ani. Îmi închipui că de când ai venit aici. Ce s-a schimbat?

— Asta e o altă întrebare.

Expresia lui Braden s-a întunecat brusc, devenind atât de înfricoșătoare, încât, în cele din urmă, m-am simțit intimidată. M-am încordat sub el, cu respirația tăiată, iar el m-a țintuit cu o privire de gheață:

— Ți-a făcut cineva rău, Jocelyn?

Ce? *Dumnezeule mare...* M-am relaxat când mi-am dat seama ce concluzie trăsese.

— Nu, l-am mângâiat eu pe obraz, sperând că astfel îi voi îndepărta expresia glacială. Nu, Braden. Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am explicat eu blând. Dar nu mi-a făcut nimeni rău. Eram o nebună. Iar la un moment dat m-am cumințit. Dar nu te-am mințit noaptea trecută. Am fost la un control și n-am nimic. Și oricum, n-am niciun dubiu că femeile cu care ai fost tu sunt mai numeroase decât tipii cu care mi-am tras-o eu, dar nu te judec.

— Nici eu nu te judec, Jocelyn.

— Ba mă judeci.

— Ba nu.

— Ba da.

S-a sculat în capul oaselor, ridicându-mă și pe mine pe după mijloc, apoi m-a strâns în brațe, lipindu-mă de pieptul lui gol și cald. Cu un aer stânjenit, i-am atins pectoralii, iar el m-a țintuit cu privirea lui intensă.

— Nu-mi place să împart, mi-a șoptit el.

Îmi mai spusese asta o dată. Am simțit ceva în piept — un amestec de exaltare și disconfort.

— Braden, nu sunt a ta.

Brațele sale s-au strâns mai tare în jurul meu.

— În următoarele trei luni, ești a mea. Vorbesc serios, Jocelyn. Nu te atinge nimeni altcineva.

Trupul nu mi-a luat în seamă mintea, care striga: *Fugi, fugi, fugi!*, așa că, ignorând avertismentul, sânii mi s-au umflat, iar sfârcurile mi s-au întărit.

— Ești un nenorocit, i-am spus eu cu glas răgușit, dar ochii m-au trădat, coborând spre gura lui.

— Nu te judec, a continuat el, ca și când n-aș fi spus nimic, presărându-mi sărutări tandre și ațâțătoare pe mandibulă, până la ureche. În public, ești Joss Butler. Rece și stăpână pe tine. În pat, ești Jocelyn Butler. Și ești sexy, iubito. Nestăpânită. Plină de dorință. Tandră, a

șoptit el. Îmi place că am descoperit asta. Nu-mi place că au descoperit-o și alți bărbați.

Poate că eram atât de excitată, încât uitasem ce eram unul pentru altul și care era înțelegerea noastră, dar cert e că, în acele clipe, mă simțeam neobișnuit de sinceră. M-am aplecat să-l sărut pe gât și am fost sedusă de felul în care a dat capul pe spate, arcuindu-și gâtul. Mâna mi-a alunecat pe pieptul și umărul lui, oprindu-se pe ceafă. Mi-am croit drum spre gura lui, mușcând, lingând și sărutând, iar când m-am îndepărtat de el, eram atât de pregătită să-l primesc în mine, încât nu mi se mai părea deloc amuzant.

— Erau băieți, nu bărbați. Și să știi că... n-au scos niciodată de la mine ce ai reușit să obții tu aseară. N-au reușit pentru că nu mi-au oferit niciodată ce mi-ai oferit tu. Nici pe departe.

I-am mângâiat buzele cu ale mele și m-am uitat în ochii lui, zâmbind superior.

— Poftim, ți-am mai dat un motiv să te umfli în pene, am adăugat eu, strângându-l mai tare pe după gât. Dar e adevărat.

Am așteptat să spună ceva, orice, în schimb, ochii i s-au întunecat de dorință și am simțit că mă strivește de pieptul lui. Buzele sale mi-au cerut să-mi deschid gura și m-am supus: l-am lăsat să mă sărute adânc și posesiv, străduindu-mă să fur aer din respirația lui, căci mă strângea atât de tare, încât nu mai putea respira. După mai puțin de un minut, eram goală, și după încă unul, Braden se adâncea iarăși în mine, dovedind încă o dată că uneori chiar puteam fi tandră și plină de dorință.

M-am dus în dormitor, îmbrăcată iarăși cu maioul și pantalonii scurți, și l-am urmărit pe Braden în timp ce își încheia nasturii de la cămașă. S-a uitat la mine peste umăr și mi-a spus zâmbind:

— Vrei să fii sigură că plec?

Am ridicat din umeri, simțindu-mă mult mai relaxată acum, după ce îmi oferise două orgasme spectaculoase:

— O să improvizăm.

Zâmbetul i s-a adâncit:

— O să fie ușor, dacă n-ai nevoie decât de sex ca să-ți schimbi părerea.

I-am aruncat o privire exasperată:

— Braden. Vorbesc serios. O să improvizăm și, câtă vreme o să facem sex împreună, niciunul dintre noi nu se va culca cu altcineva. Și vreau să rămână stabilit că nu ne vom presa unul pe celălalt să răspundem la întrebări la care nu vrem să răspundem.

M-a privit în tăcere preț de câteva clipe, iar în cele din urmă a încuviințat din cap:

— De acord.

— Bine. De acord.

— Ar fi bine să mă întorc la mine la apartament, să fac duș și să mă schimb, a zis el, sărutându-mă scurt pe gură, cu mâna sprijinită pe talia mea. Ne vedem diseară.

M-am încruntat:

— Nu. Diseară lucrez.

— Bine. Adam, Ellie și cu mine o să trecem pe la tine.

— Ba nu, am clătinat eu din cap.

Nu după ce se întâmplase ultima oară. Și, sincer vorbind, aveam nevoie să iau un pic de distanță față de el.

Fruntea lui Braden s-a încruntat:

— De ce nu?

— Pentru că o să lucrez și n-o să am timp de distracție.

— Lucrezi cu Craig?

Am făcut o grimasă:

— Da.

M-a strâns mai tare de mijloc:

— Dacă te sărută…

— Da, știu, o să-i zbori dinții din gură, l-am întrerupt eu, dând ochii peste cap. Am reținut, ești un scoțian macho. N-o să se întâmple nimic. Promit. Dar nu vii acolo în seara asta.

— Bine, a ridicat el din umeri, consimțind cu un aer foarte relaxat. Atunci o să fiu aici când te întorci.

Bine. Mai aveam un pic și încuviințam, dar mi-a venit imediat mintea la cap. *Stai! Nu, nu, nu!*

— Nu! am răspuns eu pe un ton puțin mai ridicat decât mi-aș fi dorit.

Braden n-a fost deloc amuzat:

— N-au trecut nici douăzeci și patru de ore, iar aranjamentul ăsta deja mă epuizează.

— Păi, mi-ai oferit patru orgasme, mi se pare normal să fii sleit de puteri, am zâmbit eu impertinent.

Dar strategia mea n-a dat roade.

— Am să vin aici în seara asta, a spus el.

— Braden, zău, nu veni. E ceva nou pentru mine. Am nevoie să stau și singură.

— *Iubito*, m-a sărutat el tandru pe frunte, iar eu m-am relaxat — deci uneori putea să fie plăcut și dispus să facă compromisuri. Avem la dispoziție doar trei luni. Nu avem timp să stăm singuri.

Ba poate că avem.

— O să fiu obosită când o să-mi termin tura.

— Dar dimineață n-o să fii obosită.

— Atunci vino dimineață.

Cu un oftat plictisit, Braden a încuviințat din cap:

— Bine.

M-a tras spre el, ridicându-mă, și mi-a așternut pe gură un sărut apăsat și umed, pe care știa că n-am să-l uit curând. Apoi m-a lăsat jos amețită și a ieșit din apartament fără să-și ia la revedere.

— Crezi că sunt nebună? am întrebat eu cu o grimasă, pregătindu-mă sufletește pentru răspunsul psihoterapeutei.

— Pentru că ai acceptat să fii disponibilă sexual pentru Braden?

— Da…

— Joss, ești femeie în toată firea. Astea sunt decizii pe care trebuie să le iei singură. *Tu* crezi că ești nebună? m-a întrebat ea cu un ușor zâmbet.

Am râs forțat, gândindu-mă la Braden și la tot ce mă făcuse să simt.

— Cred că e cea mai bună cale de a gestiona atracția dintre noi. În felul ăsta, nu voi mai avea bătăi de cap și nu voi mai fi nevoită să mă mut de acolo. Niciunul dintre noi nu vrea o relație. Amândoi suntem adulți și amândoi știm regulile. N-aș fi acceptat mai mult de atât, deci îmi convine așa. Ne folosim unul de celălalt până o să ne plictisim. Fără resentimente. Fără bătăi de cap. Fără să ne mutăm împreună.

— Dar ai fi putut foarte bine să pleci de pe strada Dublin, să-l scoți pe Braden din viața ta, în loc să ajungi la această înțelegere cu el. De ce nu ți-ai căutat alt apartament?

M-am încruntat, spunându-mi în sinea mea că era evident.

— Din pricina lui Ellie. E prietena mea.

Dr. Pritchard a încuviințat din cap, gândindu-se câteva clipe la ce-i spusesem.

— Deci ești dispusă să explorezi interacțiunea cu un bărbat, care înainte te speria din cauza felului în care te făcea să te simți, și ești dispusă s-o faci datorită prieteniei cu sora lui.

— Da.

— Deci ești dispusă să ții la Ellie..., dar nu la Braden?

Stai un pic. Nu. Ce?

— Nu asta..., am început eu, dar m-am întrerupt, simțind că mi se strânge pieptul. Ellie îmi e prietenă, dar asta nu înseamnă nimic. Îmi place de ea și nu vreau s-o pierd, dar asta nu este relevant.

Dr. Pritchard a oftat, luându-și prima oară un aer iritat:

— Știi, Joss, procesul terapeutic ar decurge mai lin dacă nu te-ai mai minți pe tine însăți.

Am inspirat adânc, încercând să-mi deschid plămânii cât mai mult.

— Bine, am încuviințat eu din cap. Țin la ea. E o prietenă bună și o persoană generoasă.

— Și totuși, îți spui tot timpul că nu ții la nimeni. Că nu vei ține niciodată suficient de mult la o persoană, încât să te apropii de ea.

— Dar nu mi-e rudă, am ripostat eu, încercând cu disperare să mă fac înțeleasă, să-i arăt cum vedeam eu situația. Nu e același lucru.

A înclinat capul într-o parte în felul acela care mă călca pe nervi.

— Ești sigură? Din câte mi-ai povestit, Ellie se poartă ca și când ai face parte din familia ei.

— Răstălmăcești tot ce ți-am spus, am clătinat eu din cap, simțind familiara migrenă. Țin la anumiți oameni. N-am spus niciodată că nu mi-ar păsa de nimeni. Țin la Rhian și la James. Și da, țin la Ellie.

— Și de ce nu-ți dai voie să ții la Braden?

Am plecat privirea.

— E vorba doar de sex, am murmurat eu.

— Dar n-ai nicio garanție, Joss, a spus calm dr. Pritchard. Nu poți să știi ce o să simți pentru Braden după cele trei luni. Nici ce o să simtă el pentru tine. Și, ținând cont de ce mi-ai spus — anume că sentimentele tale față de Braden te sperie —, îți sugerez să te gândești cu grijă la asta.

— Am spus că mă sperie cât de tare mă *excită*. E o atracție foarte intensă. Dar pot să o gestionez. E vorba doar de sex, am repetat eu cu încăpățânare, dar undeva în adâncul meu, într-o cutie de fier, era închisă o voce care încerca să iasă la suprafață, să-mi spună că îmi îngropam capul în nisip.

— Ia zi, e adevărat că ți-o tragi cu Braden Carmichael? m-a întrebat Jo cu glas tare, în timp ce îi turnam unui client o halbă de Tennent.

Clientul a surprins privirea încruntată pe care i-am aruncat-o colegei mele și a zâmbit complice.

— De ce nu întrebi mai tare, Jo? Cei din spate nu te-au auzit.

— I-a surprins Alistair, a ridicat Craig sugestiv din sprâncene, trecând pe lângă mine să ia o sticlă de Baileys. Mi-a zis că era în chiloții tăi.

Alistair avea o gură mare.

Am ridicat din umeri cu un aer indiferent și am luat comanda următorului client.

— Nu se poate, s-a plâns Jo. Pusesem eu ochii pe el. Vreau să știu dacă e luat.

Ignorând furia pricinuită de remarca ei, i-am răspuns cu un zâmbet rece:

— După ce termin cu el, poți să-l iei tu.

Jo a rămas cu gura căscată:

— Deci e adevărat? Te culci cu el?

Așa se pare, deși culcatul împreună n-a făcut parte din înțelegerea inițială. Dar până la urmă, nenorocitul reușise să mă păcălească. Am ridicat o sprânceană spre colega mea, refuzând să intru în detalii.

Jo s-a întunecat la față:

— Deci nu vrei să bârfim pe tema asta?

Am clătinat din cap și m-am aplecat peste bar să iau o nouă comandă.

— A vea u mahito, u uichi co cola, o steclă e Miller... au, da, i, eh, Stace vrea un cosmo. Seiți cosmo?

Din fericire, lucrând într-un bar din Edinburgh timp de patru ani, avusesem suficient timp să învăț nu doar accentul aspru al scoțienilor, ci și accentul aspru al scoțienilor beți.

În traducere: „Aș vrea un mojito, un whisky cu Cola, o sticlă de Miller... ah, da, și, ăă, Stace vrea un cosmo. Serviți cosmo?"

Am încuviințat din cap și m-am aplecat să iau o bere Miller din frigider.

— Și, e bun? mi-a apărut iarăși Jo în față.

Am oftat cu un aer plictisit și am trecut pe lângă ea.

— E o relație exclusivă? a strigat Craig de la celălalt capăt al barului. Sau putem să ne-o mai tragem?

— Cum adică, „mai"? am pufnit eu.

— Ăsta e un nu?

— Un nu categoric.

— Haide, Joss, s-a rugat Jo de mine. Am auzit că e un adevărat armăsar în pat, dar asta e o bârfă la mâna a doua. Vreau o bârfă la prima mână.

— Mai bine îți dau primul deget, ce zici? am spus eu, arătându-i degetul mijlociu.

Da, știu, n-a fost răspunsul cel mai inspirat, nici cel mai matur, dar chiar începea să mă calce pe nervi.

— N-ai niciun haz, m-a mustrat Jo.

— Poate că n-am.

Atmosfera din bar nu era nici pe departe la fel de caldă și electrizantă ca în weekendul dinainte. Jo era bosumflată, Craig nu știa cum să se poarte cu mine când eram prost dispusă, iar eu eram, ei bine, prost dispusă, pentru că eram adâncită în propriile mele gânduri.

Nu-mi puteam scoate din minte amintirile din noaptea trecută și din dimineața aceea, și, sinceră să fiu, mă irita și mă stânjenea faptul că abia așteptam să-l revăd pe Braden a doua zi. Încercam să nu-mi fac multe griji din pricina deciziei de a accepta aranjamentul cu el. Voiam doar să mă simt bine. Dar aveam nevoie de timp ca să fiu relaxată în situația asta.

Mă ajuta faptul că Ellie privea lucrurile cu degajare. Nu știu la ce mă așteptasem din partea ei, dar îmi închipuiam că va avea o atitudine dezaprobatoare.

În ziua aceea, se întorsese acasă mai devreme și mă găsise în fața laptopului. Discutasem cu dr. Pritchard despre ideea de a scrie un roman bazat vag pe viața părinților mei, iar ea îmi spusese că era o idee bună. Ba chiar terapeutică. Și totuși, îmi era greu să-l încep — mă cuprindea frica de fiecare dată când puneam degetele pe tastatură. Scrierea lui presupunea să deschid toate sertarele cu amintiri și nu știam dacă voi putea face față inevitabilelor atacuri de panică. Doctorița cea bună mi-a spus că scopul era să ajung la punctul în care amintirile nu-mi mai provocau atacuri de panică, iar scrisul putea fi un mijloc plăcut de a obține asta.

După ce plecase Braden, reușisem să scriu prima pagină. Mă uitam la ea cu un aer surprins, nevenindu-mi să cred că începusem să lucrez la roman, și, dintr-odată, am auzit ușa de la intrare. Imediat după ce a intrat în apartament, Ellie a venit în camera mea.

M-am întors cu scaunul s-o salut, iar ea mi-a zâmbit complice.

— Ei… cum te simți?

Nu mă jenam ușor, dar, recunosc, era un pic stânjenitor să știu că Ellie aflase că făcusem sex cu fratele ei.

— Ți se pare prea ciudat? am întrebat-o eu cu o grimasă.

— Că tu și Braden sunteți un cuplu? Nicidecum, a clătinat ea din cap, cu ochi luminoși. Mi se pare minunat.

Uau! Mi-am dres glasul și mi-am amintit că Braden nu voia să o mintă.

— De fapt, Ellie, nu suntem tocmai un cuplu. E mai mult o chestie fizică.

— Adică sunteți prieteni cu beneficii reciproce? a întrebat ea surprinsă.

Mă rog, eu prefer sintagma „tovarăși de futai". Dar Ellie n-ar rosti niciodată cuvântul „futai".

— Cam așa.

Ellie a pus mâinile în sân, cu un aer curios:

— Și asta îți dorești?

Am încuviințat din cap:

— Știi că nu vreau o relație.

— Și Braden?

— Aranjamentul ăsta a fost ideea lui.

Ellie a dat ochii peste cap.

— Braden și aranjamentele lui nenorocite, a oftat ea exasperată. Mă rog, dacă asta vă doriți amândoi, atunci e bine. Câtă vreme nu-mi afectează relația cu tine, n-am nimic împotrivă. Mi se pare complet lipsit de romantism, dar asta e.

— Promit că n-o să ne afecteze relația, am zâmbit eu. Deci n-ai nimic împotrivă?

— N-am nimic împotrivă, a spus ea, zâmbind adorabil cu jumătate de gură.

Drept dovadă, am petrecut după-amiaza împreună, hoinărind pe Princes Street și lovindu-ne din când în când de pâlcurile de

turiști care se opreau să fotografieze maiestuosul Castel Edinburgh. Castelul se înălța pe stânca lui, creând un amalgam suprarealist de modern și medieval… și un pic de haos la poalele lui, întrucât, copleșiți de nevoia subită de a-i surprinde în poze măreția, turiștii se opreau unde le venea la socoteală, fără să le pese că pietonii se izbeau de ei. Timp de câteva ore, am intrat în toate magazinele de haine din centrul orașului, căutând o rochie cu care să se îmbrace Ellie la întâlnirea din seara aceea. Exact. Avea o *întâlnire.* Cunoscuse la Starbucks un tip pe nume Jason, care o invitase în oraș, iar ea acceptase. Mi-a zis că era drăguț, dar impresia mea era că, de fapt, voia să-l facă gelos pe Adam.

Și totuși, îmi făceam griji pentru ea. Era prima ei întâlnire de la eșecul cu Adam și părea foarte emoționată când a plecat. Deși încă mă frământam din pricina poveștii cu Braden, eram curioasă în legătură cu întâlnirea lui Ellie, întrebându-mă cum decurgea.

În seara aceea, am fost prost dispusă și, pentru prima oară după multă vreme, abia așteptam să se termine tura, să mă duc acasă și să mă gândesc la toate astea în calmul și confortul camerei mele.

Barul s-a închis la unu dimineața. Am făcut curat și am ajuns acasă la două. Când am intrat în apartament, am văzut lumină sub ușa de la living. Deci Ellie încă era trează. Vrând să mă asigur că totul era în regulă, am deschis ușa cu grijă și am înlemnit în prag.

Singura lumină aprinsă era lampa cu picior de lângă canapea, iar pe canapea, întins în semiîntuneric, era Braden, cu picioarele sale lungi atârnate dincolo de margine. Avea ochii închiși și părea foarte tânăr, cu pomeții umbriți de genele sale lungi și cu trăsăturile relaxate. Era ciudat să-l văd așa. De obicei, simțeam diferența de opt ani dintre noi. Era mai matur, mai responsabil, mai hotărât decât mine. Dar așa, dormind pe canapea, ai fi putut crede că era de vârsta mea. Nu mă mai intimida la fel de mult, ceea ce îmi plăcea. Mult.

Pe măsuța de cafea stătea deschis un dosar negru, iar câteva documente erau scoase din foliile lor de protecție. Sacoul lui Braden

era întins pe fotoliu, pantofii îi erau lângă măsuță, iar alături de documente se afla o cană goală.

Venise aici să lucreze?

Foarte surprinsă, am ieșit cu grijă din living și am închis ușa. Mă gândeam că, fiind vineri seara, ieșise cu Adam în oraș.

— Bună.

M-am răsucit pe călcâie și am văzut-o pe Ellie stând în pragul bucătăriei, îmbrăcată tot cu rochia de vară de culoarea piersicii, pe care și-o cumpărase pentru întâlnire, deși nu mai era încălțată cu sandalele aurii, cu toc înalt, care îi lungeau picioarele. M-am dus în bucătărie și am închis ușa în urma mea, să nu-l trezim pe Braden.

— Cum a fost la întâlnire?

Punând mâinile în sân, Ellie s-a aplecat peste blatul pentru gătit cu o mină foarte nemulțumită. Deci așa.

— N-a fost bine.

— Doamne, ce s-a întâmplat?

— Adam.

— Înțeleg. Povestește-mi.

— Înainte să plec, m-a sunat Braden să-mi spună că în seara asta are de lucru până târziu, dar că Adam e liber și vrea să știe dacă am chef să iau cina cu el și, poate, să mergem la un film. Iar eu i-am zis să-i transmită lui Adam că am întâlnire cu Jason.

— Și...?

Ellie s-a înroșit, iar ochii i-au scăpărat de furie.

— M-a sunat de cinci ori în timpul întâlnirii.

Am încercat să-mi înăbuș râsul, dar n-am reușit decât parțial.

— Adam?

— Și nu știu ce a înțeles Jason din cele cinci conversații telefonice, dar la sfârșit mi-a spus că e clar că am „chestii" de rezolvat și că el vrea ceva fără complicații. Apoi a plecat.

— Stai un pic, am spus eu cu un aer mustrător. Doar nu i-ai răspuns lui Adam de fiecare dată când te-a sunat, nu?

Iarăși s-a înroșit, însă de data asta de jenă:

— Nu e politicos să ignori pe cineva.

— Ellie, am pufnit eu, fii sinceră. Îți place că Adam e înnebunit de ideea că te întâlnești cu altcineva.

— Merită să fie torturat un pic.

— Uau! Ești mai însetată de sânge decât îmi închipuiam, am zâmbit eu. Bravo, Ellie! Dar cât timp ai de gând să continui așa? Îmi închipui că e epuizant. N-ar fi mai simplu ca tu și Adam să stați de vorbă cu Braden și să-i explicați că aveți sentimente unul pentru celălalt? Va trebui să accepte asta.

— Nu e atât de simplu, și-a mușcat Ellie buza, coborând privirea. Asta ar putea strica prietenia dintre Adam și Braden. Iar Adam nu și-ar asuma niciodată un asemenea risc pentru mine.

A clătinat trist din cap, iar eu am simțit un junghi în piept, gândindu-mă la situația ei. Lui Adam chiar trebuia să-i spună cineva cum stăteau lucrurile cu adevărat.

— Că tot veni vorba de Braden, a continuat ea, uitându-se la mine curioasă, m-am întors acasă acum câteva ore și l-am găsit lucrând aici. Mi-a zis că te așteaptă pe tine. Nu te duci să-l trezești?

Ei bine, întrucât i-am spus că vreau să rămân singură în noaptea asta, nu. Merită să se trezească cu gâtul înțepenit pentru că nu mi-a respectat dorința.

— Nu. Pare frânt de oboseală. Și eu mă simt epuizată. Ar fi trebuit să se ducă la el acasă.

Ellie m-a privit ironic:

— Probabil s-a simțit bine noaptea trecută, din moment ce e nerăbdător să te revadă atât de curând.

Am pufnit:

— Chiar vrei să avem conversația asta despre fratele tău?

S-a gândit câteva clipe și a strâmbat din nas:

— Ai dreptate. Of, s-a bosumflat ea. Te întâlnești cu un tip, dar nu putem să discutăm ca între fete despre el.

Am râs ușor:

— Dacă te face să te simți mai bine, să știi că nu sunt genul care se dă în vânt după discuțiile între fete. Iar Braden și cu mine nu ne… întâlnim. Doar ne-o tragem.

— Joss, chestia asta mi se pare atât de lipsită de romantism, mi-a răspuns ea, țuguind pudic buzele.

Am deschis ușa cu grijă și i-am făcut cu ochiul:

— Dar e foarte sexy.

Ellie a făcut o grimasă indignată, iar eu am ieșit din bucătărie și m-am dus la baie să mă pregătesc de culcare. Am adormit imediat ce am pus capul pe pernă.

Capitolul 14

Fața supărătoare a conștienței s-a frecat ușor de a mea și, trezindu-mă, am simțit o greutate pe talie și mi-am dat seamă că îmi era neobișnuit de cald. Am înțeles că fusesem trezită de căldură. Dacă mă luam după cât de grele îmi erau pleoapele și cât de mult ezitau să se deschidă, era prea devreme să mă scol și probabil că trebuia să adorm la loc.

Dar greutatea de pe talie mi se părea familiară.

Forțându-mi ochii să se deschidă, m-am uitat la pieptul gol întins la doar câțiva centimetri de fața mea.

Ce?

Trezește-te! Ochii mei adormiți și dureroși au urcat pe pieptul de lângă mine, până au ajuns la un chip, și — lent, dar sigur — realitatea și-a reintrat în drepturi: Braden era în patul meu.

Iarăși.

Mi-a luat câteva clipe să-mi aduc aminte că, noaptea trecută, când ajunsesem acasă, îl găsisem dormind pe canapea. Vorbisem cu Ellie, mă spălasem și apoi mă vârâsem în pat.

Era limpede că, în timpul nopții, Braden se strecurase lângă mine.

Nu asta ne era înțelegerea.

Cu un oftat iritat, am împins în pieptul lui cu toată puterea. Cu toată puterea, adică l-am dat jos din pat.

Trupul lui mare s-a izbit de podea cu o bufnitură dureroasă, iar când m-am aplecat peste marginea patului, i-am văzut ochii deschizându-se, încețoșați și nedumeriți de faptul că mă priveau de jos. Am uitat să spun că era complet gol.

— Dumnezeule mare! s-a plâns el, cu vocea răgușită de somn. Jocelyn, de ce naiba ai făcut asta?

I-am zâmbit superior:

— Ca să-ți amintești că e vorba doar de sex.

S-a ridicat în coate, iar părul ciufulit și expresia amenințătoare îi dădeau o înfățișare al naibii de sexy:

— Așa că te-ai gândit să mă dai jos din pat?

— E la modă, i-am zâmbit eu drăgăstos.

Braden a încuviințat lent din cap, ca și când ar fi acceptat că aveam dreptul s-o fac.

— Bine, a oftat el.

Apoi mi-am înăbușit un țipăt de spaimă, căci s-a repezit la mine, m-a apucat de brațe cu mâinile lui puternice și m-a tras pe podea.

— Braden! am strigat eu, iar el m-a întins pe spate.

Și a făcut un lucru îngrozitor: a început să mă gâdile.

Țipam ca o fată, zvârcolindu-mă și râzând, în timp ce încercam să scap de asaltul lui:

— Încetează!

Cu un zâmbet hotărât și malițios, se mișca foarte rapid, reușind să evite loviturile picioarelor mele și, în același timp, să mă țintuiască de podea *și* să mă gâdile.

— Braden, încetează!

Râdeam atât de tare și mă zbăteam atât de energic, în încercarea de a scăpa din strânsoarea lui, încât abia mai puteam respira.

— Pot avea încredere că, pe viitor, când o să mai dorm lângă tine, n-o să mă mai ataci pe ascuns? m-a întrebat el tare, acoperindu-mi chicotelile și respirația precipitată.

— Da! am promis eu, simțind ca încep să mă doară coastele.

Braden s-a oprit, iar eu am inspirat adânc, relaxându-mă sub apăsarea trupului său.

— Ce tare e podeaua asta, am făcut eu o grimasă.

— Mda, curul meu o știe cel mai bine, a mijit el ochii.

Mi-am mușcat buza ca să nu râd, dar n-am reușit:

— Îmi pare rău.

— Da, se vede pe fața ta, a zâmbit el, sprijinind mâinile de o parte și de alta a capului meu și vârând genunchiul între picioarele mele. Dar, chiar și așa, cred că ar fi bine să te pedepsesc.

Trupul meu a răspuns imediat la expresia din ochii lui, la inflexiunile glasului său. Sfârcurile mi s-au întărit, am îndoit genunchii și am desfăcut picioarele, iar zvâcnirile vulvei mi-au dat de înțeles că eram pregătită pentru el. Mi-am plimbat degetele pe abdomenul lui musculos, apoi i-am cuprins șalele în palme.

— Vrei să-ți dau o sărutare pe popou, să nu te mai doară?

Braden tocmai se pregătea să mă sărute, dar s-a retras:

— Ce cuvânt ciudat.

— Tu vorbești? Cine naiba mai zice „chilot" în ziua de azi?

Am îndepărtat amintirea unei conversații asemănătoare cu mama — de fapt, aveam multe astfel de conversații cu ea, în care o tachinam în legătură cu anumite cuvinte ciudate pe care le folosea. Ca să uit de mama, m-am concentrat asupra ochilor lui Braden.

— De acord, mi-a zâmbit el, nu sună tocmai bine. Dar trebuie să recunoști că și „popou" e un cuvânt nasol.

Am strâmbat din nas:

— „Pe când" sună și mai nasol. Voi, scoțienii, spuneți des „pe când".

Braden a făcut o grimasă:

— Cu ce scoțieni ai stat de vorbă?

Apoi vocea i s-a îngroșat, iar accentul său melodic a devenit mai rafinat, aproape englezesc:

— Femeia mea discuta pedant despre cuvinte britanice *pe când* eu încercam să i-o trag.

Am izbucnit în râs, dându-i o palmă pe spate, iar el mi-a zâmbit insolent.

— Tu ai început povestea asta, când te-ai legat de „popou"...

Am tras aer în piept, simțindu-i mâna care mi-a alunecat senzual pe talie și pe spate, apoi mi s-a strecurat sub șort și sub chiloți, cuprinzându-mi fesele. M-a ridicat ușor, lipindu-și de mine mădularul tare, iar mie mi s-a tăiat respirația și am simțit furnicături în tot corpul — pe cap, în sfârcuri și între picioare. Atmosfera s-a schimbat instantaneu.

Am tăcut amândoi, iar Braden s-a ridicat în genunchi, cu mădularul erect. M-am ridicat și eu, fără să-mi iau privirea de la el, și l-am cuprins cu o mână. Ochii i-au scăpărat când a simțit că-mi întețesc strânsoarea și am coborât mâna pe pielea lui catifelată. Mâna i s-a așezat peste a mea — la început, am crezut că vrea să mă ghideze, să-mi arate ce-i place —, dar de fapt mi-a strâns-o și mi-a dus-o la spate, apropiindu-și gura de a mea. Avea buze moi și tandre, dar voiam mai mult. Mi-am atins limba de a lui, adâncind sărutul și transformându-l în ceva umed, sălbatic, exuberant. Doamne, ce bine săruta. Îi simțeam mirosul parfumului, înțepăturile ușoare ale bărbii de trei zile și efectul pe care îl aveam asupra lui. Nu credeam că pot stârni o dorință atât de puternică în cineva. Dar Braden era dovada că puteam. Ceea ce mă înnebunea și mă făcea să uit de orice altceva.

Buzele lui Braden s-au desprins cu greu de ale mele, apoi mi-a dat drumul la mână și s-a dat un pic în spate, plimbându-și mâinile pe betelia șortului meu. M-am lăsat și eu pe spate, sprijinindu-mă în coate, ca să-i ușurez sarcina, și l-am urmărit, cu fiori în stomac, în timp ce îmi trăgea cu grijă șortul și chiloții, după care i-a aruncat peste umăr. I-am venit în ajutor, dându-mi jos maioul și întinzându-mă pe spate.

Sexul a fost altfel decât cu o zi înainte. Braden s-a lăsat peste mine cu mişcări mai atente, mai răbdătoare, aproape solemne, apoi mi s-a aşezat între picioare. Mi-a cuprins sânii în palme şi i-a ridicat uşor, buzele şi limba lui ațâțându-mi încet trupul.

— Braden, am oftat eu, lipindu-mi mâna de ceafa lui.

Mi-am arcuit gâtul şi am început să respir precipitat, în timp ce el mă purta spre orgasm doar cu buzele strânse în jurul sfârcului meu.

Braden a ridicat capul, şi i-am simţit mâna alunecându-mi între picioare, iar când şi-a vârât două degete în mine, întreg trupul mi-a fost străbătut de fiori de plăcere.

— Atât de umedă, a şoptit el cu ochi scăpărători. Mâine, după masa în familie, te duc la apartamentul meu şi ţi-o trag în toate camerele, în toate felurile posibile.

M-am uitat în ochii lui, cu respiraţia întretăiată, excitată de vorbele lui.

— Acolo am să te fac să ţipi, din moment ce aici nu poţi, mi-a promis el cu glas scăzut, şi mi-am dat seama că îmi amintea să nu fac zgomot, întrucât Ellie era acasă. Dar acum, o să mă delectez văzându-te cum îţi muşti buza.

Ceea ce am şi făcut. Braden s-a adâncit în mine şi mi-am înăbuşit un ţipăt muşcându-mi buza. Am făcut mari eforturi să mă stăpânesc, după ce blândeţea lui de mai înainte a dispărut, şi, cu gemete al naibii de sexy, a început să se opintească în mine, purtându-mă spre orgasm.

Am fost mai relaxată pentru tura de sâmbătă noapte. Braden mi-a făcut o favoare şi m-a lăsat singură — el, Ellie, Jenny, Ed, Adam şi alţi doi prieteni de-ai lor, pe care nu-i cunoşteam aşa bine, au ieşit în oraş să ia cina şi să bea ceva. Am fost invitată şi eu la prima parte a serii, dar încă nu mă simţeam pregătită să mă afişez cu Braden, şi, după cum am spus, voiam să stau singură.

Când m-am întors acasă de la bar, Braden nu era acolo, iar când m-am trezit, nu l-am găsit lângă mine.

Chiar şi Ellie m-a lăsat să petrec mai mult timp singură.

Ceea ce mi-a permis să mai scriu câteva pagini. De fapt, am scris un capitol întreg din noul meu roman, inspirat de viaţa mamei, şi n-a fost nevoie decât de un atac de panică. Dar atacul a fost atât de scurt, încât abia dacă a contat, iar după ce am depăşit panica iniţială, am reuşit să fac faţă unei amintiri cu mama, care îmi povestea că i-a fost foarte frică să vină singură în State, dar că s-a simţit extrem de liberă făcând asta. Era un sentiment pe care îl cunoşteam foarte bine. Puteam scrie cu uşurinţă despre el. Ceea ce am şi făcut.

— Ştii, ar trebui să ai o maşină de scris.

Auzind vocea familiară, m-am răsucit cu scaunul şi l-am văzut pe Braden, care stătea în prag, îmbrăcat în jeanşi şi tricou. Începuse să plouă. Era bine să-şi fi luat un pulover pe el. Sau un *bluzon*. Un alt cuvânt ciudat despre care discutaserăm cu o zi înainte, în timp ce se pregătea să plece. Ce naiba era un bluzon? Mama nu reuşise niciodată să-mi dea un răspuns cu noimă, iar Braden îmi zâmbise cu aerul că eram simpatică. Nu eram niciodată simpatică.

— O maşină de scris?

A încuviinţat din cap, aruncând o privire spre laptop:

— Ar fi mai autentic, nu?

— Ei bine, mama a promis că-mi cumpără una de Crăciun, dar n-a mai apucat, pentru că a murit.

Am înlemnit.

Cuvintele încă îmi răsunau în minte, iar inima a început să-mi bată mai tare.

De ce îi spusesem asta?

Văzându-mi reacţia, Braden a devenit mai serios şi a ridicat din umeri:

— Dacă ai avea o maşină de scris, te-ai alege cu un morman de foi mototolite.

Îmi oferea o ieşire din situaţie.

— Ei, tastez foarte bine, i-am răspuns eu cu un surâs.

— Nu e singurul lucru pe care îl faci bine, mi-a zâmbit el senzual, intrând în cameră.

— Și încă n-ai văzut nimic.

Braden a râs, și am crezut că vine să mă sărute. Spre surprinderea mea, a ocolit patul, s-a apropiat de noptieră și a luat fotografia cu părinții mei.

— Mama ta? a întrebat el.

Am întors privirea în altă parte, simțind că mi se încordează umerii:

— Da.

— Semeni cu ea, dar tenul l-ai luat de la tatăl tău. Era frumoasă, Jocelyn.

Durerea și-a înfipt gheara în pieptul meu.

— Mersi, am spus eu, apoi m-am ridicat în picioare, m-am întors cu spatele la el și am pornit spre ușă. Ce vânt te aduce?

I-am auzit pașii în urma mea, apoi i-am simțit brațul în jurul taliei și palma pe abdomen. M-a lipit de el, și mi-am sprijinit capul de pieptul său. Începeam să mă obișnuiesc cu îmbrățișările. Îi plăcea să mă atingă. Tot timpul. Credeam că îmi va fi greu să mă acomodez cu asta, întrucât nu eram o persoană foarte tandră, dar Braden nu mă întreba dacă voiam să mă strângă în brațe la fiecare cinci secunde.

Și adevărul e că nu mă deranja. O altă surpriză.

Respirația lui mi-a mângâiat urechea când s-a aplecat să-mi șoptească:

— M-am gândit să trec să vă iau pe tine și pe Ellie, să mergem la masa în familie. Să mă asigur că vii și tu. N-aș fi vrut să ratezi desertul de după, în apartamentul meu.

M-am relaxat, simțind că revenim pe un teren familiar, și m-am întors să-l sărut:

— Nici eu n-aș fi vrut una ca asta.

— Vai, ce vulgar, ne-a despărțit Ellie, care se oprise pe hol, chiar în fața noastră. Ați putea să închideți ușa când profitați de beneficiile prieteniei voastre?

M-am smuls din brațele lui Braden:

— Ce, ai doisprezece ani?

Ellie a scos limba la mine, iar eu am râs, lovind-o în joacă peste fund, când am trecut pe lângă ea să-mi iau încălțările. Chiar în timp ce îmi vâram picioarele în cizmele mele preferate, am auzit sunând un telefon mobil.

— Alo? a răspuns Braden, iar eu m-am întors spre el.

A ieșit pe hol cu o mină serioasă și a trecut pe lângă Ellie.

— Ce? Acum? a întrebat el, apoi a oftat, și-a trecut o mână prin păr și mi-a aruncat o privire. Nu, nicio problemă. Ajung acolo în scurtă vreme.

Cu un mormăit frustrat, și-a strecurat telefonul în buzunarul de la spate:

— Era Darren. Are probleme în familie. Azi nu poate să-și facă tura la Fire. Urmează să se livreze niște marfă, iar diseară o să avem invitat un DJ, și Darren n-a reușit să găsească pe nimeni care să-i țină locul, așa că va trebui să mă ocup eu de club.

S-a uitat în ochii mei preț de câteva clipe, și am văzut cum i se intensifică nemulțumirea.

— Lipsești de la încă o masă în familie? a bombănit Ellie. Să vezi ce-o să se bucure mama.

— Spune-i că îmi pare rău, a ridicat el din umeri cu un aer trist, fără să-și ia ochii de la mine. Se pare că în seara asta nu se poate.

Ah, da. Planurile cu mine în apartamentul lui. Am simțit un amestec ciudat de ușurare și dezamăgire.

— Ei, asta e, am surâs eu.

— Nu fi foarte dezamăgită, mi-a răspuns el cu un zâmbet sarcastic. Vom stabili altă zi, săptămâna aceasta.

— Ăă…, a intervenit Ellie, strecurându-se între noi. Ați putea să nu programați de față cu mine ce aveți de gând să faceți?

— Els, i-a răspuns Braden zâmbind, după care s-a aplecat și a sărutat-o scurt pe obraz.

Apoi e trecut pe lângă mine:

— Jocelyn.

Mi-a strâns mâna, mângâindu-mi dosul palmei, apoi mi-a dat drumul și a mers mai departe, ieșind din apartament.

M-am uitat în urma lui, chiar și după ce a închis ușa. Ce fusese asta? Ce semnificație avea? M-am uitat la mână, simțind furnicături acolo unde mă mângâiase. Era un gest care nu se potrivea cu relația unor prieteni cu beneficii.

— Doar sex.

— Ce? am întors eu privirea spre Ellie, care se uita la mine cu un aer nedumerit. Ce? am repetat eu.

— Doar sex, a spus ea, clătinând din cap, apoi și-a luat haina. Dacă vreți să credeți chestia asta, n-aveți decât, nu e treaba mea.

Ignorând replica ei, dar și fiorii de rău augur din stomac, mi-am pus haina pe mine și am ieșit din apartament în urma ei.

— Ce cauți aici? a întrebat Ellie pe un ton acuzator.

M-am lovit de spatele ei, în pragul camerei de zi a lui Elodie și Clark, așa că nu mi-am dat seama cui îi punea acea întrebare.

— M-a invitat mama ta.

Ah, Adam. M-am uitat pe după Ellie și l-am văzut stând pe canapea, cu Declan alături. Se uitau împreună la un meci de fotbal. Clark era pe fotoliul și citea ziarul — deci nu era amator de fotbal.

— Te-a invitat mama? a pășit Ellie în cameră, punând mâinile în sân. Când?

— Ieri, a răsunat vocea lui Elodie în spatele nostru, iar când ne-am întors am văzut-o aducând pahare de suc, împreună cu Hannah. Ce-i cu atitudinea asta?

Ellie i-a aruncat o privire încruntată lui Adam, care i-a răspuns cu un zâmbet, fără să pară că ar avea remușcări.

— Nimic, a spus ea.

— Adam, pierzi faza, l-a tras Declan pe Adam de mâneca puloverului albastru deschis, care îi scotea mușchii în evidență.

Nu era de mirare că el și Braden găseau atât de ușor tipe cu care să facă sex. Împreună, arătau ca o reclamă din *GQ*.

— Scuze, scumpo, i-a spus Adam lui Ellie cu o mină sobră. Nu pot să vorbesc acum. Ne uităm la meci.

— Ai grijă să nu-ți intre o minge în cur, a mormăit Ellie ca pentru sine, dar am auzit-o și eu, și Adam, care a râs și a întors capul spre ecran.

— De ce râzi? a întrebat Elodie cu zâmbetul pe buze, întinzându-ne câte un pahar de Cola, fără să-și dea seama de tensiunea dintre Adam și fiica ei.

— Ellie a spus un cuvânt urât, a răspuns Declan.

Aha, deci o auziserăm eu, Adam *și* Declan.

— Ellie, doar știi că aude tot, s-a plâns Elodie.

Ellie s-a încruntat, trântindu-se pe un fotoliu. M-am gândit că ar fi bine să-i ofer un pic de sprijin, întrucât prezența lui Adam o scosese din sărite, așa că m-am așezat lângă ea, pe brațul fotoliului.

— Sunt sigură că a auzit chestii mai urâte la școală, a oftat Ellie.

— Așa e, i-a zâmbit Declan lui Elodie.

Clark a chicotit în spatele ziarului.

Elodie i-a aruncat o privire bănuitoare soțului ei, apoi s-a uitat iarăși la Ellie:

— Asta nu înseamnă că poți vorbi așa în fața lui.

— Am zis doar „cur".

Declan a pufnit.

— Ellie!

— Mamă, nu-i mare scofală, a dat Ellie ochii peste cap.

— Așa e, a încuviințat Declan. Am auzit și chestii *mult* mai urâte.

— De ce ai spus „cur"? a întrebat senin Hannah de pe cealaltă canapea.

Clark și-a înăbușit râsul și a dat pagina ziarului, refuzând în continuare să privească scena.

— Hannah! s-a întors imediat Elodie și s-a încruntat la ea. Domnișoarele nu folosesc un asemenea limbaj.

Hannah a ridicat din umeri:

— N-am zis decât „cur", mamă.

— I-am spus lui Adam să aibă grijă să nu-i intre o minge în cur, i-a explicat Ellie surorii ei. Pentru că e un nenorocit.

Elodie părea că mai are un pic și explodează.

— Nu mai vreau să aud cuvântul „cur"!

— Știu, am oftat eu exagerat, în semn de exasperare. Se numește „popou", oameni buni. *Popou.*

Clark și Adam au izbucnit în râs, iar eu m-am uitat zâmbind la Elodie și am ridicat din umeri în chip de scuză.

Elodie a dat ochii peste cap și a ridicat mâinile în aer:

— Mă duc să pregătesc cina.

— Aveți nevoie de ajutor? am întrebat eu politicos.

— Nu, nu, mulțumesc foarte mult. *Popoul* meu se descurcă și singur în bucătărie.

Apoi a ieșit din living, iar eu am urmărit-o râzând, după care m-am uitat la Ellie cu un zâmbet ironic:

— Acum înțeleg de ce nu prea înjuri.

— Și de ce e Adam un nenorocit? a insistat Hannah.

Ellie s-a ridicat în picioare, aruncându-i o privire aspră celui în cauză.

— Întrebarea corectă ar fi: când nu e un nenorocit? a zis ea, apoi a plecat în grabă după mama ei.

Adam a urmărit-o cu privirea, iar ochii lui nu mai aveau o expresie amuzată. S-a întors spre mine:

— Am dat-o în bară.

Eufemismul anului.

— Așa e.

Adam a oftat și am simțit cum Clark se uita la noi, iar când m-am întors spre tatăl vitreg al lui Ellie, am văzut că nici el nu mai era amuzat. În privirea pe care i-a aruncat-o lui Adam se citea un milion de întrebări și mi s-a părut că începea să pună lucrurile cap la cap.

Am considerat că ar fi bine să-i distrag atenția:

— Spune-mi, Hannah, ai citit cărțile pe care ți le-am recomandat?

A încuviințat din cap cu o expresie entuziastă:

— Au fost minunate. Și apoi am mai căutat romane distopice.

— Ai pus-o pe Hannah să citească romane distopice? m-a întrebat Adam cu un zâmbet surprins.

— Da.

— Are paisprezece ani.

— Păi, cărțile astea sunt scrise pentru copii de paisprezece ani. Sau, în fine, eu am studiat la școală *1984* când aveam vârsta asta.

— George Orwell, a bombănit Clark.

— Nu sunteți fan? am zâmbit eu.

— Hannah citește *Ferma animalelor* pentru școală, a spus el, ca și când ar fi fost o explicație suficientă.

Hannah zâmbea cu o expresie poznașă în ochi, care îmi amintea de Ellie:

— Le-o citesc cu voce tare lui mami și tati, ca să-mi dea o mână de ajutor.

Cu alte cuvinte, îi tortura pe mami și tati, numai ca să se amuze. Ea și Ellie chiar erau pline de surprize. Îngeri cu fețe murdare[9], cum se spune.

Câteva minute mai târziu, stăteam la masă, iar Ellie și Elodie se ciondăneau cu glas scăzut.

— Am zis doar că ești palidă, a oftat Elodie în cele din urmă, luând loc alături de noi.

— Ceea ce se traduce prin „arăți ca naiba".

— N-am spus asta. Te-am întrebat de ce ești palidă.

— Am o migrenă, a ridicat Ellie din umeri, cu buzele strânse și fruntea încruntată.

— Încă una? a întrebat Adam.

Cum adică, încă una?

---

9 Aluzie la filmul *Îngeri cu fețe murdare*, realizat în 1938, cu James Cagney în rolul principal.

— Ai mai avut migrene? am întrebat eu.

Acum, Adam avea un aer enervat, grija lui pentru Ellie învecinându-se cu furia.

— A avut câteva. I-am spus să meargă la un control.

Ellie s-a încruntat la el:

— Am fost la medic vineri. Mi-a spus că s-ar putea să am nevoie de ochelari.

— Ar fi trebuit să mergi la control acum câteva săptămâni.

— Ei bine, am fost săptămâna asta!

— Nu ai grijă de tine. Munceşti pe rupte la universitate.

— Ba am grijă de mine. De fapt, vineri seara mă îngrijeam de mine, dar cineva mi-a stricat buna dispoziţie.

— Era vai de curul lui, a ripostat Adam.

Elodie şi-a dres glasul cu înţeles.

Adam a ridicat mâna în chip de scuză:

— Era vai de fundul lui.

Declan şi Hannah au chicotit. Poate şi eu.

— Nici măcar nu-l cunoşti. Şi, mulţumită ţie, n-o să-l cunosc nici eu.

— Nu schimba subiectul. Ţi-am spus încă de acum câteva săptămâni să mergi la un control.

— Nu eşti taică-miu.

— Te porţi ca un copil.

— Eu mă port ca un copil? Nu te auzi? *Era vai de fundul lui.* Ce naiba, Adam? Mă doare şi mai tare capul din cauza ta.

Adam s-a încruntat şi a coborât glasul:

— Îmi fac griji din cauza ta.

Ah, deci îşi făcea griji pentru ea. L-am privit, înclinând capul într-o parte. Doamne, se uita la ea aşa cum James se uita la Rhian.

Oare Adam era îndrăgostit de Ellie?

Mi-am înăbuşit impulsul de a arunca cu furculiţa în el şi de a-i spune să se poarte ca un bărbat. Dacă ţinea la ea, trebuia *să fie* cu ea. De ce era atât de dificil?

* * *

— Cred că tu eşti tocmai una dintre persoanele care pot înţelege de ce e atât de dificil, s-a încruntat dr. Pritchard.

De ce spunea asta?

— Ăă… cum adică?

— Şi tu ţineai la Kyle Ramsey.

Mi s-a pus un nod în stomac, ca de fiecare dată când venea vorba despre el:

— Era doar un puşti.

— La care nu voiai să ţii din cauza lui Dru.

La dracu'! Avea dreptate. Am plecat capul, cuprinsă de durere.

— Înseamnă că Adam procedează corect, nu? Braden s-ar simţi rănit. La fel ca Dru.

— Joss, nu tu ai omorât-o pe Dru.

Am inspirat adânc.

— Aşa e, n-am fost glonţul, am fost trăgaciul, am spus eu, uitându-mă în ochii terapeutei. A fost vina mea.

— Într-o bună zi, îţi vei da seama că n-a fost vina ta.

La masa de duminică, Ellie şi Adam au constituit distracţia serii, dar când am ajuns acasă deja eram epuizată de spectacolul pe care ni-l oferiseră la masă. Ellie a dispărut în camera ei — încă o durea capul şi era enervată — şi n-a mai ieşit de acolo.

Eu m-am dus în dormitorul meu, m-am aşezat la laptop şi am început să scriu.

Mobilul meu a scos un bip, iar când m-am uitat la ecran am văzut că primisem un mesaj de la Braden.

Uitasem cât de mare şi frumos e biroul meu de la club. Chiar trebuie să ţi-o trag pe el.

Am clătinat din cap, cu buzele ţuguiate, şi i-am răspuns: *Din fericire pentru tine, mă descurc cu lucrurile mari şi frumoase.*

Mi-a răspuns imediat: *Ştiu ;)*

Nu-mi dau seama de ce, dar emoticonul de la sfârșitul mesajului mi-a așternut pe buze un zâmbet prostesc. Braden era incredibil de jucăuș pentru o persoană care, atunci când voia, putea să fie extrem de intimidantă.

Și când vrei să programezi sexul pe birou? Să-mi notez în calendar. Agenda mea sexuală se umple destul de repede.

Văzând că nu mi-a răspuns nici după cinci minute, mi-am mușcat buza, întrucât mi-am amintit cât de categoric fusese când îmi spusese că nu vrea să mă împartă.

I-am scris încă un mesaj: *Era o glumă, Braden. Stai liniștit.*

Nu credeam că îmi va răspunde și încercam să nu-mi fac griji că spusesem ceva deplasat — a avea un tovarăș de sex nu era o chestie atât de simplă pe cât îmi închipuisem —, dar, după alte cinci minute, am primit încă un mesaj:

Când vine vorba de tine, e tare greu să fii sigur. Chiar, gândește-te la ceva tare…

Ezitam între a râde și a mă încrunta, dar am hotărât că mai bine e să nu mă supăr, dat fiind că redevenise glumeț. Așa că i-am răspuns: *Podea?*

Nu…

Carte cartonată?

Gândește-te la ceva anatomic…

Am izbucnit în râs și i-am răspuns: *Ultimul mesaj. Lucrez la roman. Întâlnirea cu tine și cu mădularul tău tare, să facem sex pe birou, va trebui să mai aștepte.*

Spor la scris, iubito. x

M-am pierdut cu firea când am văzut sărutul de la sfârșit.

Mai bine mă prefăceam că era un emoticon zâmbitor. Un simplu emoticon zâmbitor…

Dar, în clipa următoare, răvășită cum eram, mi-a sunat mobilul. Era Rhian.

— Bună, i-am răspuns eu cu respirația întretăiată, gândindu-mă în continuare la micul sărut din mesaj și la semnificația lui.

— Te simți bine? m-a întrebat Rhian pe un ton îngrijorat. Ai o voce… ciudată.

— Mi-e bine. Ce mai faci?

— Am sunat să văd cum îți merge. A trecut ceva vreme de când n-am mai vorbit.

Am inspirat adânc:

— Mi-o trag cu fratele lui Ellie. Ție și lui James cum vă merge?

Capitolul 15

Braden era maestrul mesajelor lascive. Uneori era subtil… Alteori, nu prea: *Abia aștept să intru în tine, iubito. x*

Întrucât avea mult de lucru, Braden a tras chiulul în zilele următoare. Dacă aș fi fost alt gen de fată, probabil mi-ar fi sărit țandăra că dispăruse după ce făcuserăm sex, dar, sinceră să fiu, mă bucuram că mă lăsa să petrec timp singură. Cu toate că aranjamentul nostru abia începuse, deja mă simțeam ca și când ar fi trecut câteva săptămâni. Marți după-amiază mesajele lui au început să ajungă la mine. Adică… au început să mă excite. Mi se părea uimitor că reușisem să stau patru ani fără sex. Îmi vedeam de treburile mele și nu-i simțeam lipsa. Dar sexul cu Braden îmi resuscitase apetitul. Un apetit care părea insațiabil. Și nu mă satisfăcea decât mâncarea oferită de Braden. Bineînțeles, nu îi mărturisisem asta lui Rhian, cu toate că mă asaltase cu întrebări despre tipul care pusese capăt celor patru ani în care stătusem pe uscat. I-am spus că e un tip superb. Și că sexul cu el e superb. Restul conversației constase în repetarea de către ea a replicii: „Nu pot să cred".

Nu era tocmai flatant pentru mine.

Discuția despre sex pe care o avusesem cu Rhian n-a făcut decât să-mi întețească pofta. Tocmai de aceea m-am dus la sală. Iarăși. Fusesem și cu o zi înainte. Alergând pe bandă, pedalând pe bicicletă și trăgând zdravăn de mânerele aparatului de vâslit, speram că voi elimina tensiunea sexuală din mine. Dar nu mi-a fost de mare ajutor.

— Joss, nu-i așa?

M-am uitat la tipul care se oprise lângă banda de alergat. Ah, Gavin. Antrenorul personal care flirtase discret cu mine în ultimele săptămâni, începând din ziua când mi se făcuse rău pe bandă.

— Ce-i? am întrebat eu relaxat.

Gavin mi-a zâmbit dulce, iar eu am oftat în sinea mea. Unu: băieții drăguți și spilcuiți nu erau genul meu. Doi: deja eram ocupată până peste cap cu un scoțian, așa că nu aveam nevoie de încă unul.

— Te-ai întors așa curând?

Deci mă urmărea — ceea ce nu mi se părea tocmai ciudat.

— Da.

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, în mod clar surprins de răspunsul meu complet lipsit de entuziasm față de intruziunea lui în Operațiunea de Eliminare a Frustrării Sexuale pricinuite de Braden Carmichael cel Dispărut în Misiune.

— Știi, mă întrebam dacă ai vrea să luăm masa împreună cândva.

Am oprit banda și, transpirată și lipicioasă cum eram, am coborât grațios de pe ea, afișând un zâmbet platonic — sigur îl știți: cel cu buzele strânse, care nu-ți dezvelește dinții.

— Mersi, dar deja mă văd cu cineva, i-am răspuns eu, și am plecat înainte să-mi poată răspunde, zâmbind la gândul că aranjamentul cu Braden avea și avantaje — pe lângă orgasmele multiple.

După ce am făcut duș și m-am schimbat, am plecat de la sală, evitându-l pe Gavin, iar când mi-am deschis telefonul, am văzut un mesaj de la Braden.

Să fii liberă joi seara. Dineu de afaceri. Să te îmbraci cu o rochie frumoasă. Vin să te iau la 19.30. x

Am dat ochii peste cap. Nici nu-i trecuse prin minte că s-ar putea să am treabă joi seara. Un nenorocit autoritar. I-am răspuns: *Numai pentru că m-ai rugat atât de frumos.*

Am pornit enervată pe trotuar, strângând telefonul cu putere. Trebuia să vorbesc cu el despre înclinația lui spre comportamentul iritant. Am auzit bipurile unui nou mesaj și m-am oprit. Mina încruntată mi-a dispărut imediat ce i-am citit mesajul alcătuit dintr-un singur cuvânt: *Iubito. x*

Mi l-am imaginat rostind acest cuvânt cu un surâs ironic și am clătinat din cap, zâmbind cu un aer exasperat. Un nemernic seducător.

Nu știam mare lucru despre cina de afaceri — unde era organizată sau cine avea să vină —, dar știam sigur că nu aveam cu ce să mă îmbrac. Așa că, pentru prima oară, am hotărât să-mi cheltui banii pe ceva frivol și am pornit spre magazinul Harvey Nichols din Piața St. Andrew. După ce am probat rochii două ore — unele erau mai scumpe decât chiria mea pe o lună —, m-am hotărât în cele din urmă pentru una clasică, dar sexy, marca Donna Karan. Era o rochie din jerseu gri-argintiu, strânsă pe corp, care îmi scotea în evidență toate rotunjimile. Îmi ajungea până la jumătatea gambei și avea un fald de la umărul drept până la șoldul stâng — acest detaliu adăuga o notă de eleganță unei rochii care, altminteri, ar fi fost doar sexy. Am adăugat o exorbitantă poșetă plic marca Alexander McQueen, cu închizătoare specifică, în formă de craniu auriu — craniul mi s-a părut foarte nimerit — și o pereche de pantofi cu talpă groasă și toc înalt, marca Yves Saint Laurent, și mi-a ieșit o ținută foarte sexy. De fapt, nu arătasem niciodată atât de sexy. Și nu cheltuisem niciodată atât de mult pentru o ținută. Ellie a fost absolut încântată de ea.

Dar nu părerea ei mă interesa. Aveam emoții din pricina reacției lui *Braden*.

Până la urmă, s-a dovedit că nu aveam motive.

Sau, mă rog, depindea de cum puneai problema.

Joi seara, stăteam în living cu Ellie și beam un pahar de vin, așteptându-l pe Braden. Îmi desfăcusem părul, lăsându-i buclele naturale să-mi atârne pe spate, ceea ce o extaziase pe Ellie — m-a rugat să-l port mereu desfăcut. Am refuzat-o. Nu aveam obiceiul să mă machiez, dar m-am dat cu rimel, cu un pic de roșu în obraji și cu un ruj stacojiu, care mă făcea și mai sexy.

Ușa de la intrare s-a deschis și s-a închis, iar eu am simțit că mi se pune un nod în stomac.

— Eu sunt, a strigat Braden. Ne așteaptă taxiul afară, așa că ar trebui…

Dar s-a întrerupt când a intrat în living, ațintindu-și privirea asupra mea:

— La naiba!

Ellie a chicotit.

— E un „La naiba!" de bine? am întrebat eu, ușor încruntată.

— De foarte bine, a zâmbit el.

— Mi se face rău, a intervenit Ellie, mimând că se înecă.

Fără să o ia în seamă, Braden s-a apropiat cu pași lenți de mine. Era îmbrăcat cu un costum elegant și strâns pe trup, de culoare neagră, cu revere subțiri de catifea, și cu o cămașă de un cenușiu închis, care se asorta perfect cu rochia mea. Avea butoni de aur alb și o cravată stacojie, exact ca rujul meu. Ne-am coordonat în mod inconștient.

Dar arăta mai apetisant ca mine.

M-a măsurat din cap până în picioare, iar când s-a uitat iarăși la chipul meu, avea ochi scăpărători.

— Vino cu mine, m-a înhățat el de încheietura mâinii.

Abia am apucat să-i dau lui Ellie paharul de vin, înainte ca Braden să mă tragă pe hol — încălțată cu pantofii cu care făcusem exerciții ca să mă obișnuiesc — și să mă poarte cu pași iuți spre dormitorul meu.

Odată intrați în cameră, s-a întors, cuprinzându-mă cu un braț pe după talie și lipindu-mă de el.

— Ar trebui să încetezi cu astea, m-am plâns eu.

— Iubito, arăți… să zicem că, dacă nu ne-ar aștepta taxiul să ne ducă la restaurant, ai fi întinsă pe spate în clipa asta.

Nu cumva era cam sigur pe sine?

— De fapt…, a șoptit el, strângându-mă de talie și coborând privirea spre decolteul rochiei.

— Braden.

S-a uitat iarăși în ochii mei:

— Arăți superb, Jocelyn.

Am simțit un fior în stomac și i-am zâmbit ușor:

— Mulțumesc.

— Dar trebuie să-ți prinzi părul.

— Ce? am dus eu mâna la cap, încruntându-mă. De ce?

Spre mare mea surprindere, Braden s-a uitat cu un aer amenințător:

— Fă-o.

Am pufnit și l-am împins, eliberându-mă din strânsoarea lui.

— Doar dacă îmi spui de ce.

Părul meu arăta bine, iar Braden nu-mi putea schimba părerea.

— Pentru că…, a început el cu o voce joasă — un fel de tors adânc, pe care îl folosea când eram în pat și pe care l-am simțit până în chiloți. Pentru că vreau să fiu singurul bărbat care știe cât de frumos e părul tău. Cât de bine arăți cu el desfăcut.

Am simțit o zvâcnire în piept. Un fel de durere. Dar la suprafață am zâmbit.

— Foarte victorian din partea ta.

Ochii lui au început să strălucească.

— Jocelyn, m-a prevenit el.

— Vorbești serios? am întrebat eu, ridicând mâinile în aer.

— Extrem de serios.

— Braden…

— Jocelyn.

Am tăcut, punând mâinile în șold, și m-am uitat la chipul lui. Avea un aer foarte hotărât. Doamne, vorbea serios. Nu-mi venea să cred.

— Nu reacționez bine la ordine, Braden, am spus eu cu mâinile în sân.

— Nu e un ordin. E o rugăminte.

— Ba nu, e o cerere.

— Pur și simplu nu vreau să mergi cu părul desfăcut.

— Bine, am înclinat eu capul, măsurându-l pe îndelete din cap până în picioare. Nu-mi plac ordinele, dar sunt dispusă la un compromis. Îmi strâng părul, iar tu îmi rămâi dator cu o favoare.

— Sună bine, iubito, mi-a răspuns el cu un zâmbet pervers.

— Ah, n-am spus că favoarea o să fie de natură sexuală.

Zâmbetul i s-a lărgit:

— Atunci despre ce e vorba?

— Aici e șmecheria, am făcut un pas în față, lipindu-mă de el cu un zâmbet. Nu-ți spun dinainte.

Braden a plecat capul spre mine, apropiindu-și foarte mult buzele de ale mele:

— De acord.

— Un bărbat curajos, am râs eu, făcând un pas în spate. Apropo, și tu arăți foarte bine în seara asta.

— Mulțumesc, a șoptit el, sorbindu-mă în continuare din priviri.

— Păi, cred că ar fi bine să-i spun taximetristului că venim în zece minute. Trebuie să-mi prind părul.

Am reușit să-mi fac un coc neglijent și, în același timp, elegant, i-am urat noapte bună lui Ellie, căreia i s-au umezit ochii când ne-a văzut împreună — încă nu înțelesese că eram doar tovarăși de futai —, și am urcat în taxi înaintea lui Braden. După ce s-a așezat și el pe banchetă, Braden s-a aplecat în față și i-a spus șoferului destinația: La Cour — restaurantul lui franțuzesc, moștenit de la tatăl său, care se afla pe strada Royal Terrace, în apropiere de Regent Gardens[10]. Nu fusesem niciodată în acel local, dar auzisem lucruri nemaipomenite

10 Regent Gardens: parc din centrul Edinburghului.

despre el. Braden s-a dat mai aproape de mine, lăsându-se pe spate, și m-a luat de mână.

Tot drumul cu taxiul, m-am uitat la mâna lui mare și masculină, împotrivindu-mă impulsului de a mă retrage din strânsoarea lui. Nu pentru că n-ar fi fost plăcut. Era plăcut. Prea plăcut.

Era *mai mult*.

Relația noastră ar fi trebuit să se bazeze doar pe sex. Dar iată că… mă ținea de mână.

Nici nu mi-am dat seama când am ajuns în fața restaurantului. Braden a plătit cursa și m-a ajutat să cobor.

— Ești tăcută, a spus el cu glas scăzut, împletindu-și iarăși degetele cu ale mele, ca să mă conducă înăuntru.

N-am spus nimic legat de remarca lui.

— Cu cine ne întâlnim? am întrebat eu.

Dar înainte să-mi poată răspunde, am fost întâmpinați cu un zâmbet uriaș de ospătarul-șef:

— *Monsieur* Carmichael, masa vă așteaptă.

— Mulțumesc, David, a răspuns Braden, pronunțându-i numele cu accent franțuzesc, și m-am întrebat dacă tipul chiar era francez sau era doar o chestiune de imagine. Restaurantul era de o eleganță opulentă: decorațiuni în stil rococo, scaune aurite, cu tapițerie decorată cu modele negre și argintii, fețe de masă de un roșu închis, lustre din sticlă neagră și candelabre de cristal.

Localul era înțesat de lume. David ne-a condus către o masă intimă, așezată într-un colț, departe de bar și de ușa de la bucătărie. Braden mi-a tras scaunul, ca un gentleman — era prima oară când cineva făcea asta pentru mine. Eram atât de absorbită de gestul lui și de atingerea senzuală a degetelor sale pe ceafa mea, încât abia după ce Braden a luat loc și a comandat vin mi-am dat seama că stăteam la o masă pentru două persoane.

— Unde sunt ceilalți?

Braden mi-a aruncat o privire relaxată, luând o gură din paharul cu apă pe care tocmai i-l turnase chelnerul:

— Care ceilalți?

Care ceilalți? Am strâns din dinți.

— Mi-ai spus că e o întâlnire de afaceri.

— Da, dar nu ți-am spus despre ce afaceri e vorba.

Doamne! Era o întâlnire amoroasă! Nu-mi venea să cred. Întâi fusese autoritar, apoi mă ținuse de mână... nu. Nu, nu, nu! Am împins scaunul în spate și aveam de gând să mă ridic de la masă, dar cuvintele lui Braden m-au țintuit locului.

— Dacă încerci să pleci, te așez la loc cu forța.

Deși nu se uita la mine, mi-am dat seama că vorbea foarte serios.

Nu-mi venea să cred că mă dusese de nas. Am tras scaunul la loc, cu o expresie bosumflată:

— Dobitocule.

— Pentru asta, mă aștept ca diseară să-ți simt gura murdară pe mădular, a spus el, mijind ochii.

Cuvintele lui au avut un efect instantaneu asupra mea, întărindu-mi sfârcurile și umezindu-mi chiloții. Cu toate că trupul îmi era extrem de excitat, *eu* eram foarte dezamăgită. Nu-mi venea să cred că spusese asta într-un restaurant de lux, unde putea fi auzit de cei din jur.

— Glumești?

— Iubito, a spus el, aruncându-mi o privire care sugera că ratam esențialul, nu glumesc niciodată când vine vorba de felații.

Am auzit pe cineva dregându-și discret glasul și am ridicat capul. Ospătarul nostru venise la masă cu o clipă înainte, așa că auzise cuvintele romantice ale lui Braden, iar obrajii lui trandafirii îi trădau stânjeneala.

— V-ați hotărât? a bolborosit el.

— Da, a răspuns Braden, fără să-i pese că fusese auzit. Eu vreau un biftec fript mediu.

Apoi s-a uitat zâmbind la mine.

— Tu ce vrei? m-a întrebat, luând o gură de apă.

Se credea amuzant.

— Se pare că un cârnat.

Braden s-a înecat cu apa, tușind în pumn, apoi a pus paharul pe masă, cu o expresie amuzată.

— Vă simțiți bine? a întrebat neliniștit ospătarul.

— Da, n-am nimic, i-a spus Braden cu glas un pic răgușit, liniștindu-l cu un gest din mână.

M-a țintuit cu privirea, clătinând din cap cu zâmbetul pe buze.

— Ce-i? am ridicat eu din umeri cu un aer inocent.

— Ești al dracului de sexy.

Ospătarul deja începuse să se holbeze la noi, uitându-se când la unul, când la celălalt, așteptând să audă următorul lucru scandalos pe care aveam să-l spunem. Am închis meniul și m-am uitat zâmbind la el:

— Aș vrea și eu un biftec. Fript mediu.

Ne-a luat meniurile și a plecat în grabă, probabil să le povestească celorlalți ospătari ce îi spune proprietarul restaurantului tipei cu care a ieșit în oraș. Am făcut o grimasă și, fără să-mi schimb expresia, am întors capul spre Braden:

— Știi, ideea aranjamentului nostru era că nu trebuie să mă scoți la o cină scumpă ca să mă culc cu tine.

Somelierul ne-a adus vinul comandat de Braden, apoi i-a turnat în pahar să-l guste. Mulțumit de calitatea lui, Braden i-a făcut semn somelierului să toarne în pahare. Imediat ce a plecat, am dus paharul la buze și am luat o gură revigorantă.

Simțeam că Braden mă sfredelește cu privirea.

— Poate că suntem aici în calitate de prieteni, a spus el cu glas blând. Vreau să petrec niște timp cu prietena mea Jocelyn.

Frumos spus...

— Așa se complică lucrurile, am răspuns eu.

— Nu, dacă nu vrem.

Probabil că a văzut expresia neîncrezătoare de pe chipul meu, pentru că în clipa următoare mi-a luat bărbia între degete și a ridicat-o ușor:

— Încearcă măcar în seara asta.

Atingerea lui mi-a dat fiori. Îl simțeam în mine. Îmi oferise multe orgasme. Îi știam mirosul, gustul și mângâierile. Credeam că toate astea sunt suficiente. Că aveam să ne oprim aici. Dar, uitându-mă la el, mi-am dat seama că vom merge mai departe. Această atracție, această dorință — sau ce o fi fost — abia se aprinsese, și niciunul dintre noi nu era dispus să cheme pompierii.

— Bine, am spus eu în cele din urmă.

Drept răspuns, mi-a zâmbit și mi-am mângâiat buzele înainte să-mi dea drumul la bărbie.

Iar după aceea ne-am purtat ca doi prieteni care petrec timp împreună. Am discutat despre subiectele obișnuite în astfel de ocazii: muzică, filme, cărți, hobby-uri, prieteni. Ne-am făcut să râdem unul pe celălalt. Ne-am simțit bine. Dar n-am abordat lucruri foarte serioase. Braden avea grijă să nu pună nicio întrebare la care știa că n-aș fi răspuns. Iar când ezitam să răspund la o întrebare care avea legătură cu trecutul, făcea o glumă și schimba subiectul. Aveam de-a face cu un tip inteligent.

Cu puțin înainte să terminăm desertul, pe deasupra mesei noastre a plutit o voce senzuală, cu un accent la fel de melodios ca al lui Ellie.

— Braden, dragul meu, eram sigură că ești tu.

Am ridicat privirea spre femeia care se oprise lângă masa noastră și care s-a aplecat să-l sărute pe Braden pe obraz, expunându-și o parte din sânii ei mici, dar cu o formă perfectă. Avea o rochie roșie, la fel de îndrăzneață și de senzuală ca vocea ei. Mi-a zâmbit radios, măsurându-mă din priviri.

— Aileen, a spus Braden, ce mai faci?

— Mai bine acum, că te-am văzut, i-a răspuns ea cu un zâmbet, mângâindu-l afectuos pe obraz.

La naiba. Am simțit că mi se pune un inexplicabil nod în gât și am încercat să nu mă răsucesc stânjenită pe scaun. Era una dintre fostele lui iubite. O situație neplăcută.

— Ce mai face Alan?

Cine naiba era Alan? *Ce m-aș bucura să fie soțul ei.*

— Ah, a expediat ea întrebarea cu o grimasă. Ne-am despărțit. Am venit aici cu un bărbat foarte șarmant.

Atunci întoarce-te la el, femeie, și lasă-ne să ne continuăm întâlnirea.

La dracu'! Nu e o întâlnire! Nu e o întâlnire!

Braden a zâmbit și s-a întors spre mine, făcând un semn cu capul:

— Aileen, ea e Jocelyn.

— Bună, am zâmbit eu politicos, neștiind cum să discut cu o fostă iubită a lui Braden.

Uitându-mă la vampa înaltă și blondă din fața mea, am fost mai convinsă ca niciodată că eram opusul genului de femeie pe care îl căuta Braden.

Ochii ei m-au cercetat cu atenție și, după o clipă, a zâmbit și s-a uitat iarăși la Braden.

— În sfârșit, o fată care nu seamănă cu Analise, a spus ea, atingându-l afectuos pe umăr. Mă bucur pentru tine.

— Aileen..., a zis Braden, lăsându-se pe spetează, cu maxilarele încleștate.

Analise? Am ridicat din sprâncene cu un aer nedumerit. Cine era Analise?

— Văd că încă e un subiect dureros, a răspuns ea, făcând un pas în spate. Soții și soțiile sunt un subiect dureros pentru toată lumea. E nevoie să mai treacă niște timp.

A așteptat ca unul dintre noi să spună ceva, apoi, de parcă și-ar fi dat seama dintr-odată că ne deranja, a râs stânjenită.

— În fine, trebuie să mă întorc la Roberto. Ai grijă de tine, Braden. Mă bucur că te-am revăzut. Și mi-a părut bine de cunoștință, Jocelyn.

— Și mie, am spus eu cu glas scăzut, încercând să ascund că mă simțeam ca și când m-ar fi lovit cineva cu masa în burtă.

Soții și soțiile? Am inspirat adânc, cu inima înnebunită de adrenalină, în timp ce Aileen se îndepărta de masa noastră, fără ca măcar să-și dea seama că provocase tensiune între mine și Braden.

Îmi simțeam buzele amorțite.

— Soția?

— Fosta soție.

De ce mă simțeam trădată? Era o prostie. Sau nu? Spusese că suntem prieteni. Și Ellie... Ellie îmi era prietenă și nu-mi spusese că Braden fusese căsătorit. Oare avea vreo importanță?

Tu nu i-ai povestit nimic, Joss.

Nu, nu-i povestisem. Dar nici nu fusesem căsătorită.

— Jocelyn..., a oftat Braden, cu o expresie extrem de sobră. Ți-aș fi spus despre Analise în cele din urmă.

— Nu e treaba mea, am expediat eu subiectul.

— Atunci de ce ai un aer șocat?

— Sunt surprinsă. Am acceptat aranjamentul cu tine gândindu-mă că ești genul care schimbă des iubitele. Nu un tip care se dedică unei singure femei.

Am dus o mână la piept — de ce naiba mă durea acolo?

Braden și-a trecut o mână prin păr și iarăși a oftat adânc. Apoi și-a vârât un picior pe după un picior al scaunului și m-a tras spre el, până când aproape că ni s-au atins umerii.

M-am uitat la el cu un aer nedumerit, pierdută preț de o clipă în ochii săi frumoși.

— M-am căsătorit când aveam douăzeci și doi de ani, a început el calm, cu glas blând, uitându-se în ochii mei în timp ce îmi explica. O chema Analise. Era o studentă australiană, care venise să-și facă doctoratul. Când am cerut-o de soție, ne cunoșteam de numai un an și am fost căsătoriți doar doi ani. Primele nouă luni au fost minunate. Următoarele trei, dificile. Ultimul an, un adevărat iad. Ne certam mult. Mai ales din pricina incapacității mele de a-mi deschide sufletul față de ea.

A plecat privirea, răsucindu-și paharul de vin.

— Și, într-adevăr, avea dreptate. Dar slavă Domnului că n-am făcut-o, a adăugat el, uitându-se iarăși în ochii mei. Numai când mă gândesc că aș fi putut să împărtășesc toate lucrurile mele intime unei femei răzbunătoare ca ea...

— Ar fi însemnat să-i dai muniție pe mână, am zis eu cu glas scăzut, înțelegând foarte bine la ce se referea.

— Exact. Eu cred că trebuie să faci eforturi dacă vrei ca o căsnicie să meargă. Așa că nu voiam să mă dau bătut... Dar într-o bună zi, cu puțin timp înainte să moară, tata m-a rugat să verific o proprietate de pe strada Dublin, pe care voiam s-o vindem. Nu apartamentul în care stați tu și Ellie, a adăugat el repede. Tata îmi spusese că cineva făcuse o plângere cum că s-ar infiltra apă în apartamentul de la parter, așa că m-am dus să verific.

A încleștat fălcile, apoi a continuat:

— N-am găsit nicio infiltrație, dar am găsit-o pe Analise în pat cu unul dintre prietenii mei din timpul școlii. Iar tata știa. Se întâlneau pe ascuns de șase luni.

Am închis ochii, simțind o durere în piept. Cum putuse cineva să-i facă rău? Tocmai *lui*? Când am deschis ochii, se uita blând la mine. Am întins mâna și l-am strâns consolator de braț. Spre surprinderea mea, buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

— Nu mă mai doare, Jocelyn. În anii în care m-am tot gândit la asta, suferința a dispărut. Relația mea cu Analise era superficială. Am fost un bărbat indus în eroare de mădularul lui.

— Chiar crezi că așa a fost?

— Știu că așa a fost.

M-am încruntat, clătinând din cap:

— De ce ai cumpărat o nouă proprietate pe strada Dublin?

A ridicat din umeri:

— Analise s-a cărat înapoi în Australia după ce am divorțat și am avut grijă să nu ia nimic cu ea, dar simțeam în continuare că mânjise orașul pe care îl iubeam. Mi-am petrecut ultimii șase ani încercând să-mi creez amintiri noi în tot orașul, construind peste

murdăria pe care a lăsat-o în urma ei. Același lucru e valabil și pentru strada Dublin. Apartamentul în care stai acum era vraiște. O ruină pe o stradă otrăvită de trădarea ei. Am vrut să înlocuiesc urâțenia cu ceva frumos.

Vorbele lui m-au pătruns atât de adânc, încât abia mai puteam respira. Cine era tipul din fața mea? Oare exista cu adevărat?

Braden a ridicat mâna, plimbându-și tandru degetele pe mandibula mea și coborând apoi pe curbura gâtului. M-au trecut fiori. Da, exista cu adevărat.

Și era al meu pentru următoarele trei luni.

M-am ridicat brusc în picioare, luându-mi poșeta:

— Du-mă la tine acasă.

Braden nu s-a opus. Ochii lui scăpărători aveau o expresie complice. A lăsat bacșiș, apoi m-a luat de mână și, în câteva clipe, am ieșit din restaurant și am urcat într-un taxi.

Capitolul 16

Habar n-aveam unde locuia Braden și am fost surprinsă când am coborât din taxi lângă universitate, pe aleea care ducea către Meadows. Ne-am apropiat de un imobil cu locuințe de lux, care avea la parter o cafenea și un mic supermarket. Am urcat cu liftul până la ultimul etaj și Braden m-a condus într-un apartament cu două niveluri.

Ar fi trebuit să-mi închipui.

Era un apartament minunat — în lipsa unui cuvânt mai bun —, dar se vedea că era locuit de un bărbat. Podele din lemn peste tot, într-un colț o canapea uriașă din piele întoarsă de culoarea ciocolatei, un șemineu pe gaz încastrat în perete, cu geam de protecție negru, și un enorm televizor cu ecran plat, montat într-un colț. Bucătăria, despărțită de living printr-un perete, avea electrocasnice de ultimă generație și finisaje impersonale din inox, dar părea să nu fi fost folosită niciodată. În partea din spate a apartamentului se vedeau niște trepte care am presupus că duceau la dormitoare.

Dar înăuntru domnea o atmosferă rece, din pricina cantității mari de sticlă: pe trei dintre pereți erau ferestre din podea până în

tavan, ce ofereau priveliști minunate asupra orașului, iar o pereche de uși de sticlă dădea spre o enormă terasă privată. Mai târziu, aveam să descopăr că, în partea opusă a clădirii, dormitorul principal avea și el ferestre din podea până în tavan și o terasă, astfel încât duplexul lui Braden oferea o panoramă de trei sute șaizeci de grade asupra orașului.

Noaptea, priveliștea era spectaculoasă. Mama fusese nedreaptă cu orașul când mi-l descrisese. Stăteam în mijlocul livingului, uitându-mă în zare cu o durere în piept, și m-am întrebat cât de des făcuse Braden același lucru.

— N-ai spus nimic. Te simți bine?

Am întors capul, știind că în el aveam să găsesc un remediu temporar.

— Vrei să ne-o tragem și să uiți de toate?

Braden mi-a zâmbit ușor, cu un aer surprins, dându-mi iarăși fiori în stomac.

— Să uit de toate?

— De toate porcăriile. De ce a făcut ea. De ce a făcut el. De toate nenorocitele fără inimă care au vrut câte ceva de la tine.

Expresia lui s-a schimbat imediat, devenind aspră, insondabilă, și a făcut un pas spre mine:

— Și spui că tu nu vrei nimic de la mine?

— Vreau ce avem. Vreau aranjamentul nostru. Vreau — am făcut o pauză și am tras aer în piept, simțind că-mi pierd controlul — să mi-o tragi și să uit de toate.

— De ce vrei să uiți, Jocelyn?

Oare nu vedea? Masca mea era chiar atât de bună? Am ridicat din umeri:

— De zădărnicie.

A tăcut preț de o clipă, privindu-mă scrutător.

Apoi m-a cuprins în brațe, lipindu-și o mână de ceafa mea, iar gura lui s-a lipit de a mea. Era un sărut disperat, dar nu-mi puteam da seama dacă era disperarea lui sau a mea. Dar știam că nu fusesem

sărutată niciodată așa, atât de adânc, atât de pasional. Nu era un sărut delicat, ci o încercare de a ne cufunda unul în celălalt.

Braden și-a dezlipit buzele de ale mele, respirând precipitat. M-am uitat în ochii lui, deja învăluită într-o ceață sexuală, iar el mi-a luat fața în palme și mi-a așternut o sărutare tandră pe gură, limba lui atingând-o ațâțător pe a mea. Apoi s-a retras, și-a coborât mâinile pe brațele mele și m-a întors ușor, cuprinzându-mă pe după talie. Stăteam cu spatele lipit de el, respirând precipitat, în timp ce degetele lui căutau fermoarul lateral al rochiei. Simțeam prin jerseu căldura palmelor sale, iar singurele zgomote care se auzeau în cameră erau respirațiile noastre excitate și sunetul metalic al fermoarului, pe care Braden îl deschidea chinuitor de lent, mângâindu-mi pielea cu degetele. După aceea, mâinile sale mi-au urcat iarăși pe brațe și s-au oprit la bretelele rochiei, dându-le jos de pe umeri. În cele din urmă, a apucat rochia din dreptul coapselor și a tras de ea, lăsând-o să-mi cadă la picioare.

— Ieși din ea, mi-a șoptit el la ureche cu glas răgușit.

Cu inima bătând nebunește, am pășit afară din cercul rochiei, mișcarea făcându-mă să-mi dau seama că eram stânjenitor de umedă. Braden a luat rochia de jos și a întins-o pe canapea. Când a revenit lângă mine, i-am simțit mâna pe pielea catifelată a feselor mele. Am uitat să spun că îmi cumpărasem și lenjerie nouă — dantelă neagră de la Victoria's Secret. Chiloții erau înguști, lăsând dezvelită mare parte din fund, iar sutienul avea cupe mici, astfel încât decolteul rochiei să fie cât mai sexy.

Braden a continuat să mă mângâie, dându-mi fiori, iar degetele i-au alunecat de-a lungul despărțiturii dintre fese și au intrat în mine pe la spate. Am gemut, arcuindu-mi spatele, iar el și-a retras degetele, după care și le-a adâncit din nou în mine.

— Braden, am murmurat eu.

Iar el m-a apucat de șolduri și m-a tras spre el, lipindu-și erecția de fesele mele.

— Asta e tot ce-mi trebuie ca să mi se scoale, mi-a spus el în șoaptă, mângâindu-mi urechea cu buzele. Să-mi rostești numele.

Am simțit că mi se strânge pieptul și n-am știut ce să răspund. Nu voiam să vorbesc. Voiam doar să simt.

Ca și când ar fi înțeles asta, m-a întors cu fața spre el și a făcut un pas în spate, sorbindu-mă din priviri, în lenjeria mea sexy.

— Minunat. Dar te prefer goală, a spus el, apoi s-a uitat la pantofii mei și ochii i-au scânteiat. Pantofii poți să-i păstrezi.

Am dus mâna la spate să-mi desfac sutienul, dar Braden s-a apropiat iarăși de mine și m-a oprit. A clătinat din cap și mi-a coborât mâinile.

— Așteaptă, a spus el, apoi s-a îndepărtat de mine.

Stăteam în față lui doar în pantofi și lenjerie intimă, iar el a început să se dezbrace chinuitor de lent. Când a rămas doar în pantaloni, s-a oprit și mi-a zâmbit, aruncându-mi o privire plină de înțeles. Habar n-aveam ce voia să-mi dea de înțeles. Nu doream decât să-l simt în mine.

Dar Braden nu se grăbea. M-a cuprins cu un braț pe după talie și m-a tras spre el, lipindu-mi pielea și sânii de pieptul lui, atingându-mi picioarele goale cu stofa pantalonilor. După aceea, cu cealaltă mână, mi-a scos repede toate clamele cu care îmi făcusem cocul, iar părul mi s-a revărsat pe spate, desfăcându-și buclele. I-am văzut ochii sclipind și, pentru prima oară, am mulțumit Cerului că aveam un păr bogat, din moment ce îi pricinuise o asemenea reacție lui Braden. Și-a vârât mâna în pletele mele și mi-a tras ușor capul pe spate, buzele lui plutind deasupra gâtului meu. Mi-am ținut respirația, cu pielea fierbinte și picioarele tremurânde, l-am cuprins pe după umeri și am așteptat următoarea atingere. I-am simțit gura pe piele — încă o sărutare, ușoară ca o adiere —, și m-am auzit scoțând un murmur de frustrare.

Respirația lui Braden mi-a mângâiat bărbia, apoi i-am simțit buzele pe gât și atingerea ușoară a limbii, în timp ce cobora spre sâni, presărându-mi sărutări pe piele. A tras în jos sutienul, și aerul rece mi-a învăluit sfârcurile tari, care tânjeau după gura lui. Buzele i s-au strâns în jurul unui sfârc, iar eu mi-am arcuit spatele și mi-am împins șoldurile într-ale lui, simțindu-i mădularul tare pe pântec.

— Braden, te rog, l-am implorat eu, copleșită de dorință.

Am coborât o mână pe pieptul lui, mângâindu-i pielea fermă și fierbinte, apoi i-am strâns mădularul prin pantaloni.

A gemut ușor, dându-mi drumul la sfârc, și a început să-și unduiască șoldurile, frecându-se de mâna mea.

— La dracu'! a șoptit el, apoi a închis ochii preț de o clipă, iar când i-a redeschis, erau incandescenți. Nu mai pot aștepta.

Am încuviințat din cap cu fiori de nerăbdare în stomac și cu chiloții umezi. Braden mi-a desfăcut imediat sutienul, iar mâinile lui mari mi-au cuprins sânii preț de o clipă. Am simțit că mădularul i se întărește și mai mult.

În clipa aceea, și-a pierdut controlul. M-a lipit de el și a pornit cu spatele spre peretele cu ușa de la intrare, lângă care era așezat un scrin, apoi m-a întors cu spatele și — nu tocmai blând — m-a împins spre el. M-am sprijinit de scrin, respirând precipitat, iar Braden mi-a strâns sânii în palme și m-a lipit de el, mângâindu-mi urechea cu limba.

— Am să ți-o trag în poziția asta. O să fie dur, Jocelyn. Ești pregătită?

Am încuviințat din cap, dar mi s-a strâns inima un pic.

Braden mi-a dat jos chiloții, iar eu am ieșit din ei, aruncându-i cu piciorul într-o parte. Căldura lui în spatele meu și zgomotul fermoarului de la pantaloni mi-au dat fiori de plăcere, iar unghiile mi s-au înfipt în scrin de nerăbdare.

Mi-a pus o mână pe pântec și m-a tras spre el, astfel încât am fost nevoită să mă aplec în față și să mă sprijin cu coatele de scrin, apoi și-a vârât un deget în mine.

— Ce umedă ești, iubito, a șoptit el încântat.

Am scos un zgomot gutural, care voia să spună: *Treci la treabă!*, iar el a râs o clipă, apoi s-a înfipt în mine. Opintirea lui mi-a smuls un țipăt, însă Braden nu mi-a dat niciun răgaz. A ieșit câțiva centimetri și iarăși s-a adâncit în mine, iar eu m-am relaxat, sprijinindu-mă de scrinul tare. Apartamentul s-a umplut de gemete și țipete, de șuierul

respirațiilor noastre întretăiate și de plescăituri de carne umedă. Cu degetele înfipte în șoldurile mele, Braden se opintea cu putere, făcându-mă să uit de mine. Mișcările mi se sincronizau perfect cu ritmul lui necruțător, iar în scurtă vreme gâfâitul mi s-a întețit, excitându-l și mai tare pe Braden și făcându-l să-mi strângă sfârcurile între degete. A fost ca și când ar fi apăsat pe un buton.

— Braden! am strigat eu, simțind cum explodează în mine un orgasm cum nu mai avusesem niciodată, iar vulva mi se contracta și pulsa în jurul mădularului său, în timp ce el continua să se opintească în mine, înaintând spre propriul lui orgasm.

Și-a dat drumul cu un geamăt gutural, cu gura lipită de umărul meu, strângându-mi și mai tare șoldurile și lipindu-mă de coapsele sale, în timp ce continua să se adâncească în mine, cu trupul tremurând de plăcere.

Picioarele mi se muiaseră de tot. Mai stăteam în picioare doar pentru că mă ținea Braden.

După o vreme, a ieșit cu grijă din mine, dar tot m-am crispat. Nu fusese tocmai blând cu mine. Ca și când ar fi simțit asta, m-a strâns în brațe și m-a întrebat:

— Te simți bine?

Nu. Mă simțeam grozav!

— A fost nemaipomenit, am șoptit eu, sprijinindu-mă de el.

— Mie îmi spui, a răspuns el cu un râs discret, ca torsul pisicii.

M-a întors cu fața spre el și m-a așezat cu grijă pe scrin, ridicând-mi picioarele pe șoldurile lui, iar eu mi-am sprijinit mâinile pe pieptul său, privindu-l în ochi. Am observat pe chipul lui o schimbare care mi-a tăiat respirația. Braden a surprins momentul și m-a sărutat ușor pe gură. Cu multă tandrețe.

Uneori, nu e nevoie de cuvinte pentru a-ți da seama că s-a transformat ceva în tine. Poți să schimbi cu un prieten o privire care consolidează o înțelegere mai adâncă între voi, și astfel, o legătură mai puternică. Când ești lângă o soră, un frate sau un părinte, poți să-l atingi în așa fel încât să-i transmiți: *Sunt aici, orice s-ar întâmpla,*

și dintr-odată, o persoană care îți era doar rudă, o persoană pe care o iubești, se dovedește a fi unul dintre prietenii tăi cei mai buni.

Ceva s-a întâmplat cu Braden în clipa aceea, când s-a uitat la mine, când ne-am sărutat.

Nu era vorba doar de sex.

Trebuia să plec de acolo.

Braden și-a depărtat fața de a mea și, cu un zâmbet discret, mi-a dat la o parte părul din ochi.

— Încă n-am terminat cu tine, a spus el, și m-a sărutat din nou.

Am rămas pe scrin, cu picioarele înfășurate în jurul lui, și iarăși am făcut sex. Tandru de data asta — și mai mult de zece minute, ca adolescenții. Trupul meu se lupta cu sentimentele care mă copleșiseră. Nu voiam să renunț la ce se înfiripase între noi. Era ceva seducător, care dădea dependență. Dar nu voiam mai mult decât ne puteam oferi fizic unul celuilalt. *Ar trebui să plec.*

Dar nu puteam pleca.

Începeam să înțeleg de ce spun unii că o anumită persoană e ca un drog pentru ei.

Asta însemna că trebuia să redefinesc noaptea aceea. Sex. Era doar sex.

După ce am luat această decizie, m-am dat în spate, lingându-mi buzele umflate, apoi am coborât de pe scrin și mi-am dat jos pantofii.

— Trebuie să-mi cer scuze, i-am amintit eu, așezându-mă în genunchi.

Braden s-a uitat la mine cu pleoapele pe jumătate lăsate.

— Pentru ce? a șoptit el, iar mădularul lui semierect s-a întărit într-o clipă.

— Pentru că te-am făcut dobitoc, am zâmbit eu.

A izbucnit într-un râs aspru, care s-a transformat brusc într-un geamăt în clipa când i-am cuprins mădularul între buze.

Cu toate că Braden apăsase pe butonul unei telecomenzi și ferestrele — care ocupau aproape un perete întreg din dormitorul lui — se

acoperiseră cu jaluzele, lumina dimineții tot a reușit să se strecoare în cameră și să mă trezească. Am întors capul pe pernă și am văzut că ceasul arăta șapte și jumătate. Mi-am dat seama că Braden nu era lângă mine, pentru că, de obicei, mă trezea căldura lui, și, în plus, din baia de lângă dormitor se auzea zgomotul dușului.

Mi-a revenit imediat în minte noaptea de dinainte. Restaurantul. Fosta lui soție. Durerea pe care am simțit-o pentru el. Venirea la apartament. Sexul nebun de pe scrin. Cum am îngenuncheat în fața lui și mi-a întors favoarea. Turul duplexului, pe care l-am făcut dezbrăcați și care s-a sfârșit în dormitor. Unde, simțindu-mă ciudat în continuare, îl împinsesem pe spate, îi sărutasem și îi linsesem trupul minunat, apoi mă urcasem pe el și îl vârâsem în mine. Planul meu era să ne întoarcem în punctul în care fusesem cu câteva ora înainte, înainte să venim la el acasă.

Dar Braden avea alte planuri.

După ce îmi dădusem drumul, m-a întors pe spate și a intrat în mine iar și iar, uitându-se în ochii mei. Am vrut să-i închid, așa cum făcusem ultima oară. Dar n-am mai putut.

Dar i-am închis acum, cu un ușor geamăt, stând întinsă pe pat.

Povestea noastră devenea din ce în ce mai complicată și, oricât de laș ar fi fost din partea mea, pur și simplu nu puteam da ochii cu Braden la lumina zilei, după intensitatea serii de dinainte. M-am dat jos din uriașul pat în stil oriental și am ieșit cu grijă din dormitor, coborând în grabă în living, să-mi iau hainele. Mi-am pus lenjeria și rochia, mi-am vârât picioarele în pantofi — cu toate că mă dureau — și mi-am luat poșeta. Am ieșit din apartament, cu inima dudu-indu-mi în piept, și, cuprinsă de vinovăție, am ieșit din clădire, în aerul proaspăt al dimineții. Neavând chef să merg pe jos și să atrag privirile pietonilor, am luat un taxi de lângă Quartermile[11] și nu m-am relaxat decât după ce am ajuns pe strada Dublin.

11 Complex imobiliar din centrul Edinburghului, alcătuit din magazine, birouri și apartamente.

Tocmai când băgam cheia în ușă, am primit un mesaj:
Nu știu ce dracu' a fost asta, dar să nu se mai întâmple. Vorbim.
Perspectiva discuției cu el mi-a smuls un oftat adânc.

Judy Garland îmi cânta de pe ecranul televizorului, spunându-mi că soarele strălucea și îndemnându-mă să fiu fericită. Nu era nimic în neregulă cu adolescenta Judy Garland, dar, în clipa aceea, aș fi vrut ca Gene Kelly să se întoarcă pe ecran și să danseze pentru mine. Făcusem duș, îndepărtând transpirația și amintirile nopții de sex cu Braden, îmi luasem pe mine niște jeanși și un hanorac, apoi mă ghemuisem pe canapea să mă uit la filme vechi. Dacă aș fi încercat să mă așez la laptop să scriu, cu siguranță m-aș fi pierdut în gândurile mele confuze și încurcate. Așa că îmi amorțeam mintea cu musicaluri și cu Gene Kelly, actorul meu preferat din Hollywoodul de altădată.

După ce mi-am făcut un sendviș, am auzit deschizându-se ușa de la intrare. Inima mi-a stat în loc preț de o clipă, până am recunoscut pașii ușori ai lui Ellie. Am oftat ușurată.

— Bună, mi-a zâmbit Ellie, intrând în cameră. M-am întors de la oftalmolog.

— Cum a fost? am întrebat eu, luându-i sonorul lui Judy Garland.

— Se pare că am nevoie de ochelari pentru citit și pentru televizor, a strâmbat ea din nas. Nu-mi stă bine cu ochelari.

Mă îndoiam. Ellie ar fi putut să se îmbrace cu un sac de gunoi și tot ar fi arătat bine.

— Când te duci să-i iei?

— Săptămâna viitoare, a spus ea, apoi a zâmbit brusc. Și, cum a fost cina?

— Fratele tău m-a păcălit. Am fost doar noi doi.

Ellie a pufnit:

— Tipic pentru Braden. Măcar te-ai distrat?

— Da, ne-am distrat, am ridicat eu nonșalant din umeri, atâta doar că ne-am întâlnit cu o fostă iubită a lui Braden, care părea o

persoană foarte plăcută, dar a fost un pic inadecvată și mi-a spus din senin despre fosta lui soție.

Ellie a rămas cu gura căscată, iar ochii ei albaștri au căpătat o expresie neliniștită. S-a ridicat în picioare, s-a apropiat cu precauție și a luat loc lângă mine:

— Ți-aș fi zis, Jocelyn, dar Braden a vrut să-ți spună el, pentru că e un subiect delicat. Aș vrea să-ți pot explica tot ce s-a întâmplat, dar chiar nu vreau să mă amestec, e treaba lui.

— Nu-i nimic, am liniștit-o, dând din mână. Mi-a povestit despre Analise. Și că l-a înșelat.

Ellie s-a încruntat:

— Ți-a povestit?

Nu trebuia?

— Da.

A rămas nemișcată preț de o clipă, părând împietrită, apoi expresia ochilor ei s-a îmblânzit și mi-a surâs:

— Ți-a povestit.

Doamne, iar începea să construiască scenarii romantice.

— Încetează.

— Ce? s-a uitat ea la mine cu ochi mari, făcând pe inocenta.

— Știi la ce mă refer, i-am răspuns eu cu o grimasă.

Înainte ca Ellie să poată răspunde, ușa de la intrare s-a deschis și s-a trântit cu putere, apoi s-au auzit pași grei venind spre noi.

— Oh, la naiba! am bombănit eu, fără să iau în seamă expresia întrebătoare din ochii lui Ellie.

Ușa de la living s-a deschis, iar el a apărut în prag îmbrăcat în costum și s-a sprijinit de toc cu o mină inexpresivă.

— Bună, Braden, l-a salutat Ellie cu glas scăzut, simțind că atmosfera s-a tensionat brusc.

— Bună, Els, i-a răspuns el, dând ușor din cap, apoi m-a țintuit cu o privire letală. În dormitor. Acum.

S-a răsucit pe călcâie și a plecat, așteptându-se să-l urmez.

Am rămas pe canapea cu gura căscată.

— Ce ai făcut? a șoptit Ellie pe un ton îngrijorat.

— Am plecat pe furiș de la el azi-dimineață, i-am răspuns eu, întorcând capul spre ea.

— De ce? a ridicat ea din sprâncene.

Inexplicabilul sentiment de vinovăție care mă copleșise s-a transformat repede în furie.

— Pentru că asta fac tovarășii de futai, am pufnit eu, sărind de pe canapea. Și trebuie să înceteze să-mi mai dea ordine.

M-am dus tropăind — da, tropăind — în dormitor și am trântit ușa în urma mea, cu respirația precipitată de furie.

— Trebuie să încetezi să-mi mai dai ordine! am spus eu, ridicând degetul spre Braden, care stătea la capătul patului.

Mina lui inexpresivă a dispărut imediat, fiind înlocuită de un aer deranjat. Eufemistic vorbind. De fapt, era furios.

— Trebuie să încetezi să te porți ca o nebună.

— Ce naiba am făcut? am pufnit eu.

S-a uitat la mine cu o expresie uluită.

— Ai plecat pe furiș din apartamentul meu, ca și când aș fi fost un tip cu care ți-ai tras-o la beție și de care acum ți-e rușine.

Se înșela amarnic. Am pus mâinile în sân — o măsură de protecție — și am clătinat din cap, refuzând să mă uit în ochii lui.

— N-ai vrea să mă scapi de impresia asta și să-mi explici de ce nu te-am mai găsit când am ieșit de la duș în dimineața asta?

— Am... am avut niște treburi.

Braden a devenit amenințător de tăcut:

— Ai avut niște treburi.

— Mda.

— Credeam că ești mai matură, Jocelyn. Dar văd că m-am înșelat.

— Nu mă lua cu porcării din astea, i-am răspuns eu pe un ton iritat. Nu mie mi-a sărit țandăra că tovarășul de futai n-a rămas cu mine, să mă strângă în brațe la prima oră.

Ochii lui au căpătat o expresie distinctă și am simțit că mi se pune un nod în stomac. Dar expresia a dispărut la fel de repede pe cât a apărut, iar fața lui a căpătat o mină aspră:

— Bine. Am înțeles. Las-o baltă. Sâmbăta cealaltă o să am nevoie de tine. L-am invitat pe DJ Intrepid, un DJ faimos din Londra, să pună muzică în Fire în Săptămâna Bobocilor.

Avea o voce detașată, indiferentă — nu-mi plăcea răceala lui față de mine.

— Vreau să fii acolo, a adăugat el.

— Bine, am încuviințat eu ușor din cap.

— În regulă. O să-ți trimit un mesaj mai încolo.

S-a apropiat de mine și am așteptat tensionată următoarea lui mișcare. Nici măcar nu m-a privit. Pur și simplu a trecut pe lângă mine și a pus mâna pe clanță.

Nu m-a sărutat de rămas-bun.

Eram deprimată. Cine complica lucrurile acum?

Dr. Pritchard a luat o gură de apă, apoi a înclinat capul într-o parte, după ce m-am oprit din povestit.

— Te-ai gândit că poate începi să ai sentimente mai profunde față de Braden?

Am oftat adânc:

— Bineînțeles. Nu-s proastă.

— Și totuși, ești hotărâtă să continui acest aranjament cu el, perfect conștientă că ar putea căpăta o importanță mai mare pentru tine, dar, pe de altă parte, îți dorești ca totul să se termine conform înțelegerii?

— Mă rog... poate că sunt un pic proastă, am zâmbit eu forțat.

Știu că sunt încăpățânată. Mi s-a spus de mai multe ori. Știu că am o mulțime de probleme și că nu vor dispărea foarte curând. Dar, după cele câteva luni petrecute pe strada Dublin, cu un pic de ajutor de la doctorița cea bună, am reușit să mă văd într-o lumină

diferită. Înainte, eram convinsă că nu sunt ataşată de nimeni, pentru că asta îmi doream. În ultima vreme, începeam să accept — încet, dar sigur — faptul că ţineam la Rhian şi la James. Şi la Ellie, desigur. Poate că nu voiam să ţin la ei, dar aşa stăteau lucrurile. Iar a ţine la cineva presupune tot felul de chestii nasoale… cum ar fi să ai remuşcări.

I-am cerut scuze lui Ellie pentru că o repezisem. Bineînţeles că ea m-a iertat cu dragă inimă.

Dar toată ziua de vineri am fost chinuită de vină, şi îmi revenea mereu în minte chipul lui Braden. Sentimentul de vinovăţie mi-a amintit nişte episoade nasoale din trecut, aşa că, în după-amiaza aceea, am sfârşit încuiată în baie, lovită de un îngrozitor atac de panică.

Înţelesesem ceva. Ceva care mă speria.

E drept că aranjamentul meu cu Braden se baza pe sex, dar asta nu însemna că nu aveam sentimente faţă de el.

Adevărul e că ţineam la el, deşi nu *voiam* asta.

Tocmai de aceea, înainte să plec la serviciu, i-am trimis un mesaj în care i-am spus ce nu spusesem niciodată unui tip:

Îmi pare rău. x

Nu vă puteţi închipui cât de tare îmi bătea inima după ce am adăugat sărutul de la sfârşit. Un mic sărut şi mâinile deja îmi tremurau.

Craig şi Jo nu au fost mulţumiţi de mine în noaptea aceea. Am încurcat nişte comenzi, am vărsat jumătate de sticlă de Jack Daniel's, apoi am răsturnat borcanul pentru bacşiş pe tejgheaua umedă, udând nişte bancnote. În pauză, când mi-am verificat telefonul şi am văzut că încă nu primisem niciun răspuns de la Braden, mi-am ţinut o mică lecţie în gând.

Nu mă puteam transforma într-o idioată neîndemânatică numai pentru că un tip nu-mi acceptase scuzele. Mesajul pe care i-l trimisesem era o dovadă de maturitate, mi-am spus cu furie în sinea mea, iar dacă el nu-şi dădea seama de asta, nicio problemă! La naiba cu el! Eram Joss Butler. Nu acceptam să fiu ofensată de niciun bărbat.

M-am întors la lucru, hotărâtă şi sigură pe mine, şi am reuşit să-mi fac treaba fără niciun alt incident. Le-am explicat colegilor că aveam o migrenă şi de aceea fusesem neîndemânatică, dar că deja mă simţeam mult mai bine. Şi au înghiţit explicaţia, întrucât am început să glumesc cu ei ca de obicei, închizându-mi sentimentele în cutia de fier din adâncul meu — lucru la care mă pricepeam de minune.

După ce s-a terminat tura, Jo şi Craig mi-au propus să plec mai devreme, dat fiind că nu mă simţisem tocmai bine. Nu m-am opus. Mi-am strâns lucrurile, mi-am luat la revedere de la Brian, bodyguardul clubului, şi am pornit pe treptele ce duceau spre strada Dublin.

— Jocelyn.

M-am întors şi l-am văzut pe Braden pe trotuarul din faţa clubului. Iarăşi mi s-a pus un nod în stomac. Ne-am uitat în tăcere unul la celălalt cam un minut, până când, în cele din urmă, mi-am recăpătat glasul:

— Pe mine mă aşteptai?

S-a apropiat, zâmbind uşor:

— M-am gândit să te conduc acasă.

Deşi îmi era greu s-o recunosc, m-a cuprins un sentiment de uşurare.

— Şi totul o să se încheie cu noi doi goi în patul meu? am spus eu cu un zâmbet.

Ca de obicei, râsul lui grav şi aspru m-a cucerit:

— Da, asta aveam în minte.

Am inspirat adânc:

— Deci m-ai iertat pentru că am fost o scorpie?

— Iubito…, a spus el, şi m-a mângâiat pe obraz, dându-mi de înţeles că mă iertase.

L-am tras de haină, apropiindu-l de mine:

— În orice caz, cred că ar fi bine să-mi arăţi cine e şeful.

M-a luat în braţe, lipindu-mă de el:

— Parcă mi-ai zis că vrei să nu mai fac pe şeful.

— Ei bine, sunt împrejurări speciale, în care e permis.

— Aha. Și care ar fi acele împrejurări?

— Cele în care eu ajung la orgasm.

A zâmbit, strângându-mă și mai tare:

— De ce faci să sune totul atât de murdar?

Am izbucnit în râs, amintindu-mi că folosise aceleași cuvinte în ziua când mă văzuse goală. Doamne, părea un episod dintr-o altă viață.

Capitolul 17

În weekendul acela, cu mult sex și hohote de râs, Braden și cu mine am reușit să trecem peste acel incident. Am lucrat și eu, și Braden, iar duminică, Elodie și Clark au dus copiii la St. Andrews[12], așa că Ellie, Braden și cu mine ne-am întâlnit cu Adam, Jenna și Ed. Era prima oară când eu și Braden ieșeam în oraș cu alte persoane, de când începuse aranjamentul nostru. Din clipa în care am intrat în pubul preferat al lui Ed, pe Royal Mile[13], mi-am dat seama că toată lumea știa de înțelegerea noastră. Jenna se uita la noi ca și când am fi fost un experiment științific, iar Ed avea pe buze un caraghios zâmbet adolescentin. Adam chiar mi-a făcut cu ochiul. Jur că mi-aș fi luat tălpășița dacă Braden nu mi-ar fi anticipat reacția și nu m-ar fi apucat de mână să mă tragă înainte. Dar, după ce și-au dat seama că, de fapt, nu se schimbase nimic — nu eram un cuplu, nu ne țineam de mână, nu ne mângâiam, iar scaunele noastre erau destul

12 St. Andrews: vechi oraș universitar din estul Scoției.

13 Royal Mile: succesiune de străzi din centrul orașului, între Castelul Edinburgh și Palatul Holyrood.

de depărtate —, toată lumea s-a purtat normal. Am mâncat bine, am băut bere, apoi am mers împreună la film. La cinema, Braden a avut grijă să stăm singuri, pe rândul din spatele celorlalți, și într-adevăr… ne-am mângâiat un pic în întuneric.

Luni, nu ne-am văzut, așa că am reușit să scriu încă un capitol din cartea mea și am dat o fugă la dr. Pritchard. A fost o ședință plăcută. Marți, Braden și-a luat prânzul la mine în pat. Miercuri, a fost foarte ocupat și nu ne-am văzut. Am petrecut seara cu Ellie, îndurând un film romantic pentru adolescenți — a fost atât de dulce, încât m-au durut dinții. Am insistat ca data viitoare să vedem un film de acțiune sau unul cu Gene Kelly.

— Ce băiețoasă ești, a strâmbat Ellie din nas, mestecând o bomboană de ciocolată.

Mi-am luat privirea de la filmul siropos și m-am uitat la ea. Era tolănită pe canapea, acoperită cu ambalaje de bomboane. Cum de nu se îngrășa?

— De ce spui asta, am întrebat eu, pentru că nu-mi plac dulcegăriile?

— Nu, pentru că preferi să vezi cum cineva ia bătaie, nu pe cineva care își mărturisește dragostea.

— Adevărat.

— Vezi, ești băiețoasă.

Am făcut o grimasă:

— Cred că Braden n-ar fi de acord.

— Au! Lovitură sub centură.

Am zâmbit pervers:

— N-ai zis tu că-s băiețoasă?

A întors capul pe pernă și s-a uitat la mine.

— Că tot veni vorba… nu că v-aș fi urmărit — asta e, am un excelent spirit de observație —, dar se pare că vă faceți planurile în funcție de programul lui Braden. Nu te deranjează?

Bineînțeles că și eu observasem asta. Dar, serios vorbind, ce obiecții aș fi putut avea? Eu „lucram" de acasă, iar Braden muncea

toată ziua. Iar la bar mă duceam în cele două seri în care Braden era liber.

— Are un program încărcat, asta e.

Ellie a încuviințat din cap:

— Dar pe multe dintre iubitele lui le deranja.

— Mă deranjează să fiu considerată iubita lui, am prevenit-o eu ironic.

— N-am zis că ești iubita lui. Voiam doar să spună că... De fapt, habar n-am ce voiam să spun, pentru că nu știu ce să mai cred despre voi.

Mi-am dat seama că, romanțioasă cum era, mai avea un pic și se lansa într-o prelegere furioasă pe marginea relației dintre mine și Braden, așa că am schimbat repede subiectul.

— Nu mi-ai povestit mare lucru despre Adam în ultima vreme.

Colega mea de apartament s-a schimbat la față, și mi-aș fi dorit să fi ales alt subiect.

— Nu prea am mai vorbit după duminica în care a venit la mama. Probabil a înțeles că îmi transmitea semnale contradictorii, așa că s-a dat la o parte.

— N-am observat nimic ciudat între voi duminica trecută, când am ieșit în oraș.

— Pentru că hoinăreai prin Țărâmul lui Braden.

Am izbucnit în râs:

— Da, ai dreptate.

Ellie a clătinat din cap:

— Ești o zuză care se autoamăgește.

Asta era una nouă. Nu-mi aminteam ca Rhian și James să-mi fi zis așa vreodată:

— M-ai făcut zuză?

— Exact. Și încă una care se autoamăgește.

— Și ce e o zuză?

— O persoană care nu poate înțelege o situație; o caraghioasă; o nătângă; o fraieră. O zuză care se autoamăgește: Joss Butler și

imaginea ei greșită, prostească și caraghioasă cu privire la adevărata natură a relației pe care o are cu fratele meu Braden Carmichael, a încheiat ea, încruntându-se la mine — dar era o încruntătură marca Ellie, așa că n-am pus-o la socoteală.

Am încuviințat din cap.

— Zuză. Interesant cuvânt.

Ellie a aruncat cu o pernă în mine.

Joi, când am primit un mesaj de la Braden, în care îmi spunea că nu putea veni în seara aceea, am simțit o fărâmă de dezamăgire. Nu puteam admite că eram foarte dezamăgită, pentru că închisesem acest sentiment în cutia mea de fier. Era în ultima etapă a încheierii unui contract legat de proiectul imobiliar la care lucrase vara aceea, așa că l-am înțeles. Dar nu însemna că nu era nasol.

M-am adâncit în muncă și am scris toată ziua, uimită și încântată că reușisem să termin alte câteva capitole, fără să fiu nevoită să scot la iveală amintirile care, cu siguranță, m-ar fi trimis în baie, cu un nou atac de panică. Deși nu mai avusesem niciunul de la cel înfiorător de vinerea anterioară.

Joi seara, întrucât nu aveam parte de Braden, am hotărât să-mi alin necazul cu un maraton Denzel Washington. Ellie s-a dat bătută după două filme și s-a dus la culcare. Câteva ore mai târziu, am adormit și eu.

Când m-am trezit, am simțit că se prăbușește lumea sub mine.

— Ce-i? am bâiguit eu, ochii mei încercând să se acomodeze cu lumina slabă.

— Șșș, iubito, am auzit vocea șoptită a lui Braden deasupra capului, și mi-am dat seama că eram în brațele lui. Te duc în pat.

Cu un aer somnoros, mi-am petrecut brațele pe după gâtului lui, în timp ce mă purta spre dormitor.

— Ce cauți aici?

— Mi-a fost dor de tine.

— Îhî, am îngăimat eu. Și mie mi-a fost dor de tine.

Câteva secunde mai târziu, am adormit la loc.

Visam că lumea era înghițită de o mare inundație, că apa urca în apartamentul nostru și că nu aveam nicio cale de ieșire; panica devenea tot mai puternică, pe măsură ce apa se apropia de tavan, dar, în timp ce îmi așteptam moartea iminentă, am simțit un fior de plăcere între picioare și, când am coborât privirea, am văzut acolo un superb cap de triton[14]. Apa s-a retras într-o clipă, iar eu am rămas întinsă pe spate cu tritonul fără chip, care acum era un simplu bărbat și care mă lingea cu pasiune.

— Doamne, am șoptit eu, străbătută de senzații care m-au trezit de-a binelea.

Am deschis ochii. Eram în pat. Era dimineață.

Iar între picioare aveam capul lui Braden.

— Braden, am murmurat eu, relaxându-mă pe saltea și vârându-mi mâinile în părul lui.

Avea o limbă minunată.

Șoldurile îmi tresăreau în timp ce îmi sugea clitorisul, înconjurându-l cu limba, iar când și-a vârât degetele în mine, mi-am pierdut controlul asupra respirației și, cu pulsul zvâcnindu-mi în urechi, mi-am dat drumul în câteva secunde.

Să tot fii trezită așa.

Mușchii mi s-au adâncit în saltea, iar Braden s-a ridicat și s-a uitat zâmbind în ochii mei. Îi simțeam erecția pe vulva umedă.

— Bună dimineața, iubito.

I-am mângâiat talia, zgâriindu-l ușor cu unghiile, știind că-i face plăcere.

— Bună dimineața și ție. Și ce dimineață plăcută.

A izbucnit în râs, văzându-mi zâmbetul caraghios, apoi s-a dat jos de pe mine și s-a întins pe pat. M-am întors să mă uit la ceas, dar privirea mi-a fost atrasă de un obiect de pe birou. M-am ridicat

14 Triton: zeitate marină greacă, cu bust de bărbat și cu coadă de pește.

imediat în capul oaselor, întrebându-mă dacă nu cumva ochii îmi jucau o festă. Braden s-a apropiat de mine pe la spate, sprijinindu-și bărbia de umărul meu.

— Îți place?

O mașină de scris. Pe birou, lângă laptop, se afla o mașină de scris. Un model vechi, de un negru lucios. Era foarte frumoasă. Exact precum cea pe care mama promisese să mi-o cumpere, dar nu mai apucase, pentru că murise.

Era un cadou minunat. Un cadou superb, ales cu grijă. Și dădea de înțeles că între noi nu era vorba doar de sex.

Presiunea mi-a cuprins pieptul înainte să o pot împiedica, iar mintea mi s-a încețoșat, ca și când ar fi fost prea plină. Am simțit furnicături pe piele, iar inima a început să-mi bată nebunește.

— Jocelyn, am auzit vocea îngrijorată a lui Braden străbătând pâcla, și l-am strâns de mână să-l liniștesc. Respiră, mi-a șoptit el la ureche, strângându-mă la piept cu cealaltă mână.

Am încercat să impun un ritm respirației, recăpătând controlul, lăsând plămânii să se deschidă, și, în cele din urmă, pulsul mi s-a domolit, iar ceața din creier a dispărut. Sleită de puteri, m-am sprijinit pe pieptul lui Braden.

După vreo două minute, Braden a rupt tăcerea:

— Știu că nu vrei să vorbești despre ce îți declanșează atacurile de panică, dar… se întâmplă des?

— Din când în când.

A oftat, iar trupul mi s-a mișcat odată cu pieptul lui:

— Poate ar fi bine să vorbești cu cineva despre asta.

M-am îndepărtat de el, fără să mă pot uita în ochii lui:

— Deja am vorbit.

— Serios?

Am încuviințat din cap, ascunzându-mă în spatele părului:

— Cu o terapeută.

— Faci terapie? m-a întrebat el calm.

— Da.

Mi-a dat părul pe după ureche, iar degetele lui mi-au alunecat pe maxilar, întorcându-mi fața către el. Privirea lui era blândă și preocupată. Înțelegătoare.

— Bine. Mă bucur că ai stat de vorbă cu cineva.

Ești minunat.

— Mulțumesc pentru mașina de scris. E frumoasă.

Braden mi-a zâmbit stânjenit:

— N-am vrut să-ți provoc un atac de panică.

L-am sărutat scurt, încercând să-l liniștesc:

— Astea sunt problemele mele, nu-ți face griji. Îmi place foarte mult. Foarte frumos din partea ta.

Ba chiar mai mult de atât. Pentru a-mi îndepărta din minte acest *mai mult*, i-am zâmbit senzual, coborându-mi mâna între picioarele lui și apucându-l de mădular. I s-a întărit instantaneu.

— Dar e un cadou pe care nu-l pot accepta fără să-ți ofer ceva la schimb.

Am dat să cobor, dar Braden m-a oprit, apucându-mă de antebrațe și trăgându-mă spre el. M-am încruntat. Știam că-și dorea asta. Îi simțeam mădularul pulsându-mi în mână.

— Ce-i?

Expresia lui s-a schimbat imediat: ochii i s-au întunecat, iar trăsăturile i-au devenit dure ca granitul.

— Cobori pentru că vrei, nu pentru că ți-am oferit mașina de scris. A fost doar un dar, Jocelyn. Să nu întorci chestia asta pe toate părțile până o să se transforme în altceva.

Am rămas pe gânduri câteva clipe, iar în cele din urmă am încuviințat din cap:

— Bine.

L-am strâns un pic mai tare, iar nările i s-au umflat ușor.

— Atunci o să cobor pentru că ai coborât și tu mai înainte.

Mi-a dat drumul și s-a sprijinit în coate:

— Așa mai merge.

* * *

— Așadar, cartea începe să prindă formă? m-a întrebat dr. Pritchard cu un aer satisfăcut.

Am încuviințat din cap:

— Da, merge binișor.

— Și atacurile de panică?

— Am mai avut câteva.

— În ce împrejurări?

I-am povestit, iar când am terminat, dr. Pritchard a ridicat privirea și am văzut în ochii ei o expresie pe care n-am înțeles-o.

— I-ai spus lui Braden că faci terapie?

Oh, la naiba, oare nu făcusem bine? Habar n-aveam de ce, dar pur și simplu îmi venise să-i spun…

— Da, am răspuns eu, prefăcându-mă că nu-mi păsa dacă era bine sau nu.

— Cred că ai procedat bine.

Stai un pic. Ce?

— Serios?

— Da.

— De ce?

— *Tu* de ce crezi?

Am făcut o grimasă:

— Următoarea întrebare.

După dimineața aceea, l-am văzut pe Braden aproape în fiecare zi. În săptămâna care a urmat, a stat mai mult pe la mine. Sâmbătă seara, Ellie, Braden, Jenna, Adam și o tipă invitată de el au trecut pe la Club 39, înainte să-l târască pe Braden într-un club de noapte. Lui Braden nu-i plăcea deloc să iasă în astfel de localuri, ceea ce m-a făcut să-l întreb de ce era proprietarul unui club de noapte. Mi-a răspuns că era o afacere profitabilă. Înainte să plece, i-am zâmbit cu un aer înțelegător. Și n-am fost deloc surprinsă când am aflat că a plecat pe

furiș din clubul de noapte și a venit să mă ducă acasă. Duminică, am fost să luăm cina acasă la Elodie și Clark. Declan și Hannah s-au ciondănit întruna, fără ca tatăl lor să-i ia în seamă, spre deosebire de Elodie, care a intervenit și a întețit certurile dintre ei. În încercarea de a uita de tipa cu care venise Adam cu o noapte înainte, Ellie s-a plâns încontinuu că lentilele ochelarilor nu erau bune. Și nimeni n-a observat ceva schimbat între mine și Braden. Slavă Domnului! Lui Elodie i-ar fi explodat capul dacă ar fi știut ce se întâmpla între noi.

Luni seara, Braden a venit la mine după ce fusese la sală — ce bine că aveam abonamente la săli diferite, altminteri nu m-aș fi putut concentra asupra exercițiilor. Am petrecut seara împreună cu Ellie, iar Braden a rămas cu mine peste noapte. Marți seara, am fost cu el la prima mea cină de afaceri. De data asta, una adevărată. Habar n-aveam că Braden voia să vândă restaurantul franțuzesc și să păstreze restaurantul de lux, specializat în mâncăruri din pește și fructe de mare, amplasat pe malul mării. Era o vânzare privată către un prieten de afaceri, și totuși, presa locală aflase despre această tranzacție și publicase un articol despre vânzarea faimosului local La Cour, speculând pe marginea motivelor lui Braden.

— E prea mult, mi-a explicat Braden, după ce mă rugase să-l însoțesc la cina care de fapt era o masă festivă cu tipul care cumpărase localul. Clubul de noapte a devenit o afacere mult mai profitabilă decât mă așteptam, iar agenția imobiliară ridică tot felul de probleme care mă împiedică să mă dedic proiectului de dezvoltare imobiliară, adică exact ce îmi place să fac. Deci am prea multe pe cap. În plus, La Cour era al tatei. Nu poartă deloc amprenta mea. Așa că l-am vândut.

Ne-am întâlnit cu Thomas Prendergast și Julie, soția lui, la Tigerlily. Eram îmbrăcată cu o rochie nouă și m-am străduit să fiu cât mai fermecătoare cu putință. Mă rog, atât cât mă pricepeam eu. Thomas era mai în vârstă decât Braden și mult mai serios, dar era prietenos și se vedea că îl respecta pe Braden. Julie era la fel ca soțul ei — calmă, tăcută, dar prietenoasă. Suficient de prietenoasă încât să pună întrebări personale. Pe care Braden m-a ajutat să le eludez.

Lucru pentru care l-am răsplătit generos mai încolo.

Una peste alta, cina a fost plăcută. Braden părea mai relaxat acum, că nu mai era împovărat de La Cour, și, nu știu de ce, dar asta m-a făcut să mă relaxez și eu. Miercuri seara, am fost la apartamentul lui, în principal pentru că la mine trebuia să nu facem gălăgie, ceea ce răpea o parte din farmecul sexului. Așa că în noaptea aceea am făcut sex zgomotos pe canapea, pe podea și în patul din dormitor.

Copleșită de plăcere, stăteam întinsă pe cearșafurile răvășite, cu privirea ațintită în tavan. Dormitorul era la fel de modern ca restul duplexului: un pat jos, în stil japonez, șifoniere încastrate în pereți, astfel încât să nu ocupe din spațiul încăperii, un fotoliu într-un colț, lângă fereastră, două noptiere și nimic altceva. Ar fi trebuit adăugate măcar câteva tablouri.

— De ce nu vorbești despre familia ta?

Mi s-a încordat tot trupul și am oftat auzind această întrebare, pentru care nu eram deloc pregătită. Am întors capul pe pernă și m-am uitat la el cu un aer surprins. Nu era îngrijorat, ca și când s-ar fi așteptat să-mi pierd cumpătul. Era doar hotărât. Am inspirat adânc și m-am uitat în altă parte:

— Pur și simplu nu vorbesc.

— Nu e tocmai un răspuns, iubito.

Am ridicat mâinile în aer:

— Nu mai sunt printre noi. N-am despre ce să vorbesc.

— Nu e adevărat. Ai putea vorbi despre ce fel de oameni erau. Despre cum era familia voastră. Despre cum au murit…

Am luptat preț de câteva clipe cu furia, străduindu-mă să o înăbuș. Știam că nu voia să fie crud cu mine. Era curios — voia să știe. Nu era deplasat din partea lui. Dar credeam că ne înțelegeam unul pe celălalt. Credeam că mă înțelege.

Dar apoi mi-am dat seama că nu avea cum.

— Braden, știu că viața ta n-a fost ușoară, dar nu poți să înțelegi cât de urât e trecutul meu. E foarte nasol. Și nu vreau să te duc acolo.

S-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-și perna de tăblia patului, iar eu m-am întors pe o parte, uitându-mă în ochii lui. Avea o expresie îndurerată, pe care i-o vedem pentru prima dată.

— Și eu am avut parte de lucruri nasoale, Jocelyn. Crede-mă.

Am așteptat, presimțind că urma să continue.

Braden a oftat, luându-și privirea de la mine și uitându-se pe fereastră.

— Mama e cea mai egoistă femeie pe care am cunoscut-o în viața mea. Și nici măcar nu o cunosc foarte bine. Am fost obligat să-mi petrec vacanțele de vară cu ea, călătorind prin Europa, trăind de pe urma rataților jalnici pe care reușea să-i manipuleze să se combine cu ea. În timpul anului școlar, locuiam cu tata în Edinburgh. Într-adevăr, Douglas Carmichael era un nenorocit aspru și distant, dar era un nenorocit care mă iubea, lucru pe care mama nu l-a făcut niciodată. Iar tata mi le-a oferit pe Ellie și Elodie. Elodie e singurul subiect în legătură cu care am avut dispute cu tata. E o femeie plăcută, o persoană bună la suflet, și n-ar fi trebuit s-o alunge și s-o trateze ca pe celelalte. Dar a făcut-o. Bine că Elodie l-a găsit pe Clark, iar Ellie s-a ales cu un frate care ar face orice pentru ea. Cu Ellie, tata era afectuos, dar neglijent. Doar asupra mea făcea presiuni. Așa că am devenit un golan, un rebel care nu voia să calce pe urmele lui tati, și-a reproșat el pufnind și clătinând din cap. De-am putea să ne întoarcem în trecut și se le băgăm mințile în cap copiilor care eram cândva…

De-am putea...

— Aveam un anturaj dubios, fumam iarbă, mă îmbătam și săream des la bătaie. Eram furios. Furios pe orice. Și îmi plăcea să-mi folosesc pumnii ca să scap de furie. Aveam nouăsprezece ani, iar prietena mea era o fată dintr-un cartier rău famat. Maică-sa era la pușcărie, taică-su murise, iar frate-su era un drogat. O fată bună, dar cu o viață de familie distrusă. Într-o noapte, a venit la mine la ușă. Era vraiște…

Ochii i s-au încețoșat și mi-am dat seama instinctiv că urma să-mi spună ceva îngrozitor.

— Plângea, tremura și avea vomă în păr. În seara aia, când se întorsese acasă, frate-su era atât de drogat, încât o violase.

— Dumnezeule! am șoptit eu.

Am simțit o durere fizică, gândindu-mă la această fată pe care n-o cunoșteam și la suferința lui Braden din clipele acelea.

— Mi-am pierdut cumpătul, a continuat el. Am luat-o din loc și, plin de adrenalină, am străbătut în fugă distanță până la ea acasă.

S-a oprit, încleștând maxilarele:

— Jocelyn, l-am bătut până mai avea un pic și își dădea duhul.

S-a uitat la mine cu un aer plin de regret.

— Sunt un tip robust, a șoptit el. Eram puternic și în adolescență. Nu-mi dădeam seama ce forță aveam.

Nu-mi venea să cred că îmi povestea toate astea. Nu-mi venea să cred că trecuse prin așa ceva. Tocmai el, despre care credeam că trăise doar în lumea cinelor elegante și a apartamentelor luxoase. Descopeream că o vreme trăise într-o altă lume.

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

— Am plecat, am sunat la salvare, fără să-mi dau numele, apoi m-am întors la ea și i-am spus ce făcusem. Nu m-a învinovățit. De fapt, ne-am acoperit unul pe celălalt atunci când a venit poliția. Frate-su era un drogat notoriu, nu existaseră martori, drept care polițiștii au crezut că incidentul avea legătură cu drogurile. A stat în comă câteva zile. Au fost cele mai îngrozitoare zile din viața mea. Când s-a trezit din comă, le-a spus anchetatorilor că nu-și putea aminti cine îl atacase. Dar când am mers cu sora lui la spital, i-a povestit ce făcuse.

Vocea lui Braden a tremurat un pic.

— Frate-su a început să plângă. Cred că a fost cea mai jalnică scenă pe care am văzut-o vreodată: el plângea, iar ea se uita țintă la el, cu ochii plini de ură. După care a plecat. Iar el mi-a promis că n-o să spună nimănui ce se întâmplase. Mi-a spus că merita ce-i făcusem. Că ar fi trebuit să-l omor… Nu puteam face nimic pentru niciunul dintre ei. Nu l-am mai văzut de atunci. Iar relația mea cu ea

s-a stricat când a început să se drogheze, ca să uite ce se întâmplase. Am încercat s-o ajut, dar nu m-a lăsat. Acum câțiva ani, am aflat că a murit de supradoză.

M-am ridicat și eu în capul oaselor, împărtășindu-i durerea.

— Braden… îmi pare rău.

A dat ușor din cap și s-a uitat la mine:

— Nu m-am mai bătut niciodată de atunci. N-am mai ridicat mâna asupra nimănui. Tata și cu mine am trecut peste multe conflicte atunci. Doar lui i-am povestit adevărul, și m-a ajutat s-o iau pe alt drum. Îi sunt recunoscător pentru asta.

— Cu toții îi suntem recunoscători, am zâmbit eu trist, mângâindu-i obrazul și dându-mi seama că avea mare încredere în mine, din moment ce îmi povestise toate astea.

Mie.

Dumnezeule mare!

Cumva îi eram *datoare*? Sau nu așa se punea problema. Avea încredere în mine, întrucât știa că nu voi spune nimănui și nici nu o să-l judec.

Stând lângă el și împărtășindu-i suferința, mi-am dat seama că n-ar fi spus nimănui nimic din ceea ce i-aș fi mărturisit. Că nu m-ar fi judecat niciodată. Am scos un oftat și am coborât mâna, simțind cum mi se crispează stomacul în timp ce luptam cu mine însămi.

— Dru.

Numele ei mi s-a desprins de pe buze fără să-mi dau seama.

Trupul lui Braden s-a încordat:

— Dru?

Am încuviințat din cap, coborând privirea spre stomacul lui. Sângele mi-a năvălit în urechi și am strâns cearșaful în mâini, să nu-mi mai tremure degetele.

— Era prietena mea cea mai bună. Am crescut împreună, iar când mi-a murit familia, am rămas doar cu ea. Nu mai aveam pe nimeni altcineva, am spus eu, înghițind cu greu din pricina nodului din gât. Am fost complet debusolată o vreme… sălbatică. O târam

pe Dru la petreceri pentru care eram prea tinere. Și făceam lucruri pentru care eram prea tinere. Trecuse un pic mai mult de un an… și, într-o seară, era o petrecere cu bere pe malul unui râu. Îmi făcusem un obicei din a agăța tipi, de obicei doar ca să ne sărutăm, dar, dacă eram suficient de beată, făceam și alte lucruri, iar Dru se tot străduia să-și ia inima în dinți și să-l invite în oraș pe Kyle Ramsey. Kyle mă scotea din minți, am pufnit eu. Se dădea mereu la mine, dar după ce i-am pierdut pe ai mei… ei bine, în afară de Dru, era singura persoană cu care puteam vorbi despre orice. Era un băiat bun. Și îmi plăcea de el, am mărturisit eu cu glas scăzut. Chiar îmi plăcea. Dar Dru era îndrăgostită lulea de el, iar eu nu mai eram fata de care fusese îndrăgostit Kyle înainte. Dru nu voia să meargă la petrecere în seara aia, dar i-am spus că o să vină și Kyle, așa că până la urmă am reușit s-o conving… Pe la jumătatea petrecerii, flirtam cu căpitanul echipei de fotbal și credeam că Dru se retrăsese undeva să stea de vorbă cu Kyle. Dar, la un moment dat, Kyle își făcu apariția din senin și îmi spuse că vrea să discute cu mine. Ne-am tras într-un loc ferit, iar el a început să-mi spună tot felul de lucruri. Că ceea ce făceam cu toți tipii ăia era sub demnitatea mea. Că părinții mei ar fi fost foarte necăjiți dacă m-ar fi văzut așa.

Am inspirat adânc și m-au trecut fiori.

— Și mi-a spus că ținea la mine. Că ar fi putut să mă iubească cu adevărat. Nu mă gândeam la nimic în momentele alea. Pur și simplu l-am lăsat să mă sărute, iar în scurtă vreme ne-am înfierbântat amândoi, dar el s-a oprit înainte să ajungem prea departe și mi-a spus că nu trebuia să mă culc cu el doar ca să-și păstreze interesul pentru mine. Că voia să fiu iubita lui. Iar eu i-am zis că nu puteam, pentru că Dru era înnebunită după el și nu i-aș fi putut face una ca asta. Am mai stat puțin de vorbă, iar în cele din urmă am hotărât că trebuie să mă îmbăt sau să fac orice m-ar putea ajuta să scap de drama asta de adolescenți, dar când m-am întors la petrecere, una dintre prietenele lui Dru mi-a spus că eram o trădătoare nenorocită. Și mi-am dat seama că Dru aflase că mă sărutasem cu Kyle.

Am închis ochii, amintindu-mi imaginea ei stând lângă leagănul din funie, cu o mină furioasă.

— Am găsit-o beată criță pe malul râului. Încerca să urce într-un leagăn de funie, cu care te puteai balansa deasupra apei, dar era vechi și uzat, iar în seara aia curentul era foarte puternic. Am rugat-o să se întoarcă la petrecere și să stăm de vorbă, dar ea țipa întruna că eram o trădătoare și o curvă.

Am ridicat privirea spre Braden și am văzut că avea o expresie tristă.

— Dar și-a luat avânt și s-a desprins de pe mal înainte s-o pot opri. Iar funia a cedat. Țipa s-o ajut, în timp ce curentul o purta la vale și, fără să stau pe gânduri, m-am aruncat în apă după ea. Dar Kyle, care ne urmărise de la distanță, a venit imediat și a sărit în apă. Înota mult mai bine decât mine și, în loc să mă lase să mă duc după ea, m-a tras înapoi la mal. În cele din urmă, trupul lui Dru a fost scos pe țărm. Se înecase. De atunci, n-am mai vorbit niciodată cu Kyle.

— Iubito, a șoptit Braden, aplecându-se spre mine.

Dar am ridicat mâna, ținându-l la distanță, și am clătinat din cap cu furie:

— Am omorât-o, Braden. Nu merit compasiune.

— Jocelyn, a spus el șocat, nu ai omorât-o. A fost un accident tragic.

— A fost o serie de evenimente pricinuite de acțiunile mele. Eu sunt de vină.

A deschis gura să spună ceva, dar i-am acoperit buzele cu palma:

— Știu că nu e rațional. *Chiar* realizez asta. Dar nu știu dacă va veni vreodată clipa în care să nu mă mai învinovățesc. Dar încerc să trăiesc cu asta. Faptul că ți-am povestit e un pas uriaș, crede-mă.

Braden m-a luat în brațe, lipindu-și o palmă de ceafa mea:

— Mulțumesc pentru că ai avut încredere în mine.

I-am pus o mână pe obraz și am oftat cu un aer epuizat:

— Cred că acum trebuie să facem sex.

— De ce, a întrebat el, încruntând sprâncenele.

— Să nu uităm ce facem aici, i-am răspuns eu cu subînțeles.

Braden a mijit ochii.

— Nu, a zis el pe un ton aspru, strângându-mă de ceafă. Fac sex cu tine din oricare alt motiv în afară de ăsta.

Am constatat cu surprindere că, pentru prima oară, nu aveam nicio replică, iar Braden nici măcar nu a așteptat să-i răspund ceva. M-a sărutat apăsat pe gură, apoi s-a întins pe spate, trăgându-mă și pe mine. M-a întins alături de el și s-a aplecat să stingă lumină.

— Dormi, iubito.

Uluită de evenimentele acelei nopți, am rămas întinsă în întuneric, ascultându-i respirația, până când, în cele din urmă, m-a furat somnul.

— Cum te simți acum, după ce i-ai povestit lui Braden despre Dru?

Mi-am luat privirea de la diploma de master a terapeutei, care atârna înrămată pe perete, și m-am uitat în ochii ei:

— Sunt speriată, dar, în același timp, mă simt ușurată.

— Speriată pentru că ai povestit și altcuiva în afară de mine?

— Da.

— Iar ușurată?

M-am răsucit pe fotoliu:

— Sunt perfect conștientă că le ascund lucruri oamenilor și, deși știu că nu e curajos din partea mea, așa reușesc eu să fac față dificultăților. Când i-am spus lui Braden, lumea nu s-a prăbușit. M-am simțit curajoasă pentru prima oară. Și a fost un fel de ușurare.

Capitolul 18

M-aş minţi pe mine însămi dacă aş spune că lucrurile nu s-au schimbat între mine şi Braden după noaptea aceea. Am devenit mai apropiaţi. În sensul că începuserăm să ne înţelegem din priviri. Şi petreceam mult mai mult timp împreună. Am hotărât să nu mă mai gândesc la viitor. Făceam sex nemaipomenit cu un tip minunat, care se întâmpla să-mi fie şi prieten, aşa că nu voiam să mă gândesc la ziua de mâine. Ştiam ce mă aştepta în viitor — un dezastru inevitabil. Totul era mult mai frumos în prezent.

A venit şi ziua de sâmbătă, când, cu ocazia reluării cursurilor universitare, în Fire urma să vină un DJ londonez. Nu eram nerăbdătoare să-mi petrec seara între studenţi şi nici pe Braden nu-l încânta ideea, dar trebuia să fie la club, din respect pentru faimosul DJ de care nu auzisem niciodată. Aşa că Ellie, Adam şi cu mine hotărâserăm să-i facem o favoare lui Braden. În după-amiaza aceea, am făcut greşeala de a merge la cumpărături cu Ellie şi Hannah şi, în cele din urmă, m-am lăsat convinsă să-mi cumpăr o rochie scurtă. Nu avusesem niciodată aşa ceva. Era o rochie turcoaz simplă, fără

decolteu, dar cu spatele decupat până sub talie — iar tivul se înălța cu câțiva centimetri deasupra genunchilor — era mai scurtă decât tot ce purtasem în public până atunci.

Mă rog, aveam și pantalonii scurți cu dungi albe și verzi, dar rochia era categoric mai îndrăzneață.

Mi-am prins părul în coc, am lăsat-o pe Ellie să mă machieze — mai strident decât aș fi făcut-o eu — și mi-am luat o pereche de botine din piele întoarsă de culoarea rochiei, care se prindeau cu niște cureluțe deasupra gleznei. Ca de obicei, Ellie arăta superb: avea o rochie scurtă și largă, de culoare aurie, și sandale cu șnururi subțiri de piele.

Ne întâlneam cu Braden la club, ceea ce probabil era un lucru bun, întrucât, atunci când am ajuns, mi-a aruncat o privire și s-a încruntat. Stăteam toți patru în biroul lui, învăluiți de ritmul muzicii din club. Văzându-i exasperarea, am pus mâinile în șold.

— Ce-i? am pufnit eu.

M-a măsurat din cap până în picioare, apoi s-a uitat în ochii mei cu o expresie amenințătoare:

— Cu ce naiba te-ai îmbrăcat?

M-am încruntat:

— Care-i problema ta?

Ellie și-a dres glasul:

— Mi se pare că îi stă bine.

Braden i-a aruncat o privire amenințătoare.

Deși mă durea reacția lui față de o rochie pe care o consideram frumoasă și sexy, am ridicat din umeri ca și când nu mi-ar fi păsat.

— Să bem ceva.

M-am întors și mi-a făcut plăcere să-l aud pe Braden trăgând aer în piept — văzuse că aveam spatele gol.

Am ieșit din birou și, urmată de zgomot de pași, mi-am croit drum prin clubul care deocamdată era foarte liniștit. Ajunseserăm devreme, iar lumea abia începea să vină. Podeaua uriașă a clubului era împărțită pe două niveluri. Barul și un mic ring de dans, mărginit

de mese și canapele, erau separate de restul clubului prin patru trepte lungi și rotunjite. Nivelul mai înalt era mărginit de pereți negri, presărați cu beculețe albe, iar mai jos, la nivelul principal, pereții erau întrerupți din loc în loc de flăcări de hârtie, luminate din spate. De tavan atârna un enorm candelabru cu ornamente din sticlă în formă de flăcări, creând o atmosferă spectaculoasă într-un club altfel discret. La intrarea în local, aflată la parter, erau două scări: una ducea la nivelul la care ne aflam noi, iar cealaltă, la subsol. La parter era amenajat un bar mai mic și un ring de dans, iar la subsol, încă un bar.

Înainte să ajung la cele patru trepte care duceau la bar, Braden m-a ajuns din urmă și m-a întors spre el, lipindu-mă de pieptul său. Mâna lui mi-a alunecat pe talie și m-a strâns cu putere de șold.

— Ești foarte apetisantă, mi-a șoptit el la ureche. Asta e problema mea.

Am dat capul pe spate și m-am uitat în ochii lui, simțindu-mă prost pentru că nu-i înțelesesem reacția din birou — un acces primitiv de gelozie.

— Oh, am zâmbit eu, pe un ton ușor ironic. Ce bine că ești singurul care are acces sub rochia asta, nu?

Zâmbetul lui posesiv mi-a dat de înțeles că gelozia nu i se domolise decât în mică măsură.

— Așa e, a încuviințat el din cap. Mergi și ia loc lângă Ellie și Adam la masa pe care v-am rezervat-o. Vă trimit ceva de băut.

— Unde te duci?

— Să întâmpin niște prieteni. Și presa locală. Trebuie să mă arăt un pic. O să se termine repede.

Am încuviințat din cap și am plecat, urcând cele patru trepte și mergând până la masa unde stăteau Ellie și Adam, care păreau absorbiți într-o conversație încinsă. Mă pregăteam s-o apuc în altă direcție, dar tocmai atunci Adam a ridicat privirea și s-a îndepărtat imediat de Ellie, spunându-mi din priviri să iau naibii loc. M-am uitat la el cu un aer care voia să spună: *Ești un idiot*, apoi am luat loc lângă Ellie.

— Braden o să ne trimită ceva de băut, le-am spus eu. Nu știam că și-a invitat și alți prieteni în seara asta. Credeam că o să fim doar noi și clienții obișnuiți.

— Ah, nu, și-a țuguiat Ellie buzele, în mod evident prost dispusă. Și-a invitat unele dintre fostele iubite, precum și câteva dintre tipele cu care a avut relații avantajoase — toate se dau în vânt după cluburi. Și-a invitat și câțiva prieteni.

A fost ca și când mi-ar fi dat un pumn. M-am încordat toată, uluită că Braden își invitase niște foste iubite. Și mai avusese relații cu avantaje reciproce precum a noastră? Îmi spusese că era prima oară când făcea asta.

— Ellie, i-a aruncat Adam o privire mustrătoare, ce pui la cale?

Luată prin surprindere, s-a uitat la el clătinând din cap, iar el a făcut un semn spre mine. Ellie m-a privit din nou și, nu știu ce a văzut pe chipul meu, dar s-a făcut palidă la față.

— Oh, fir-ar să fie, Jocelyn, n-are nicio importanță. Fetele alea nu înseamnă nimic.

— Hai să ne îmbătăm, am propus eu cu voce tare.

Adam s-a uitat la mine cu un aer precaut:

— Nu cred că e o idee bună. Haideți să-l așteptăm pe Braden.

Dar așteptarea lui Braden s-a prelungit dincolo de limita suportabilului. O vreme, m-am uitat prin lumina difuză din club la tinerii care, încetul cu încetul, au umplut clubul până la refuz și la fetele care flirtau cu Braden, în timp ce el le zâmbea ca un idiot, oferindu-le de băut.

Neobișnuită cu ghimpele geloziei, a cărui împunsătură o simțeam în clipele acelea, am ridicat nepăsătoare din umeri, cum ar fi făcut Jocelyn cea de dinainte de strada Dublin, și am pornit spre ringul de dans. Ellie a dansat alături de mine o vreme, iar Braden a trecut pe la noi să vadă cum ne simțim. I-am răspuns cu un zâmbet rece, dar, înainte să mă poată întreba ce s-a întâmplat, a fost confiscat de un alt musafir. Apoi Ellie m-a lăsat singură, iar după o vreme, căutând-o cu privirea, am văzut că stătea la bar, holbându-se la Adam, care flirta cu o tipă pe care nu o cunoșteam. Bărbații… Am clătinat furios din cap. Niște dobitoci.

Poate că deja mă pilisem.

Tocmai când mă pregăteam să mă duc la bar să cer niște apă, am simțit o mână rece pe spatele gol. M-am întors și, spre surprinderea mea, am dat cu ochii de Gavin, antrenorul de fitness.

— Joss, mi-a zâmbit el, fără să-și ia mâna de pe mine. Mă bucur să te revăd.

Recunosc că zâmbetul uriaș cu care i-am răspuns nu însemna că îmi părea bine să-l revăd, ci că eram supărată pe Braden, care mă pusese să-mi iau liber, iar acum mă lăsase de izbeliște.

— Bună, Gavin.

M-a măsurat, fluierând, din cap până în picioare, și am observat că se legăna ușor — se vedea că era beat.

— Arăți trăsnet.

— Mersi, i-am zâmbit eu din nou.

— Ce faci aici în seara asta?

— Îl cunosc pe proprietar.

A mijit ochii și a încuviințat lent din cap:

— Înțeleg.

— Tu?

— Păi, am venit să dansez. Cu tine.

Am izbucnit în râs:

— Vai, câtă subtilitate.

— Fac și eu ce pot. Ce-ar fi să…

Zbang!

Mâna lui Gavin a fost smulsă de pe spatele meu și, cuprinsă de groază, l-am văzut prăbușindu-se pe podea, cu nasul plin de sânge. M-am uitat la Braden, care își agita pumnul umflat, încruntându-se la Gavin cu pieptul plin de furie. Mulțimea se dăduse la o parte și se uita la noi, iar Adam și Ellie s-au apropiat.

— Ce naiba a fost asta? am zis eu cu glas sugrumat, suficient de tare cât să fiu auzită peste muzică — volumul fusese coborât un pic, atunci când pumnul lui Braden stârnise un cor de exclamații.

Braden mi-a aruncat o privire aspră:

— *Ăsta* e Gavin. Prietenul care i-a tras-o lui Analise. De ce naiba stăteai de vorbă cu el, ca și când l-ai cunoaște?

Cu gura căscată, m-am întors spre Gavin, care tocmai se ridica în picioare.

— E antrenor la sala de fitness. M-a ajutat o dată, am spus eu, șocată și dezgustată, apoi m-am uitat iarăși la Braden. Jur că n-am știut.

Gavin a pufnit și amândoi ne-am întors spre el. Ștergându-și sângele de la nas, i-a spus rânjind lui Braden:

— Se pare că ți-ai găsit una mai bună, Bray.

Apoi m-a măsurat din cap până în picioare cu o privire sordidă:

— Să sperăm că se repetă istoria, pentru că încerc să ajung între picioarele ei de câteva săptămâni. Ce zici, Joss? Vrei să ți-o tragi cu un bărbat adevărat?

Braden s-a mișcat cu iuțeala fulgerului. Acum era lângă mine, iar în clipa următoare l-a pus pe Gavin la podea, dându-i pumn după pumn. Adam s-a aplecat și l-a tras înapoi, iar bodyguarzii și-au croit drum prin mulțime, ridicându-l pe Gavin cel însângerat și trăgându-l la o parte.

Adam îl ținea strâns pe Braden, care îl fixa cu privirea pe instructor.

— Să nu te mai apropii de ea! a spus printre dinți, ridicând un deget amenințător spre el.

Gavin s-a șters iarăși la nas.

— Doamne, a gemut el, nu m-ai lovit niciodată când i-am tras-o fostei tale gagici. Fac o poantă despre ultima ta femeiușcă și mă pui imediat la podea. Cumva are păsărica de aur sau ce?

Braden a mârâit și iarăși s-a năpustit spre el, dar unul dintre barmani l-a ajutat pe Adam să-l țină.

— Scoateți-l de aici, le-a ordonat Adam bodyguarzilor, apoi s-a uitat la Gavin cu mânie: Dacă îmi ieși în cale pe stradă, îți zbor dinții din gură.

Gavin a răspuns amenințării cu o grimasă și s-a lăsat scos din club.

Mă uitam uluită la Braden, fără să iau în seamă vorbele îngrozitoare ale lui Gavin. Braden bătuse pe cineva. Pentru mine? Bătuse pe cineva, la scurt timp după ce îmi spusese că nu mai lovise pe nimeni de când avea nouăsprezece ani. Pentru mine. Sau avea legătură cu fosta lui soție?

Cu sângele vuindu-mi în urechi, încercam să pun cap la cap toate astea.

Braden s-a smuls din strânsoarea lui Adam.

— Te simți bine? l-a întrebat Adam.

În loc să-i răspundă, Braden s-a uitat la mine, m-a apucat de încheietura mâinii și a pornit spre birou, trăgându-mă după el. I-am aruncat o privire peste umăr lui Ellie, care avea un aer îngrijorat, dar nu m-am opus lui Braden, de teamă ca nu cumva să mă împiedic și să-mi sucesc glezna.

Braden m-a tras în birou cu o smucitură și a trântit ușa în urma noastră, încuind-o fără grabă, iar eu m-am sprijinit de biroul lui „mare și frumos".

Stăteam nemișcată și așteptam, speriată de această versiune primitivă, scuipătoare de flăcări, a lui Braden.

— Mai întâi, a spus el, apropiindu-se amenințător de mine, apari în rochia asta, astfel încât toți bărbații din club să vrea să ți-o tragă. După care începi să flirtezi cu individul care m-a trădat, mi-a șuierat el în față.

Am încercat să-l îndepărtez, împingându-l în piept, dar n-am reușit.

— Hei! am răspuns eu apăsat, simțind că mă înfurii. Unu: nu te mai lega de rochie. Îmi place, așa că obișnuiește-te cu ea. Și doi: nu știam cine e tipul!

Chipul i s-a înnegurat și mai tare. M-au trecut fiori și am încercat să fac un pas în spate, dar nu-mi dădea voie biroul.

— Și totuși, flirtai cu el!

Era prima oară când țipa la mine. Am tresărit, intimidată și enervată în egală măsură. L-am împins iarăși cu palmele, dar nu i-am putut clinti pieptul ca un bloc de beton.

— Eu am flirtat? am pufnit cu un aer surprins. Îmi ceri să-mi iau liber ca să vin cu tine, după care descopăr că ți-ai invitat toate fostele iubite și tovarășele de futai, și îți petreci noaptea flirtând cu câteva dintre ele! Ce înseamnă asta, Braden? am întrebat eu cu glas scăzut, simțind că furia lasă loc durerii. Cumva îmi dai papucii mai devreme?

M-a luat de șolduri, lipindu-mă de el, și o parte din furie a dispărut de pe chipul lui. Mi s-a tăiat respirația când i-am simțit erecția, cu toate că nu eram surprinsă. Se simțea ceva electrizant în atmosferă, și mă bulversa faptul că eram furioasă și, în același timp, atât de excitată.

— Iubito, nu s-a întâmplat nimic, mi-a spus el cu glas scăzut, plecând capul spre mine. Voiam să vină multă lume, iar tipele astea se dau în vânt după petreceri și au o mulțime de prieteni care ies în cluburi. Asta-i tot.

— Și flirtul?

A ridicat din umeri:

— Nici măcar nu mi-am dat seama. N-am vrut să te rănesc.

Am pufnit zeflemitor, încercând să păstrez o fărâmă de demnitate:

— Nu m-ai rănit. N-ai cum să mă rănești.

Auzindu-mi tonul sever, Braden a strâns din buze, iar pe chip i-a revenit aerul furios. În clipa următoare, m-am trezit lipită de birou, iar Braden m-a apucat de partea din spate a coapselor, ridicându-mi picioarele și împingându-se între ele. Mi-a tras în sus marginea rochiei, iar eu m-am agățat de el să-mi păstrez echilibrul, simțind pe fese răceala biroului.

— Jocelyn, nu mă minți.

Am încercat să-l îndepărtez, însă Braden m-a lipit și mai strâns de el, iar cu mâna dreaptă și-a desfăcut nasturii de la pantaloni.

— Nu mint, am răspuns eu gâfâind.

I-am simțit mădularul îmboldindu-mă când s-a aplecat să-mi șoptească la ureche:

— Minți.

Și m-a sărutat pe gât. Apoi m-a surprins, șoptindu-mi cu respirația întretăiată:

— Îmi pare rău că te-am rănit.

N-am putut decât să încuviințez din cap cu un aer nesigur, simțind că nu mai am niciun control asupra situației.

— Iubito..., a spus el, ridicând capul, cu o expresie pe care n-am reușit s-o descifrez. L-am lovit, a continuat el cu glas aspru, și, brusc, mi-am dat seama că expresia care i se așternuse pe chip era de uluire. L-am lovit. L-am văzut cu tine... l-am lovit.

Din cauza mea. I-am cuprins fața cu palmele și, dintr-odată, nu mi-a mai fost teamă de el.

— Nu, i-am șoptit eu pe buze. Nu-ți face asta.

Mi-a strivit buzele cu ale sale și, în aceeași clipă, mi-a rupt chiloții, apoi și-a vârât cu pasiune limba în gura mea și mădularul în adâncul meu. Această invadare bruscă mi-a smuls un geamăt, și mi-am arcuit spatele, iar el mi-a cuprins fesele cu palmele, opintindu-se în mine iar și iar. Biroul s-a umplut cu strigătele mele de plăcere, iar el gemea cu buzele lipite de gâtul meu.

— Jocelyn, a murmurat el, încercând să se adâncească și mai mult în mine. Întinde-te pe spate, mi-a cerut el.

M-am supus imediat, simțind lemnul rece pe spatele gol, iar Braden mi-a ridicat picioarele mai sus, astfel încât să poată intra în mine mai adânc, mai cu putere. Mă zvârcoleam pe birou, lăsându-mă în seama lui Braden. Era o tortură sublimă, iar orgasmul mi-a fulgerat trupul într-un timp record.

Braden încă nu terminase. În timp ce se domoleau undele orgasmului, mă uitam în ochii lui, iar el se afunda în mine, înaintând spre propria lui descătușare. Simțeam că mă apropiam de un nou orgasm. Când și-a dat drumul, Braden a lăsat capul pe spate, cu dinții strânși și mușchii gâtului încordați, izbindu-și coapsele de ale mele. Îi priveam chipul transfigurat — cel mai sexy lucru din câte văzusem în viața mea — și, simțindu-i jetul în mine, am scos un țipăt și mi-am

dat drumul încă o dată, simțind cum îmi pulsează vaginul în jurul mădularului său.

— Dumnezeule! a exclamat Braden, uitându-se la mine plin de dorință.

În cele din urmă, mușchii mi s-au relaxat și am închis ochii, încercând să-mi domolesc respirația.

Încă era în mine când și-a cerut scuze cu glas scăzut:

— Am fost un dobitoc în noaptea asta.

— Mda, am murmurat eu.

— Mă ierți? a întrebat el, strângându-mă de șold.

Am deschis ochii și i-am răspuns zâmbind:

— Deja am acceptat cele două orgasme ca pe o scuză.

Braden nu a râs, așa cum ar fi făcut de obicei, ci și-a adâncit mădularul semierect în mine, până am simțit că îmi sărută uterul cu vârful glandului, și a spus cu glas scăzut:

— A mea.

— Ce? am clipit eu, nefiind sigură că înțelesesem.

— Vino, a oftat Braden, ieșind cu grijă din mine și vârându-și mădularul în pantaloni. M-a ridicat ușor de pe birou și, făcând o grimasă, mi-a luat chiloții rupți de pe podea.

— După ce că port rochia asta, acum o să ies de aici și fără chiloți, primitivule, i-am zâmbit eu insolent.

— La dracu'! a zis Braden, închizând ochii.

Capitolul 19

În următoarele luni, Braden a fost o prezență constantă în viața mea. După noaptea din Fire, a fost destul de afectat de încăierarea cu Gavin, dar am făcut tot ce mi-a stat în putință să-l conving că individul merita niște pumni și — cel mai important — că bătaia pe care i-o dăduse nu-l transformase într-un tip rău. Am aflat mai mult despre Gavin de la Adam. Fuseseră toți trei prieteni din școala primară, dar, pe măsură ce creșteau, Gavin s-a transformat într-un tip nesuferit. Era ironic, uneori caustic, se purta îngrozitor cu femeile — îi plăcea să le facă să sufere — și era un mincinos. Braden se încăpățânase să-i rămână loial, pentru că fuseseră prieteni atât de mult timp. Până când individul și-a tras-o cu soția lui. Vorbind despre toate astea cu Braden, cred că am reușit în cele din urmă să-l liniștesc, iar după câteva săptămâni, starea de sumbră meditație care pusese stăpânire pe el a dispărut încetul cu încetul.

Bineînțeles că mi-am anulat abonamentul la sala de fitness, iar Braden m-a convins să merg la sala lui, unde am descoperit că unul dintre motivele pentru care avea șolduri înguste și umeri lați și sexy

era că, după fiecare ședință, înota. Până la urmă, am ajuns să merg la sală odată cu el, ba chiar să înot și eu după ce făceam exerciții. De fapt, am sfârșit prin a ne invada viața unul altuia aproape complet. În timpul săptămânii, ori de câte ori puteam, ne petreceam nopțile împreună, la mine sau în apartamentul lui; amândurora ne plăcea să rămânem acasă și să ne uităm la televizor sau să ascultăm muzică, dar ieșeam și în oraș: la restaurant, la film sau într-un club cu prietenii. Cel puțin de două ori pe lună, îl însoțeam pe Braden la întâlniri de serviciu. Ba chiar am fost pomenită într-un articol, dintr-un ziar local, drept cea mai recentă cucerire a lui Braden și însoțitoarea lui constantă la evenimentele mondene. Am încercat să nu mă las influențată de asta.

Braden încerca să ajungă la Club 39 vinerea și sâmbăta, ceea ce însemna că veneau și Ellie, Adam și alți prieteni de-ai lor. Braden mi-a zis că-i plăcea să mă vadă lucrând — i se părea sexy —, dar Ellie mi-a spus că, după părerea ei, își marca teritoriul în fața clienților și a colegilor mei.

Tot ce conta era faptul că stătea cu mine cât de mult putea, iar asta însemna că avea grijă să fie la bar foarte des. Și nu mă deranja deloc.

De fapt, începusem să-i simt lipsa atunci când nu era în preajmă. Aranjamentul nostru nu evoluase cum mă așteptam — ba chiar fusese dat uitării. La un moment dat, încetasem să-mi mai fac griji, câtă vreme puteam fi cu Braden, fără să-mi pun întrebări înfricoșătoare cu privire la viitor.

Eram amândoi în camera mea. Braden se uita pe schițele lui Adam pentru un nou complex imobiliar, pe care le întinsese pe patul meu, iar eu stăteam la mașina de scris, lucrând la capitolul cincisprezece din romanul meu, de care eram destul de mulțumită. Sincer vorbind, eram încântată de direcția pe care o luase povestea. Personajele erau mai veridice decât toate cele pe care le creasem până atunci, și asta pentru că erau inspirate de părinții mei. Mă uitam la notițe, încercând să-mi dau seama dacă, în scena aceea, replica pe

care tocmai o scrisesem era potrivită pentru personajul principal. Cu cât o analizam mai mult, cu atât mi se părea mai neadecvată, și mă gândeam cum aș fi putut s-o schimb, fără să modific ideea pe care încerca s-o transmită. Eram atât de adâncită în propriile gânduri, încât nu mi-am dat seama că Braden se uita la mine, așa că am tresărit când mi-a spus:

— Săptămâna viitoare, e nunta Jennei și a lui Ed. Tot atunci se termină și aranjamentul nostru.

Mi s-a pus un nod în gât și am înlemnit.

Știam asta. Și mă temeam de momentul când avea să ridice problema.

— De ce n-ai ridicat tu problema? a întrebat dr. Pritchard, luând o gură de apă. Cele trei luni se apropie de sfârșit. Nu crezi că ar trebui să discutați?

Am înclinat capul într-o parte:

— Nu ți se pare că am făcut progrese în ultimele cinci luni?

— Nu încape îndoială că te-ai deschis, Jocelyn. Dar cred că încă nu te-ai împăcat cu dispariția familiei tale. Încă nu vrei să vorbești despre ei.

— Știu că asta crezi. Dar ce vreau să spun e că, acum cinci luni, prietena mea cea mai bună era o fată despre care nu știam nimic și care nu știa nimic despre mine. Nu-mi plăcea să mă amestec prea mult în viețile oamenilor și eram hotărâtă să am doar relații superficiale cu cei din jur. Dar Ellie și Braden m-au schimbat, am zâmbit eu cu un aer ușurat. Mai ales Braden. A devenit…

Am clătinat din cap, încă nevenindu-mi să cred că era adevărat.

— A devenit cel mai bun prieten al meu. În urmă cu trei luni, eram hotărâtă să fac sex cu el și apoi să pun capăt acestui aranjament. Acum, Braden e o parte din mine. A pătruns în sufletul meu mai adânc decât oricine altcineva, și habar n-am la ce să mă aștept pe viitor. Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Și totuși, știu sigur că nu sunt pregătită să-mi pierd iarăși cel mai bun prieten.

— Joss, ar trebui să discuți cu el. Trebuie să știe și el toate astea.

M-am încruntat, copleșită brusc de neliniște:

— Nu, n-am să fac asta. Dacă vrea să terminăm, asta e, dar dacă se termină, o să fie mai ușor dacă doar eu știu adevărul.

Dr. Pritchard a oftat:

— De ce? Ca să poți îngropa acest adevăr împreună cu toate celelalte?

Te pricepi de minune să strici cheful omului.

— Te pricepi de minune să strici cheful omului.

A izbucnit în râs:

— Numai pentru că nu-mi place să îngrop adevărul.

— Vrei să ai întotdeauna ultimul cuvânt, nu?

M-am întors lent spre el:

— Da, așa e.

Braden a dat la o parte foaia pe care o avea în față, concentrându-și toată atenția asupra mea.

— Și ce simți în legătură cu asta?

— Dar *tu* ce simți?

S-a uitat la mine:

— Eu am întrebat primul.

Am oftat, simțind în stomac fiori de incertitudine:

— Parcă am avea cinci ani.

— Da, așa pare.

M-am uitat în ochii lui încăpățânați.

— Braden.

Nu voiam să sune a rugăminte, dar așa s-a auzit.

— Mi-ar fi ușor să răspund, Jocelyn — doar știm cine e mai deschis dintre noi doi —, dar n-am de gând s-o fac. Aș vrea ca, măcar de data asta, să știu ce simți *tu*.

— Cum adică, „măcar de data asta"? am pufnit eu. Reușești să scoți de la mine mai mult decât oricine, amice.

Mi-a răspuns cu un zâmbet scurt, impertinent și mult prea atrăgător:

— Știu, iubito. Dar în seara asta vreau mai mult.

Nu cred că și-a dat seama, dar tocmai făcuse primul pas. Voia mai mult. Așa că, recăpătându-mi siguranța de sine, am ridicat nonșalant din umeri și m-am întors la mașina de scris:

— Nu mă deranjează dacă puneam capăt înțelegerii.

Am așteptat, iar el a rămas tăcut în spatele meu, după care, în cele din urmă, a spus:

— Și ce-ai zice dacă am înceta să ne prefacem că suntem doar tovarăși de futai?

Pe buze mi s-a așternut lent un zâmbet și m-am bucurat că nu l-a putut vedea.

— Da, am răspuns eu pe un ton plictisit. Nu m-ar deranja.

Nu știu dacă am menționat că Braden putea fi extrem de rapid.

A împrăștiat documentele pe care le studia, s-a întins spre mine, m-a apucat de mijloc și m-a tras de pe scaun pe pat, întinzându-se peste mine.

Luată prin surprindere, am izbucnit în râs:

— Când o să încetezi să mă arunci de colo-colo ca pe o păpușă?

— Niciodată, a spus el, zâmbind fără urmă de regret. Ești atât de mică, încât de multe ori nici nu-mi dau seama că o fac.

— Nu sunt mică, am răspuns eu cu indignare. Am un metru șaizeci și cinci. Crede-mă, există și oameni mai mici ca mine.

— Iubito, sunt cu aproape treizeci de centimetri mai înalt ca tine. Ești mică, a zis el, apoi s-a aplecat și mi-a mângâiat buzele cu ale sale. Dar îmi place.

— Ce s-a întâmplat cu atracția ta față de gâsculițele cu picioare lungi?

— A fost înlocuită cu atracția față de țâțe mișto, sex mișto și o gură bogată.

M-a sărutat adânc, limba lui împletindu-se delicios cu a mea. Îmbrățișându-l pe după gât, m-am cufundat ca de obicei în sărutul lui, dar, pentru prima oară, nu m-am mai gândit doar la sărut...

Cumva fusese o declarație de iubire, făcută mai pe ocolite?

Gândul acesta mi-a smuls un geamăt, însă, din fericire, chiar în clipa aceea Braden și-a vârât mâna în chiloții mei, deci nu și-a dat seama că mă pierdusem cu firea.

Dar am reușit să mă conving că nu asta voise să spună și am îndepărtat gândul din minte, bucurându-mă de fiecare zi petrecută cu el. Câteva zile mai târziu, în timp ce beam o cafea în bucătărie — luasem o pauză de la scris —, a apărut și Ellie, care stătea acasă, pentru a corecta niște eseuri ale studenților.

S-a așezat pe scaunul din fața mea, zâmbindu-mi cu subînțeles.

— Ce-i? am ridicat o sprânceană cu un aer suspicios.

— Tocmai am stat de vorbă cu fratele meu cel mare.

— Și?

Ellie a făcut o grimasă:

— Mi-a spus că mergeți împreună la nuntă.

— Și?

— Joss! a aruncat ea un biscuit spre mine, dar m-am ferit. Când aveai de gând să-mi spui?

M-am uitat la biscuitul agresiv, care ajunsese pe podea:

— Ce să-ți spun?

— Că aranjamentul dintre tine și Braden s-a terminat. Și că acuma sunteți un cuplu.

Un cuplu? Aveam impresia că mi se lipea o etichetă. Și nu-mi plăceau etichetele.

— Da, suntem împreună.

Ellie a scos un țipăt, iar eu m-am dat în spate.

— Oh, e minunat! Știam eu! Știam eu!

— Tare aș vrea să aflu ce știai, i-am răspuns eu cu o mină nedumerită.

— Ei, nu te mai preface. Mi-am dat seama încă de la început că Braden se poartă altfel cu tine, a oftat ea cu un aer fericit. Viața e frumoasă. O să fie și mai frumoasă dacă îmi fac o ceașcă de ceai.

— Nu mai e apă în ceainic, trebuie să-l umpli.

Ellie a încuviințat din cap, a pus mâna pe ceainic și s-a dus la chiuvetă. În timp ce mă uitam la ea, mi-am amintit de Adam.

— Adam și-a găsit parteneră. Tu cu cine vii?

Umerii i s-au încordat o clipă, apoi a spus:

— Cu Nicholas.

— Ah, o să fie distractiv, am murmurat eu, încercând să-mi imaginez ce reacție va avea Adam când va afla.

În clipa următoare, am auzit-o pe Ellie înjurând, iar când m-am uitat la ea, am văzut că avea fața crispată de durere. Am dat fuga la ea și am văzut că scăpase ceainicul în chiuvetă și că se ținea de mâna dreaptă.

— Ai pățit ceva? am întrebat eu, neștiind ce se întâmplase.

A clătinat din cap, palidă la față și cu buzele strânse:

— Nu, n-am nimic. Mi s-a pus un cârcel de la atâtea eseuri corectate.

— Ai scăpat ceainicul în chiuvetă.

Nu era prima oară când muncea atât de mult, încât i se puneau cârcei la mână.

— Trebuie s-o iei mai ușor și să faci pauze mai dese. Muncești prea mult.

Ellie avea un aer atât de îngrijorat, încât mi s-a strâns inima.

— Els, te simți bine?

— Sunt stresată, a zis ea cu un zâmbet slab.

— Trage un pui de somn, am mângâiat-o liniștitor pe umăr. O să te simți mai bine.

— Bună, frumoaso.

M-am răsucit pe călcâie și i-am zâmbit lui Braden, care era îmbrăcat cu un smoching negru, cu croială modernă. El și Adam hotărâseră să nu poarte kiltul tradițional, întrucât, în Scoția, luna noiembrie era „baltică", după cum ne-au explicat ei.

— Bună, frumosule.

— Ți-am spus cât de mult îmi place rochia asta? s-a apropiat el de mine cu pași lenți, apoi m-a luat de șolduri și m-a lipit de el. E o rochie frumoasă.

Era din satin de culoarea ametistului și îmi venea destul de strâns pe trup. Avea un decolteu discret și îmi dezvelea puțin picioarele — era o rochie ațâțătoare, iar lui Braden îi plăcea să fie ațâțat. I-am așternut o sărutare familiară chiar sub maxilar — locul de unde îmi plăcea să-l mușc în joacă.

— Ar trebui să mergem, altfel întârziem. Ellie e gata?

— Nu. Și nu pot să stau singur cu Nicholas, mi-a explicat el cu o grimasă.

— Bietul de el e atât de plicticos, am strâmbat eu din nas.

Braden a scos un mormăit, lipindu-și fața de gâtul meu.

— Sora mea ar trebui să se caute la cap, mi-a șoptit el pe piele.

Am râs discret, mângâindu-l pe păr:

— Lasă, că se descurcă ea.

Braden a ridicat capul, zburlindu-se dintr-odată:

— Dar nu e suficient de bun pentru Ellie.

Am ridicat din umeri, luându-mi haina și poșeta:

— Nici eu nu-s suficient de bună pentru tine. Dar asta n-a fost o piedică pentru *tine*.

M-a apucat strâns de mână, încruntându-se la mine:

— Ce?

— Sunt gata!

Ellie a apărut în camera mea, îmbrăcată cu o rochie de firmă inspirată de moda anilor cincizeci, cu imprimeuri în mai multe culori: alb, galben pal, ciocolatiu și turcoaz. Avea jupă de mătase și purta o haină de lână, care costa mai mult decât toată ținuta mea. Am zâmbit. Era atât de frumoasă.

— Joss, arăți nemaipomenit. A venit taxiul.

M-a luat de mână și ne-a târât pe Braden și pe mine în hol, unde ne aștepta Nicholas, cel incredibil de monoton.

Oricum, eram bucuroasă că nu trebuise să-i ofer explicații lui Braden pentru replica prostească pe care i-o dădusem în dormitor.

* * *

Toată nunta — cununia și petrecerea — s-a ținut la Bursa de Porumb din Edinburgh, o sală în care se organizau tot felul de evenimente, de la nunți la concerte rock.[15] Era o clădire veche, cu coloane grecești, dar nu era deosebit de frumoasă — după cum nici împrejurimile nu erau tocmai atrăgătoare. Dar salonul de ceremonii era elegant, iar sala unde s-a organizat petrecerea îți tăia respirația. Totul era decorat în alb și argintiu, cu lumini albăstrui. Un decor feeric de iarnă, pentru o nuntă de iarnă.

Braden s-a dus să stea de vorbă cu Adam, care până atunci își petrecuse cea mai mare parte a timpului ignorându-și frumoasa parteneră și încruntându-se la Nicholas. Habar n-aveam de ce se încrunta la el, din moment ce Ellie îl lăsase pe bietul băiat de capul lui și umbla de la o masă la alta, ca un fluture social ce era. Dar dacă privirile ar fi putut ucide…

Am clătinat din cap.

— Joss.

Am luat de la gură paharul de șampanie, iar când am ridicat capul am văzut-o pe Elodie în dreptul meu. Ea și Clark stăteau la masa alăturată, iar când am aruncat o privire într-acolo, pe după Elodie, l-am văzut pe soțul ei adâncit într-o conversație cu un bărbat mai în vârstă, pe care nu-l cunoșteam. De fapt, nu cunoșteam pe nimeni de acolo. I-am zâmbit lui Elodie, care arăta superb în rochia ei de culoarea safirului.

— Ce mai faceți? am întrebat-o eu.

Mi-a răspuns cu un zâmbet care voia să spună: „Ca la nuntă", apoi a luat loc pe scaunul liber de lângă mine. Deja îi era limpede că Braden și cu mine formam un cuplu — mai ales că Braden nu era discret în privința asta, iar Declan îl surprinsese sărutându-mă în bucătărie cu

15 Sala este amenajată în fosta clădire a Bursei de Porumb, construită în 1909, și are o capacitate de o mie de locuri.

câteva săptămâni mai înainte, când am fost la o cină în familie. „Pfui!", exclamase Declan atunci, apoi se dusese să anunțe întreaga familie.

— Braden pare foarte fericit, a spus Elodie zâmbind, uitându-se la el peste mese.

Am observat că o blondă frumoasă și foarte înaltă se alăturase lui Braden și Adam și am încercat să nu mijesc ochii ca o tigroaică geloasă.

— Nu cred că l-am văzut vreodată atât de fericit, a continuat ea.

Am simțit un val de căldură în piept, dar n-am știu ce să răspund.

S-a uitat iarăși la mine, cu o expresie blândă, dar sobră.

— Cred că ești o fată încântătoare, Joss. Chiar cred. Dar mi se pare și că ești extrem de greu de cunoscut. Nu știu de ce, dar stai mereu cu garda sus, draga mea. E o gardă înaltă și impenetrabilă.

Am simțit că mi se scurge sângele din obraji.

— Braden îmi e ca un fiu. Un fiu pe care îl iubesc foarte mult. Mi s-a frânt inima când am aflat ce i-a făcut Analise. Nu vreau să mai aibă parte vreodată de așa ceva. Sau de ceva mai rău.

S-a uitat iarăși la el, apoi privirea ei a revenit la mine.

— Cu tine, cred că o să fie mai rău.

— Elodie…

Am rămas fără cuvinte.

— Dacă nu simți pentru el ce simte el pentru tine, sfârșește relația acum, Joss. De dragul lui.

Apoi s-a ridicat în picioare, m-a bătut ușor pe umăr cu un aer matern și s-a întors la soțul pe care îl adora.

— Iubito, te simți bine?

Am întors ușor capul, cu inima încă duduindu-mi în piept, și l-am văzut pe Braden în picioare lângă mine, cu sprâncenele încruntate de îngrijorare. Am încuviințat din cap, negăsindu-mi cuvintele.

Dar Braden nu părea convins.

— Haide, a zis el, luându-mă de mână și ridicându-mă în picioare. Vino să dansăm.

În sală răsuna piesa *Non Believer* a formației La Rocca. Era una dintre melodiile mele preferate.

— Dansezi?

— În noaptea asta, da, a spus el, și l-am lăsat să mă conducă spre ringul de dans, apoi m-am lipit de pieptul lui. Îți bate inima foarte tare. Ți-a spus ceva Elodie?

Doar adevărul. Elodie avea dreptate. Ar fi trebuit să plec din viața lui. I-am adulmecat mirosul și nu-mi puteam închipui nicio clipă a vieții mele fără Braden.

Deci eram egoistă. M-am lipit și mai strâns de el. Nu puteam pleca. Dar dacă îl răneam? Doamne, gândul că l-aș fi putut răni mi-a strâns inima. Și mi-am dat seama că țineam la el mai mult decât la mine.

Braden devenise foarte important în viața mea.

Mi s-a poticnit respirația, iar Braden, observând schimbarea, m-a strâns mai tare în brațe și mi-a șoptit la ureche: „Respiră, iubito". Nu aveam un atac de panică, ci doar mă pierdusem cu firea, dar n-am spus nimic, bucurându-mă de liniștea pe care mi-o insuflau mângâierile lui pe spate.

— Ce ți-a spus? m-a întrebat el pe un ton aspru — era supărat pe Elodie.

Am clătinat din cap, încercând să-l liniștesc:

— Mi-a spus doar cât de importantă e familia. N-a fost vina ei.

— Iubito, mi-a șoptit el, mângâindu-mi obrazul.

— Vrei să mă îmbeți? am întrebat eu, încercând să destind atmosfera.

Braden a pufnit, coborând mâinile pe spatele meu, până la curbura șoldurilor:

— Nu trebuie să te îmbăt ca să-mi fac de cap cu tine.

— Norocul tău, Braden Carmichael, e că îmi plac ieșirile astea de om al cavernelor.

Capitolul 20

Nu știu de ce, dar nu i-am spus nimic din toate astea psihoterapeutei. Îmi plăcea partea aceea din mine și o țineam ascunsă, încercând să-mi dau seama ce să fac. Încă nu aveam niciun plan, dar asta nu mă putea împiedica să mă bucur de timpul petrecut cu Braden. Și habar n-aveam că, la câteva săptămâni după nuntă, în prima săptămână din decembrie, totul se va schimba.

Într-o miercuri, în timp ce Ellie lucra la masa din bucătărie, Braden și cu mine ne relaxam în living, învăluiți în lumina difuză și cu ghirlandele bradului de Crăciun pâlpâind lângă fereastră. Ellie insistase să împodobim bradul încă de la începutul lunii. Ținea la tradițiile de Crăciun. Era o seară rece de decembrie și ne uitam la un film coreean despre răzbunare, numit *O viață dulce-amară*. Eu îl urmăream cu atenție, dar Braden părea să fie cu mintea în altă parte.

— Vrei să mergem la târgul nemțesc sâmbăta asta?

Deja fusesem cu Ellie sâmbăta trecută, dar îmi plăcea târgul nemțesc și, în plus, de data asta m-ar fi însoțit Braden, deci da, voiam să merg. Pe durata Crăciunului, Edinburghul era un oraș feeric, chiar

și pentru o necredincioasă ca mine. Toți copacii din Princes Street Gardens[16] erau împodobiți cu ghirlande luminoase, iar pe latura vestică a parcului, lângă Academia Regală Scoțiană, era amenajat târgul nemțesc, plin de mirosuri nemaipomenite, cadouri frumoase și cârnați ciudați. Pe partea estică, lângă Monumentul Scott[17], era amenajat un parc de distracții, cu o uriașă roată Ferris, care lumina cerul nopții. Nimic nu se compara cu o plimbare prin Princes Street Gardens într-o seară înghețată de iarnă.

— Sigur, i-am răspuns eu cu un zâmbet, întinsă pe canapea.

Braden, care era tolănit la celălalt capăt al canapelei, a încuviințat din cap:

— Și mă gândeam să ne luăm câteva zile libere în februarie. Un weekend prelungit. Am o cabană în Hunters Quay, cu vedere spre Holy Loch[18]. E foarte frumos acolo. Și liniștit. Unde mai pui că în apropiere se află un minunat restaurant indian — nu trebuie decât să traversăm Holy Loch.

Suna minunat, mai ales că stăteam în Scoția de mai bine de patru ani și nu fusesem niciodată mai departe de St. Andrews.

— Sună nemaipomenit. Și unde e Hunters Quay?

— În Argyll.

— Ah…

Nu în Highlands[19], nu?

— Argyll e în vest? am întrebat eu.

— Da, în Highlands, în partea de vest, mi-a răspuns Braden, ca și când mi-ar fi citit gândurile. E frumos, crede-mă.

— Gata, mergem la Loch, am spus eu, exagerând *ch*-ul, la fel ca el. Spune-mi când și am să vin.

---

16 Parc din centrul orașului, amenajat la poalele Castelului Edinburgh.

17 Monument în stil neogotic dedicat scriitorului scoțian Walter Scott.

18 Hunters Quay e o mică localitate situată în apropiere de Holy Loch, un braț de mare din vestul Scoției.

19 Highlands e numele regiunii istorice care cuprinde nordul și partea central-vestică a Scoției.

Braden mi-a răspuns zâmbind:

— Sex și vacanță.

— Ce-ai zis?

— Am întocmit lista lucrurilor care te fac agreabilă.

— Și doar astea sunt, sexul și vacanța? am ripostat eu, lovindu-l cu piciorul în coapsă.

— Lungimea listei nu e vina mea.

— Vrei să spui că nu sunt agreabilă?

A ridicat o sprânceană:

— Cât de prost îți închipui că sunt, femeie? Chiar crezi că o să răspund la întrebarea asta? Ce naiba, în seara asta vreau să fac sex.

L-am lovit și mai tare cu piciorul:

— Ai grijă ce spui, că ți-o iei pe coajă.

Braden a izbucnit în râs, dând capul pe spate.

Încruntându-mă în glumă, mi-am întors privirea spre televizor:

— Ai noroc că ești bun la pat.

— Oh, m-a apucat el de picior, cred că mă ții în preajma ta din alte motive.

M-am uitat la el cu coada ochiului:

— În clipa asta, jur că nu-mi dau seama care ar putea fi acele motive.

Braden m-a tras de picior, apropiindu-și degetele de talpă:

— Retrage ce ai spus, altminteri piciorul o să aibă de suferit.

Oh, nu!

— Braden, nu! am strigat eu, smucind piciorul.

Fără să-mi ia în seamă avertismentul, a început să mă gâdile, strângându-mă și mai tare de picior, în timp ce eu râdeam cu respirația tăiată și mă zvârcoleam, încercând să scap.

Dar nu se oprea.

Continua fără milă!

— Braden, am gâfâit eu isteric, încercând să-l împing cu mâinile.

Dădeam din picioare și râdeam din ce în ce mai tare, simțind că mă dor coastele, iar la un moment dat… o grozăvie.

Am dat un vânt.

Zgomotos.

Braden mi-a dat imediat drumul la picior, iar râsul lui vibrant a umplut camera și i s-a întețit când am încercat să-l lovesc, dar mi-am pierdut echilibrul și am căzut de pe canapea cu o bufnitură rușinoasă.

Foarte stânjenită din pricina părțului și a căzăturii, am înhățat o pernă și am aruncat cu ea în Braden, care râdea în hohote pe canapea.

Bineînțeles că asta l-a făcut pe neghiob să râdă și mai tare.

Oscilam între a mă simți umilită că dădusem un vânt în fața lui — un lucru pe care pur și simplu nu-l faci în prezența altcuiva — și a izbucni în râs, căci hohotele lui erau molipsitoare.

— Braden! am scâncit eu. Încetează! Nu e amuzant, l-am mustrat eu, cu buzele ezitând între zâmbet și bosumflare.

— Oh, iubito, a spus el, încercând să-și tragă sufletul, apoi și-a șters o lacrimă din colțul ochiului și mi-a zâmbit: Ba a fost cât se poate de amuzant.

A întins o mână să mă ajute să mă ridic, dar i-am dat-o la o parte:

— Ești un dobitoc imatur.

— Hei, nu eu am dat vântul.

Doamne, era îngrozitor. Am scos un mârâit și m-am lăsat pe spate, acoperindu-mi ochii cu mâinile.

— Jocelyn, a spus el cu glas amuzat, punându-mi mâna pe genunchi. Iubito, de ce ești atât de jenată? A fost doar o bășină. Venită la țanc, aș zice.

— Of, taci din gură! am zis eu, încercând să-mi depășesc rușinea, dar el a râs iarăși, așa că am deschis ochii cu furie: Te bucuri!

— Ei bine, da, a râs el cu ochi scăpărători. E prima oară când te văd rușinată. Chiar și atunci când te-am văzut goală pe hol, ți-ai păstrat cumpătul și te-ai purtat ca și când nu ți-ar fi păsat. Faptul că te jenezi din cauza unei bășini mi se pare adorabil.

— Nu-s deloc adorabilă!

— Ba mie așa mi se pare.

— Sunt calmă și stăpână pe mine, am ripostat eu. Iar oamenii calmi și stăpâni pe sine nu dau vânturi. Și mai ales tu nu trebuia să afli că fac așa ceva!

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet:

— Iubito, îmi pare rău să ți-o spun, dar deja știam că dai vânturi. Face parte din condiția umană.

Am clătinat provocator din cap:

— Ar trebui să punem capăt relației chiar acum. S-a evaporat tot misterul.

Braden a izbucnit iarăși în râs, apoi s-a aplecat și m-a cuprins pe după talie, vrând să mă ridice de pe podea. Eram gata să-l las să mă ajute, dar chiar în clipa aceea s-au auzit din bucătărie un pocnet și o bufnitură. Râsul a încetat, și ne-am uitat brusc unul în ochii celuilalt.

— Ellie? a strigat Braden.

Liniște.

— Ellie!

Când am văzut că nu răspunde, chipurile noastre au căpătat un aer îngrijorat și am sărit imediat în picioare. Braden s-a ridicat de pe canapea și a pornit în fugă spre bucătărie.

— Ellie! l-am auzit strigând, și spaima din glasul lui m-a făcut să mă grăbesc.

Priveliștea din bucătărie m-a șocat. Am înlemnit în prag când l-am văzut pe Braden îngenuncheat pe podea, ținând-o în brațe pe Ellie, al cărei trup era scuturat de convulsii — pleoapele îi fluturau rapid, iar buzele îi erau inerte.

— Ellie? l-am auzit pe Braden, apoi fața lui palidă s-a întors brusc spre mine. Sună la urgență. Cred că are un fel de atac.

Cu mișcări dezordonate și cu mâinile tremurânde din cauza adrenalinei, am dat fuga în dormitor și am înhățat telefonul de pe noptieră, dar l-am scăpat pe podea. Am tras o înjurătură, l-am luat de jos, am format numărul și am pornit spre bucătărie.

— Ați sunat la urgență, mi-a răspuns operatorul. De ce serviciu aveți nevoie: pompieri, poliție sau ambulanță?

— A leșinat, a strigat Braden, care stătea neajutorat lângă trupul inert al lui Ellie. Nu știu ce să fac. La dracu', nu știu ce să fac.

— Ambulanță, am răspuns eu, iar după două secunde de așteptare, apelul mi-a fost preluat de dispeceratul ambulanței. Colega mea de apartament..., am început eu cu respirația tăiată, cuprinsă de panică, pentru că până și Braden intrase în panică. Am auzit o bufnitură, am dat fuga în bucătărie și am găsit-o scuturându-se de convulsii, iar acum este inconștientă.

— De pe ce număr sunați?

L-am dictat cu nerăbdare.

— Unde vă aflați?

I-am dictat și adresa, încercând să nu mă înfurii pe femeia cu voce de robot de la celălalt capăt al liniei.

— E primul atac al colegei dumneavoastră de apartament?

— Da! am pufnit eu.

— Ce vârsta are?

— Douăzeci și trei.

— Respiră?

— Braden, respiră, nu?

A încuviințat din cap, uitându-se la mine cu maxilarele încleștate.

— În regulă. Ca măsură de precauție, așezați-o în poziția de siguranță.

— Poziția de siguranță, i-am spus eu lui Braden, iar el a întors-o cu grijă pe o parte.

— Ambulanța e pe drum. Când sosește echipajul ambulanței, vă rog să luați animalele de companie din calea lor.

— Nu avem animale de companie.

— În regulă. Vă rog să rămâneți la telefon până sosește ambulanța.

— Braden, am șoptit eu, tremurând în continuare, ce se întâmplă?

A clătinat din cap, dând la o parte părul de pe fața lui Ellie:

— Nu ştiu.

În clipa următoare, ne-a atras atenţia un zgomot.

Un zgomot scos de Ellie.

Am dat fuga lângă ei, am îngenuncheat şi m-am aplecat spre ea. Ellie a scos încă un geamăt, întorcând uşor capul.

— Ce..., a murmurat ea.

Ochii i s-au deschis şi, văzându-ne aplecaţi deasupra ei, s-a uitat la noi cu un aer nedumerit:

— Ce s-a întâmplat?

Deşi îşi recăpătase cunoştinţa, paramedicii au luat-o pe Ellie cu ambulanţa. Braden şi cu mine am sărit într-un taxi şi am mers în urma lor până la Infirmeria Regală din Edinburgh. Braden i-a sunat pe Elodie şi Clark, apoi l-a sunat pe Adam. După ce am ajuns acolo, am aşteptat multă vreme, fără ca nimeni să ne dea vreo explicaţie. Când au sosit Elodie, Clark şi Adam, tot nu reuşiserăm să aflăm nimic.

— Am lăsat copiii la vecini, a spus Elodie în şoaptă, cu teamă în ochi. Ce s-a întâmplat?

Braden i-a povestit totul, în timp ce eu stăteam alături de el, gândindu-mă la cele mai rele scenarii. Mă îngrozea faptul că mă aflam într-un spital şi nu-mi doream decât ca Ellie să vină la noi şi să ne spună că totul era în regulă. N-aş fi fost în stare să fac faţă la alt deznodământ.

— Familia lui Ellie Carmichael? a întrebat o asistentă, şi ne-am apropiat cu toţii de ea. Toţi sunteţi rude apropiate? a întrebat ea cu ochi mari.

— Da, a răspuns Braden, înainte ca Adam sau eu să putem spune ceva.

— Veniţi cu mine.

Ellie ne aştepta în sala de urgenţă, stând în capul oaselor pe marginea unui pat de spital. Ne-a făcut cu mâna ca o adolescentă — un gest tipic lui Ellie — şi am simţit că mi se strânge inima.

— Ce se întâmplă? a întrebat Elodie, dând fuga la ea, iar Ellie a luat-o de mână cu un gest liniştitor.

— Familia lui Ellie?

Ne-am întors şi am văzut un medic de vreo patruzeci de ani, cu un aer pedant.

— Da, am spus noi la unison, ceea ce i-a smuls lui Ellie un zâmbet obosit.

— Sunt dr. Ferguson. O vom trimite pe Ellie la RMN imediat ce aparatul va fi disponibil.

— La RMN? a întrebat Braden cu trăsăturile încordate, uitându-se iarăşi la sora lui. Ce se întâmplă, Els?

Cu un aer stânjenit, s-a uitat la noi toţi, copleşită de îngrijorarea noastră:

— Nu m-am simţit bine în ultima vreme.

— Cum adică, nu te-ai simţit bine? a întrebat Adam cu nerăbdare, apropiindu-se de ea, iar tonul lui furios şi intimidant a făcut-o pe Ellie să tresară.

— Adam, am intervenit eu, trăgându-l uşor de umăr ca să-l liniştesc, dar mi-a dat mâna la o parte.

— Cred că doctorul s-a înşelat când mi-a zis că am nevoie de ochelari, a recunoscut Ellie calm.

Dr. Ferguson şi-a dres glasul, simţind că trebuie să vină în ajutorul pacientei sale.

— Ellie ne-a povestit că a avut dureri de cap, că a simţit furnicături şi uneori o amorţeală în braţul drept, că a avut momente când îi era greu să-şi coordoneze mişcările, că s-a simţit slăbită şi că azi a avut primul atac. O trimitem la RMN să vedem dacă nu cumva găsim ceva care ar putea să explice aceste simptome.

— Amorţeală? am murmurat eu, uitându-mă la mâna ei şi amintindu-mi dintr-odată că, din când în când, o strângea şi o scutura.

Şi cât de des îmi spusese că o doare capul... *La naiba!*

— Îmi pare rău, Joss. Nu voiam să recunosc că mă simţeam atât de rău.

— Nu pot să cred, a zis Elodie, sprijinindu-se de Clark. Ar fi trebuit să ne spui.

— Știu, a spus Ellie cu buza tremurândă.

— Când o duceți la RMN? a întrebat Braden cu glas scăzut și nerăbdător.

Dar dr. Ferguson nu s-a lăsat intimidat:

— Imediat ce se va elibera aparatul. Deocamdată mai sunt câțiva pacienți programați înaintea ei.

Și astfel a început așteptarea.

Capitolul 21

După câteva ore de așteptare, medicii i-au făcut lui Ellie RMN-ul și au trimis-o acasă. Ne-au spus că vom primi rezultatele cât mai curând cu putință, dar asta însemna o nouă așteptare, care se putea prelungi până la două săptămâni. Până la urmă, rezultatele au fost gata în zece zile — niște zile îngrozitoare. Cu toții eram cuprinși de un fel de toropeală, chinuiți de gândurile cele mai negre. Am fost la dr. Pritchard, dar n-am fost în stare să vorbesc despre ce se întâmpla cu mine. A fost o ședință tăcută.

De fapt, toate acele zece zile au fost o perioadă de așteptare tăcută — am stat toți trei în apartament, primind din când în când telefoane de la Adam sau Elodie, însă am vorbit foarte puțin între noi. Am băut mult ceai și cafea, ne-am comandat mâncare și ne-am uitat la televizor. Dar fără discuții. Ca și când frica ar fi făcut imposibilă orice conversație. Și, pentru prima oară de când începuserăm să ne vedem, Braden și cu mine am dormit împreună fără să facem sex. Nu știam cum l-aș fi putut ajuta, așa că i-am lăsat lui inițiativa. Când făceam sex, era tandru și grijuliu, iar când nu făceam, mă răsucea pe

o parte, cuprinzându-mă cu un braț pe după mijloc, și mă lipea de el, odihnindu-și capul lângă al meu. Îmi așezam brațul peste al lui, îmi petreceam piciorul pe după gamba sa și îl lăsam să adoarmă lipit de mine.

Dr. Ferguson a sunat și a rugat-o pe Ellie să meargă să stea de vorbă cu el.

Era grav. Suna grav. M-am uitat la Ellie după ce a închis telefonul și tot ce ținusem sub control până atunci s-a revărsat dintr-odată. Am văzut frica din ochii lui Ellie, dar fiind copleșită de propria mea frică, nu știam ce aș fi putut spune s-o liniștesc, așa că n-am spus nimic. Braden a mers cu ea la doctor, iar eu am așteptat în apartamentul mare, rece și tăcut, uitându-mă la bradul împodobit și nevenindu-mi să cred că mai erau doar zece zile până la Crăciun.

Cele două ore cât au fost plecați, a trebuit să stau cu fundul pe cutia mea de fier, să nu i se ridice capacul. Altfel n-aș mai fi fost în stare să respir.

Când am auzit deschizându-se ușa de la intrare, totul a început să se miște cu încetinitorul și mă simțeam ca și când aș fi mers pe sub apă, străduindu-mă să-mi propulsez greutatea. S-a deschis și ușa livingului, iar fața palidă și ochii lucioși ai lui Braden mi-au dat de înțeles că era ceva grav, înainte să văd obrajii înlăcrimați ai lui Ellie. Îmi era ușor să recunosc o persoană care iradia frică; știam că suferința îngreuna atmosfera, te lovea în piept și îți pricinuia dureri în tot trupul. În ochi, în cap, în brațe și picioare, până și în gingii.

— Au găsit ceva. O tumoare.

M-am uitat la Ellie, iar ea a ridicat ușor din umeri și mi-a explicat cu buze tremurânde:

— M-au trimis la dr. Dunham, un neurolog de la Western General. Trebuie să mă duc mâine să stau de vorbă cu el despre următorul pas. Să vadă dacă e nevoie de operație. Dacă tumoarea e malignă sau nu, a încheiat Ellie.

Mi se părea ireal.

Cum de lăsasem să se întâmple așa ceva?

Am făcut un pas în spate, confuză și furioasă, nevenindu-mi să cred că totul se repeta.

Era numai vina mea.

Îi lăsasem să intre în sufletul meu, îmi încălcasem regulile, și mă întorsesem în punctul din care plecasem!

La dracu'!

La dracu'!

LA DRACU'!

Dar aceste țipete îngrozite răsunau doar în capul meu.

— O să fie bine, am încurajat-o eu pe Ellie. Deocamdată nu e nimic sigur.

Dar știam. Știam. Eram o piază rea. Știam că nu puteam fi atât de fericită. Știam că trebuia să se întâmple ceva rău. Ce-i făcusem lui Ellie?

Ellie. Suferream pentru ea. Aș fi vrut s-o pot scăpa de frică. Voiam să-i fie bine.

Dar nu puteam s-o ajut.

Așa că am închis-o în cutia mea de fier.

— În noaptea asta lucrez. Dar mai întâi vreau să merg un pic la sală, am spus eu ca un robot și am dat să trec pe lângă ei.

— Jocelyn, m-a apucat Braden de mână, uitându-se la mine cu neliniște și frică.

Era contrariat de atitudinea mea. Avea nevoie de mine.

Dar eu nu voiam să am nevoie de el.

Mi-am tras brațul ușor și am încercat să-i zâmbesc:

— Ne vedem mai încolo.

Apoi am plecat, lăsându-i singuri cu fricile lor.

Nu m-am dus la sală, ci am pornit spre Castelul Edinburgh, sperând să-l prind deschis. Cu obrajii pișcați de ger, am luat-o pe jos pe Royal Mile, pășind cu grijă pe pavajul înghețat, în timp ce plămânii mei se căzneau să inspire aerul rece. Am traversat podul

basculant, mi-am luat bilet și am trecut pe sub bolta de piatră, apoi am luat-o pe aleea principală și am cotit la dreapta, spre zidurile castelului. M-am oprit lângă Mons Meg, unul dintre cele mai vechi tunuri din lume, și am privit împreună spre orașul care ni se întindea la picioare. În ciuda pâclei subțiri, panorama asupra Edinburghului îți tăia respirația. Plătisem biletul nu tocmai scump doar pentru priveliștea aceea maiestuoasă. Acolo speram să dobândesc un pic de liniște — mergeam la castel ori de câte ori mă cuprindea teama că nu voi atinge niciodată pacea interioară durabilă pe care o căutam. În ziua aceea, simțeam nevoia să fiu acolo.

Ajunsesem în acest punct pentru că trăisem nesăbuit ultimele luni, îngropând capul în nisip și prefăcându-mă că a iubi pe cineva nu are consecințe. Simțeam că iarăși îmi fugea pământul de sub picioare, după doar șase luni în care mă străduisem să devin o „nouă eu".

O astfel de gândire era egoistă.

Știam foarte bine.

Ellie era cea care suferea, nu eu.

Dar nu era tocmai adevărat.

Ellie Carmichael era o fată pe cinste. Plăcută, bună la suflet, un pic naivă, amuzantă, generoasă… Și era familia mea. Prima familie pe care o aveam de când o pierdusem pe a mea. Eram grijulie cu ea, suferream când o vedeam că suferă, mă gândeam la fericirea ei și la ce puteam face pentru ca viața ei să fie mai bună. Nici măcar relația mea cu Rhian nu era atât de strânsă.

Eram aproape la fel de apropiată de Ellie pe cât fusesem de Dru.

Iar acum aveam s-o pierd și pe Ellie.

M-am prăbușit pe pavajul înghețat de lângă tun și mi-am cuprins trunchiul în brațe, încercând să-mi înăbuș durerea. Mi-a trecut prin minte că, dacă aș fi rescris totul în mintea mea, atunci poate că nu m-aș mai fi simțit așa. Poate că Ellie și cu mine nu eram atât de apropiate. Poate că nu fuseserăm niciodată. Dacă ar fi fost adevărat, atunci pierderea ei n-ar fi fost atât de dureroasă.

Mi-a sunat mobilul și am sărit brusc în picioare. Cu stomacul strâns de spaimă, am scos telefonul din buzunar și am răsuflat ușurată când am văzut că mă suna Rhian.

— Bună, am răspuns eu cu glas răgușit.

— Ce faci, nenorocito? a început ea pe un ton surprinzător de vesel. Cum merge treaba? Te-am sunat să-ți spun că James și cu mine venim la Edinburgh peste trei zile, apoi ne ducem cu trenul la Falkirk, să stăm cu maică-sa de Crăciun. Vrem să-ți facem o vizită înainte să luăm trenul, așa că am nevoie de adresa ta, scumpo.

Își alesese prost momentul.

— În perioada asta, situația în apartament e nasoală, am zis eu. Mai bine ne întâlnim în oraș la o cafea.

— Doamne, Joss, de ce ești așa abătută? S-a întâmplat ceva?

Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon.

— Îți explic când ne vedem. Ne vedem la o cafea?

— Da, bine, a încuviințat ea, dar încă era îngrijorată. La cafeneaua din librăria de pe Princes Street. Marți, la ora trei.

— În regulă, pe curând.

Am închis și mi-am plimbat privirea pe deasupra orașului, apoi am ridicat capul spre cerul acoperit de nori albi, cu pântece umflate și fețe posomorâte. Alcătuiau o masă uriașă de vată plutitoare, dar nu erau întunecați în partea de jos.

Ceea ce însemna că nu avea să plouă.

Jo m-a înhățat de mână înainte să pot lua comanda următorului client și m-a dus în vestiar. A pus mâinile în șold și a încruntat sprâncenele:

— Te porți foarte ciudat.

Am ridicat din umeri, bucurându-mă de starea mea de amorțeală și înfășurându-mă în ea ca într-o pătură:

— Sunt doar obosită.

— Ba nu, a spus Jo, făcând un pas în față cu un aer îngrijorat. Se întâmplă ceva cu tine, Joss. Știu că nu suntem foarte apropiate,

dar tu întotdeauna mă asculți când îți turui despre problemele mele, așa că poți conta pe mine dacă ai nevoie să stai de vorbă cu cineva.

Nu vreau să stau de vorbă cu tine.

— N-am nimic.

A clătinat din cap.

— Ai un aer de înmormântare. Ne-ai băgat în sperieți pe mine și pe Craig. S-a întâmplat ceva? S-a întâmplat ceva cu Braden?

Nu. Și nici n-o să se întâmple.

— Nu.

— Joss?

— Jo, e foarte aglomerat în seara asta. Hai să nu mai discutăm despre asta.

A tăcut câteva clipe, mușcându-și buza cu un aer stânjenit.

— Bine, a zis ea în cele din urmă.

Am dat din cap și m-am răsucit pe călcâie, întorcându-mă la bar să-mi continui treaba. Am văzut-o pe Jo apropiindu-se de Craig și șoptindu-i ceva la ureche.

— Joss, a zis Craig, întorcându-se brusc spre mine, ce dracu' se întâmplă cu tine, scumpo?

Am ridicat degetul mijlociu în chip de răspuns, iar el i-a aruncat o privire lui Jo:

— Nu cred că vrea să vorbească despre problemele ei.

Spre marea mea surprindere, Braden mă aștepta în fața clubului. Îmi făcusem tura într-o stare de confuzie. Nu-mi aminteam nimic din ce făcusem și am avut nevoie de câteva clipe până să-l recunosc. Stătea sprijinit de grilajul din fier forjat, cu mâinile înfipte în buzunarele hainei de lână cu două rânduri de nasturi. Era nebărbierit și privea în pământ cu un aer posomorât. A întors capul spre mine când am pășit pe trotuar și aproape că am tresărit când l-am văzut. Avea părul mai dezordonat decât de obicei, iar ochii îi erau întunecați și injectați.

În primul moment, aproape am uitat că tot ce avusesem în ultimele luni nu mai exista. Fusese îngropat imediat în cutia de fier din adâncul meu. Am pus mâinile în sân și m-am încruntat:

— N-ar trebui să fii cu Ellie?

Braden s-a uitat la mine cu un aer scrutător. Mi s-a strâns inima. Părea atât de tânăr și de vulnerabil. Nu-mi plăcea să-l văd așa.

— I-am dat un pic de whisky. A plâns până a luat-o somnul. M-am gândit să vin să te iau.

— Ar fi trebuit să rămâi cu ea.

Am dat să trec pe lângă el, dar m-a apucat strâns de braț — aproape că m-a durut — și m-a oprit.

Când m-am uitat iarăși în ochii lui, nu mai părea atât de vulnerabil, ci era mai degrabă furios. Îl recunoșteam pe acest Braden și, în mod ciudat, îmi era mai ușor să mă descurc cu el.

— La fel cum ar fi trebuit să rămâi și tu în după-amiaza asta?

— Am avut treabă, am spus eu pe un ton indiferent.

Braden a mijit ochii și m-a lipit de el. Ca de obicei, a trebuit să dau capul pe spate ca să-l pot privi în ochi.

— Ai avut treabă? a întrebat el furios, nevenindu-i să creadă. O prietenă avea nevoie de tine. Ce dracu' a fost în mintea ta, Jocelyn?

— Nu știu la ce te referi.

A clătinat ușor din cap.

— Nu face asta, a șoptit el răgușit, plecând capul, iar nasurile aproape că ni s-au atins. Nu acum. Habar n-am ce se întâmplă în capul tău, dar încetează. Are nevoie de tine, iubito.

A înghițit în sec, cu ochii strălucindu-i în lumina becurilor de pe stradă.

— Am nevoie de tine, a adăugat el.

Am simțit familiara senzație de sufocare de la baza gâtului.

— Nu ți-am cerut să ai nevoie de mine, i-am șoptit.

Durerea i-a brăzdat chipul preț de o clipă, apoi și-a recăpătat stăpânirea de sine și mi-a dat drumul brusc.

— Bine. N-am timp de nenumăratele tale problemele emoționale. Am o soră care s-ar putea să sufere de cancer la creier și care are nevoie de mine, chiar dacă tu n-ai nevoie de mine. Dar îți spun un lucru, Jocelyn — a făcut un pas în față și, cu un aer furios, a ridicat un deget în dreptul feței mele —, dacă n-o să fii alături de ea în perioada asta, ai să-ți faci reproșuri tot restul vieții. Te poți preface că te doare în cot de mine, dar nu te poți preface că Ellie nu înseamnă nimic pentru tine. V-am văzut împreună. Ai înțeles? mi-a spus el printre dinți, respirația lui fierbinte lovindu-mi fața, iar vorbele sale mi-au străpuns sufletul. O iubești. N-ai decât să bagi asta sub preș, pentru că e ușor să pretinzi că nu înseamnă nimic pentru tine, dar e mult mai greu să suporți gândul de a o pierde. Ellie merită mai mult de atât.

Am închis ochii, copleșită de durere, și îl uram pentru că vedea atât de adânc în mine. Avea dreptate. Ellie merita mai mult decât lașitatea mea. Nu puteam fugi de ce simțeam pentru ea, căci toată lumea își dăduse seama ce sentimente aveam pentru ea. Și *Ellie* își dăduse seama. Cum puteam să o abandonez, când eu eram cea care încurajasem prietenia noastră? Trebuia să fiu tare pentru ea, chiar dacă pentru asta aș fi avut nevoie de ultimele mele puteri.

— Am să fiu alături de ea, i-am promis eu în cele din urmă, și am deschis ochii, sperând să vadă că eram sinceră. Ai dreptate. Am să fiu alături de ea.

Braden a închis ochii, oftând adânc. Când i-a redeschis, am văzut în ei o tandrețe căreia, mi-am spus în sinea mea, nu-i simțisem lipsa în ultimele cinci minute.

— Doamne, câteva ore n-am mai știut nimic de tine. Ce ne facem cu tine, Jocelyn Butler?

A întins mâna, ca și când ar fi vrut să mă apropie de el, dar m-am ferit, făcând un pas în spate.

— Ar trebui să te duci acasă să te odihnești. În seara asta, am eu grijă de Ellie.

Braden s-a încordat, uitându-se iar în ochii mei, cu maxilarele încordate.

— Jocelyn?

— Du-te acasă, Braden, am spus eu, apoi am vrut să plec, dar iarăși m-a apucat de mână.

— Jocelyn, uită-te la mine.

Am încercat să-mi eliberez mâna, dar nu mi-a dat drumul, și a trebuit să fac mari eforturi ca să mă încrunt la el:

— Dă-mi drumul, Braden.

— Ce faci? m-a întrebat el cu glas răgușit.

— O să vorbim despre asta mai încolo. Nu e momentul potrivit. Acum e mai importantă Ellie.

Braden s-a uitat în ochii mei cu un aer amenințător și hotărât:

— Nici să nu-ți treacă prin cap să mă părăsești.

— Putem vorbi despre asta mai încolo?

În loc să răspundă, Braden m-a tras brusc spre el, lipindu-și gura de a mea. Avea iz de whisky și de disperare, iar sărutarea lui era adâncă și umedă. Îmi ținea capul cu mâna și simțeam că nu mai pot să respir. L-am împins în piept, scoțând un icnet, și în cele din urmă mi-a dat drumul. De fapt, doar gura lui, pentru că încă mă ținea strâns în brațe.

— Dă-mi drumul, am scâncit eu, cu buzele umflate și dureroase.

— Nu, a zis cu respirația întretăiată. Nu te las să ne faci asta. Nu cred nicio clipă că nu însemn nimic pentru tine.

Nu ai de ales.

— Nu pot să continui cu tine.

— De ce?

— Pur și simplu nu pot.

— Nu accept asta.

M-am zbătut în brațele lui, fixându-l cu o privire încruntată:

— Dacă hotărăsc să mă desparte de tine, trebuie să accepți asta!

Versiunea scuipătoare de flăcări a lui Braden și-a făcut apariția imediat:

— Ba nu, nu trebuie!

— Hei, totul în regulă? a intervenit un tip beat, și amândoi am întors capul spre el.

Se uita chiorâș la mine și la Braden, care stăteam încleștați pe trotuar, și dintr-odată mi-am dat seama că ne certam pe strada George într-o noapte de vineri, când încă era lume în jur.

— Da, totul e în regulă, i-a răspuns calm Braden, fără să-mi dea drumul.

Bețivul s-a uitat la mine:

— Ești sigură?

Întrucât nu voiam ca totul să degenereze într-o bătaie — ultimul lucru de care avea nevoie Braden acum —, am încuviințat din cap:

— Da, nicio problemă.

Bețivul s-a uitat încă o dată la noi, apoi, hotărând că ne puteam descurca și singuri, s-a întors și a început să strige după un taxi.

— Dă-mi drumul, m-am încruntat eu la Braden.

— Nu.

— Nu poți să rezolvi problema cu un acces de om al cavernelor.

Dar n-am putut să-i susțin privirea, în timp ce durerea și minciunile se revărsau din mine.

— Țin la tine, Braden. Chiar țin. Ești prietenul meu. Dar povestea asta a durat prea mult.

— Am înțeles, ți-e teamă.

Apoi s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Știu de ce ai fugit azi și știu de ce vrei să fugi acum. Dar viața e plină de necazuri, iubito, n-ai cum să te aperi de ele. Și nu le poți lăsa să preia controlul asupra vieții tale și să-ți domine relațiile cu cei din jur. Trebuie să ne bucurăm de timpul care ne-a fost dat, atâta cât este. Nu mai fugi.

Ar fi trebuit să te faci terapeut.

Am încercat să-mi relaxez corpul și n-am luat în seamă îngrozitorul nod din stomac:

— Tocmai de aceea pun capăt poveștii noastre. Viața e scurtă. Și trebuie să o petrecem cu cei pe care îi iubim.

Braden a înlemnit, iar eu am așteptat cu respirația tăiată, sperând să am suficientă putere să perseverez în acea minciună. S-a dezlipit ușor de mine, privindu-mă în ochi cu o expresie aspră:

— Minți.

Da. Mint, iubitule. Dar nu aș face față vieții cu tine. Și, mai rău, nici tu nu ai face față vieții cu mine.

— Nu mint. Nu te iubesc, și după necazurile prin care ai trecut, meriți pe cineva care să te iubească.

Brațele sale au căzut pe lângă mine, dar nu ca și când ar fi intenționat să-mi dea drumul. Avea un aer șocat. Cred că era, într-adevăr, stupefiat. Am profitat de ocazie și am făcut un pas în spate, temându-mă că, dacă aș fi rămas lângă el, în cele din urmă voința mea de oțel ar fi cedat și i-aș fi spus că eram o mincinoasă și că nu voiam să mă părăsească niciodată.

Dar fusesem suficient de egoistă pentru o singură zi.

— Mă iubești, a protestat el cu glas scăzut. Știu asta.

Am înghițit în sec și m-am străduit să mă uit în ochii lui:

— Țin la tine, ceea ce e cu totul altceva.

Preț de o clipă, nu mi-am dat seama dacă avea de gând să spună ceva, dar apoi ochii i s-au întunecat și a încuviințat scurt din cap:

— Bine, atunci.

— Mă lași să plec?

Buza de sus i s-a arcuit, iar pe chip i s-a așternut o expresie de amărăciune:

— Se pare că… nu te-am avut niciodată, a spus el, făcând un pas în spate.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și, fără să mai spună nimic, a pornit cu pași mari prin întuneric.

Braden nu s-a uitat în urmă nici măcar o dată, ceea ce era un lucru bun.

Dacă s-ar fi întors, ar fi văzut-o pe Jocelyn Butler vărsând lacrimi adevărate, pentru prima oară după multă vreme, și ar fi înțeles că îi spusesem o minciună. O mare minciună. Oricine m-ar fi văzut și-ar fi dat seama că inima mea era gata să se frângă.

— Nu cred că a fost cel mai sănătos lucru pe care l-ai făcut în viața ta, Joss. Tu ce crezi? m-a întrebat calm dr. Pritchard, cu sprâncenele încruntate.

— A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

— De ce crezi asta?

— Dacă i-aș spune lui Braden adevărul, că îl iubesc, nu ar renunța *niciodată*. E un tip tenace. Și poate și-ar petrece restul vieții cu mine.

— Și ar fi un lucru rău?

— Păi, da, am răspuns eu pe un ton iritat. N-ai auzit ce le-am făcut lui și lui Ellie? Și îmi e atât de teamă că aș putea pierde iarăși pe cineva, încât fac porcării de genul ăsta.

— Da, dar acum îți dai seama ce te motivează să procedezi așa. E un pas în direcția cea bună.

— Ba nu e. Am o mulțime de probleme și nu pot promite că nu-i voi mai face chestii din astea. Nu e corect față de el. Încrederea lui Braden a fost înșelată o dată de o femeie pe care credea că o iubește. Dacă aș rămâne cu el și i-aș face din când în când câte o porcărie din asta, i-aș înșela încrederea în mod constant. Iar el nu merită asta.

Dr. Pritchard a înclinat capul într-o parte:

— Nu tu trebuie să hotărăști asta, ci Braden. Și nu poți fi sigură că ai continua să-i faci porcării, cum spui tu. Relația cu el te-ar putea ajuta să treci peste asta. Braden ar putea fi un sprijin pentru tine.

— Relația cu el nu m-a ajutat.

— Braden a fost cel care te-a convins să stai alături de Ellie, ceea ce ai și făcut. Aș zice că te-a ajutat.

— N-am de gând să-i spui adevărul, am zis eu cu o încăpățânare de neînduplecat. Așa este cel mai bine pentru el.

— Joss, ce încerc să spun e că ar fi bine să nu-ți mai asumi rolul de martiră. Braden poate crede că este cel mai bine să te aibă în viața lui. Și poate e dispus să te ajute să scapi de anxietate și să se acomodeze cu puternicele tale mecanisme de apărare.

— Poate că ai dreptate, am încuviințat eu din cap, cu ochi strălucitori, încercând să îndepărtez gândul dureros al unui posibil viitor cu Braden. Poate că sunt o martiră. Și poate că m-ar ajuta. Dar merită mai mult decât un chin ca ăsta. Merită să fie fericit într-o relație, cum au fost mama și tata. Și ce m-a învățat iubirea lor e că Braden are dreptate — viața e mult prea scurtă.

Odată pornită, ploaia nu se oprește doar pentru că îi spui tu. Cred că se oprește când vrea ea. La fel ca ploaia, lacrimile mi s-au revărsat pe obraji în drum spre casă, încețoșându-mi privirea. Într-adevăr, e greu să descrii o inimă frântă. Tot ce știu e că această suferință inimaginabilă — o durere ascuțită și pulsatilă, care aproape că te imobilizează — ți se concentrează în piept și radiază în tot corpul. Dar nu e vorba doar de suferință, ci și de negarea ei, care ți se cuibărește în gât, pricinuindu-ți și ea durere. Inima frântă se poate manifesta și sub forma unui nod în stomac. Un nod care se contractă și se dilată, iar și iar, până ajungi în punctul când ești sigur că nu-ți vei mai putea stăpâni voma.

Dar am reușit cumva să mă controlez, păstrându-mi o ultimă fărâmă de demnitate.

După ce am ajuns la apartament, durerea de a fi renunțat la Braden a fost urmată de frică. Am rămas pe hol, uitându-mă la ușa lui Ellie, și a trebuit să fac eforturi ca să nu-mi încalc promisiunea de a nu fugi de ea.

Am reușit să rămân.

Mi-am dat jos încălțările și haina, apoi am intrat fără niciun zgomot în camera ei întunecată. În lumina lunii care se strecura pe fereastră, am văzut-o pe Ellie ghemuită pe pat, ca într-un cocon

protector. Am făcut un pas spre ea, dar podeaua a scârțâit și Ellie a deschis ochii imediat.

A ridicat privirea spre mine cu un aer precaut.

Mi s-a strâns inima.

Am început să plâng și mai tare, iar pe obrazul lui Ellie s-a prelins o lacrimă. Fără să spun nimic, m-am întins în pat lângă ea, iar ea s-a întors pe spate. Mi-am sprijinit capul pe umărul ei și i-am cuprins mâna între ale mele.

— Îmi pare rău, am șoptit eu.

— Nu-i nimic, a zis ea cu glas răgușit de emoție. Te-ai întors.

Și pentru că viața e prea scurtă…

— Te iubesc, Ellie Carmichael. Ai să treci cu bine peste asta.

— Și eu te iubesc, Joss, a răspuns ea, plângând înăbușit.

Capitolul 22

Așa ne-a găsit Braden a doua zi — întinse pe pat, cu capetele apropiate, ținându-ne de mână și dormind cu obrajii pătați de lacrimi, ca două fetițe.

Nu m-a trezit. De fapt, nici măcar nu s-a uitat la mine.

M-am trezit pentru că o scutura ușor pe Ellie.

— Ce oră e? am auzit-o întrebând cu glas somnoros.

— E trecut de ora douăsprezece. Ți-am pregătit ceva de mâncare.

Sunetul vocii lui m-a izbit în piept ca un pumn. Am deschis ochii cu greu — erau lipicioși de la sarea din lacrimile uscate și umflați de la cel mai puternic acces de plâns de după ce o pierdusem pe Dru. Braden stătea aplecat deasupra lui Ellie, dându-i la o parte părul de pe față. Avea ochii plini de dragoste, dar încă erau injectați și încercănați.

Arăta foarte rău.

Dar cred că eu arătam și mai rău.

— Nu mi-e foame, a șoptit Ellie.

Braden a clătinat din cap cu o mină serioasă:

— Trebuie să mănânci. Hai, draga mea, e timpul să te scoli.

Ellie l-a luat de mâna lui mare, iar el a ridicat-o ușor în capul oaselor, ajutând-o să se pună pe picioare, apoi, fără să-i dea drumul la mână, a condus-o pe hol. Ellie avea pantalonii foarte șifonați, bluza răsucită în jurul trunchiului și părul vâlvoi. Arăta ca un om căruia viața îi fusese dată peste cap. Mă durea sufletul pentru ea. Și nu mă puteam uita la Braden, pentru că suferința pe care o simțeam pentru el era indescriptibilă.

— Joss, vii? s-a uitat Ellie la mine peste umăr.

De dragul ei, am încuviințat din cap, deși nu voiam să fiu în preajma lui Braden.

Și știți ce era cel mai rău? Că nici măcar nu putea fi meschin pe față din cauza despărțirii. Desigur, nu se putea uita la mine și nici nu vorbea cu mine, dar… îmi pregătise și mie de mâncare.

Ellie și cu mine stăteam la masă și mâncam câte o delicioasă porție de ouă jumări cu pâine prăjită, în timp ce Braden stătea sprijinit de blatul pentru gătit, sorbindu-și cafeaua. La început, Ellie nu și-a dat seama de tăcerea dintre noi, pentru că era absorbită în propriile sale gânduri și, în plus, tăcerea nu părea nelalocul ei în clipele acelea.

Să vă spun cât de generoasă era această fată: în ciuda necazului ei, Ellie tot a observat că se întâmplase ceva cu mine și fratele ei. Mult mai devreme decât mă așteptam. Și numai din vina noastră — pentru că nu eram tocmai discreți în privința asta. M-am ridicat de pe scaun să-mi pun farfuria și cana în chiuvetă, iar Braden s-a mutat în cealaltă parte a bucătăriei. Apoi m-am dus să-mi iau niște suc de portocale din frigider, iar Braden s-a întors lângă chiuvetă. M-am dus lângă chiuvetă să iau un pahar din dulap, iar Braden s-a dus iarăși lângă frigider. M-am dus la frigider să pun sucul la loc, iar el s-a întors iarăși lângă chiuvetă.

— Ce se întâmplă? a întrebat Ellie cu glas blând, uitându-se la noi cu sprâncenele încruntate.

Am mormăit amândoi că nimic.

— A sunat cumva medicul? a continuat ea cu un aer paralizat.

Capetele ni s-au întors imediat spre ea, și pe amândoi ne-au cuprins remușcările.

— Nu, a clătinat Braden din cap. Nu, Els, urmează să ne vedem cu dr. Dunham în după-amiaza asta, așa cum am stabilit.

— Atunci de ce vă purtați ciudat?

Am încercat să ne uităm impasibil la ea, dar unuia dintre noi cu siguranță i-a scăpat ceva — ceva semnificativ —, pentru că, după ce s-a uitat un minut la chipurile noastre, Ellie a înțeles:

— V-ați despărțit.

Braden n-a luat-o în seamă:

— Els, ar trebui să faci un duș, să te mai înviorezi. O să te simți mai bine după.

— Din cauza mea? a întrebat Ellie, ridicându-se în picioare cu ochi mari. V-ați despărțit din cauza mea?

I-am aruncat o privire lui Braden, dar el se uita solemn la Ellie. La fel ca mine, nici el nu voia să o împovăreze inutil pe sora lui. M-am întors spre ea:

— Nu, Ellie. Nu din cauza ta. N-a avut nicio legătură cu tine. S-a terminat, dar totul e în regulă. Nu-ți face griji pentru noi.

Trăsăturile i s-au înăsprit și a ridicat bărbia cu un aer încăpățânat:

— Dar e limpede că nu vorbiți unul cu altul. Ce s-a întâmplat?

Braden a oftat:

— Ea nu mă iubește, iar eu cred că e o scorpie rece, nedemnă de încredere. Iar acum, du-te la duș.

Întrucât Braden nu era cu fața la mine, nu m-am străduit să ascund suferința pricinuită de vorbele lui. *O scorpie rece, nedemnă de încredere. Nedemnă de încredere. Rece. Scorpie. Rece. Scorpie. Scorpie. SCORPIE.*

Dar nu mi-am dat seama că Ellie se uita la mine decât în clipa când am văzut că ochii ei capătă o expresie plină de compasiune.

— Braden, a șoptit ea, cu o ușoară mustrare în glas.

— La duș. Acum.

Ellie s-a uitat iarăşi la mine, cu un aer îngrijorat. Nu-mi venea să cred că îşi făcea griji pentru mine într-un astfel de moment.

— Ellie, la duş, am spus eu.

— Sunteţi mai răi ca părinţii mei, a mormăit ea, dar, hotărând că nu avea rost să-i înfrunte pe cei mai încăpăţânaţi oameni pe care îi cunoştea, a plecat din bucătărie, lăsându-ne singuri, într-o tăcere densă şi apăsătoare.

În cele din urmă, Braden a spus:

— Ţi-ai lăsat nişte porcării la mine. Vin să ţi le aduc săptămâna asta.

Şi el avea câte ceva la mine în cameră:

— Am să-ţi strâng şi eu lucrurile.

În momentul acela, amândoi stăteam sprijiniţi de blatul pentru gătit, fiecare la câte un capăt al lui, şi vorbeam spre peretele din faţă, fără să ne uităm unul la celălalt.

Braden şi-a dres glasul:

— Te-ai întors pentru ea?

Cumva se distingea o undă de speranţă în glasul lui?

— Ei bine, din când în când, scorpiile reci şi nedemne de încredere se ţin de cuvânt, am răspuns eu aspru, luând o gură de suc.

Braden a pufnit şi a trântit cana pe blat:

— Nu are nevoie de mila ta şi nici de sentimentele tale de vinovăţie.

La naiba!

La dracu'! Mama mă-sii! La dracu'!

Era limpede că, pe timpul nopţii, furia lui Braden fiersese la foc mic, iar, în cele din urmă, dăduse în clocot. Mi-am adunat toate forţele, încercând să fiu înţelegătoare şi să nu-l rănesc mai mult decât o făcusem deja:

— Nu e vorba de milă sau de vinovăţie.

— Ah, deci am avut dreptate aseară, a dat Braden din cap. Spre deosebire de mine, ea are parte de iubirea ta.

— Braden..., am zis eu cu glas sugrumat.

Mă aşteptam ca Braden să fie aşa cum era de obicei: stoic, intimidant, ferm şi calm. Nu vulnerabil, aspru şi furios. Se purta ca un ticălos într-un moment cu totul nepotrivit. Pe de altă parte, îi dădusem papucii la câteva ore după ce aflase că sora lui era suspectă de cancer, deci care dintre noi era mai ticălos?

— Nici tu nu mă iubeşti, Braden.

Ochii i-au scăpărat, apoi m-a măsurat din cap până în picioare cu o privire rece, care mi-a împrăştiat fiori îngrozitori în tot trupul. În cele din urmă, s-a uitat iarăşi în ochii mei, cu o expresie glacială:

— Ai dreptate. Nu te iubesc. Doar mă enervează că trebuie să găsesc un nou aranjament, mai ales că acela vechi nu era deloc rău între cearşafuri.

Eram o actriţă destul de bună, dar dacă îşi continua atacurile verbale, aveam să mă prăbuşesc sub povara suferinţei. Am întors repede capul, să nu vadă ce reacţie îmi pricinuiseră cuvintele lui.

— Speram că putem rămâne prieteni, am spus eu, dar e limpede că nu vrei asta. Aşa că îţi propun să nu mai stăm de vorbă decât atunci când suntem cu Ellie, de dragul ei.

— Dacă ar depinde de mine, de dragul lui Ellie, te-aş da afară şi ţi-aş zice să nu ne mai calci pragul niciodată. Dar Ellie n-are nevoie de aşa ceva acum.

Şocată de vorbele lui, am ridicat capul şi m-am uitat la el, nevenindu-mi să cred.

— Glumeşti?

Şi-a încrucişat braţele puternice pe piept şi a clătinat din cap.

— Nu. Nu pot să am încredere în tine. Ai probleme cu capul. Nu cred că Ellie are nevoie de aşa ceva.

— Noaptea trecută, mi-ai zis că vrei să stau aici pentru Ellie.

— M-am mai gândit la asta. Dacă aş putea, aş scăpa de tine. Dar asta n-ar face decât s-o întristeze şi mai tare pe Ellie. Nu asta îi trebuie acum.

— Ai putea face asta? am întrebat eu cu respiraţia tăiată. Pur şi simplu să mă izgoneşti din viaţa ta?

— De ce nu? Și tu mi-ai făcut asta noaptea trecută.

— Ba nu. M-am despărțit de tine. Nu te-am izgonit din viața mea. Dar, am continuat eu, încruntându-mă la el, dacă aș fi știut cât de puțin însemn pentru tine, probabil că aș fi făcut-o.

— Ah, a încuviințat el din cap, ai dreptate. Nu mă iubești, dar ții la mine. Ei bine, pe mine mă doare în cur de tine, a zis el, dând din umeri.

Am încleștat maxilarele, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile.

— Ba chiar mi-am tras-o cu altcineva azi-noapte.

Ați încasat vreodată un glonț în stomac? Nu? Nici eu. Dar cred că seamănă cu ce am simțit când l-am auzit pe Braden spunându-mi asta. Și, zău așa, nici măcar cea mai bună actriță din lume nu poate ascunde o astfel de durere.

Vorbele lui m-au făcut să tresar, trupul mi s-a dat un pic în spate, iar genunchii aproape că mi-au cedat. Am făcut ochii mari și am deschis gura cu un aer îngrozit. Apoi s-a întâmplat lucrul cel mai rău: am izbucnit în plâns.

Printre lacrimi, l-am văzut pe Braden strângând din buze și făcând doi pași spre mine, cu trupul încordat.

— La dracu', eram sigur! a zis el printre dinți, apropiindu-se în continuare de mine.

— Nu mă atinge! am strigat eu, incapabilă să-l suport în preajma mea.

— Să nu te ating? a pufnit el, cu ochii scăpărând de furie. Am să te omor!

— Pe mine? am zis eu, apoi am înhățat o farfurie de pe suportul de vase și am aruncat-o spre capul lui, dar Braden s-a ferit, și s-a spart de perete. Nu eu sunt cea care și-a tras-o cu altcineva la două secunde după ce ne-am despărțit!

Am pus mâna pe un pahar, vrând să arunc și cu el, dar Braden m-a apucat de încheieturile mâinilor și m-a lipit de blatul de gătit, imobilizându-mă cu trupul lui. M-am zbătut din răsputeri, dar era prea puternic.

— Dă-mi drumul! am scâncit eu. Dă-mi drumul! Te urăsc! Te urăsc!

— Ș-ș-ș, Jocelyn, a încercat el să mă liniștească, sprijinindu-și capul pe gâtul meu. Ș-ș-ș, nu spune asta, mi-a șoptit el cu glas rugător. Nu spune asta. N-am vorbit serios. Te-am mințit. Eram furios. Sunt un mare dobitoc. Am mințit. Am fost la Elodie toată noaptea. Poți să suni s-o întrebi — o să-ți spună care e adevărul. Știi că nu ți-aș face niciodată ce mi-a fost făcut mie.

Vorbele lui au reușit să-mi străpungă isteria, și am încetat să mă mai zbat, dar am început să tremur.

— Ce?

Braden s-a dat în spate și s-a uitat la mine, iar ochii lui albaștri aveau o expresie sinceră.

— Am mințit. N-am fost cu nimeni. De când suntem împreună, n-a mai fost nimeni în viața mea.

— Nu înțeleg, am spus eu, iar vocea mea a sunat ca a unui copil de cinci ani, întrucât mi se înfundase nasul de la atâta plâns.

— Iubito, a început el cu blândețe în glas, deși în ochii lui încă se descifra o undă de iritare, noaptea trecută m-am înfuriat când mi-ai spus că mă părăsești, așa că pur și simplu am plecat. M-am dus la Elodie, pentru că știam că era trează și își făcea griji pentru Ellie, așa că am vrut să văd cum se simte. Și-a dat seama că era ceva în neregulă cu mine imediat ce m-a văzut. I-am spus ce s-a întâmplat, iar ea mi-a povestit ce ți-a zis la nuntă și că, după aceea, arătai ca și când ai fi fost pălmuită. Dar mai încolo, în timp ce dansam, și-a dat seama că se înșelase în privința ta.

Mi-a dat drumul la încheieturile mâinilor, și-a adâncit mâinile în părul meu și mi-a dat capul pe spate, astfel încât să nu-i pot evita privirea.

— Am petrecut noaptea trecută gândindu-mă la ultimele șase luni și *știu* că mă minți. Știu că mă iubești, Jocelyn, pentru că nu se poate ca eu să te iubesc atât de mult, fără ca și eu să te fi făcut să simți la fel pentru mine. E imposibil.

Cu inima duduindu-mi în piept, am încercat să înghit spaima care mă sugruma.

— Atunci ce naiba s-a întâmplat în dimineața asta?

M-a strâns de ceafă, aplecând capul spre mine, cu ochii încă întunecați de furie:

— Nu ești nedemnă de încredere, nu ești rece și nu ești o scorpie. Ai... probleme. Am înțeles asta. Toți avem probleme. Dar când mi-am dat seama că mă minți, am început să înțeleg de ce. Îți închipui că nu te-ai dat niciodată în vileag. Că încă mai poți să dai înapoi și să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic între noi, pentru că, în felul ăsta, dacă se întâmplă vreodată ceva cu mine, îți poți spune că nu-ți pasă și că nu te doare.

Doamne, acum avea și puterea să citească gândurile.

— Și ești al naibii de bună când vine vorba să te prefaci că nu simți nimic. Iar azi-dimineață m-am gândit că dacă aș reuși să te rănesc, aș obține dovada că mă minți.

L-am țintuit cu o privire care îi dădea de înțeles că îmi venea să-i smulg testiculele:

— Și mi-ai zis că te-ai culcat cu altcineva?

A încuviințat ușor din cap și m-a sărutat ușor pe buze, în chip de scuză.

— Îmi pare rău, iubito. Am făcut-o ca să aflu adevărul... dar, sincer să fiu, mai ales ca să te rănesc așa cum m-ai rănit tu noaptea trecută, a adăugat el plin de remușcări. Chiar îmi pare rău. Nu vreau să te mai văd niciodată așa din cauza mea și n-am să te mai fac niciodată să plângi, jur. Dar adevărul e că ai plâns. Ai plâns pentru că gândul că aș putea să-ți fac asta ți-a frânt inima. Mă iubești.

Am încercat să-mi adun gândurile, căci panica făcuse dezordine în mintea mea. Trebuia să mă gândesc la o mulțime de probleme, aveam atâtea de lămurit, dar trebuia să las totul pe mai târziu, pentru că Ellie avea nevoie de noi.

— Unu: ce-ai făcut tu e unul dintre cele mai nasoale lucruri din lume. Doi: nu putem să vorbim despre asta acum.

— Nu plecăm din bucătărie până nu recunoști că mă iubești.

— Braden, vorbesc serios, am spus eu, împingându-l cu putere, iar el mi-a dat drumul, dar n-a făcut niciun pas în spate. Suntem tot despărțiți. Nu mă răzgândesc.

A ridicat privirea spre tavan, și era limpede că mai avea un pic și își pierdea răbdarea. În cele din urmă, s-a uitat la mine și am văzut cum i se încordează mușchii maxilarului.

— De ce? a pufnit el.

Nu voiam să-i explic. Ar fi încercat să mă contrazică, iar eu pur și simplu... nu!

— Pentru că nu vreau. Iar acum, ne așteaptă o zi lungă și probabil câteva luni la fel de lungi, deci cel mai bine e... să lăsăm lucrurile așa.

— Bine, a zis el, ridicând mâinile în aer și făcând un pas în spate.

Tocmai mă pregăteam să oftez ușurată, dar Braden a adăugat:

— Deocamdată.

La naiba!

— Ce?

A afișat un zâmbet plictisit, care se voia adolescentin și malițios, dar era prea obosit și îngrijorat ca să-i iasă.

— Te iubesc. Ești a mea. Dacă vreun nenorocit încearcă să te ia de la mine, îl omor. Așa că uite cum facem: Ellie e pe primul loc, iar cât timp avem grijă de ea, n-ai decât să te încăpățânezi să pretinzi că ne-am despărțit. Ba chiar am să te las să faci asta. Dar am să fiu aici în fiecare zi, să-ți arăt ce pierzi.

Încă aveam obrajii umezi și ochii umflați, și știam că arătam ca naiba, dar puțin îmi păsa. O parte din mine era copleșită și uluită. Cealaltă parte era băgată în sperieți. Și pe amândouă le ținea în lesă încăpățânarea mea de nedomolit.

— Ești nebun? Nu mă răzgândesc.

— Ba o să te răzgândești, a oftat Braden. O să avem nevoie unii de alții ca să trecem peste perioada dificilă care ne așteaptă. Iar dacă nu te răzgândești, am să joc dur. Am să fac tot ce e nevoie. Unele

lucruri or să te necăjească, altele or să te excite, iar altele sper că or să te scoată din sărite.

— *Chiar* ești nebun.

— Ba nu.

Ne-am întors amândoi și am văzut-o pe Ellie în pragul bucătăriei, îmbrăcată cu un halat, având un zâmbet obosit, dar hotărât pe buze.

— Luptă pentru ce vrea.

— Nu e singurul, a răsunat de pe hol vocea lui Adam.

Apoi am auzit închizându-se ușa de la intrare, iar Ellie s-a întors și s-a uitat pe hol. Pașii lui Adam s-au apropiat, iar în cele din urmă a ajuns lângă ea.

Doamne, arăta ca naiba. Era prima oară când îl vedeam nebărbierit, și era îmbrăcat cu o haină de fâș, un tricou ponosit și niște jeanși care cunoscuseră și zile mai bune. Cearcănele lui rivalizau cu ale lui Braden, și fiecare particulă a chipului său era impregnată cu disperare.

Adam a luat o mână a lui Ellie, a dus-o la gură și, închizând ochii, și-a lipit buzele de ea. Când a deschis ochii, erau înlăcrimați, și am simțit că mi se pune un nod în gât. Ținând-o de mână, Adam a intrat cu ea în bucătărie, iar lui Ellie i s-a tăiat respirația. S-au oprit în fața lui Braden, iar chipul lui Adam a căpătat un aer chinuit:

— Trebuie să-ți spun ceva.

Braden a pus mâinile în sân, uitându-se încruntat la el și la Ellie, care stăteau unul lângă altul:

— Spune.

Adam părea stânjenit, dar în ochii lui se citea hotărârea, și l-am admirat pentru asta:

— Ești ca un frate pentru mine. N-aș face niciodată ceva care să te rănească. Și știu că nu sunt ceea ce un frate ar putea considera o partidă bună pentru sora lui, dar o iubesc pe Ellie, Braden. O iubesc de multă vreme și nu pot să *nu* fiu cu ea. Deja am pierdut prea mult timp.

Ellie și cu mine ne țineam respirația, iar cei doi prieteni se priveau în ochi.

Privirea lui Braden s-a întors spre Ellie, dar expresia lui era indescifrabilă. Doamne, putea să fie al naibii de intimidant când voia.

— Tu îl iubești?

Adam s-a uitat la ea, iar ea l-a strâns de braț. Cu un zâmbet discret, Ellie s-a întors spre fratele ei:

— Da.

Braden a ridicat din umeri și s-a aplecat deasupra ceainicului electric și l-a pornit.

— Era și timpul. Deja începuserăți să-mi dați bătăi de cap.

Am rămas cu gura căscată, la fel ca Adam și Ellie. De când începusem relația cu Braden, nu dăduse nici cel mai mic semn că ar ști ce se întâmpla între Adam și Ellie. Mare viclean.

— Deci chiar ești un nenorocit atotștiutor, am zis eu, trecând repede pe lângă el.

M-am oprit scurt în fața lui Ellie și Adam să le spun:

— Mă bucur pentru voi.

Apoi am traversat holul în grabă și m-am dus în baie, să scap de Braden cel perspicace, iritat și inflexibil.

În urma mea, au răsunat râsul aspru al lui Braden și vocea lui senzuală:

— Chiar mă iubește.

Capitolul 23

Ellie nu voia să facă mare caz de întâlnirea cu neurologul, așa că a hotărât să meargă doar cu Elodie și Clark. Am fost un pic surprinsă că întâlnirea avea loc într-o duminică, dar am aflat că Braden pusese o vorbă bună — de fapt, intervenise pe un ton apăsat și trăsese niște sfori, dat fiind că știa pe cineva din conducerea spitalului —, astfel încât neurologul s-o vadă pe Ellie cât mai repede cu putință.

Braden și cu mine eram acasă cu Hannah și Declan — cu o oră înainte, Elodie și Clark veniseră să o ia pe Ellie, și lăsaseră copiii în grija noastră. Adam rămăsese și el cu noi, și toți cinci așteptam în living, uitându-ne când la ceas, când la telefoanele mobile. La un moment dat, m-am dus la baie, iar Braden s-a dus să mai facă niște cafea. Dar Adam nu s-a ridicat nici măcar o dată.

Două ore mai târziu, Hannah era ghemuită lângă mine, Braden se uita la Declan, care adormise într-un fotoliu, iar Adam avea ochii atât de strânși de îngrijorare, încât Hannah s-a apropiat de el și i-a strâns mâna. Adam i-a răspuns cu o privire recunoscătoare, iar eu am

sărutat-o pe părul ei moale, simțind că mi se strânge inima, pentru că era la fel de bună la suflet precum cea pentru care ne făceam griji.

Ușa de la intrare s-a deschis.

Am sărit cu toții în picioare. Mă rog, mai puțin Declan, care s-a trezit buimac și, mai degrabă, a căzut în picioare.

Cea care a intrat prima în living a fost Elodie, dar n-am reușit să-i descifrez expresia. În spatele ei, Clark o ținea pe Ellie pe după umeri și jur că a trebuit să fac eforturi ca să nu izbucnesc în plâns.

— Ce s-a întâmplat? s-a apropiat Adam de Ellie, iar Clark i-a dat drumul imediat.

Ellie s-a sprijinit de Adam, cu un zâmbet firav:

— Să luăm loc. O să vă explic.

— Mă duc să pun de ceai pentru toată lumea, a zis Elodie, apoi a ieși din living, iar noi ne-am așezat cu toții, care pe marginea canapelei, care pe marginea fotoliilor.

Ellie a oftat adânc.

— Vestea bună e că tumoarea mea e, de fapt, un chist cu două tumori mici în el. E amplasat la suprafața părții din dreapta sus a creierului, deci îl pot îndepărta cu totul. Dr. Dunham crede că e foarte probabil ca tumorile să fie benigne. Chistul e acolo de multă vreme și a crescut treptat, iar acum, din motive evidente, trebuie extirpat. O să fiu operată peste două săptămâni și or să trimită tumorile la biopsie.

Ellie a zâmbit, iar buzele i-au tremurat ușor:

— Sunt un pic speriată de operație, dar dr. Dunham e foarte încrezător și mi-a spus că, la astfel de intervenții, riscul e de doi la sută, iar probabilitatea ca una dintre tumori să fie canceroasă e foarte mică.

Am răsuflat cu toții ca la un semn, copleșiți de un val uriaș de ușurare, care aproape că ne-a răsturnat de pe canapea și de pe fotolii. Braden s-a apropiat de Ellie înaintea tuturor, strângând-o în brațe, până ce sora lui i-a spus că nu mai poate respira, în timp ce Clark îl asigura pe Declan, care încă era un pic somnoros, că Ellie o să se facă

bine. În cele din urmă, Braden i-a dat drumul lui Ellie, sărutând-o zgomotos pe frunte, dar, înainte să-și poată trage sufletul, a fost asaltată de Adam, care a sărutat-o pe gură de față cu toată lumea. Un sărut adevărat. Lung și apăsat.

— Era și timpul, a oftat Clark.

Auzindu-l, Ellie a izbucnit în râs, dându-și, în sfârșit, seama că avusesem dreptate: în ultimele luni, ea și Adam nu fuseseră deloc discreți.

— De ce râdeți? a întrebat Elodie, întorcându-se în living.

Am profitat de ocazie s-o strâng și eu în brațe pe Ellie:

— Au fost cele mai urâte douăzeci și patru de ore din ultimii ani, draga mea prietenă.

— Îmi pare rău că ți-ai făcut griji din cauza mea, a zis ea, uitându-se în ochii mei.

— Pentru ce îți ceri scuze? Nu e vina ta. Mie îmi pare rău că trebuie să treci prin toate astea.

Am oftat adânc, apoi am aruncat o privire spre ceaiul și cafeaua pe care le adusese Elodie.

— Nu cred că sunt suficient de tari..., i-am spus eu cu părere de rău mamei lui Ellie.

— Ai ceva mai tare în casă? a întrebat Elodie, ridicând o sprânceană.

— Nu. Dar câteva case mai încolo e un pub în care n-am fost niciodată până acum. Poate că a sosit momentul. Acolo s-ar putea să aibă ceva mai tare.

— Da, aș vrea ceva tare, a răspuns Ellie.

— Și eu, a încuviințat Clark.

— Sunt și copiii cu noi, s-a plâns Elodie.

— Au voie în pub, dacă sunt însoțiți de un adult, am zis eu, înhățându-mi poșeta de pe măsuța de cafea. Putem să le luăm câte o Cola.

Elodie nu știa ce să zică.

— Bem câte un pahar, am liniștit-o eu cu un zâmbet. Și bem de bucurie.

— Clark poate să bea, conduc eu, s-a îmbunat Elodie, așa că ne-am pregătit de plecare.

Elodie și Clark au ieșit primii cu Hannah și Declan. Adam a luat-o pe Ellie pe după mijloc, iar ea mergea lipită de el, cu un aer uimitor de fericit, pentru cineva care urma să fie operat peste două săptămâni. Pe de altă parte, în ultimele douăzeci și patru de ore, cu toții crezuserăm că avea cancer, dar, în cele din urmă, aflaserăm că probabil nu avea. În plus, Adam își mărturisise, în sfârșit, dragostea pentru ea.

Braden și cu mine am rămas la urmă și am avut parte de prima mostră din ce îmi promisese mai devreme. Degetele sale mi-au atins ușor șalele, conducându-mă spre ușă, dar a fost un gest atât de calculat, încât nu mi s-a părut amuzant.

Știa cât de sensibilă eram acolo.

Am încercat să-mi înăbuș fiorii și m-am întors să încui ușa de la intrare, dar Braden s-a oprit brusc în spatele meu și m-am izbit de el.

— Îmi pare rău, a rânjit el, mișcându-se ușor, astfel încât sânii mi s-au frecat de pieptul lui.

Am simțit că mi se întăresc sfârcurile și am tresărit simțind căldura care îmi pulsa între picioare.

— Da, te cred, m-am încruntat eu.

Braden a râs ușor, iar eu m-am aplecat să încui ușa și i-am simțit umbra proiectându-se asupra mea. Am ridicat privirea spre dreapta și am văzut că se sprijinise cu mâna de ușă, chiar lângă capul meu. M-am uitat în ochii lui, iar el s-a lipit de mine:

— Ai nevoie de ajutor?

Am mijit ochii:

— Dă-te la o parte, dacă nu vrei să-ți fac ouăle breloc.

Era limpede că se străduia să nu izbucnească în râs. Din păcate, nu suficient.

— Iubito, să știi că te iubesc și mai mult când spui lucruri din astea.

— În clipa asta, vorbești ca un infractor periculos sau ca un hărțuitor.

— Nu-mi pasă cum vorbesc, câtă vreme obțin efectul scontat.

— Nu-l obții.

— Am să-l obțin în câteva zile, a spus el, sărutându-mă scurt pe obraz, apoi s-a îndepărtat brusc de mine, înainte să-l pot nimici.

— Haideți! ne-a strigat Ellie de pe trotuar.

Elodie, Clark și copiii probabil intraseră deja în pub.

— De ce durează atât? a întrebat ea.

— Jocelyn mă implora să facem sex, dar i-am spus că e un moment foarte nepotrivit, a spus Braden cu voce tare, stârnind zâmbetele trecătorilor.

Furioasă pe el din atâtea motive, am coborât treptele în grabă și i-am răspuns tot cu voce tare:

— Nu-i nimic, dragul meu, oricum am o jucărie cu care îmi fac treaba mai bine.

Apoi am intrat în pub, unde nu mă mai putea hărțui, pentru că erau și copiii de față. Cu toate că era imatur din partea mea — și, da, cât se poate de inadecvat, dat fiind motivul pentru care ieșiserăm să bem —, nu puteam să nu fiu satisfăcută că, în sfârșit, avusesem și eu ultimul cuvânt.

Recunosc, am fost o mare lașă.

Nu m-am întâlnit marți cu Rhian și James, așa cum le promisesem. I-am trimis ei un e-mail în care i-am explicat situația lui Ellie și că nu voiam s-o las singură. Poate că lui Rhian i s-a părut ciudat că nu aveam două ore să mă văd cu ea, dar nu mi-a spus nimic. Și poate că i s-a părut ciudat că i-am trimis un e-mail în loc să o sun, dar nu mi-a spus nimic.

Adevărul este că am văzut-o foarte puțin pe Ellie în zilele acelea, pentru că Adam se mutase în dormitorul ei și nu ieșeau de acolo decât ca să mănânce și să meargă la baie.

Nu voiam să mă văd cu Rhian și James — *acesta* era adevărul.

De ce?

Pentru că, nu cu mult timp în urmă, o mustrasem pe Rhian la telefon, spunându-i să nu fugă de James doar de teamă că viitorul

n-o să le rezerve lucruri plăcute, și nu aveam niciun chef ca Rhian să-mi țină o lecție despre despărțirea de Braden și să-mi spună că sunt o mare ipocrită.

Povestea mea cu Braden era complet diferită. Chiar era diferită.

Zău.

Bine — îmi era teamă. Ba nu. Eram îngrozită. Și aveam toate motivele. Nu trebuia decât să-mi amintesc reacția mea din ziua când aflasem de problema lui Ellie, ca să-mi dau seama că Braden ar fi avut o viață dificilă și nevrotică alături de mine. În plus, viața mea fusese mult mai calmă fără el. Rareori îmi făcusem griji pentru ceva, emoțiile mele fuseseră destul de stabile și avusesem parte, dacă nu de pace, măcar de calm. Relația cu Braden era tumultuoasă și, dacă mă gândeam bine, epuizantă. Dacă lăsam deoparte sexul extraordinar, rămâneam doar cu o grămadă de emoții nasoale. Grija — că ar putea să se plictisească de mine și să nu mă mai placă. Gelozia — înainte să-l cunosc pe Braden, nu fusesem niciodată iubita geloasă, dar acum, scoteam unghiile imediat ce vedeam o femeie flirtând cu el. Teama pentru el — ca și când nu mi-aș fi făcut suficiente griji pentru mine, începuse să conteze pentru mine și dacă Braden era fericit și sănătos. Și conta mai mult. Ceea ce nu era deloc în regulă.

Îmi plăcea Joss de dinainte de Braden.

Era jucăușă, calmă și independentă.

Joss de după Braden era o neghioabă sentimentală.

Iar situația îmi era îngreunată de faptul că Braden se ținea de cuvânt. Venea la apartament ori de câte ori avea ocazia și, deși îi spuneam că Ellie avea treabă, tot rămânea o vreme.

— Spălam vasele, iar nenorocitul ăsta viclean s-a strecurat pe la spatele meu și m-a luat pe după talie. Și m-a sărutat. Chiar aici, i-am arătat eu furioasă un punct de pe gât. N-aș putea cere să fie reținut sau ceva de genul ăsta?

— Pentru că te iubește? a pufnit dr. Pritchard.

M-am dat pe spate, clătinând din cap cu un aer dezgustat:

— Dr. Pritchard, am mustrat-o eu ușor, de partea cu ești?

— De partea lui Braden.

Era joi seară, două zile după Crăciun, și țineam locul unui coleg la club. Operația lui Ellie era peste trei zile.

Veneam după o săptămână epuizantă, în care făcusem eforturi să mă feresc de Braden și încercasem să o liniștesc pe Ellie ori de câte ori ieșea din dormitorul ei. Evitarea lui Braden nu era o sarcină tocmai ușoară. Darren, managerul lui de la Fire, își dăduse demisia, întrucât soția lui era însărcinată și îi ceruse să-și ia o slujbă normală, cu program de la nouă la cinci, iar Braden îi făcuse rost de o slujbă de manager la un hotel din oraș, deținut de un prieten al lui. Deși asta însemna că trebuia să-l pregătească pe noul manager de la club, Braden tot găsea timp să vină să mă deranjeze. A fost incidentul de la chiuvetă — când probabil am reacționat exagerat, pentru că îmi amintea de un episod cu părinții mei —, apoi ziua în care a intrat în baie când făceam duș, să mă întrebe unde e telecomanda, ziua în care și-a luat prânzul în bucătărie la bustul gol — mi-a spus că vărsase „accidental" cafea pe cămașă și o pusese la spălat —, precum și numeroasele momente când se uita la mine fără niciun motiv. Și mi se cam umezeau chiloții. În cele din urmă, când eram la un pas să cedez, Braden a bătut un pic în retragere.

Bineînțeles că oricum n-aș fi cedat.

Pentru că vedeam imaginea de ansamblu.

Începuse să o lase mai moale cu câteva zile înainte de Crăciun, ba chiar s-a purtat foarte frumos când am fost la masă la familia lui Ellie. Singurul moment stânjenitor s-a petrecut când a trebuit să ne facem cadouri. Amândoi cumpăraserăm cadourile cu mai mult timp în urmă, așa că aveau o semnificație mai importantă decât cele pe care și le-ar fi oferit doi simpli prieteni. Braden reușise să facă rost de un exemplar cu autograf din cartea mea preferată a autorului meu favorit. Cum a reușit, habar n-am. Ah, și o minunată brățară cu diamante… Exact. Eu i-am cumpărat un exemplar din

ediția princeps a cărții lui preferate, *Fiesta* de Hemingway. Era cel mai elaborat cadou pe care îl cumpărasem în viața mea, dar efortul mi-a fost răsplătit de felul în care mi-a zâmbit după ce a desfăcut pachetul.

La naiba!

La dracu', mama mă-sii, la dracu'!

Poate mă așteptam ca Braden să pluseze după masa de Crăciun la familia lui Ellie, dar a făcut exact contrariul și… a dispărut.

M-am întrebat dacă nu cumva era o nouă tactică.

Am fost surprinsă când am văzut că, în joia aceea, când țineam locul colegului, nu a venit la bar cu Ellie și Adam. În săptămâna de dinainte, îi târâse pe amândoi în Club 39, în serile când îmi luasem ture suplimentare, după ce Ellie îmi ceruse să mai ies din casă — într-adevăr, cred că începusem să lâncezesc. Braden se așezase pe canapeaua din dreptul barului, exact în fața mea, și toată noaptea se uitase la mine și flirtase cu mai multe tipe frumoase. M-am gândit că făcea asta ca să mă scoată din sărite — una dintre părțile promisiunii sale.

Deci m-a mirat absența lui în joia aceea.

Când m-am întors de la club, Ellie încă era trează. A ieșit din dormitor și a închis ușa cu grijă în urma ei.

— Adam doarme, a șoptit ea, venind după mine în living.

I-am zâmbit peste umăr:

— Nu-i de mirare. Îmi închipui că l-ai epuizat pe bietul băiat.

Ellie a dat ochii peste cap și s-a trântit pe canapea alături de mine:

— Nu e chiar așa. Sau… mă rog…

S-a înroșit, iar ochii i-au strălucit de bucurie.

— Stăm mult de vorbă. Lămurim lucrurile. Toate acele neînțelegeri. Se pare că e îndrăgostit de mine de o bună bucată de vreme.

— Serios?

— Da, ciudat.

— Apropo de chestii ciudate, Braden n-a venit la bar în seara asta.

Sora lui s-a uitat atent la mine:

— Noul lui manager are nevoie de ajutor. Ai fost dezamăgită că n-a venit?

— Nu, am răspuns eu repede.

Poate prea repede. La naiba, îmi era dor de Joss de dinainte de Braden.

— Pur și simplu am observat lipsa unui ego umflat din bar și mi-am zis, hei, unde o fi Braden?

Ellie nu a râs, ci m-a privit cu un aer mustrător și, în același timp, matern.

— Braden are dreptate. Ești îndrăgostită de el. Așa că de ce îl refuzi? Îți place să-l vezi cum se ține după tine? Asta e?

Am ridicat o sprânceană:

— Tumorile alea ți-au scos la iveală fața răutăcioasă, ai?

Ellie a făcut o grimasă.

— Prea devreme pentru glume cu tumori?

Ochii i s-au îngustat.

— N-o să fie niciodată loc pentru glume cu tumori?

— Niciodată, Joss. Niciodată.

— Scuze, am tresărit eu. A fost urât din partea mea.

— E urât să folosești tumorile mele ca pe un mijloc de a te eschiva. Țin foarte mult la tine, Joss, dar îl iubesc și pe fratele meu. De ce îi faci asta?

— Nu o fac *împotriva* lui, ci *pentru* el, am spus eu cu o privire sinceră, încercând s-o fac să înțeleagă. Nu fac față foarte bine necazurilor. Nu sunt mândră de asta, dar e adevărat. Gândește-te la cum te-am părăsit când ai avut nevoie de mine. Când Braden a avut nevoie de mine.

— Dar te-ai întors, m-a contrazis ea. Erai în stare de șoc, dar de atunci mi-ai fost alături clipă de clipă.

— Braden m-a convins, am mărturisit eu. A trebuit să-mi bage mințile în cap. Și atunci mi-am dat seama că nu mă pot proteja și nu pot să-i protejez pe cei din jur de necazuri. Și se pare că necazurile

se țin scai de mine, deci probabil or să urmeze și altele. Iar când se va întâmpla, nu pot garanta că nu voi avea o reacție irațională, și nu pot să-i fac asta lui Braden. Cu mine alături, viața lui ar fi instabilă, și cred că, după câte a îndurat de pe urma fostei soții, merită pe cineva cu care să poată trăi în liniște.

— Joss, vorbești ca și când ai fi un caz psihiatric. Dar nu ești. Singura ta problemă e că nu vrei să accepți ce s-a întâmplat cu familia ta și nu vrei să te împaci cu asta.

Am dat capul pe spate:

— Parcă ai fi dr. Pritchard.

— Cine?

— Terapeuta mea.

— Faci terapie? De ce nu mi-ai spus? m-a lovit ea ușor cu palma peste mână.

— Au, am tresărit eu, trăgându-mă de lângă ea.

— Vezi, despre asta e vorba, a spus Ellie cu furie, iar ochii i-au scânteiat la fel ca ai lui Braden când era scos din sărite. Sunt cea mai bună prietenă a ta, dar nu mi-ai spus că faci terapie. Braden știe?

— Da, am răspuns eu ca o adolescentă bosumflată.

— Mă rog, tot e ceva, a clătinat ea din cap, nevenindu-i să creadă. Joss, trebuie să te împaci cu ce s-a întâmplat cu familia ta. Cred că, dacă vei face asta, întâmplările din viața ta n-or să ți se mai pară atât de însemnate și copleșitore. Și îți vei da seama că relația cu Braden trebuie s-o iei pas cu pas. Nu trebuie să-l protejezi de faptul că e cu tine. E băiat mare și e clar că știe despre tine mai multe decât mine. Și totuși — minunea minunilor —, vrea să fie cu tine.

— Foarte amuzant. Și chiar vorbești ca dr. Pritchard.

— Vorbesc serios, Joss, cred că trebuie să lași jocurile deoparte.

— Nu e vorba de niciun joc, am zis eu, și m-am uitat cu atenție la Ellie, surprinzând o expresie enigmatică pe chipul ei. Ce-i? Ce s-a întâmplat? Știi ceva ce nu știu eu?

A tăcut câteva clipe, ca și când n-ar fi fost sigură dacă să-mi spună ce avea în minte. Brusc, mi s-a pus un nod în stomac.

— Azi am ieși cu Adam să mâncăm în oraș.

— Știu. Eu am stat în casă, cu ochii în manuscrisul la care n-am mai lucrat de câteva zile bune.

— Ei bine…, a continuat Ellie, fără să se uite la mine. A venit și Braden cu noi. Era cu noul manager de la Fire.

— Și?

S-a uitat iarăși în ochii mei, iar expresia lor îngrijorată mi-a dat fiori.

— Noul manager e Isla. Isla e o blondă superbă, de un metru optzeci, care se întâmplă să fie și deșteaptă, și amuzantă.

Am simțit cum mi se scufundă inima în stomac.

— Joss, păreau atrași unul de celălalt, a spus ea, apoi a clătinat din cap: N-am vrut să accept, dar adevărul e că flirtau, iar Braden era… foarte atent. Păreau… apropiați.

Gelozia e ceva îngrozitor, o durere la fel intensă ca suferința unei despărțiri — iar eu le simțeam pe amândouă în același timp. Mă simțeam ca și când cineva îmi despicase pieptul cu mâinile goale, îmi smulsese inima și plămânii, apoi îi înlocuise cu o grămadă de pietre. M-am uitat la bradul de Crăciun, simțind că mi se învârte capul. Deci din cauza asta nu mai venise pe la noi în ultima vreme.

— Joss? a zis Ellie, atingându-mi mâna.

M-am uitat la ea, hotărâtă să nu plâng.

— Înseamnă că am avut dreptate, i-am zâmbit eu trist.

Ellie a clătinat din cap.

— Lasă, nu-i nimic, m-am ridicat eu în picioare, simțind nevoia să fiu singură. M-am despărțit de el pentru că merită să găsească o femeie normală, potrivită pentru el. Și îmi dau seama că nu am de ce să mă simt vinovată, pentru că am avut dreptate. Nu mă iubește. Nu ești *atras* de altcineva după ce tocmai te-ai despărțit de dragostea vieții tale, nu-i așa? Dar nu-i nimic.

Am pornit spre ușa livingului, și în urma mea am auzit-o pe Ellie ridicându-se de pe scaun.

— Nu! a șuierat Ellie. Nu despre asta e vorba, și nu de asta ți-am povestit.

M-a urmat pe hol, dar nu o auzeam bine, pentru că îmi vuia sângele în urechi.

— Joss, ți-am spus asta ca să lași prostiile deoparte și să te împaci cu el. Ascultă-mă, poate că…

Dar i-am trântit ușa în față.

— Joss, a strigat ea, lovind în ușă.

— Noapte bună, Els!

— La dracu'! am auzit-o bombănind, apoi pașii i s-au îndepărtat.

Am încercat. Am încercat din răsputeri. Dar când m-am ghemuit în pat, nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile.

Capitolul 24

— Operația lui Ellie e mâine.

— Ai emoții? m-a întrebat dr. Pritchard cu un aer înțelegător.

Am încuviințat din cap, simțind că mi se strânge stomacul:

— Chirurgul are o reputație bună și a spus că e o intervenție relativ simplă, dar tot îmi fac griji.

— E firesc.

Am expirat lent și am zâmbit ușor:

— La sfârșitul lui ianuarie, am avion spre Virginia. O să plec după cele două săptămâni de recuperare pe care Ellie le va petrece acasă.

Dr. Pritchard a ridicat din sprâncene:

— Da? Ce te-a făcut să iei decizia asta?

Curajul lui Ellie și faptul că Braden a trecut peste despărțire.

— Braden a cunoscut pe cineva, așa cum îmi doream. Dar Ellie a fost cea care m-a încurajat. A dat dovadă de multă stăpânire de sine în perioada asta, iar aseară am stat de vorbă cu ea și, cu toate că o așteaptă o operație dificilă, ea își făcea griji pentru *mine*: mi-a

spus că dacă nu încerc să mă împac cu trecutul, n-am să mă fac bine niciodată.

Dr. Pritchard mi-a zâmbit cu un aer trist:

— Ellie te-a convins într-o singură conversație să faci ce-ți tot spun eu de aproape șase luni?

— Cred că trebuia să primești un diagnostic îngrozitor și să-ți păstrezi curajul ca să mă faci să simt că sunt o mare lașă.

— Va trebui să adaug asta la repertoriul meu.

Am râs câteva clipe, apoi s-a lăsat între noi o tăcere apăsătoare.

— Mi-e frică, am recunoscut eu în cele din urmă. Am păstrat lucrurile familiei mele într-un depozit. Mă duc să le vizitez mormintele și poate că o să fac, în sfârșit, ceva cu toate lucrurile alea.

— Nu mi-ai spus că le-ai păstrat lucrurile.

— Da, le-am pus într-un depozit și m-am prefăcut că nu există.

— E o decizie foarte bună, Joss.

— Da, așa sper.

Apoi terapeuta s-a încruntat:

— Braden a găsit pe cineva?

— Asta mi-am dorit, am zis eu, ignorând durerea.

— Joss, știu că asta ți-ai spus în sinea ta, și totuși, nu poate fi ușor să-l vezi cu altcineva atât de curând. Mai ales că o vreme s-a ținut după tine și ți-a promis că nu se va da bătut.

— Ceea ce dovedește că am avut dreptate. Nu mă iubește.

— Dar ești sigură că a găsit pe altcineva? Nu e o neînțelegere?

— Potrivit lui Ellie, nu.

— Atunci o călătorie în Virginia s-ar putea să fie exact ce-ți trebuie în clipa asta.

— Ah, nu e o călătorie, am clătinat eu din cap. Mă rog, este și nu este. Am de gând să mă întorc acolo definitiv, după ce se face bine Ellie. Când ajung acolo, vreau să-mi cumpăr o locuință, apoi mă întorc la Edinburgh să-mi închei socotelile…

Dr. Pritchard a clătinat din cap.

— Nu te înțeleg. Am crezut că Edinburgh e casa ta. Am crezut că Ellie e familia ta.

— Ellie e familia mea. Așa va fi întotdeauna, am zâmbit eu trist. Dar nu-l pot vedea pe Braden cu altcineva, am recunoscut eu. E drept că m-a prevenit. Tu, Ellie și el — cu toții m-ați prevenit în legătură cu asta. Crezi că nu știu că a fost irațional din partea mea să-l alung? m-am trezit eu ridicând tonul. Știu că a fost irațional. Dar nu m-am putut abține — mă simțeam ca și când înăuntrul meu ar fi fost cineva care îl îndepărta de mine, pentru că îi era foarte teamă să nu-l piardă.

— Joss, a spus doctorița cea bună cu glas blând și mângâietor, într-adevăr, a fost o decizie irațională, dar care poate fi înțeleasă. În adolescență, ai suferit multe pierderi. Braden știa ce faci. Tocmai de aceea nu voia să se dea bătut.

— S-a dat bătut când i-a ieșit în cale o pereche de picioare frumoase.

— Ăsta e adevărul motiv pentru care vrei să pleci?

— Știu că par o nebună. Acum sunt sigură că nu vreau să fiu cu el, dar în clipa următoare, când văd că e cu altcineva, îmi pierd mințile. Dar nu s-a schimbat nimic. Doar că nu vreau să fiu cu el, pentru că e clar că nu mă iubește așa cum îl iubesc eu. Lui i-au plăcut doar senzațiile tari ale cuceririi.

— Mă rog, ar trebui să stau de vorbă cu Braden să-mi spună părerea lui despre asta, dar cred că trebuie să ai o discuție cu el. Joss, trebuie să-i spui toate astea înainte să pleci în Virginia, altfel te vei întreba întotdeauna ce ar fi putut să fie între voi. Știi ce e mai înfricoșător decât să-ți asumi un risc și să pierzi?

Am clătinat din cap.

— Regretul, Joss. Regretul are efecte îngrozitoare asupra unui om.

Ne-am dus cu toții la spital. Chiar și Hannah și Declan. Când au venit s-o ducă în sala de operații, fiecare dintre noi a încercat s-o liniștească. La sfârșit, Adam i-a dat o sărutare lungă și tandră, care

ar fi topit până și inima cea mai lipsită de romantism. Ce păcat că își făcuse curaj abia după ce aflase de operația pe creier, dar așa e viața uneori. Unii dintre noi au nevoie de un șut în fund.

Am rămas în sala de așteptare, deși medicii ne sfătuiseră să mergem acasă și să ne întoarcem peste câteva ore. Însă niciunul dintre noi nu voia să plece. Am luat loc între Elodie și Hannah. Clark stătea pe partea cealaltă a încăperii și se uita la consola Nintendo a lui Declan, care se juca cu sonorul oprit. Braden stătea alături de Clark, iar în dreapta îl avea pe Adam. Tăceam cu toții. M-am dus să iau cafea pentru toată lumea și sucuri pentru copii. Apoi am plecat cu Hannah să cumpărăm niște sendviciuri și am încercat să discut cu ea despre cartea pe care o citea, dar nici ea, nici eu nu aveam chef de conversație. Dec a fost singurul care și-a mâncat tot sendvișul, în timp ce noi, ceilalți, am luat doar câteva guri, întrucât aveam stomacul prea plin de emoții ca să mai încapă ceva.

Știați că timpul se oprește când te afli într-o sală de așteptare? Fără glumă. Pur și simplu se oprește. Te uiți la ceas și vezi că e ora douăsprezece și un minut, apoi te uiți iarăși, după un interval care pentru tine pare o oră, și vezi că, de fapt, e doar douăsprezece și două minute.

Cu o noapte înainte, ca să uite de operație, Ellie îmi dăduse unghiile cu ojă. Când, după câteva ore, chirurgul a venit în sfârșit să stea de vorbă cu noi, deja curățasem oja de pe toate unghiile.

Când a intrat dr. Dunham în sală, am sărit cu toții în picioare. Ne-a zâmbit cu un aer obosit, dar perfect calm.

— Totul a mers foarte bine. Am îndepărtat tot chistul și am trimis tumorile la biopsie. Ellie a fost dusă la salonul postoperator, dar va trece o vreme până își va reveni din anestezie. Știu că ați stat aici toată ziua, așa că vă sfătuiesc să mergeți acasă și să vă întoarceți diseară, când încep orele de vizită.

Elodie a clătinat din cap, cu o mină îngrijorată:

— Vrem s-o vedem.

— Dați-i un pic de timp, a răspuns blând dr. Dunham. Credeți-mă, se simte bine. Vă puteți întoarce diseară. Dar vă previn, probabil că va fi în continuare foarte amețită, iar partea dreaptă a feței e foarte umflată din cauza operației. E perfect normal.

Am strâns-o de mână pe Elodie:

— Vino. Mergem să luăm ceva de mâncare pentru copii și ne întoarcem mai târziu.

— Da, mami, mi-e foame, s-a plâns Declan cu glas scăzut.

— Bine, a șoptit ea, deși tot nu era convinsă.

— Mulțumesc, dr. Dunham, a zis Clark, întinzând mâna spre doctor, iar acesta i-a strâns-o cu un zâmbet blând.

După ce Adam și Braden au dat și ei mâna cu el, iar Elodie și cu mine i-am zâmbit recunoscător, dr. Dunham ne-a lăsat singuri. Ne-am relaxat cu toții, știind că Ellie trecuse cu bine de operație, dar încă eram nerăbdători s-o vedem.

Când am ieșit din spital, Braden a venit lângă mine și m-a luat pe după umeri, și abia atunci mi-am dat seama că nu mă mai gândisem de multă vreme la povestea mea cu el. Nu mă gândisem decât la Ellie.

Dar, imediat ce m-a atins, mi-am adus aminte de Isla și m-am încordat.

Braden a simțit și m-a strâns mai tare pe după umeri.

— Jocelyn? a spus el pe un ton întrebător.

Nu m-am putut uita la el. I-am îndepărtat mâna și, profitând de uimirea lui, m-am apropiat în grabă de Hannah.

În seara aceea, asistenta ne-a dus în salonul postoperator să o vizităm pe Ellie. Perdelele din jurul patului erau trase, iar Elodie și Clark erau în fața mea, așa că, la început, nu am putut s-o văd. După ce au salutat-o în șoaptă și s-au dat la o parte, am tresărit.

Nu mă așteptam să fiu atât de speriată.

Dr. Dunham avea dreptate: era umflată la față, mai ales pe partea dreaptă, iar ochii încă îi erau încețoșați din cauza anesteziei. Avea

capul bandajat și mi s-a strâns stomacul când m-am gândit că, în ziua aceea, cineva umblase cu bisturiul pe creierul ei.

M-a întâmpinat cu un zâmbet strâmb.

— Joss, a zis ea cu glas stins și răgușit.

Îmi venea s-o iau la fugă. Știu, sună îngrozitor, dar aș fi vrut să scap de priveliștea aceea. De-a lungul vieții, apropiații mei care ajunseseră la spital nu sfârșiseră niciodată bine, și, văzând-o pe Ellie întinsă pe pat, sleită de puteri și atât de vulnerabilă, mi-am amintit că fuseserăm la un pas să o pierdem.

Am simțit că mă ia cineva de mână, iar când m-am întors, am văzut-o pe Hannah uitându-se în ochii mei. Era palidă — la fel de palidă pe cât mă simțeam eu —, iar degetele îi tremurau între ale mele. Și era speriată. Am încercat să-i zâmbesc liniștitor, sperând că mi-a ieșit.

— Ellie se simte bine. Vino cu mine, am zis eu, apropiindu-mă de patul lui Ellie.

Am luat-o de mâna pe care Ellie o întinsese spre mama ei și m-am simțit inundată de ușurare și iubire când mi-a strâns ușor degetele.

— Sunt frumoasă? a îngăimat ea.

— Ca întotdeauna, draga mea, i-am zâmbit eu.

Apoi s-a uitat la Hannah și i-a șoptit:

— Mă simt bine.

— Ești sigură? s-a apropiat Hannah de pat, uitându-se speriată la capul bandajat al lui Hannah.

— Da.

Ellie încă era obosită. Știam că nu trebuie să stăm mult. Am tras-o ușor în spate pe Hannah și i-am lăsat să se apropie pe Braden, Adam și Declan. Bineînțeles, lui Declan i s-a părut că sora lui arăta mișto. Braden a salutat-o, iar Adam s-a lipit de pat și nu mai voia să plece.

Ochii lui Ellie începeau să se închidă.

— Ar trebui s-o lăsăm să se odihnească, a poruncit Clark în șoaptă. Ne întoarcem mâine.

— Els, a șoptit Braden, iar ochii i s-au redeschis. Plecăm. Ne întoarcem mâine.

— Bine.

Adam a luat un scaun de lângă perete și l-a așezat lângă pat:

— Eu rămân.

Am încuviințat cu toții din cap, întrucât maxilarele lui încleștate ne-au convins că nu avea rost să ne opunem.

Ne-am luat la revedere în șoaptă și am plecat, traversând spitalul într-o tăcere solemnă. Braden și cu mine am rămas la urmă.

— Ce firavă părea, a zis Braden cu glas răgușit. Nu mă așteptam să arate atât de rău.

— Umflătura o să dispară.

— Tu te simți bine? mi-a aruncat el o privire precaută.

— Da.

— Nu arăți bine.

— A fost o zi obositoare.

Ne-am oprit la... de fapt, nu știam unde eram. Spitalul era destul de complicat, cu o mulțime de parcări și diferite intrări și bariere galbene. Habar n-aveam unde eram. În fine, stăteam în fața unei intrări, iar Elodie a oftat.

— Voi doi luați taxiul? ne-a întrebat ea.

Nu încăpeam toți în mașina lui Clark. Venisem cu ei la spital, iar Adam și Braden veniseră cu taxiul. M-am gândit că ar fi fost nepoliticos să propun ca Braden să ia un taxi, iar eu să urc cu ei în mașină.

— Merg eu cu taxiul. Braden, mergi tu cu ei.

— Mergem amândoi cu taxiul, a rânjit el cu subînțeles.

La dracu'!

Fără tragere de inimă, mi-am luat la revedere de la familia lui Ellie și am așteptat ca Braden să cheme un taxi. Am rămas lângă ușa spitalului, uitându-mă pe stradă după taxi.

S-a apropiat de mine pe la spate și i-am simțit mirosul parfumului. Nu mă simțeam în largul meu și încercam să uit faptul că, deși

luasem cearșafurile de pe pat, nu le pusesem la spălat, pentru că încă păstrau mirosul lui Braden. *Așa* eram de fapt.

— Îmi spui, te rog, de ce nu vorbești cu mine? a întrebat el iritat, suflându-mi aer fierbinte în ureche.

Am încovoiat umerii, depărtându-mă de el. Vocea lui avea asupra mea un efect pe care nu voiam să-l observe.

— Ba vorbesc cu tine, am insistat eu.

— Foarte puțin.

— Am multe probleme pe cap.

— Vrei să vorbești despre ele?

— Când am vrut eu să vorbesc despre problemele mele?

S-a apropiat de mine, mângâindu-mi șoldul, și am simțit că mi se încălzește sângele și mai tare.

— Vorbeai cu mine, Jocelyn. Nu te preface că nu-i așa.

Văzând familiarul taxi negru apărând de după colț și venind în direcția noastră, m-am retras repede.

— A venit taxiul, am spus eu, și am pornit spre el.

După ce ne-am urcat în taxi, mi-am dat seama că era iritat. Și îl cunoșteam suficient de bine cât să știu că voia să stăm de vorbă, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoit să vină acasă după mine. Așa că i-am dat șoferului adresa lui Jo din Leith[20].

Braden s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri:

— M-a rugat să trec pe la ea.

După alte câteva întrebări insipide și după câteva răspunsuri monosilabice din partea mea, Braden s-a dat bătut, dar nu înainte să-mi arunce o privire letală, care voia să spună: *încă nu s-a terminat.*

Când am ajuns la adresa lui Jo, am coborât fără să-mi iau la revedere și am urmărit taxiul îndepărtându-se de mine. Am sunat-o pe Jo să mă asigur că era acasă, apoi am urcat în apartamentul ei și mi-am petrecut aproape toată noaptea acolo.

20 Leith: cartier din nordul Edinburghului.

* * *

Ca să-l evit pe Braden, aveam nevoie de ingeniozitate. De fapt, nu-i adevărat, pur și simplu trebuia să nu trec deloc pe la apartamentul din strada Dublin. În fiecare zi, fără excepție, Braden îmi trimitea câte un mesaj să mă întrebe dacă voiam să treacă pe la mine cu taxiul, să mergem împreună la spital. I-am trimis de fiecare dată câte un politicos: *Nu, mulțumesc.* Când mergeam la Ellie, eram întotdeauna mai mulți, deci mă simțeam în siguranță. Acum stătea singură într-un salon, se plictisea la culme și abia aștepta să se întoarcă acasă, dar trebuia să rămână o săptămână în spital. Capul i se dezumfla încetul cu încetul, dar se vedea clar că era epuizată. Ne lăsa pe toți — pe toți, adică pe Elodie — să pălăvrăgim în jurul ei, iar ea asculta cu zâmbetul pe buze. Din fericire, nu asistam la partea tristă: la plecare, lacrimile începeau să i se prelingă pe obraji. Nu apucam să văd partea asta, pentru că întotdeauna plecam prima. Când făceam asta, nedumerirea se citea nu doar în ochii lui Ellie, ci și în ai celorlalți. Încercam să mă revanșez, aducându-i câte un cadou caraghios de fiecare dată când o vizitam, dar știam că îi stătea pe limbă să mă întrebe ce era în neregulă.

Nu eram deloc surprinsă că Braden nu se ținea după mine când plecam.

Trecuse peste despărțire, așa că nu avea nevoie să știe de ce îl evitam.

Sau cel puțin așa credeam.

Am petrecut revelionul cu Jo. Am primit un telefon de la Rhian și mesaje de la Craig, Alistair, Adam, Elodie, Clark, Hannah și Declan.

Am primit un mesaj și de la Braden: *La mulți ani, Jocelyn. Sper să fie un an bun pentru tine. x*

Cine ar fi crezut că un mesaj poate fi atât de sfâșietor? Și — culmea! — i-am răspuns…

Și ție la fel.

Mda, chiar am făcut asta. Sunt o proastă.

Întrucât nu mai treceam pe la apartament, înotam la alt bazin și evitam sala de fitness unde mergeam împreună, cred că, în cele din urmă, Braden și-a dat seama că aflasem de Isla.

În a patra zi de când Ellie era în spital, cu doar câteva zile înainte să se întoarcă acasă, am primit încă un mesaj de la Braden.

Chiar trebuie să vorbim. Am trecut de câteva ori pe la apartament, dar nu te-am găsit acasă. Am putea să ne întâlnim undeva? x

Nu i-am răspuns. Sigur voia să-mi povestească despre noul manager de la Fire.

Dar n-a contat că nu i-am răspuns. Soarta deja aranjase să ne întâlnim. La două zile după ce am primit mesajul, am evitat să merg acasă și m-am dus să iau prânzul într-un excelent pub din Grassmarket. După aceea, aveam de gând să pornesc spre George IV Bridge și să o iau spre sud, spre Forrest Road, unde era un magazin cam kitsch, care îi plăcea lui Ellie. Se vindeau acolo niște umbrele care semănau cu umbrelele de soare de pe vremuri, iar Ellie tot zicea că ar vrea să-și cumpere una, dar încă nu apucase să treacă pe acolo. Așa că intenționam să-i cumpăr eu una și să i-o ofer a doua zi, cu ocazia întoarcerii acasă.

După ce am luat prânzul și am ieșit în Grassmarket, încercând să-mi bag portofelul în geantă, m-a strigat cineva:

— Jocelyn?

Am ridicat capul brusc, iar inima a început să-mi bată atât de tare, încât s-a desprins din piept și mi s-a prăbușit în stomac. În fața mea, se afla Braden, iar alături de el era o blondă înaltă și superbă. Tipa purta o fustă mulată, până la genunchi, o haină în stil victorian și niște pantofi sexy, cu tocuri înalte; avea un păr lung și blond, perfect aranjat, iar machiajul era impecabil, la fel ca fața ei.

Oare era reală?

Am urât-o din prima clipă.

— Braden, am zis eu cu glas scăzut, uitându-mă oriunde altundeva numai în ochii lui nu.

Trebuie să precizez că eram îmbrăcată cu niște jeanși tociți în genunchi și un tricou decolorat care făcea reclamă la o bere faimoasă, iar părul îmi era prins, ca de obicei, în coc.

Arătam ca naiba.

Îi ușurasem alegerea, nu?

— Ți-am scris un mesaj, a zis el pe un ton enervant de aspru.

— Știu, am zis eu, privindu-l în ochi.

Fălcile i s-au încordat.

Isla și-a dres glasul politicos, iar el a încercat să se relaxeze și, fără să-și ia ochii de la mine, a făcut prezentările:

— Isla, ea e Jocelyn. Jocelyn, ea e Isla, noul manager de la Fire.

Apelând la talentul meu actoricesc, am zâmbit politicos și am dat mâna cu Isla, care mi-a zâmbit și ea, privindu-mă cu un aer curios.

— Am auzit de tine, am spus eu cu subînțeles.

Braden s-a încordat, iar eu i-am zâmbit amar, uitându-mă în ochii lui cu un aer care voia să spună: *Da, am auzit de ea, dobitocule.*

Isla s-a întors spre Braden cu o expresie atrăgătoare și seducătoare a buzelor:

— Le-ai povestit cunoștințelor tale despre mine?

Dar Braden nu i-a răspuns, era prea ocupat să mă asasineze din priviri:

— Isla, ne poți lăsa singuri câteva clipe, te rog?

Uau!

Dar apoi — minunea minunilor — m-a scos Bon Jovi din încurcătură. Îmi schimbasem de curând melodia de apel de la mobil: *Am inima frântă și numai tu ești de vină. Ai compromis ideea de iubire.*[21]

Nu fusesem tocmai subtilă în ziua când o alesesem.

Auzind piesa, Braden a ridicat o sprânceană, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet enervant. Am scos telefonul din geantă. Rhian. Slavă Domnului!

— Trebuie să răspund. Vorbim mai încolo.

21 Versuri din piesa *You Give Love a Bad Name*, compusă de Bon Jovi în 1986.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip, și s-a încruntat:

— Joce…

— Rhian, am răspuns eu cu o bucurie exagerată, apoi i-am făcut cu mâna Islei, iar ea mi-a răspuns la salut cu un aer indiferent.

— Ai un ton ciudat, a pufnit Rhian.

Am pornit în grabă pe lângă puburi, îndreptându-mă spre Candlemaker Row, o scurtătură spre pod și Forrest Road.

— Să știi că de Crăciun nu ți-am făcut cadoul pe care îl meritai.

— Cum adică?

— Pentru că tocmai mi-ai salvat pielea. Am să-ți trimit un mic dar de mulțumire.

— Ah, ciocolată, te rog!

— Se face.

Timp de zece minute, am discutat cu ea vrute și nevrute, în încercarea disperată de a domoli durerea îngrozitoare pe care mi-o stârnise în piept întâlnirea cu Braden. Dar efectul a fost de scurtă durată. M-am dus acasă, am strâns în brațe cearșaful, care încă păstra mirosul lui, și am plâns trei ore, înainte să-mi fac curaj să-l bag la spălat.

Capitolul 25

Poate încă mă simțeam vinovată pentru că dădusem bir cu fugiții în seara când Ellie aflase diagnosticul, așa că am făcut exces de zel în pregătirea apartamentului pentru întoarcerea ei. Am făcut curat peste tot, dar mi-am ținut în frâu avântul și am lăsat lucrurile ei în dezordine, întrucât știam că asta o făcea să se simtă acasă. Am comandat pe internet o lenjerie de pat superbă, de un verde pal — știam că îi place verdele —, am cumpărat câteva perne decorative și am pregătit patul ca pentru o prințesă. Am cumpărat și o masă specială, cu tăblie rotativă, concepută pentru cei care trebuie să mănânce în pat. Am cumpărat flori. Și ciocolată. Și i-am umplut frigiderul cu înghețată Ben & Jerry's — preferata ei. Pe noptiera ei se afla un teanc cu ultimele numere din revistele ei preferate. Două reviste cu sudoku și cuvinte încrucișate. Și, lucrul cel mai extravagant, un mic televizor cu ecran plat și cu DVD-player încorporat. Poate că era cam mult pentru o pacientă care nu trebuia să stea la pat decât două săptămâni, dar nu voiam să se plictisească.

— Dumnezeule! a făcut Ellie ochii mari când a intrat în dormitorul ei.

Avea brațul petrecut pe după talia lui Adam, iar Elodie, Clark și Braden deja erau în cameră. Copiii erau la școală, așa că au pierdut numărul *Joss face exces de zel.*

— Tu ai făcut toate astea? a întrebat Ellie, întorcându-se spre mine.

Am ridicat din umeri, simțindu-mă brusc foarte stânjenită:

— Nu e mare lucru.

Ellie a râs și s-a apropiat ușor de mine:

— Ești nemaipomenită.

— Dacă spui tu, am pufnit eu.

— Vino încoace.

Ne-am luat în brațe, iar eu m-am simțit — ca de obicei — precum o fetiță care își îmbrățișează mama, pentru că Ellie era atât de înaltă.

— Îmi place foarte mult. Mulțumesc.

— Mă bucur, i-am dat eu drumul și m-am încruntat ușor. Acum întinde-te pe pat.

— O să fie amuzant.

Adam a ajutat-o să-și dea jos pantofii și să se întindă, iar Elodie s-a apropiat de mine:

— Doctorul a spus că trebuie să avem grijă să nu i se ude bandajele când face duș.

— Deocamdată, ar putea face doar baie, am sugerat eu.

— Așa e cel mai bine. Și trebuie să se odihnească. Are voie să meargă, dar nu foarte mult.

— Am înțeles.

— Peste două săptămâni, trebuie să se întoarcă la spital să-i scoată bandajele.

— În regulă.

— Iar după alte trei luni o să meargă la un control. Dacă totul o să fie bine, o să mai meargă la control abia după încă un an.

M-am încruntat.

— Stați un pic, m-am uitat eu la Ellie, cu un zâmbet plin de speranță. Ai primit rezultatele de la biopsie?

— Nu i-a spus nimeni? s-a încruntat ea, privindu-i acuzator pe cei din jur.

Braden a oftat:

— Poate dacă n-ar fi evitat pe toată lumea, i-ar fi spus cineva.

— Hei! am dat eu din mână. Rezultatele, vă rog.

Ellie mi-a zâmbit:

— Tumori benigne.

Am răsuflat ușurată, auzind că predicția făcută de Dr. Dunham se dovedise corectă.

— Cu asta ar fi trebuit să începi, am spus eu.

— Scuze.

— Nu-i nimic, am zis eu, și i-am făcut cu ochiul lui Elodie: O să am mare grijă de ea.

Apoi m-am uitat la Adam, care se așezase pe pat, alături de Ellie:

— Desigur, dacă mă lasă iubițelul.

Adam a făcut o grimasă:

— Sunt prea în vârstă ca să mi se spună „iubițel".

— Îmi place cum sună, a zâmbit Ellie malițios.

— Atunci spune-mi „iubițel".

— Mă duc să pun de cafea pentru toată lumea, că altfel mi se face rău de la atâta dulcegărie, am zis eu ironic și am dat să ies din living.

Braden a pășit în fața ușii, cu o mină inexpresivă.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus el, apoi s-a întors și a ieșit din cameră, iar eu m-am văzut nevoită să pornesc în urma lui.

L-am găsit în camera mea și, imediat după ce am intrat, a trecut pe lângă mine și a închis ușa.

— Puteam să stăm de vorbă și în living, i-am spus eu pe un ton iritat.

Nu-mi plăcea că venise în camera mea, care era atât de plină de amintiri. În plus, prezența lui acolo întotdeauna fusese copleșitoare.

Drept răspuns, s-a apropiat lent de mine, oprindu-se când mai erau doar câțiva centimetri între noi. Îmi venea să fac un pas în spate, dar nu voiam să-i ofer satisfacția asta. M-am uitat sfidător, iar el a plecat un pic capul, astfel încât să mă poată privi direct în ochi.

— Am vrut să te las să petreci mai mult timp singură, dar situația asta deja a devenit ridicolă.

Am dat capul pe spate:

— Ce?

Braden a mijit ochii lui superbi și furioși:

— Nu ești niciodată aici. Te vezi cu altcineva? Dacă e așa, jur că…

Clocoteam de furie.

— Glumești? am strigat eu, uitând că era lume în casă.

— Spune-mi, ce naiba se întâmplă?

Am inspirat adânc, încercând să mă liniștesc:

— Ești un dobitoc. Vii aici și mă acuzi că mă văd pe ascuns cu altcineva, deși tu ți-o tragi cu blonda pe care ai angajat-o la club.

A venit rândul lui Braden să dea capul pe spate cu un aer șocat. Iar privirea lui… Ei bine, să zicem doar că privirea lui era un mod politicos de a-mi spune că îmi lipsea o doagă.

— Isla? Îți închipui că mi-o trag cu Isla? Nu pot să cred.

Eram complet dezorientată. Mi-am încrucișat brațele pe piept, încercând să dau impresia că aș fi deținut controlul asupra conversației.

— Ellie mi-a povestit tot.

A rămas cu gura căscată — la propriu. Mi s-ar fi părut amuzant, dacă toată povestea asta n-ar fi fost ca un cuțit în stomac pentru mine.

— Ellie? Ce ți-a spus, mai exact?

— Ca ați luat masa împreună. Tu, Ellie, Adam și cu ea ați ieșit la restaurant, iar tu ai flirtat cu ea.

A venit rândul lui Braden să încrucișeze brațele pe piept, iar materialul moale i s-a întins pe bicepși, scoțându-i în relief. Am

avut un flashback cu el deasupra mea, imobilizându-mi încheieturile mâinilor pe saltea și încordând mușchii brațelor, în timp ce se afunda în mine iar și iar.

M-am înroșit, îndepărtând imaginea din minte.

La naiba!

— Ellie ți-a zis că a luat masa cu mine și cu Isla și că am flirtat cu ea? m-a întrebat el lent, ca și când aș fi fost un pacient psihiatric.

— Da, am răspuns eu printre dinți.

— Dacă nu s-ar fi operat de curând, jur că aș fi omorât-o, nu alta.

— Ce? am clipit eu.

Braden a făcut încă un pas spre mine, ceea ce m-a obligat să fac un pas în spate, pentru că nu voiam să mi se strivească sânii de pieptul lui.

— Nu am luat niciodată prânzul cu Ellie și Isla. Ellie a făcut cunoștință cu ea când a trecut cu Adam pe la club să-mi aducă un card USB, pe care îl lăsasem la apartament. S-au văzut doar două secunde.

M-am scărpinat după ureche, întrucât nu-mi plăcea deloc postura în care mă plasa această nouă informație.

— De ce mi-ar fi spus una ca asta?

Braden a oftat adânc și s-a întors, trecând o mână prin păr, cu un aer enervat.

— Nu știu. Poate pentru că i-am spus că vreau să te las să petreci mai mult timp singură. Ăsta era următorul pas în planul meu de a te recâștiga, dar lui Ellie nu i s-a părut o idee bună. Acum îmi dau seama că, după părerea ei, următorul pas trebuia să fie gelozia, mi-a explicat el, clătinând din cap, apoi mi-a aruncat o privire indescifrabilă. Dar se pare că s-a înșelat.

Braden se uita prin cameră, încercând să-și pună gândurile în ordine, în timp ce eu mă străduiam să accept că Braden încă nu se împăcase cu ideea despărțirii noastre. Dar tot nu puteam înțelege de ce mă rănise Ellie cu minciuna asta. Și mă întrebam când învățase să mintă atât de bine. Când o cunoscusem, habar n-avea să spună o minciună.

Oh.

Vina mea?

— Tot nu înțeleg. Am văzut-o pe Isla, și e exact genul tău. Și e clar că flirta cu tine.

— De ce îți pasă? a rânjit el, plimbându-și mâinile pe biblioteca mea. Mi-ai spus că nu vrei…

Dar s-a oprit, iar trupul i s-a încordat brusc. Părea că tocmai observase ceva.

— Ce-i? am spus eu.

Cu capul plecat, a luat ceva din bibliotecă, apoi s-a întors spre mine cu o privire acuzatoare.

— Pleci undeva? a întrebat el, arătându-mi printul biletului electronic pentru avionul spre Virginia.

Creierul și emoțiile mele încă încercau să decidă dacă informația pe care tocmai o aflasem îmi afecta planurile, așa că mintea mi-a sugerat să spun ceea ce, tehnic vorbind, era adevărat:

— Mă duc acasă.

Mi-am dat seama că era grav. Mi-am dat seama că era grav, pentru că Braden n-a spus nimic. M-a fixat cu o privire pe care nu voiam s-o mai văd niciodată în ochii lui, apoi s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din dormitor, trântind ușa în urma sa.

Nicio ceartă. Nicio discuție.

Iarăși mi-a venit să plâng. După ani de zile în care îmi înăbușisem lacrimile, le dădusem în sfârșit frâu liber și părea că nu mai aveam cum să le opresc. Buzele îmi tremurau și mi-am strâns trunchiul în brațe, încercând să domolesc tremurul care îmi scutura trupul.

Zece minute mai târziu, m-am simțit suficient de calmă cât să pun de cafea pentru toată lumea și să mă întorc în camera lui Ellie. Braden stătea în colțul dormitorului și nici măcar nu s-a uitat la mine când am intrat.

Am creat o tensiune îngrozitoare în dormitorul lui Ellie. Toată lumea ne auzise certându-ne și toată lumea auzise că Braden trântise

atât de tare ușa de lemn de la dormitorul meu, încât n-a lipsit mult s-o facă țăndări. Era o atmosferă apăsătoare.

În cele din urmă, dându-și seama că starea lui otrăvea întoarcerea triumfală a lui Ellie, Braden s-a ridicat în picioare și, înainte să plece, a sărutat-o pe frunte și i-a spus că avea să revină mai târziu. Ellie a încuviințat din cap și l-a urmărit cu privirea, mușcându-și buza cu un aer îngrijorat, apoi s-a uitat la mine, iar eu am întors repede capul în altă parte, ca un elev vinovat.

Elodie și Clark au plecat la puțin timp după aceea, iar când am dat să mă ridic și eu, Ellie m-a oprit:

— Ce s-a întâmplat între tine și Braden?

— Ellie, n-am de gând să te amestec în drama noastră, când tu încă ești în convalescență.

— Cumva e vorba despre mica mea minciună albă în legătură cu Isla?

Am ridicat o sprânceană și m-am uitat la fața rușinată a lui Ellie.

— Da, tocmai am aflat.

Ellie i-a aruncat o privire lui Adam, care s-a încruntat cu un aer nedumerit.

— Am făcut un lucru rău, a spus ea.

Adam a încuviințat din cap:

— Asta am înțeles. Dar ce s-a întâmplat?

— I-am spus lui Joss că tu și cu mine am luat masa cu Isla și Braden și că i-am văzut flirtând unul cu altul.

Adam s-a dat în spate, la fel ca Braden. De fapt, am observat că ei aveau multe gesturi asemănătoare. Petreceau prea mult timp împreună.

— N-am luat masa cu ei. Doar am trecut pe la club și am stat câteva clipe.

— Jocul ăsta nu mi se pare amuzant, am pufnit eu, uitând că aveam în față o convalescentă. De ce m-ai mințit?

Ochii lui Ellie erau triști și rugători. Cu o asemenea față drăgălașă, ar fi putut scăpa basma curată și după o crimă.

— Braden mi-a povestit că insistențele lui nu dădeau roade, așa că i-a venit ideea prostească de a se retrage o vreme, ca să ți se facă foarte dor și, în cele din urmă, să te întorci la el. Iar eu i-am zis că nu e un plan bun, pentru că ești prea încăpățânată.

De fapt, *chiar* mi se făcuse dor de el. Nenorocitul mă cunoștea foarte bine.

— Aha, am răspuns eu pe un ton neutru.

— Erai foarte încăpățânată, Joss. M-am gândit că, dacă te fac geloasă, o să te sperii și o să încerci să-l recâștigi.

Cu fața palidă, s-a uitat în ochii lui Adam:

— Dar n-a ieșit cum voiam eu.

— Îmi dau seama, a zis el cu glas scăzut, încercând să nu zâmbească.

Nu era deloc amuzant!

— Norocul tău e că tocmai ai suferit o operație pe creier.

— Scuze, Joss, a scâncit ea, dar apoi privirea i s-a înseninat. Am vrut să-ți spun înainte de operație, dar în ziua aia am fost atât de speriată, că am uitat. Dar acum știi adevărul. Lasă cearta deoparte și încearcă să-l recâștigi.

Am oftat:

— Acum, *el* e supărat pe *mine*.

— Pentru că n-ai avut încredere în el?

— Ceva de genul ăsta, am spus eu, întrebându-mă ce naiba aveam să fac în continuare.

— Mă ierți? m-a întrebat Ellie în șoaptă.

Am dat ochii peste cap:

— Bineînțeles. Dar... de acum înainte să nu mai încerci să apropii un tip și o tipă. Habar n-ai cum se face.

Cu un aer abătut, le-am făcut cu mâna și am ieșit din dormitor, închizând ușa cu grijă.

M-am așezat la mașina de scris și m-am uitat în gol la ultima pagină pe care o scrisesem, încercând să-mi dau seama ce însemnau toate astea pentru mine. Dr. Pritchard îmi spusese că aveam să regret

dacă nu eram sinceră cu Braden. Și adevărul este că toate grijile mele dinainte — că nu eram suficient de bună, că Braden era atât de pasional, teama față de ce ni se putea întâmpla pe viitor — păreau fleacuri după ce aflasem ce efect avea asupra mea gândul că nu mă iubea.

Trebuia să stau de vorbă cu el.

Nu mă răzgândisem, voiam în continuare să merg în Virginia, să mă împac cu moartea familiei mele.

Dar știam că trebuia să stau de vorbă cu el.

Abia apoi mi-am dat seama. M-am răsucit cu scaunul și m-am uitat în bibliotecă, acolo unde pusesem biletul. Nu mai era acolo. Și, dacă mă gândeam bine, nici nu-l văzusem pe Braden punându-l la loc.

Doamne, îmi furase biletul!

M-am simțit inundată de un val de energie furioasă. Pasional! Braden, pasional? Era un dobitoc arogant! Mi-am vârât picioarele în cizme, mi-am luat haina pe umeri și i-am încheiat greșit nasturii, străduindu-mă să-mi înăbuș strigătele exasperate. Mi-am înhățat cheile și geanta, apoi, încercând să-mi iau un aer calm, le-am spus lui Adam și Ellie că plec de acasă.

— Bine, mi-au răspuns ei prin ușă, apoi am ieșit valvârtej din casă, cu mâna ridicată după un taxi.

Nu puteam gândi. Nu puteam respira. Era prea de tot! Să-mi fure biletul de avion!

Un adevărat om al cavernelor!

Când am ajuns, aproape că am aruncat banii spre taximetrist, am sărit din mașină și am pornit în fugă prin Quartermile, spre intrarea în blocul unde locuia Braden. Când am sunat, știam că Braden mă poate vedea pe sistemul de supraveghere video, așa că m-am uitat încruntată în cameră, așteptându-mă să nu-mi deschidă.

Dar m-a lăsat să intru.

A fost cea mai lungă călătorie cu liftul din viața mea.

Când am ieșit din cabină, l-am găsit pe Braden așteptând în ușa apartamentului, cu un aer relaxat și indiferent, în jeanși, pulover și

cu picioarele goale. A făcut repede un pas în spate, iar eu am trecut pe lângă el, dând buzna în apartament.

Odată intrată, m-am întors și aproape că mi-am pierdut echilibrul, atât de înverșunată eram.

Dobitocul se uita la mine zâmbind ironic, iar după ce a închis ușa, s-a apropiat tacticos de mine.

— Nu e amuzant, am răbufnit eu.

Poate aveam un ton exagerat, dar eram copleșită de talmeș-balmeșul de emoții pe care *el* mi le pricinuise în ultimele săptămâni.

Mă rog, poate că jumătate dintre ele mi le pricinuisem singură, dar eram furioasă și pe mine. Și totuși, nu mă puteam certa cu mine însămi, așa că mă certam cu *el*!

Zâmbetul ironic i-a dispărut de pe chip, și a reapărut mina încruntată.

— Știu că nu e deloc amuzant, crede-mă.

Am întins mâna:

— Dă-mi biletul înapoi, Braden. Nu glumesc.

A încuviințat din cap și a scos biletul din buzunarul de la spate:

— Biletul ăsta?

— Da, dă-mi-l.

În schimb, Braden mi-a pricinuit o furie vulcanică: a rupt biletul în fața mea, aruncând bucățile pe podea.

— Care bilet?

Deși undeva în adâncul creierului meu era cuibărită ideea că puteam scoate la imprimantă un alt bilet… mi-am pierdut cumpătul.

Cu un urlet animalic, de care nici măcar nu mă știam în stare, am ridicat mâinile și m-am năpustit asupra lui cu atâta putere, încât l-am făcut să se clatine. Dintr-odată, am simțit în stomac ultimele șase luni de frământări sufletești și schimbările dramatice pe care Braden le pricinuise în viața mea — nesiguranța, gelozia, suferința.

— Te urăsc! am țipat eu, vorbele desprinzându-se de pe buzele mele ca și când ar fi avut o voință proprie, apoi am întors capul în altă parte. Mă simțeam bine până să te cunosc!

M-am uitat iarăși la chipul lui ca de piatră și am simțit că mă înțeapă ochii:

— De ce?

Vocea mi s-a frânt, iar lacrimile mi s-au prelins pe obraji.

— Mă simțeam bine. Eram în siguranță și mă simțeam bine. Sunt defectă, Braden. Nu mai încerca să mă repari și lasă-mă așa, defectă!

A clătinat lent din cap, cu ochi strălucitori, și am rămas nemișcată, în timp ce el se apropia de mine. Am închis ochii când m-a atins, iar mâinile lui m-au apucat de umeri și m-au lipit de pieptul său.

— Nu ești defectă.

Am deschis ochii și m-am uitat la chipul lui frumos — chipul lui frumos și îndurerat.

— Ba sunt.

— Ba nu, nu ești, a spus el, clătinând furios din cap.

Și-a apropiat fața de a mea, și m-am trezit țintuită de ochii lui albaștri, fascinată de striațiile lor argintii.

— Jocelyn, nu ești stricată, draga mea, mi-a șoptit el răgușit, cu ochi rugători. Ai doar niște crăpături, dar cu toții avem câteva.

Lacrimile mi se prelingeau în continuare pe obraz și, cu buzele tremurânde, i-am răspuns tot în șoaptă:

— Nu te urăsc.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Atâta emoție, atâta incertitudine — totul se acumulase în exces în jurul nostru, iar atmosfera devenise încărcată, frenetică. Expresia lui Braden s-a schimbat, iar ochii lui scăpărători au coborât spre gura mea.

N-aș putea spune cine s-a apropiat de cine, dar, după câteva secunde, buzele mele erau strivite sub ale sale, și mâna lui m-a tras aproape dureros de păr, desfăcându-mi agrafa cu care îmi fixasem cocul, iar pletele mi s-au răsfirat pe umeri. Apoi limba i s-a împletit cu a mea, și i-am simțit gustul, mirosul, forța covârșitoare.

Îmi fusese dor de el.

Dar încă eram furioasă, iar sărutul apăsat, din care nu încercam să mă desprind, mi-a dat de înțeles că și Braden era furios. Și totuși,

asta nu ne-a împiedicat. Buzele ni s-au dezlipit preț de câteva secunde, timp în care Braden mi-a desfăcut nasturii și mi-a dat haina jos. Am tras de marginea puloverului său și i l-am dat jos frenetic, apoi i-am mângâiat pieptul și abdomenul tare și fierbinte. M-am năpustit asupra lui pentru o nouă sărutare, dar Braden încă nu terminase cu hainele mele. M-am îndepărtat nerăbdătoare de el și l-am ajutat să-mi dea jos puloverul, dar apoi n-am mai așteptat.

L-am luat pe după gât, i-am apropiat capul de al meu și l-am sărutat pentru toate zilele în care nu-l sărutasem. Era un vălmășag disperat și voluptuos de limbi și respirații fierbinți, iar sărutul acela umed și apăsat a fost suficient pentru a mă face să pulsez.

Eram atât de excitată, încât abia am simțit când Braden m-a lipit nu tocmai blând de perete. Gura i s-a desprins de a mea și mi-a presărat sărutări pe gât, iar brațele sale puternice m-au apucat de coapse și mi-am înfășurat picioarele în jurul taliei lui. Spatele mi-a alunecat pe perete, iar mădularul lui tare m-a împuns între picioare, prin pantalonii mei și ai lui.

— La naiba, a murmurat Braden cu pasiune, gura lui coborând spre ridicătura unuia dintre sâni.

Cu o mână mă sprijinea sub fese, iar cu cealaltă mi-a tras sutienul în jos, lăsând aerul răcoros să-mi mângâie sfârcul. Braden mi l-a strâns între buze, și am gemut ușor, simțind fiorul de plăcere dintre picioare. Mi-am împins șoldurile în față, frecându-mă de erecția lui Braden.

— Nu mai am răbdare, am șoptit eu, apucându-l de umeri.

Ca și când ar fi vrut să mă testeze, Braden mi-a desfăcut nasturii de la pantaloni, apoi și-a vârât mâna în chiloții mei. Am gemut și m-am apăsat în degetele lui, simțind cum se adâncesc în mine.

— Doamne, a șoptit el, sprijinind capul pe pieptul meu, în timp ce degetele lui intrau și ieșeau din mine. Atât de umedă și de strâmtă, iubito. Mereu.

— Acum, am murmurat eu, înfigându-mi unghiile în pielea lui. Braden…

Fără să-mi dea drumul, Braden s-a întors și m-a așezat pe canapea, apoi mi-a dat repede jeanșii jos. În timp ce eu îmi desfăceam sutienul, el mi-a tras chiloții în jos, iar eu i-am aruncat cu o mișcare scurtă din picior. Gâfâind de nerăbdare, cu pielea încinsă, m-am întins pe spate, depărtând picioarele pentru el.

— Acum, Braden.

Rămăsese nemișcat și se uita la mine — eram goală sub el, cu pieptul ridicându-se și coborând în ritmul respirației mele precipitate și excitate, cu părul răsfirat în jurul capului. Expresia lui s-a schimbat — nu era mai puțin excitat, dar părea mai blând. Și-a lipit palma de abdomenul meu tremurător, apoi a ridicat-o ușor spre sâni, ajungându-mi până la mandibulă, iar pe picioarele goale îi simțeam pantalonii aspri.

— Cere-mi, mi-a șoptit el răgușit pe buze.

Mi-am coborât mâna între noi, desfăcându-i fermoarul de la jeanși. Degetele mi s-au strecurat în boxerii lui, cuprinzându-i mădularul. I l-am scos, iar el a închis ochii, cu respirația întretăiată.

— Vreau să mă fuți, am murmurat eu, lingându-i ușor buzele, iar el a redeschis ochii, fixându-mă cu o privire scăpărătoare. Te rog.

Cu mârâitul căruia îi simțisem lipsa, Braden și-a coborât un pic pantalonii, apoi mi-a cuprins mâna cu a lui și, împreună, i-am ghidat mădularul între picioarele mele. Simțindu-i atingerea ușoară, am devenit și mai umedă. I-am dat drumul și i-am cuprins fundul cu ambele mâini, iar el s-a adâncit ușor în mine. L-am strâns de fese, îndemnându-l să iuțească ritmul.

Ceea ce a și făcut — cu plăcere.

— Mai tare, am gemut eu. Mai tare, Braden. Mai tare.

Era o rugăminte care îl ațâța întotdeauna. M-a sărutat, apoi a intrat iarăși în mine, iar stomacul mi s-a umplut de plăcere, simțindu-l în adâncul meu. Am dat capul pe spate și am scos un strigăt, ritmul lui delicios smulgându-mi gemete din ce în ce mai puternice. Felul în care mă răscolea cu mădularul, trupul lui încordat deasupra mea, gâfâiturile noastre excitate, gemetele și zgomotele umede ale

penetrării — toate astea mă purtau cu iuțeală spre orgasm, iar în cele din urmă mi-am dat drumul, strigându-i numele. A fost atât de intens, vaginul meu pulsând în jurul lui Braden, încât l-am adus și pe el la orgasm — trupul i s-a încordat, iar șoldurile lui au continuat să se opintească în mine, prelungind descătușarea amândurora.

Cel mai bun sex din viața mea.

Braden a gemut și s-a prăbușit peste mine. L-am mângâiat ușor pe fese, apoi mi-am ridicat palmele pe spatele lui, strângându-l în brațe.

A întors ușor capul și m-a sărutat ușor:

— Mai ești supărată pe mine? a șoptit el.

Am oftat:

— Voiam să mă întorc acasă să fac ce ar fi trebuit făcut cu opt ani în urmă. Voiam să mă întorc acasă să-mi iau rămas-bun de la familia mea.

Braden a rămas nemișcat, apoi a ridicat capul și s-a uitat în ochii mei, cu un aer plin de remușcări:

— Doamne, îmi pare atât de rău, iubito. Pentru bilet.

Mi-am mușcat buza:

— Pot să-l scot din nou la imprimantă. Și… mă gândeam să mă întorc definitiv în Virginia, după ce Ellie se repune pe picioare.

Remușcările lui au dispărut într-o clipă:

— Peste cadavrul meu.

— Mi-am imaginat că o să spui asta.

S-a încruntat:

— Încă sunt în tine.

— Simt asta, am zâmbit eu surprinsă.

— Măcar lasă-mă să ies din tine, înainte să-mi spui că ai de gând să mă părăsești.

Am ridicat capul și l-am sărutat pe gură:

— Încă nu sunt sigură că o să rămân acolo.

Întrucât era obișnuit ca nimic legat de mine să nu fie limpede, Braden a oftat ușor și a ieșit din mine. Și-a vârât mădularul la loc în

pantaloni, s-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna. Hotărând să am din nou încredere în el, l-am lăsat să mă ridice în picioare și am pornit în urma lui spre dormitorul de la etaj.

— Urcă în pat, mi-a spus el.

Întrucât eram goală, satisfăcută și deloc dornică să mă opun, m-am vârât în pat. L-am urmărit cu plăcere dezbrăcându-se complet și venind lângă mine. M-a tras lângă el, și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui cald.

— Ei bine, ce ai de gând să faci?

Grea întrebare. De unde să încep?

— Am avut o familie foarte frumoasă, Braden, i-am spus eu cu glas scăzut.

Fiecare vorbă îmi era impregnată de o durere pe care o ascunsesem prea multă vreme. Braden a simțit și m-a strâns mai tare în brațe.

— Mama era orfană, am continuat eu. A crescut într-o familie adoptivă, apoi s-a mutat în State cu o viză de lucru. Când l-a cunoscut pe tata, era angajată la biblioteca facultății. S-au îndrăgostit unul de altul, s-au căsătorit și, o vreme, au trăit fericiți. Părinții mei nu erau la fel ca ai prietenilor mei. Când aveam paisprezece ani, ei încă se sărutau pe furiș, crezând că nu-i văd. Erau nebuni unul după altul.

Am simțit că mi se pune un nod în gât, dar am încercat să mă controlez.

— Țineau foarte mult la mine și la Beth. Mama era foarte protectoare și un pic autoritară, pentru că nu voia ca eu și sora mea să ne simțim singure, așa cum s-a simțit ea în copilărie. Mi se părea că era mai mișto decât alte mame, am zâmbit eu, pentru că avea un accent interesant și pentru că spunea lucrurile verde în față, dar într-un mod foarte amuzant, care le șoca pe unele dintre casnicele scorțoase din orașul nostru.

— Îmi amintește de o persoană pe care o cunosc, a șoptit Braden pe un ton amuzat.

Am surâs la gândul că s-ar putea să semăn un pic cu mama.

— Zău? Ce mai, mama era minunată. Și tata era nemaipomenit. Era genul de tată care vine zilnic la tine să te întrebe ce mai faci. Chiar și când am crescut și m-am transformat într-o creatură cu totul nouă, numită adolescentă, erau întotdeauna mereu lângă mine.

Am simțit că mi se prelinge o lacrimă pe obraz.

— Eram fericiți, am șoptit eu, pronunțând cu greu cuvintele.

Braden m-a sărutat pe păr, strângându-mă atât de tare de braț, încât m-a durut.

— Îmi pare rău, iubito.

— În viață se întâmplă și necazuri, nu? mi-am șters eu repede lacrimile. Într-o zi, eram în clasă și poliția a venit să-mi spună că tata virase într-un camion, ca să evite un tip care căzuse de pe motocicletă. Au murit. Mama. Tata. Beth. Mi-am pierdut părinții și am pierdut o surioară pe care încă nu apucasem să o cunosc bine. Deși o știam suficient de bine cât să o ador. Știam că plângea dacă nu avea în preajmă ursulețul ei preferat — un ursuleț maro, vechi și ponosit, cu o panglică albastră în jurul gâtului, care fusese al meu și încă îmi păstra mirosul. Îl chema Ted. Într-adevăr, un nume original... Știam că avea un gust muzical sofisticat, pentru că dacă voiai s-o oprești din plâns nu trebuia decât să-i pui melodia *MMMBop* a formației Hanson, am râs eu trist. Iar când aveam o zi proastă, nu trebuia decât s-o iau în brațe, s-o strâng la piept, să-i miros pielea și să-i simt trupul mic și cald ca să-mi dau seama că totul era bine... După ce au dispărut din viața mea, mi-am pierdut busola. Am fost plasată într-o familie cu mulți copii, așa că părinții mei adoptivi nu prea aveau timp de mine, ceea ce îmi convenea, pentru că puteam face orice voiam. Nu puteam să uit de durere, decât dacă făceam chestii tâmpite, din cauza cărora mă simțeam apoi ca dracu'. Mi-am pierdut virginitatea prea devreme și beam mult prea mult. Apoi, după ce a murit Dru, pur și simplu m-am oprit. Am fost încredințată altei familii adoptive, în cealaltă parte a orașului. Era o familie mai săracă, dar aveau mai puțini copii, între care și o fată foarte mișto. Voia să aibă o soră mai mare, dar...

Am inspirat adânc, simțind că iarăși mă copleșește vinovăția.

— Nu voiam să fiu nimic pentru nimeni. Fata avea nevoie de cineva, dar eu nu i-am fost alături. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat cu ea după ce am plecat.

Am oftat, clătinând din cap cu regret:

— În anii cât am stat acolo, am fost doar la puține petreceri. Și de fiecare dată am sfârșit cu un tip pe care nu-l cunoșteam și pe care nici nu voiam să-l cunosc.

Am oftat încă o dată:

— Adevărul e că, în fiecare an, ieșeam în aceeași zi. La o petrecere sau într-un bar. Nu conta unde, câtă vreme mă ajuta să uit. Opt ani de zile, mi-am îngropat familia în adâncul meu, prefăcându-mă că n-a existat niciodată, pentru că da, cum ai spus și tu, era mai ușor să mă prefac că nu i-am avut niciodată decât să înfrunt suferința pricinuită de pierderea lor. Acum îmi dau seama cât de nedrept a fost față de ei. Față de amintirea lor.

Am încleștat maxilarele să-mi înăbuș lacrimile, dar tot au izbucnit, picurând pe pieptul lui Braden.

— Noaptea în care ieșeam în oraș era comemorarea morții lor. Dar am încetat să mai fac asta după ce am împlinit optsprezece ani. În anul ăla, m-am dus la o petrecere și nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat după ce am ajuns acolo. A doua zi, când m-am trezit, eram goală într-un pat, cu *doi* tipi pe care nu-i cunoșteam.

Braden a înjurat printre dinți.

— Jocelyn...

Era furios, și îl înțelegeam.

— Crede-mă, îmi dau seama ce simți. Și eu am fost furioasă pe mine. Eram speriată și mă simțeam agresată. Mi s-ar fi putut întâmpla orice. Iar sexual vorbind...

— Încetează.

Tonul lui sumbru m-a făcut să mă opresc.

— Am fost la un control, și, slavă Domnului, tipii ăia nu mi-au dat nicio boală. Dar nu m-am mai culcat cu nimeni de atunci. Până la tine.

Iarăși m-a strâns în brațe.

— Braden, s-ar putea să nu-mi dispară niciodată teama de ziua de mâine, am recunoscut eu calm. Mă sperie viitorul și ce poate el să-mi răpească. Iar uneori mă pierd cu firea și, în astfel de momente, îi pot răni pe cei apropiați.

— Înțeleg asta. E o problemă căreia pot să-i fac față. Trebuie să ai încredere în mine.

— Credeam că tu ești cel căruia îi e greu să aibă încredere, am bombănit eu.

— Am încredere în *tine*, iubito. Tu nu te vezi așa cum te văd eu.

Am desenat un mic „J" cu degetul pe pieptul lui.

— Și eu am încredere în tine, dar nu mă așteptam ca Ellie să mă mintă, așa că am crezut-o pe cuvânt. Îmi pare rău.

Braden a răsuflat ușurat.

— Te iubesc, Jocelyn. Ultimele săptămâni au fost un coșmar din mai multe motive.

Mi-am amintit de blonda cu picioare lungi, din pricina căreia suferisem atât de mult.

— Și Isla?

— Jur că nu m-am culcat cu ea.

— S-a întâmplat ceva între voi?

Am simțit că îi încremenește pieptul.

— Braden?

A oftat adânc.

— Ieri m-a sărutat. Dar nu i-am răspuns la sărut. Am dat-o la o parte și i-am povestit despre tine.

Am tăcut preț de o clipă, apoi i-am răspuns pe un ton hotărât:

— Trebuie să o concediezi.

Braden a pufnit:

— Recunoști, în sfârșit, că mă iubești?

— Nu-ți pot promite că va fi ușor, Braden. Probabil că întotdeauna voi fi un pic irațională în legătură cu viitorul. O să-mi fac multe griji.

— Ți-am spus că pot face față, iubito.

— De ce?

— Pentru că — a oftat — mă faci să râd, mă provoci și mă exciți cum n-a mai făcut-o nimeni. Când nu ești în preajma mea, simt că îmi lipsește ceva cu adevărat important. Atât de important, încât nu mă simt eu însumi. N-am mai simțit niciodată că o femeie e a mea. Dar tu ești a mea, Jocelyn. Am știut asta din clipa când te-am cunoscut. Și eu sunt al tău. Nu vreau să fiu al nimănui altcuiva, iubito.

M-am sprijinit într-un cot, să-l pot privi în ochi, apoi m-am lăsat pe el și i-am așternut o sărutare tandră pe gură. Braden m-a cuprins în brațe, adâncind sărutarea. Când, în cele din urmă, mi-am desprins buzele de ale lui, să trag o gură de aer, deja gâfâiam un pic. I-am atins buzele cu degetul, hotărând în sinea mea că, într-o bună zi, voi savura această desfătare fără să mă tem că aș putea să o pierd.

— Crezi că ai putea veni cu mine în Virginia? Să pun ordine în lucrurile părinților mei?

Ochii i-au zâmbit, și nu vă pot spune cum m-am simțit văzând că îl pot face atât de fericit.

— Bineînțeles. Mergem oriunde vrei tu. Dar ne întoarcem aici.

Am încuviințat din cap.

— Voiam să mă mut în Virginia numai pentru că am crezut că vrei să te muți în Isla[22].

— Amuzant, a mormăit Braden.

— O concediezi, nu?

A mijit ochii.

— Vrei neapărat s-o concediez?

— Dacă ți-aș spune că m-a sărutat Craig aseară, ai vrea să-mi dau demisia de la club?

— Ai dreptate. Am să-i găsesc o slujbă în altă parte.

---

22 Prenumele Isla, unul destul de popular în Scoția, derivă din numele insulei Islay, care face parte din arhipelagul Hebridelor Interioare.

— În altă parte, adică undeva unde nu lucrezi tu.

— Doamne, ce autoritară ești.

— Ah, nu-ți aduci aminte cum te-ai năpustit asupra mea în birou, după ce m-a sărutat Craig?

— Iarăși ai dreptate.

Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui.

— Am greșit.

Braden m-a strâns ușor pe după ceafă.

— Amândoi am greșit. Dar s-a terminat. De acum înainte, sunt stăpân pe situație. Cred că nu vom mai avea parte de nicio dramă și, cu siguranță, de nicio despărțire acum, că dețin controlul asupra lucrurilor.

L-am bătut ușor pe abdomen.

— N-ai decât să crezi asta, iubitule, dacă te ajută să mergi mai departe.

— Dar încă n-ai spus-o.

Am întors capul și i-am zâmbit, apoi am inspirat adânc.

— Te iubesc, Braden Carmichael.

Zâmbetul lui mi-a umflat pieptul.

— Spune-o încă o dată.

Am chicotit:

— Te iubesc.

S-a ridicat repede în capul oaselor, apoi s-a dat jos din pat, trăgându-mă după el, și a pornit spre baie.

— Ai s-o spui iarăși în timp ce ți-o trag la duș.

— Povestea asta cu controlul asupra situației e destul de sexy.

— O să devină și mai sexy, iubito.

M-a lovit ușor peste fund, iar eu am scos un țipăt scurt, apoi am izbucnit amândoi în râs și am intrat repede în cabina de duș.

Capitolul 26

— Sigur o să te descurci?

Ellie și-a pus mâinile în sân și a oftat.

— Dacă îmi mai pui o dată întrebarea asta, nu te mai deranja să mă vizitezi.

I-am aruncat o privire lui Braden, iar el a clătinat ușor din cap:

— Nu te uita la mine. A căpătat atitudinea asta abia după ce te-ai mutat tu cu ea.

Avea dreptate.

Ellie a chicotit văzând că mă prefac rănită de răspunsul ei și a ridicat mâinile în aer.

— Stați liniștiți. A trecut o lună. Mă simt bine. Adam e ca și mutat cu mine, iar voi trebuie să prindeți avionul.

Braden și-a sărutat sora pe obraz, apoi a deschis ușa de la intrare, cu valiza noastră în mână. Până la urmă, faptul că mi-a rupt biletul de avion s-a dovedit a fi un lucru bun, pentru că, după ce l-am invitat să mă însoțească în Virginia, Braden a trebuit să-și modifice programul și să schimbe data plecării. Și, sinceră să fiu,

voiam să ne asigurăm că, înainte să plecăm, Ellie s-a repus pe picioare.

După o lună în care fusese dădăcită de mine, Adam, Braden și mama ei, Ellie probabil că abia aștepta să scape de noi. Încerca să-și recapete energia de altădată și se simțea deseori extenuată. Și încă era foarte afectată de necazul prin care trecuse. Îi sugerasem să meargă la dr. Pritchard și avea prima ședință peste câteva zile. Speram ca doctorița cea bună să o poată ajuta. Și speram să mă poată ajuta și pe mine în continuare.

— Joss, vă așteaptă taxiul, m-a zorit Ellie spre ușă.

— Bine, am bombănit eu, stăpânită de o ușoară neliniște pricinuită de despărțire. Dacă nu ai grijă de tine cât suntem plecați, te omor.

— Am reținut.

— Spune-i lui Adam că același lucru e valabil și pentru el.

— Am să-l previn. Iar acum du-te și fă ce e important pentru tine, a spus ea, îmbrățișându-mă strâns. Mi-aș fi dorit să pot veni cu tine.

Am strâns-o și eu în brațe, apoi m-am dezlipit de ea.

— O să fie bine. Sunt protejată de un om de afaceri autoritar.

— Te-am auzit, a strigat Braden de dincolo de ușă.

La naiba, credeam că deja urcase în taxi.

— Trebuie să plec, altfel o să iau avionul singură.

— Sună-mă după ce aterizezi.

— Așa am să fac.

Ne-am luat la revedere și l-am lăsat pe Braden să mă târască spre taxi. Fusese o lună lungă, în care ne făcuserăm multe griji pentru Ellie — și încă ne făceam —, dar tonele de sex de împăcare cu Braden m-au ajutat să trec cu bine peste această perioadă.

Încă ne străduiam să trecem peste povestea cu despărțirea, dar acest nou „noi" era foarte sexy. Ah, și acest nou „noi" o excludea pe Isla. Braden o concediase, dar, cu ajutorul unui prieten, îi făcuse rost de o slujbă la un alt club. Cred că ar fi putut să-și găsească singură o

nouă slujbă — era enervant de frumoasă —, însă Braden se simțea vinovat. La drept vorbind, nu avea de ce să se simtă vinovat, pentru că ea fusese cea care se dăduse la el, dar Braden nu putea accepta ideea că managerul lui încercase să profite de el — era un lucru care nu-i pica bine unui om al cavernelor.

Eu, una, încă mă simțeam vinovată pentru că mă pierdusem cu firea și mă despărțisem de el. În încercarea de a mă răscumpăra, am eliberat una dintre noptiere și două sertare din șifonierul meu, ca să le poată folosi Braden. Încă păstram în minte zâmbetul lui caraghios din clipa când i-am spus asta. Sărise imediat din pat — țin să precizez că în clipa aceea ne sărutam — și își pusese în sertare lucrurile din geanta cu care venise să înnopteze la mine.

Era ca un copil emoționat în dimineața de Crăciun.

Bineînțeles că Braden a răspuns cu un gest și mai însemnat: a doua zi, mi-a dat o cheie de la apartamentul lui. I-aș fi dat și eu una de la apartamentul nostru, dar deja avea.

Am rămas tăcută în drum spre aeroport și n-am spus mare lucru, nici după ce am ajuns în terminal. Deja eram cu mintea în Virginia, la familia mea. Aveam avion până la Richmond și urma să ne cazăm la Hilton. În Richmond se afla depozitul în care avocații mei puseseră la păstrare toate bunurile familiei mele, până aveam să îndeplinesc vârsta pentru a le moșteni. După ce sortam lucrurile și hotăram ce aveam de gând să fac cu ele, Braden și cu mine urma să mergem în orășelul unde crescusem, în comitatul Surry. Localitatea se afla la aproximativ o oră de Richmond, iar mersul cu mașina până acolo era o încercare pentru amândoi, întrucât nici eu, nici el nu mai conduseserăm de foarte multă vreme. Iar Braden nu condusese niciodată pe dreapta drumului.

În timp ce mă gândeam la aceste lucruri, Braden se ocupa de toate procedurile de la biroul de îmbarcare.

— Știu că ai multe pe cap, a spus el, luând loc în dreptul porții noastre de îmbarcare. Dar dacă simți că îți pierzi controlul, să-mi spui, da?

— Bine, am încuviințat eu din cap.

— Promiți?

Am luat loc lângă el, sărutându-l tandru pe buze.

— Promit.

Am tăcut amândoi preț de o clipă, și tăcerea dintre noi era plăcută.

Apoi…

— Vrei să ne-o tragem în toaleta avionului? am întors eu capul spre el.

— Ar putea fi distractiv, mi-a răspuns el cu zâmbetul lui lent și sexy, cu care reușise să mă cucerească.

Am clătinat din cap, zâmbind fără să vreau.

— Iubitule… cu tine e întotdeauna distractiv.

— Aha, a spus el, aplecând capul spre mine, apoi, înainte să mă sărute cu pasiune, mi-a șoptit pe buze: Bun răspuns.

Richmond, Virginia
Trei zile mai târziu

— Oh, iubitule, nu te opri, l-am implorat eu cu mâinile întinse în față, strângând cearșaful în pumni.

Braden mi-a strâns ușor sânul, apoi mi-a ciupit sfârcul. În același timp, se afunda în mine, unduindu-și șoldurile, iar eu gâfâiam din ce în ce mai tare.

În dimineața aceea, mă trezisem pe o parte, cu trupul lui cald în spatele meu, cu mâna lui pe mijlocul meu și cu mădularul lui deja în mine.

— Dă-ți drumul pentru mine, iubito, mi-a cerut el cu respirația întretăiată, iuțind ritmul. Dă-ți drumul pentru mine.

Și-a coborât o mână pe cămașa mea de noapte și mi-a ajuns între picioare, iar degetul său a început să mi se învârtă în jurul clitorisului.

Oh… Doamne!

Am dat capul pe spate, strigându-i numele și dându-mi drumul în jurul lui.

Braden s-a opintit încă o dată în mine, apoi și-a dat și el drumul, cu capul lipit de gâtul meu și cu trupul tremurând.

M-am sprijinit vlăguită de el.

— Bună dimineața.

Buzele sale mi-au zâmbit pe piele.

— Bună dimineața.

— Dacă mă trezești așa cel puțin o dată pe săptămână, am să fiu o fată foarte fericită.

— Bine că mi-ai spus.

A ieșit ușor din mine, iar eu m-am întors cu fața spre el, i-am pus o mână pe obraz și l-am tras spre mine, pentru un sărut delicios de tandru.

Când s-a retras, Braden era încruntat:

— Nu mai amânăm. Astăzi mergem să facem lucrul pentru care am venit.

Am înghițit în sec, dar am încuviințat din cap. Eram în Richmond de două zile și jumătate, iar eu încă nu fusesem în stare să ies din camera de hotel, insistând să fac sex tot timpul cu iubitul meu. Ceea ce era dificil pentru Braden, întrucât, deși nu-l deranja să facă sex tot timpul, se temea că, de fapt, încercam să amân lucrul pentru care ne aflam acolo.

Era clar că venise momentul.

Depozitul se afla la vreo douăzeci de minute de hotel, pe o stradă de lângă Three Lakes Park. L-am văzut pe Braden admirând orașul din taxi — pentru drumul până în orașul meu natal aveam să închiriem o mașină —, dar eu încă nu voiam să mă las în voia amintirilor. Urma să fac asta în scurt timp, ceea ce, sinceră să fiu, mă cam speria.

Administratorul depozitului era un tip plăcut. I-am dat un act de identitate și numărul boxei de depozitare, iar el ne-a condus printre niște construcții asemănătoare cu garajele pentru mașini, ale

căror uși erau de un roșu-aprins. Administratorul s-a oprit brusc în fața uneia dintre ele.

— Asta e, a zâmbit el, apoi ne-a lăsat singuri.

Simțind că ezit, Braden mi-a frecat ușor umerii:

— Poți să faci asta.

Pot să fac asta. Am introdus codul pe tastatura de la intrare, iar ușa de metal a început să se ridice. După ce s-a ridicat complet, aliniindu-se cu tavanul, m-am lăsat pătrunsă de priveliștea din fața mea. O mulțime de cutii. Și valize. Și o cutie de bijuterii. Cu trupul tremurând, am făcut un pas și am încercat să-mi domolesc bătăile inimii, înainte să-mi pricinuiască un atac de panică.

Am simțit mâna mare și calmă a lui Braden strângând-o ușor pe a mea.

— Respiră, iubito. Respiră.

M-am uitat la el și i-am zâmbit — un zâmbet șovăielnic.

Sigur puteam să fac asta.

Epilog

Strada Dublin, Edinburgh
Doi ani mai târziu

Am auzit pe cineva dregându-și glasul și m-am uitat în oglindă. L-am văzut pe Braden sprijinit de tocul ușii de la camera noastră. M-am întors și mi-am pus imediat mâinile în șold.

— Ce faci aici? N-ar trebui să fii aici.

Braden mi-a zâmbit tandru, sorbindu-mă din ochi cu o expresie care m-a topit. La naiba.

— Arăți minunat, iubito.

M-am uitat la rochie și am oftat:

— Nu-mi vine să cred că m-ai convins să port așa ceva.

— Pot fi foarte convingător când vreau, a zâmbit el arogant.

— Convingător e puțin spus. Ai făcut un adevărat miracol.

M-am uitat la el cu atenție.

— Stai, de-aia ești aici? Să te asiguri că vin?

Asta m-a deranjat. Grozav. Ba chiar am simțit că-mi stă inima în loc.

— Nu, a răspuns Braden cu o grimasă. Am toată încrederea în tine și știu că ai să vii.

— Atunci de ce ești aici?

— Pentru că nu te-am mai văzut de câteva zile și îmi era dor de tine.

— Urma să mă vezi peste o jumătate de oră. Nu puteai să aștepți?

— Atunci or să fie și alți oameni de față, a făcut el un pas spre mine, fixându-mă cu *acea* privire.

Oh, nu. Nu!

— Asta poate să mai aștepte, am întins eu o mână, ținându-l la distanță. *Tu* m-ai băgat în povestea asta. Nu eram sigură că vreau s-o fac, dar ai fost foarte convingător, iar acum sunt prinsă până peste cap. Și vreau să iasă perfect — adică… bine. Așa că lasă-mă în pace, stimate domn.

Braden s-a dat în spate, cu un zâmbet larg.

— Bine, tu ești șefa, a spus el, iar eu am pufnit. Ne vedem în jumătate de oră.

— Braden! a exclamat Ellie, apărând în prag, îmbrăcată cu o rochie până la podea, din mătase de culoarea șampaniei. Nu e bine să vezi mireasa înainte de nuntă. Ieși afară! l-a zorit ea în hol.

— Pe curând, iubito! a strigat el râzând.

Am clătinat din cap și m-am uitat în oglinda imensă, încercând să-mi stăpânesc emoțiile și starea de confuzie. Eram aproape de nerecunoscut în rochia mea de nuntă de culoarea fildeșului.

— Ești gata, Joss? m-a întrebat Ellie, care gâfâia ușor, după ce îl împinsese pe fratele ei afară din apartament.

Lângă ea a apărut Rhian, cu un zâmbet ironic și cu o rochie la fel ca a lui Ellie. Lângă inelul de logodnă cu diamant pe care i-l dăduse James cu ani în urmă, avea o verighetă de aur — erau căsătoriți de opt luni.

— Chiar, ești gata, Joss?

Ne aflam în dormitorul principal, care înainte fusese al lui Ellie, dar acum era al meu și al lui Braden. Când fusesem în Virginia, găsisem câteva lucruri pe care voiam să le păstrez: bijuteriile mamei, ursulețul preferat al lui Beth — Ted, câteva albume cu fotografii și un

tablou. Restul lucrurilor au fost donate sau aruncate. A fost nevoie de două zile și de multe șervețele de hârtie pentru mine, dar am reușit să ducem treaba la bun sfârșit, după care am plecat la cimitir, să-mi iau adio de la familia mea. A fost greu. N-am reușit să-mi stăpânesc atacul de panică pricinuit de vederea mormintelor și, o vreme, Braden a stat cu mine în iarbă, ținându-mă în brațe, în timp ce încercam să le cer iertare mamei, tatei și lui Beth pentru cei opt ani în care m-am străduit să nu-mi amintesc de ei.

Faptul că Braden a fost alături de mine în încercarea asta ne-a apropiat și mai mult. Când ne-am întors în Scoția, am devenit inseparabili. Ellie și Adam deveniseră și ei inseparabili, iar a locui toți patru în același apartament a devenit stânjenitor, dat fiind că Braden și Ellie erau frați — niciunul dintre ei nu voia să audă zgomotele făcute de celălalt în timpul sexului. Așa că Ellie s-a mutat la Adam, la câteva luni după operație, iar Braden și-a închiriat apartamentul și s-a mutat cu mine, pe strada Dublin.

Un an mai târziu, am luat un taxi cu al cărui șofer vorbise înainte și am oprit în fața Bisericii Evanghelice Bruntsfield, unde m-a cerut în căsătorie chiar în mașină, în amintirea felului și locului în care ne întâlniserăm prima oară.

Dar să revenim la nuntă. După petrecere, urma să zburăm spre Hawaii, iar la întoarcerea pe strada Dublin, aveam să fim domnul și doamna Carmichael. Am simțit că mi se strânge pieptul și am inspirat adânc.

În ultima vreme, Braden începuse să aducă vorba despre copii. *Să facem copii. Uau!* M-am uitat la manuscrisul terminat de pe biroul meu. După ce primisem vreo douăzeci de scrisori de respingere, fusesem sunată de un agent literar care voia să citească tot manuscrisul. I-l trimisesem pe e-mail cu două zile înainte. Timp de doi ani, manuscrisul fusese un fel de copil pentru mine și mă întrebasem de multe ori dacă era bine să public povestea părinților mei. Iar acum, Braden voia copii adevărați? M-am pierdut cu firea când a adus prima oară vorba de asta, dar el și-a păstrat calmul, bându-și

liniştit berea, în timp ce eu îmi frământam mintea în tăcere. După zece minute, s-a uitat iarăşi la mine şi a spus:

— Ai terminat?

Deja se obişnuise cu accesele mele.

Am aruncat o privire la fotografia părinţilor mei de pe birou. La fel ca mine şi Braden, mama şi tata erau foarte îndrăgostiţi unul de altul şi, cu toate că se certau des şi aveau probleme, întotdeauna reuşeau să le rezolve, pentru că aveau sentimente adânci unul pentru altul. Desigur, uneori lucrurile deveneau foarte complicate, dar viaţa nu e un film de la Hollywood. Ai parte şi de necazuri. Te cerţi, ţipi şi te străduieşti din răsputeri să ieşi teafăr la liman.

La fel ca mine şi Braden.

Am încuviinţat din cap, uitându-mă la Ellie şi Rhian.

Uneori, norii nu erau uşori. Uneori, pântecele lor deveneau întunecate şi grele. Aşa e viaţa. Se mai întâmplă. Nu înseamnă că nu era înfricoşător şi nici că nu-mi mai era teamă, dar acum ştiam că dacă Braden era alături de mine, când se dezlănţuiau norii, totul avea să fie bine. Ploaia se va revărsa peste amândoi. Şi, cunoscându-l bine pe Braden, ştiam că va avea la îndemână o umbrelă mare, cu care să ne protejeze de ce era mai rău.

Şi ştiam că, deşi viitorul era nesigur, îi puteam face faţă împreună.

— Da, sunt gata.

Mulţumiri

Le sunt profund recunoscătoare cititorilor mei. *Pe strada Dublin* a fost o încercare nouă pentru mine, o primă incursiune pe tărâmul romanului de dragoste pentru adulți, și nu eram deloc pregătită pentru primirea extraordinară de care a avut parte. Sunt foarte surprinsă și cu adevărat copleșită de aprecierea de care s-a bucurat *Pe strada Dublin*. Succesul său m-a ajutat să ajung la cititori noi și m-a îndemnat să continui seria romanelor de dragoste.

În primul rând, vreau să-i mulțumesc lui Lauren E. Abramo, minunata mea agentă literară de la Dystel & Goderich Literary Management. Ai fost extraordinară, Lauren! Nu-ți pot mulțumi suficient pentru efortul de a mă promova pe mine și romanul meu și pentru că ai adus schimbări nemaipomenite în viața mea.

De asemenea, îi sunt recunoscătoare lui Kerry Donovan, redactorul meu de la New American Library. Kerry, îți mulțumesc pentru că ai crezut în *Pe strada Dublin* și în mine. Entuziasmul tău față de lumea și personajele pe care le-am creat mă bucură nespus și abia aștept să aflu ce ne rezervă colaborarea noastră viitoare.

Aș vrea să le mulțumesc și lui Ashley McConnell și Aliciei Cannon, care au redactat prima ediție a romanului meu, tipărită pe speze proprii. Sunteți extraordinare, doamnelor! Vă mulțumesc pentru eforturile voastre (și pentru comentariile care m-au binedispus). De asemenea, îi mulțumesc din suflet Claudiei McKinney (cunoscută sub pseudonimul Phatpuppy Art) pentru talentul ei, pentru că arta ei mă inspiră și, mai ales, pentru că a fost extraordinar de plăcut să lucrez cu ea.

Țin să le mulțumesc și câtorva bloggeri minunați, care nu doar că au susținut din plin *Pe strada Dublin*, încă din momentul în care mi-am anunțat intenția de a scrie literatură de dragoste pentru adulți, dar m-au sprijinit chiar de la începutul carierei mele de scriitoare: Shelley Bunnell, Kathryn Grimes, Rachel de la blogul Fiktshun, Alba Solorzano, Damaris Cardinali, Ana de la blogul Once Upon a Twilight, Janet Wallace, Cait Peterson, și Jena Freeth. Întotdeauna m-ați surprins cu sprijinul și entuziasmul vostru incredibil și cu vorbele voastre de încurajare. Mă faceți să zâmbesc în fiecare zi.

Trebuie să le mulțumesc din suflet și câtorva colegi scriitori: Shelly Crane, Tammy Blackwell, Michelle Leighton, Quinn Loftis, Amy Bartol, Georgia Cates, Rachel Higginson și Angeline Kace. Nu vă pot spune cât de mult a însemnat pentru mine prietenia voastră în ultimele luni și cât de plăcut este să pot apela la niște doamne minunate și generoase atunci când am nevoie de ajutor, de un sfat sau de chicoteli. N-am cuvinte să spun cât de formidabile sunteți.

Un mulțumesc URIAȘ cititorilor mei, pentru că mi-ați dat o șansă, pentru că m-ați încurajat și pentru că îmi așterneți zâmbete largi pe chip în fiecare zi cu e-mailurile voastre, cu comentariile voastre de pe Facebook, Twitter și Goodreads. Nu vă închipuiți cât de mult înseamnă pentru mine. :)

Și, în cele din urmă, mulțumiri speciale pentru mama și tatăl meu, pentru David — fratele meu —, pentru Carol, pentru prietenele mele cele mai bune: Ashleen (felicitări, doamnă Walker!), Kate și Shanine, și pentru familia și prietenii mei, pentru că mi-ați fost

alături și pentru că sunteți ceea ce sunteți. Unele detalii din *Pe strada Dublin* sunt inspirate de viața mea, altele, de viețile voastre. Uneori, ai nevoie de o viață întreagă pentru a învăța lecțiile importante; noi le-am învățat mult prea repede.

Durerea și pierderea sunt probabil cele mai înspăimântătoare lucruri din câte există. Ele ne pot determina să ne facem griji pentru viitor, să punem la îndoială soliditatea stărilor noastre de bine și să ne împiedice să ne bucurăm de fericire atunci când o dobândim. Dar pierderea n-ar trebui să fie un lucru înspăimântător. Ci un prilej pentru a deveni mai înțelepți. Ar trebui să ne învețe să nu ne temem că nu vom apuca ziua de mâine și să trăim viața din plin, ca și cum orele ar trece precum secundele. Pierderea ar trebui să ne învețe să ne bucurăm de cei dragi, să nu facem niciodată lucruri care ne pot pricinui regrete și să așteptăm cu bucurie ziua de mâine, cu toate promisiunile și splendoarea ei.

Uneori, nu puterea și curajul sunt lucrurile cele mai importante. Uneori, cel mai curajos lucru pe care îl putem face e să ne bucurăm de ce avem și să ne concentrăm asupra motivelor de mulțumire din viața noastră. E ușor și banal să fii speriat de viață. E mult mai dificil ca, în ciuda lucrurilor rele, să te înarmezi cu gânduri bune și să pășești spre ziua de mâine ca un războinic.

Pentru familia și prietenii mei: sunteți cei mai puternici războinici din câți cunosc.

Samantha Young s-a născut la Stirlingshire, Scoția.
A absolvit în 2009 Universitatea din Edinburgh, unde a studiat istorie antică și medievală.
Cărțile sale acoperă mai multe genuri: romance, paranormal, fantasy urban și subiecte contemporane.
Pentru romanul *Pe strada Dublin*, Samantha Young a fost nominalizată la Goodreads Choice Award for Best Author and Best Romance.

«Apoi m-a cuprins în brațe, lipindu-și o mână de ceafa mea, iar gura lui s-a lipit de a mea. Era un sărut disperat, dar nu-mi puteam da seama dacă era disperarea lui sau a mea. Dar știam că nu fusesem sărutată niciodată așa, atât de adânc, atât de pasional. Nu era un sărut delicat, ci o încercare de a ne cufunda unul în celălalt.»

/EROSCOP

Jocelyn Butler a fugit ani între
trecutul său. Însă bărbatul sed
pe care îl cunoaște o va dezbrăc
toate... secretele.

Acum patru ani, Jocelyn Butler și-a
în urmă trecutul dureros și a plecat
Statele Unite în Scoția, pentru a lua
totul de la capăt.
S-a hotărât să-și îngroape suferința și
să meargă înainte fără a se mai implica
în nicio relație.
Pare mulțumită să ducă o viață retrasă
până în clipa în care se mută într-un
apartament superb pe Dublin Street.
Acolo cunoaște un bărbat care zguduie
din temelii lumea ei păzită cu grijă.

Braden Carmichael obține întotdeauna
ce vrea. Știind cât de sceptică este Joss
privind orice fel de relație, Braden îi
propune un aranjament sexual care
să satisfacă atracția intensă dintre
ei și care să le ofere în același timp
libertate totală.

EROTISM.
SENZUALITATE.
ROMANTISM.

ISBN: 978-973-707-809-4
9 789737 078094

EROSCOP

TREI

www.edituratrei.ro